

PSYCHOLOGIE CHAOSU

kvantové vědomí

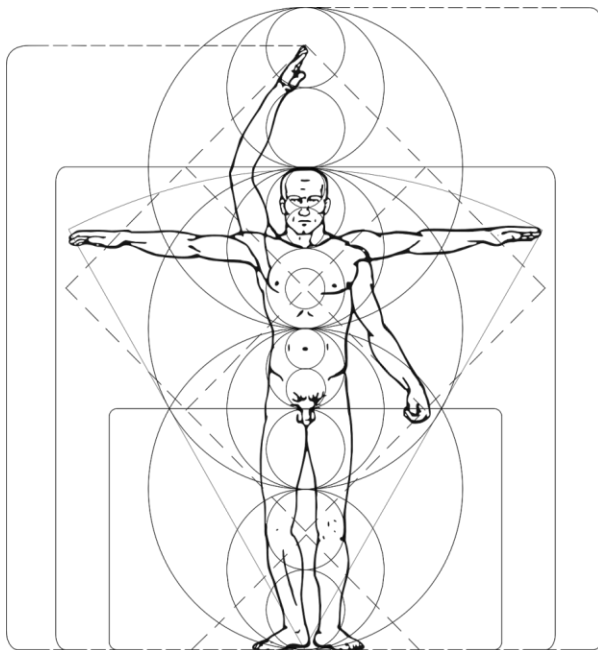

Psychologie chaosu

kvantové vědomí

Věra Balková

Překvapí nás, když si uvědomíme, že ať jsme, kde jsme, děláme, cokoliv děláme, vždy jsme my sami středem vesmíru? Pozorovatel ovlivňuje to, na co se dívá, ovlivňuje hmotu ze svého středu. Oči cokoliv vidí, přeneseno do mozku a tam zpracováno, putuje v podobě „pohybujících se obrazů“ dál kvantovými poli vesmírného vědomí jako energie. Kterou nelze zastavit a ponechat napěchovanou v mozkových buňkách! Energie uchopená očima a zpracovaná mozkiem putuje směrem k morfickým polím, zde jest uložena navždy v kvantovém archívu všeho Jsoucna. Cokoliv oči vidí (snímají jako kamera) je uloženo v paralelním světě (jako jakýsi videozáznam), a to jakákoliv událost, bytost nebo věc. V závislosti na vědomí, myšlenkách a emocích pozorovatele!

Text a obálka: Věra Balková

Vydalo nakladatelství NOVÁ FORMA v roce 2015
Písecká 413, 375 01 Týn nad Vltavou – Malá Strana
Tiskem Nová Forma, s.r.o., Týn nad Vltavou, 2015
www.novaforma.cz

ISBN 978-80-7453-610-6

Knihu lze zakoupit na www.kniznieshop.cz

www.psychologiechaosu.cz

Úvod

Proč kvantové vědomí? Přece už Albert Einstein svého času tvrdil: „Bůh nehraje s vesmírem v kostky.“ Co tento Einsteinův výrok znamená? „Nic není náhoda!“ Kvantové vědomí je o podstatě a příčinách všech věcí a dějů. Pomáhá pochopit vše, co si dokážeme představit například pod pojmem esoterika. Vše o lidském vědomí, přírodních zákonech, přírodních živlech, esoterické psychologii. Odhaluje tajemství lidského bytí, vesmíru a všeho stvoření. S důrazem na magii slova a přítomného okamžiku. Kvantové vědomí je obklopeno lehkou auroou tajemnosti, přesto je vhodnou cestou pro osobní transformaci vědomí. Porozumíme-li hermetické filozofii, záhy si uvědomíme, že zastánci hermetismu už v dávných dobách předpokládali (aniž by měli povědomí o urychlovačích částicích), že hmota je shlukem bodů, v nichž je soustředěna energie, že hmota vytváří svou pevnost díky rychlosti pohybu obsažených částic! A z tohoto poznatku, v kterém se skrývá nejedno tajemství, vychází myšlenka kvantového vědomí a moderní magie.

Nesmíme se nechat mýlit zažitými předsudky. Magie vznikla již na samém počátku vývoje lidstva, za velké znalce přírodního bytí považujeme pohanské národy. Milovali přírodu, hluboce ji respektovali a uctívali. Uplatňovali znalosti skrytých sil vesmíru a vesmírné zákony nebrali na lehkou váhu, řídili se jimi. Dnes žijeme v hermeticky uzavřeném chrámu nevědomosti a hledíme na svět skrze okna pozemského, racionálně uvažujícího vědomí. Původní magické poznatky pocházejí z přírody divoké, nespoutané, panenské a čisté. Jde o svět, v kterém se protiklady vzájemně doplňují, kde se protiklady spojují v jednotu. Přírodní živly lze uchopit a pracovat s nimi, ale nejdříve je musíme pochopit.

Zprostředkovaně, vlivem vlastní představivosti, obrazotvornosti a originálních nápadů, lidstvo bylo a je propojeno s vesmírnými silami. Zprostředkovaně, skrze vesmírné zákony, jsme to my lidé, kdo vytváří a přetváří svět. Právě proto jednou za čas svlékneme hadí kůži! To znamená: neobávejme se změn a nebraňme se jim. Jde o změny na úrovni lidské podstaty: mentální, emoční, duchovní, fyzické. Jakákoliv změna má za následek nové skutečnosti. Důvěřujme vnitřnímu hlasu, jednejme vědomě, potom se zrodí v

paprscích Slunce pozitivní energie tvoření. Co nejčastěji pozorujeme svítání. Den co den nám znovuzrozené paprsky Slunce napoví, kým jsme, kde jsme, kam jdeme a proč jsme tady. Vraťme se na počátek všeho, s odvahou kráčeje krajinami čarodějů, napříč paralelními světy. S odhodláním, pokorou a rozvahou čerpejme ze zdrojů, které nám kvantové vědomí a tím i magie života nezištně nabízí.

Soustředěnou vůlí odhalíme skrytá spojení mezi vnitřním mikrokosmem člověka a makrokosmem celého světa. Napojíme se na vyšší roviny za pomoci mentálních a psychických prostředků. Dozvíme se, jak a odkud čerpat a usměřovat energii. Zvládnutí magických praktik je podmíněno dokonalou představivostí. Pochopením principů kvantového vědomí, trpělivým ponořením se do vnitřního ticha, a přijetím prastarých duchovních moudrostí, dosáhneme koexistence s energií vyšších sil. Přírodní náboženství v zásadě nikomu nic nenafizuje, jako jiná náboženství. Nejde o příkázání! Nikdo vám nebude říkat, co máte dělat. Nejde o to, poslušně poslouchat, jde o samostatné poznání bez vůdčího prostředníka. Jakým směrem se ubere vaše víra, je vaše věc. Vaše zodpovědnost. Jde pouze o osobní niterné spojení mezi námi a Duchem všeho stvoření, o přímou zkušenost s přírodními silami. Žádný samozvaný guru nám nepředá to, co je možné vnitřně pojmout pouze osobní zkušeností.

Vše ve vesmíru je tvořeno elementárními částicemi. Částice nejsou ničím jiným, než neustále se obnovující kmitající energií. Jsou neviditelné. Přesto nepochybujeme o jejich existenci, pokud se formují, tvarují, šíří se prostorem a utvářejí kvantová pole různých podob a forem. Shlukují se v atomy, molekuly, vytvářejí uskupení různých vlastností. Udávají tvary a formy přírodě a všemu živému – potom zřídíme hmotu, kterou jsme schopni zaznamenat. Částice mají vlastní vědomí! Vzájemně mezi sebou spolupracují, dokonce reagují na vědomí člověka. A o tom to je: vlastním vědomím tvoříme realitu. Vše souvisí se vším, náhody neexistují – částice reagují v souladu s vědomím pozorovatele! S tím souvisí, že každá naše myšlenka je produktivní energií – jak proudí naše myšlenky prostorem a časem, tak utvářejí realitu. Jak učinit vlastní transformaci z nevědomé na vědomou se dozvíte pozorným prostudováním této knihy.

Polarita neviditelných sil

Zrakem vnímáme světlo, prostor, barvy, pohyb. Uvědomujeme si dostatečně například, že světlo je nosičem informací? Ale co je to světlo, prostor, čas, barva? Víme to? Existuje absolutní ticho? Jsou v nás a našich snech skryté ingredience magické tvořivé síly? Chápeme všemocnou sílu slova? Co pro nás znamená život v přítomném okamžiku? Je naše vědomí samostatně schopno nalézat odpovědi na podobné otázky skryté v podvědomí? Proč se neustále snažíme vyjádřit ono nepojmenovatelné pomocí pojmenovatelného? Nezoufejme, možná nás správné odpovědi, na poli vědy, už brzy dovedou k završení spiritualizace hmoty.

Vše jsoucí v sobě obsahuje dvě stránky, které nelze zcela oddělit. Jedná se o polaritu. Nejznámější je dobro a zlo, světlo a tma, mužská a ženská energie. Přece ani atom se nevyhne polaritě, obsahuje-li pozitivně nabitý proton a negativně nabitý elektron! Udržíme-li vše týkající se našeho bytí vyvážené, potom vytvoříme harmonii. Pokud oddělujeme, rozdělujeme, stavíme proti sobě, neudržíme-li základní životní energie v rovnováze, potom vzniká nežádoucí disharmonie. Disharmonie je vážnou chorobou moderního světa! Právě dnes hledáme správný směr, ocitáme se na bludném rozcestí. A nevíme kudy kam. Na čarodějných rozcestích se nachází temná i světlá energie, záleží na každém jedinci, jakým směrem se vydá. Člověk s dostatečně otevřeným vědomím zvolí cestu harmonie. Přírodní transformace vědomí je cestou světla.

Základními silami vesmíru jsou ženská a mužská energie.

V pohanském duchu uctíváme Měsíc (ženská energie) a Slunce (mužská energie) v pozoruhodné podobnosti po celém světě. V období matriarchátu se uctívala Luna a měsíční bohyně, symboly ženské energie. Později nadvládu převzal patriarchát, nastalo uctívání slunečních bohů, symbolů mužské energie. Vše vyvrcholilo s příchodem křesťanství, kdy bylo ustanoveno, že Bůh (mužského rodu) je jen jeden. A ženská energie byla degradována na „čarodějnice“. V období uctívání ženského principu, kdy se vše točilo kolem bohyně Matky, dárkyně života, lidé vnímali její energii jako organizující princip vesmíru. Archeologové našli tisíce sošek a amuletů v podobě ženské bohyně – kostěné, kamenné, hliněné nebo slonovinové, objevující se už v dobách mladšího paleolitu, tedy zhruba před čtyřiceti tisíci lety. V jejím uctívání se odráží pohled na

ženskou energii jako na prasílu života, smrti a znovuzrození. Stejný princip funguje, bez ohledu na historii a čas, do dnešních dnů v přírodě. Tehdy lidé uctívali přírodní síly, smrt neoddělovali od života. Sexuální sílu chápali jako sílu životní.

S příchodem patriarchy převládla tvrdá racionalita, ženský princip, sexuální síla a sex jako takový začal být potlačován. Nahromaděná výbušná energie se projevila ve válečných vřavách. Svět ovládli patriarchální kmeny, uctívající ohnivá sluneční božstva. Moc převzali nájezdníci, kněží a vojáci. Přišlo období násilí, drancování, zotročování a ničení. Duchovní pohled na svět dostal zcela jiný rozměr. Ženám bylo zakazováno projevovat svobodně svou soběstačnost, inteligenci i sexualitu. Příběh je to složitější, než jak zde nastiňuji, ale cílem této knihy je abychom pochopili, že nelze svět rozdělovat na matriarchální nebo patriarchální.

Ženský a mužský princip je nutné udržovat v rovnováze. Měsíční bohyně si zaslouží stejnou úctu jako sluneční bohové. Slunce (světlo) a Měsíc (polarizované světlo) spolu nikdy nebojují, harmonicky se doplňují ve své cyklické pouti vesmírem. Naučme se vidět svět nově, bez zažitých předsudků, odložme zaujatost a předsudkové myšlení. To, co oči nevidí, může být skutečnější než realita, jakou dnes a denně vytváříme, nevědomě projektujeme skrze kvantová pole vědomí do času budoucího.

Kouzlo kvantové magie

Vše, co vnímáme je trojrozměrná dimenze a čas. Čas je napojen na vědomí, tím nás spojuje s realitou. Subjektivní zkušenost je to, co osobně zažíváme, potom se jedná o subjektivní, osobní pravdu. Otázka je, nakolik je ta která zkušenost spojena s realitou. Nakolik je realita zkreslená osobním názorem. Realita se jeví být velmi ošidnou, vzhledem k tomu, že naše smysly, myšlení a řeč znatelně ovlivňují poznání. Realita je skutečnost viděna očima našeho vědomí, podle toho v co věříme, podle zastaralých zvyklostí, předpokladů. Cokoliv se naučenému pohledu na realitu vymyká, nevnímáme nebo uzavíráme pod pokličku nedůvěry a strachu. Námi viděná realita může být zkreslená, především je-li založená na pouhých domněnkách. Já – jako subjekt – subjektivně zkoumám,

poznávám to, co je přede mnou – tedy objekt. Vidět však věci a děje skutečně objektivně – tedy z pohledu samotného objektu – je prostě nemožné! Předem dané představy a předpoklady o realitě nám zabraňují vidět věci takové, jaké skutečně jsou.

Kouzlo kvantové magie spočívá od ovládnání myšlenek, až po umění stát se v případě potřeby „neviditelným“. Základ učení spočívá v umění dokonale tvarovat myšlenky a představy do konkrétní podoby. Vlastní vůlí uskutečňovat kladné změny v životě. Nesmíme magii považovat pouze za jakousi zvrácenou sílu, právě naopak, neboť kvantový zákon praví:

„Cílená energie uvolněná do prostoru během rituálu, zaměřeném ku prospěchu budoucí reality, ať už pozitivním nebo negativním způsobem, vrátí se ke svému odesilateli s trojnásobnou silou zpět!“

Nikdo určitě netouží inkasovat s trojnásobnou silou zpětně odraženou negativní energii. Proto jakákoliv činnost mágoва bude vždy spjata pouze s pozitivním zaměřením. Vtip je v tom, že tato zásada je použitelná a veskrze pravdivá, aniž bychom si to uvědomovali, pro kohokoliv v běžném životě! Magie je život sám. Vše se točí kolem kvantových polí, vše, včetně lidského těla, je tvořeno energií a elementárními částicemi, jen různě namíchanými – jasná věc, kterou ale ke své škodě nevidíme, nevnímáme.

Stát se neviditelným může tak akorát černokněžník v pohádce! Usmíváte se ironicky? Vše jsouc je tvořeno energií, vše vibruje na určitých frekvencích. Čím vyšší frekvence, tím více je svět jemnohmotný. Astrální dimenze vibruje na velmi vysoké frekvenci, proto ji za normálních okolností nelze spatřit. Člověka také tvoří energie, lidské tělo vibruje na určité frekvenci. Mágové, znalí vědomostí, které umožňují popřít a překonat nám známé fyzikální zákony, dokáží zvýšit vibrace svého těla na jemnohmotnou úroveň. Mág promění silou své vůle hrubohmotné tělo v tělo jemnohmotné. Tím se stává neviditelným v „normálním“, lidskými smysly vnímatelném frekvenčním pásmu. Zachívání lidského těla lze za určitých podmínek skutečně měnit. Magickou silou můžeme dokonce měnit hmotnost zvoleného předmětu.

Magickou silou můžeme řídit například astrální projekci, což je poněkud složitější rituál, probíhající na jemnohmotné úrovni během změněného stavu vědomí. Připustíme-li existenci rozdílných

frekvenčních pásem, kdy na jedné z úrovní vibruje svět hrubohmotný a na jiné svět jemnohmotný, nic už nám nemusí připadat až tak nemožné. Všechny magické pomůcky, ať už jsou to tarotové karty, kyvadlo nebo křišťál, symbolizují pouze prostředek, skrze který se mág na tyto frekvence mentálně napojí. Známe-li cestu, jak se spojit s kvantovým polem vědomí a čerpat zde informace, potom se můžeme soustředit na osobní proměnu. Osobní transformace vědomí, včetně té probíhající na globální úrovni, v sobě skrývá mnohá překvapení, a to především pro bytosti nepřipravené. Víme-li ale, že mlčení, ticho, prázdnota, slova a myšlenky, světlo a láska jsou středem a vyvažujícím těžištěm člověka, v závislosti na okamžiky rozpomínání, na bytostné okamžiky tady a nyní, které jsou pradávnou vzpomínkou na pravdu a jsou neviditelnou bránou „do jinam“, není se čeho obávat.

Kvantová pole jsoucna

Psát o magii, esoterice a duchovním životě není jednoduché, možných témat a informací je nepřeberně mnoho. Jde o to, že jedno s druhým souvisí. Člověk nastuduje mnoho knih a zažije pár osobních zkušeností, než mu postupně začnou docházet různé souvislosti. Nejkrásnější na magii života je to, že vás nepřestane překvapovat a inspirovat už navždy. Každý den si uvědomíte nové souvislosti. Každý den lásku k ezoterickým a duchovním tématům prožijete s fascinací a pokorou. Prohloubí to ve vás lásku k životu a lásku k sobě, což není vždy tak ideální. Tak se ničeho neobávejte a pusťte se do toho, každý den alespoň chvíli.

Než ale začnete, ještě musím něco říct. Nepopsatelné osobní zkušenosti, včetně astrálního cestování, měly za následek uvědomění si, že: Já i vy a Bůh jsme dvojčata. Já i vy jsme myšlenka, která sama sebe tvoří. I Bůh je myšlenka. Postupně vás opouští ta hloupá a naivní zbedněnost a najednou vám to dojde, v jediném okamžiku. Já i vy a Bůh jsme dvojčata, ale nevíme o sobě, protože nás v porodnici rozdělili. A my všichni jsme Jeden. A kdo hledá, najde. Najednou vám dojde, že Ráj je Vědomí Boha. A najednou máte víc otázek, než kdy předtím. Například: „Co se stane, když „Bůh“ opustí své tělo?“ Toužíte vědět stále víc a víc, a pochopíte, jak je na tom narkoman, když má absták.

Paralelní světy (kvantová rezonanční pole) se navzájem dotýkají. Vzájemně se překrývají a prostupují se v energetických pásmech, aniž by si toho byl kdo vědom. Tak to bylo stvořeno. Nevíme sice kým, ale říkáme tomuto období šerý dávnověk. Ale pro místo a čas stvoření žádný přírůstek neexistuje. Není žádný šerý dávnověk, není vzdálená budoucnost. Je jenom nyní, tady a teď! Vše je tvořeno v každém okamžiku. Každou myšlenkou. Každou emocií a stavem našeho rozumu vzhledem k integritě levé mozkové hemisféry s pravou hemisférou. Všeobecně panuje nedokonalá představa o tom, jak náš mozek funguje. Přesto to není tak složité, jak se může na první pohled zdát. Mnohé v našich životech se nám jen zdá, nemáme téměř žádnou snahu procitnout. A podívat se, zda leccos může fungovat jinak, nebo jak to funguje „jinde“, v astrálním světě.

Neboli světe hvězdném. Docela hezky jsme ony magické sféry pojmenovali, ale nemáme ani zdání, jak skutečně fungují a vypadají. Máme jen spoustu teorií. Máme je, když je chceme mít. Dnes ano, zítra ne. Astrální svět je tvořen myšlenkami, astrální bytosti tvoří své světy vědomě – rychlostí okamžiku. Kopírují sebe sama do jakékoliv situace, kterou chtějí zakusit. Kopírují své myšlenky na čisté, bílé plátno, bez jakékoliv cenzury, bez přetvárek, beze strachu. Vědí, že všechno je možné. Náš svět funguje podobně, pouze v jiném frekvenčním a prostorově-časovém pásmu. Náš svět je hrubohmotný, těžkopádný, časově stlačený do nesmírně dlouhých období. Myšlenky se v našem světě realizují pomaleji. Pouze tak rychle, kolik energie jsme schopni pro jeden záměr vyprodukovat.

Tvoříme naprosto všechno. Dokonce jsme vymysleli vesmír. Každý den tvoříme nové představy o tom, jak asi vesmír funguje a tím jej tvoříme, ale nemáme o tom ani zdání. Všechny hypotézy stávají se skutečností, všechny jsou pravdivé, tvoříme je a potvrzujeme. Pak je rušíme. Tu něco přidáme, tu ubereme. A pak se divíme, že svět vypadá tak, jako by pravdivě platily všechny hypotézy najednou. Bude-li v našich myslích vesmír konečný, bude tomu tak. Bude-li se v našich myslích vesmír neustále rozpínat, bude tomu tak. A v další paralelní realitě se dva vesmíry setkají, vzájemně se prostoupí, potom zažijeme nejedno překvapení. V jedné paralelní realitě opice se stromu slézající stanou se člověkem, v jiné realitě platí, že člověka stvořil Bůh, a tak dále. Všechno je možné a všechno je skutečné, vše je pravda. VŠE JE JEN SVĚT MYŠLENEK.

Myšlenky jsou velice zvláštní věc. I když, nejsou přece věc! Co tedy jsou? Nemůžeme si na ně sáhnout, přesto jsou tak živé! Slova nám prostupují hlavou, jedno za druhým. Co je to za energii, co to je? Ptám se naléhavě – co to jsou myšlenky? Co dělají v mé či tvé hlavě? Můžu je pozorovat – jakmile je začnu pozorovat, pomalu se utiší, už neplují tak rychle. Jako by se ostýchaly. Dávají si pozor, vědí – ano, myšlenky vědí nebo poznají, že je pozorujeme, jako pozorovatel zpovzdálí. Myšlenky, ty nevědomé, okamžitě poznají, že jim věnujeme pozornost pozorovatele, uklidní se, přestanou hopsat jako splašení koně. Někdy se dokonce zcela utiší, ale jen na okamžik. Opatrně vzápětí zas vystrkují růžky, nedokážeme-li spočinout v přítomném okamžiku.

Myšlenky strachu, podívejme se na ně. Co to je strach? Říkáte – já mám strach. Máte strach? Kde? Jak vypadá? Kde ho máte, chodí s vámi všude, nebo ho občas odložíte? Nechodí s vámi všude. To znamená, že jej občas odložíte, ale jak a kde? Kde spočine váš strach, pokud zrovna prožíváte pár minut štěstí a spokojenosti? Někam se odkutálel, schoval se pod peřinu? Kde tedy je? V hlavě můžete mít v jeden okamžik jen jednu „věc“! Teď je tam strach. Za hodinu smích nebo pocit euforie. Nebo také vztek. Je to vaše volba. Vztek převálcoval strach, rozcupoval ho na kousky. Ale jen do chvíle, než se strach probere – snad z podvědomých pohnutek?

Vědomé myšlení

Mozek je z určitého pohledu pouze biologická hmota – beze slov. Která potřebuje čepičku nebo klobouček, když je jí po ránu zima. Tím nechci říct, že všichni máme hlavu jen na klobouk. Ráno se probudíte a nalijete si do své hlavičky slova, jedno po druhém. Mícháte si koktejly, většinou nevědomě, někdy z chutných a jindy z nechutných ingrediencí. Jen si to zkuste, až se zítra probudíte – hlava je prázdná – podívejte se do své hlavy. Ale nenápadně, aby se snad nepolekal nějaký ten dobrý nápad nebo inspirace pro dnešní den! Až nakouknete, spočítejte slova ve své hlavě – kolik jich tam je? Jedno dvě, sto? No tak kolik?

Vždy jen tolik, kolik jich sami vyprodukovujete – myslíte-li ovšem vědomě. Pozor, vědomé myšlení je důležité! Protože většinou

myslíte nevědomě a slova si ve vašich hlavách dělají, doslova co chtějí. V každém okamžiku je můžete zastavit a poručit jim, aby se laskavě poroučely. Kdykoliv je můžete opravit, ta pesimistická na optimistická. Soustředte se každé ráno na první (nevědomou) myšlenku po probuzení, emoci a náladu s jakou se probouzíte – možná se nebudete stačit divit.

Podobné je to s city, pocity a emocemi. Podívejme se, jak je to se zoufalstvím a pláčem. Brečíte jako želva, strašně se litujete, máte pocit, že se zblázníte. Najednou vstoupíte sami do sebe a uvědomíte si, že brečíte a přestanete. Uvědomíte si, že se litujete a rázem s tím přestanete. Stejně je to se vztekem a nenávisť. Cokoliv si lze v určitém vnitřním bodě hluboce uvědomit a vytáhnout ven na světlo. V ten okamžik jste jako dvě bytosti v jedné, které se právě potkaly, původně o sobě vůbec nevěděly, ale cosi „rozumného“ je k sobě přitáhlo. Cosi rozumného řeklo jedné loutce ve vaší hlavě, aby se utišila a podívala se skrze neviditelné zrcadlo na loutku číslo dvě. Jde o to, naučit se pojmenovat osobní vnitřní stíny a prosvětlit je.

S trochou ironie můžeme mozek přirovnat k jádru vlašského ořechu: jedna půlka může být větší, druhá menší, jedna zdravá, druhá červavá. Někdy je skořápka ořechu prázdná. Každý to máme s tím ořechem v hlavě jinak, především ale nezáleží na velikosti. Ale teď vážně – jedna polovina jádra ořechu symbolizuje levou hemisféru a druhá pravou hemisféru. Vyzrálý ořech symbolizuje obě hemisféry v dokonalé harmonii. Ořešák je strom zasvěcený měsíčním bohyním, v pohanském světě je stromem života a smrti. Čarodějnice se rády scházejí pod ořešákem o svatojánské noci, tehdy je můžeme spatřit v rituálním kruhu tančit. Pod ořešákem se čarodějnice stává neviditelnou, pokud pod ořešákem přespí, spatří blízkou budoucnost.

Tak moment, říkáte si, nejdřív je řeč a Bohu, teď se nám tu zas objevily čarodějnice. Magie a Bůh, ptáte se, jde to dohromady? Stačí uvědomit si, že pohan není neznaboh! Pohan je jednoduše člověk uctívající božskou přírodu a přírodní zákony. Země je základem každé přírodní spirituality. Uvědomění si, že já jsem Bůh, je uvědomění jistoty a pokory. Jistoty, že v tom není ani špetka rouhání. A pokory v tom, že nic menšího než Bůh není. Až vám dojde, že chrám boha Lásky se nenachází nikde jinde, než na planetě Zemi, dotkne se vás ruka Nejvyššího. Zažijete vzednutí ducha a poznání se vám stane vášní. Toužíte se z toho vypovídat, ale nikdo vám nerozumí. Zažíváte krizi identity poté, co zjistíte, že

skutečně máte astrální tělo. Musíte si pár let počkat na pokorné a tiché smíření. Tiché především. A pokud se z toho nezblázníte, potom začnete psát knihu, s touhou sdílet své poznatky s ostatními spícími dušičkami.

Není jednoduché rozhodnout, jaké téma upřednostnit, neboť esoterika jako celek je nesmírně bohaté učení. Učení, které ale potřebuje čas, abychom je správně zpracovali. Každý čtenář je samostatná individualita, každého zaujme něco jiného, každý bude mít své vlastní subjektivní pocity. K některé kapitole se vrátí, jiná jej nezaujme, něco v textu jej inspiruje, něco jiného našťve. Nechť si tedy každý sám najde to, co vyhovuje jeho naturelu. Mám jediné přání – čtenáře inspirovat k jakémukoliv duchovnímu tématu, které prosvětlí jeho bytí právě v tomto okamžiku. Právě v té životní etapě, kterou zrovna prožívá. Budete-li pokračovat odhodlaně dále čtením těchto stránek, prostoupených kvantovými poli pradávných vědění, nenechte se zmást tím, že magie je plná překvapení, protikladů a paradoxů. Tomu se říká boží dichotomie.

Magie je totiž život sám. Všechno je pravděpodobné, dokonce i subatomární částice definujeme jako pouhé pravděpodobnosti.

Tajemný svět hmoty

Vidíme jen tolik, kolik je nám umožněno vidět. Neviditelné síly vesmíru, tvořící hmotu viditelného hrubohmotného světa, zůstávají neodhalené. Včetně paralelních světů, které se nacházejí v jiných dimenzích, existují na jiných frekvencích. Žijeme v iluzi o tom, co je možné a co možné není. Čím více věda objevuje, tím více nám předkládá, že žijeme ve světě iluzí. Možná pochopíme víc, až se s lehkostí dokážeme vmyslet do hmoty, do každého stromu, kamene, závanu větru a dechu květin. Až si dokážeme představit na čase a prostoru nezávislou virtuální realitu, která již v sobě obsahuje nekonečnou množinu možností, nekonečně mnoho voleb (virtuálních projekcí v podobě barevných hologramů). A podle toho, pro kterou volbu se rozhodneme, tady a teď, určíme a vymezíme směr cesty: Přesně tím směrem se vydá „neviditelný“ paprsek světla proměněný v tento okamžik ve viditelný.

Pozorováním vesmíru a objevením pravidelně se opakujících vesmír cyklů, jsme si osvojili například pojem času. Moderní doba lačně prochází pomyslným prostorem vesmíru, objevuje nové poznatky o jeho struktuře. Dokonalý vesmír je domovem stříbrných hvězd, hvězdokup, mlhovin, galaxií, planet, planetek, plynů, vesmírného prachu a další různorodé hmoty. A nemluvě o neviditelné temné hmotě, antihmotě a antiprostoru, o nichž nevíme skoro nic. Ve vesmíru se neustále rodí nové hvězdy v zárodečných mlhovinách, některé se rodí, jiné zanikají. Není snadné představit si tuto vířící a nikdy neutuchající scénérii ve své nekonečnosti. Představit si, že vesmír je jakousi pevnou hmotou a zároveň je vzduchoprázdňem.

Nepatrné atomy jsou středem ještě menších a nepatrnějších „vesmírů“. Každá živá i neživá hmota je tvořena atomy. Atom se skládá z elektronového obalu, jádra a elektronů kolem jádra obíhajících ve vzduchoprázdnu, a z dalších elementárních částic – zjednodušeně řečeno. Vesmír je i není? Kousek diamantu je tvořen nesmírně velkým počtem atomů. Na první pohled zdá se být pevnou, velmi tvrdou hmotou. Pokud si uvědomíme, že kolem jádra atomu je vzduchoprázdno, a v tomto prostoru nesmírnou rychlostí rotují elektrony, uvědomíme si, že diamant je vlastně energie v pohybu. Diamant je výtvořem nesmírnou rychlostí vibrující energie. Je miniaturním vesmířem sám pro sebe. Nic nového pod sluncem, ale umíme s těmito informacemi pracovat v duchu magie?

Jaký je tedy svět hmoty, co jej tvoří? Atom je složen z elementárních částic rotujících ve vzduchoprázdnu. Pokud bychom tento prázdňý prostor v našem pokusném diamantu odstranili a ponechali pouze jádra atomu a elektrony v těsné blízkosti u sebe, a vyloučili bychom také pohyb rotujících částic, diamant by mnohanásobně zmenšil svou velikost. A dost možná by před našima očima dokonce zmizel! Vše je tvořeno pohybem energie. Jaká síla dává nezbytné instrukce této energii, aby vytvářela hmotu ve tvaru kamene, perly, kopřetiny, pavouka, člověka, planety Země? Jaká síla dává barevné spektrum duze? Uvěříme konečně, my všichni duchem odvážňi, že je tato energie jediná a táž ve vesmíru a celý vesmír vytváří?

Kameny, skály, hory, řeky, stromy – vše je výtvořem nesmírnou rychlostí vibrující energie. Veškerá pevná hmota, živá i neživá, se jako pevná pouze tváří – tedy já i vy – jsme tvořeni i živeni vesmířnou energií. Planeta Země je živá bytost. Nadechuje se a vydechuje v pravidelných rytmech. Dokonce celičky vesmíř i se svou

bizarní nekonečností je živá bytost, pulsuje a tepe v božském rytmu nádechu a výdechu. To znamená, že se v dokonalých periodách střídají období aktivity a období klidu. Nejinak je tomu u člověka, jenž je nedílnou součástí psaných i nepsaných vesmírných zákonitostí. Střídání dne a noci je neměnný zákon, stejně tak pravidelný cyklus střídání spánku a bdění u člověka. (Bez spánku by člověk už po několika málo dnech zemřel.) Střídání ročních období nebo měsíčních fází je také neměnné a cyklické. V okamžicích úplňku Měsíc a Slunce vzájemně rezonují. „Osvícený“ Měsíc, za jasného úplňku, předává životadárné sluneční světlo Zemi – bytosti z ohně zrozené. Oheň je prvopočátek všeho, oheň je Světlo.

Otázkami lidského bytí se zabýváme od počátku všech dob. Dnes máme dokonalejší náhled na vesmírné i pozemské dění, než dávné civilizace. Možná si to ale jenom myslíme. Přesto je paradoxní, že starověkým civilizacím dáváme opatrně za pravdu: jejich jednoduchému, duchovně zaměřenému pohledu na život. Stále hledáme širší souvislosti a vzájemně provázaná poselství dávných věků. Pravdou je, že toužíme zjistit, zda je lidská bytost nahodilou hříčkou přírody, nebo zda je člověk jakousi částí celku. Avšak od ostatních nám neznámých vesmírů oddělenou v jiném čase a prostoru? Můžeme najít odpověď například v tajemství černých děr?

Možná je právě duchovní meditace, kdy koncentrujeme vlastní vědomí hluboko do nitra, do pomyslné vnitřní „černé díry“, do jakéhosi bodu průniku, návodem k nahlédnutí právě do oněch záhadných prostorů. Kde se taková myšlenka vzala? Podstatou živé hmoty jsou buňky, molekuly, atomy. Lidské tělo je složeno z nesmírně velkého počtu atomů, neustále vibrující energie, částic, které si mezi sebou předávají informace. Člověk je mnohobuněčný organismus, tvořen přibližně deseti bilióny buněk. Jedna o druhé vědí a vzájemně samostatně spolupracují! Tělo je „pozemská“ hmota, vibrující na hrubohmotné úrovni. V úrovni jemnohmotné, ve změněném stavu vědomí, se můžeme koncentrovat na samou podstatu bytí.

Magické černé díry

V čem spočívá podstata iluzí, zdání a sebeklamů? Je svět přesně tou realitou, kterou jsme schopni svými smysly pojmout? Je svět

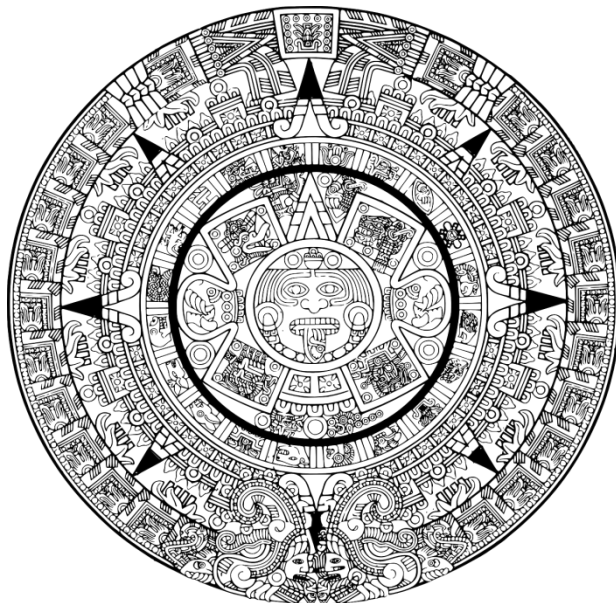
kolem nás tím, čím se zdá být? Jsou černé díry ve vesmíru tajemnými průchody do vyšších dimenzí? Do nám neznámého pěti, šesti či vícerozměrného prostoru, do jiných realit, záhadných rozměrů nepolapitelné existence čehosi tajemného? Jsou černé díry nepoznatelným zdrojem neznámé, záhadné energie? Černé díry vezmeme jako dobré vodítko, možná se k něčemu smysluplnému přes tuto nečekanou okliku dopracujeme.

Černé díry vznikají hroucením se velmi hmotných hvězd do sebe sama. Černá díra je nekonečně hustý kosmický objekt, své okolí ovládá gigantickou gravitační silou. Zde vzniká prostředí, kde neplatí nám známé fyzikální zákony, prostředí, z kterého naprosto nic nemůže uniknout. Dokonce ani světlo. Vše je nenávratně pohlcováno tajuplnou hmotou, vířící černý mrak nasává do svých útrob vše, co ocitne se příliš blízko. Fantazie některých vědců jde tak daleko, že si představují černé díry jako místa, kde je čas a prostor natolik deformován, že jsou zde vytvářeny „vstupní hvězdné brány“ do jiných časů a prostorů. Možná do jiných vesmírů. Opravdu nás sám vesmír prozíravě chrání tím, že tento záhadný, temný prostor skrývá před naším poněkud omezeným vědomím? Je možné v určitém, prozatím nedefinovatelném bodě viděné reality překročit nám známý trojrozměrný svět?

Veškerá hmota, která končí vesmírnou pouť v útrokách černých děr, mění svou podstatu, rozpadá se na jednotlivé částice. Hmota se proměňuje na „kódované informace“. Připusťme, že se tyto základní částice opět shlukují v různorodé celky a útvary, pod taktovkou neznámého dirigenta, a vytvářejí tak nové dimenze. Nové vesmíry. Jedná se o nikdy nekončící hru na přeměnu energie ve hmotu a naopak! Zde je skrytá podstata nekonečna. Pokud si pozorně prostudujete kosmologii a mytologii starověkých kultur od východu po západ a esoterické myšlenky dávných učenců, zjistíte, že podobné úvahy nejsou ničím novým pod sluncem. Změněné vědomí znamená, že vibruje na jemnějších frekvencích, kdy je schopno snáze nahlédnout do jiných dimenzí. V ten okamžik je cesta směrem k nadsmyslovému jednodušší a přímější, mimosmyslové vnímání je otevřené. V těchto okamžicích se v trojrozměrném prostoru otevírají vnitřní miniaturní brány („černé díry“) umožňující nám kontakt s paralelním světem.

Je tedy možné koncentrovat vlastní vědomí do určitého bodu v sobě samém, do bodu oné záhadné podstaty hmoty, podstaty veškerého

bytí? Do jakéhosi průsečíku, otevírajícího nám hranice za obzor? V nejdne duchovní moudrosti nalezneme návod, jak se na tento utajený, zapomenutý bod proniknutí do vyšších dimenzí vědomě koncentrovat. Dávné civilizace to dokázali. Mnohé se můžeme dozvědět například z moudrosti a učení prastarých Toltéků. Vědomě rozvíjeli svá energetická těla a dokázali zřít svět ve své pravé podstatě. Transformace vědomí byla pro nejednoho Toltéka vědomou životní cestou.

V každém z nás existují ony miniaturní černé díry, přechody do paralelních světů, vzhledem k tomu, že co je nahoře, je i dole, že uvnitř nás se nachází mikroskopický vesmír. Toto se poněkud vymyká rozumové analýze, lze to přijmout jen na mentální úrovni. Jen osobním duchovním zážitkem, ocitnutím se v koncentrovaném bodě tvořivého prázdna, v místě prostém jakékoliv myšlenky a představy. V bodě nekonečného ticha v nás, ve věčné přítomnosti. V bodě sjednocení, v záblesku setkání s Vyšší mocí, se zdrojem existence všeho jsoucího. Pokud pravidelně meditujeme, snáze se nám podaří alespoň na okamžik setkat se s onou nadpozemskou energií. Záblesk setkání s Vyšší mocí pochopíme, pokud se v duchu

metafyziky zamyslíme nad tím, co prožíváme při sexu, v okamžiku orgasmu, (kdy nevnímáme nic než přítomný okamžik).

V každé galaxii se nachází místa zhroucení a koncentrace hmoty, možné přechody do jiných světů. Právě zde spočívá podstata nekonečnosti a věčného času. Paralelní vesmíry jsou matematicky prokazatelné. Pokud se hvězda zhroutí do sebe sama, můžeme hovořit o smrti hvězdy, o okamžiku rozpadu hmoty a následném uvolnění nesmírné energie. Hmotu můžeme vždy měnit v energii, jak praví zákon o zachování energie. V okamžiku smrti opustí naše hmotná těla životní síla, astrální tělo stane se součástí vše tvořící vesmírné energie. Potom můžeme smrt definovat jako přechod do prázdna. Přechod do bodu nula, jenž je potencionálním místem pro možnost opětovné realizace, místem pro „Tvoření“. Neboť životní energie je v neustálém pohybu, smrt neznamena konec všeho, energie nezanikne ani se nezastaví. Dál pulsuje, rezonuje, vlní se nebo vytváří spirály energetického toku, zachovává v sobě informace.

Informace o všem, co kdy bylo a bude. Energie v sobě zachovává potencionální možnost opětovné přeměny ve hmotu. To, že víme jen málo o podstatě, jakým způsobem se tak děje, tuto teorii nevylučuje. V našem nitru je skryt význam oné nekonečné, universální inteligence. Kde se vzaly všechny známé a moudré duchovní pravdy? Nekonečným pozorováním vesmíru? Nebo snad v oněch tajemných a zdařilých okamžicích, ve změněném stavu vědomí, kdy se některým jedincům, a dost možná některým civilizacím, podařilo nahlédnout do sebe sama, do nejniternějšího bodu vlastní existence?

Svoboda a nezávislost v myšlení je vlastní cesta hledání a zkušeností. Jakákoliv teorie je vždy jen teorií, dokud ji nepocítíme na vlastní kůži! Význam slova okultismus pochází z výrazu zakrývat. Smyslem okultismu je zabývat se poznáním a zkoumat vše neznámé, skryté před naším zrakem. Esoterika je souhrn mnoha světových učení, každé samostatně popisuje a přibližuje jen část celku. Teprve spojíme-li jednotlivá moudra dohromady a objevíme skryté souvislosti, potom zjistíme, jak se skvěle doplňují.

*Esoterika a její jednotlivé světelné paprsky, včetně magie, odkrývá tajemství hmotného trojrozměrného a nehmotného astrálního světa.
Odkrývá tajemství země za nebesy.*

Magické kódy a programy

Co má společného metafyzika a sex? Velmi mnoho, i když nás od malička učí pravý opak. Dozvěděli jste se, například v pubertě, co to vlastně je ve své podstatě orgasmus, řekl vám to někdo? Zapomeneme-li na pohnutku pouhého tělesného chtíče, potom je zajímavé vědět, že během orgasmu, kdy koncentrovaná životní energie prochází ve vlnách celým tělem, prochází vlastně po linii čaker. Tato energie prudce vlní se celým tělem jako had, vždyť také nazývána jest hadí silou. Hadí síla proudí tělem zdola nahoru. Hadí síla neustále touží po spojení s „božstvím“. Sex je projevem latentní energie, a je spojen s touhou. Je snad projevem nevědomé a podprahové touhy člověka po spojení s božskou podstatou? Asi vás nepřekvapí, že některé pohanské národy považovaly ženskou vagínu za střed vesmíru. Doslova ve smyslu tajemné černé díry, považované za nekonečný zdroj fyzické a duchovní energie.

Život vzniká na základě kódovaných informací. Sexem, jenž spojován je s podvědomou touhou po božském, člověk plodí člověka, neboli ve spojení s láskou rozmnožuje se. Zamysleme se nad tím, co vlastně je lidské vajíčko a spermie – energie a informace – když to malinko přeženeme. Energie v podobě vířících částic v nepatrném kousíčku hmoty. Informace v podobě DNA. To nepatrné „nic“ se pomalu a jistě formou dělení buněk mění na lidskou bytost, vzešlou z kousku hmoty, v závislosti na předem daných informacích. Téměř každá buňka v těle obsahuje informace DNA, je jen málo výjimek, které ji nepotřebují, například červené krvinky, krevní destičky a buňky oční čočky.

Co vás napadne, pokud si uvědomíte, že informace obsažená v DNA není jen pouhá zpráva, že tato informace je ve své podstatě „rozkaz“? Pro člověka do nedávna nečitelný manuál, pro buňky přesný návod k realizaci! Myslíte si, že se elementární částice tvořící atomy a atomy tvořící molekuly a molekuly tvořící buňky jen tak sami od sebe jednoho krásného dne rozhodly: Tak a teď dáme hlavy dohromady a společným úsilím vytvoříme Pepíčka Nováka? Navíc je zajímavé, že DNA, která působí jako nesmírně složitý program, je v 99,9 % stejná u každého člověka. Pouze ten jeden jediný dílek je tím, co nás od sebe odlišuje. Představte si, kolik informací obsahuje jedině procento vašeho osobního genomu! Seznam informací, jež lze rozbořením DNA získat, je již velmi dlouhý, a to ještě věda

neprozkoumala další škálu možností z nekonečné množiny možností.

Pokud se hmota vesmíru, vzniklá vesmírným třeskem (orgasmus ve velkém), dokázala inteligentně zformovat (díky předem daným informacím) do jeho (ne)konečné podoby, vzniklé z uvolněných částic, výbuchem jakési nedefinovatelné a stále záhadné energie, můžeme si představit, že v tomto jedinečném okamžiku již bylo všechno naprogramováno? Pokud vše funguje, tak jak funguje, včetně života na buněčné úrovni? To je otázka! Až na ni někdo najde odpověď, naprosto všechno bude jednodušší. Avšak veškerá tajemství ztratí svá kouzla.

Nevěříme-li, že je vše předem dáno, v nekonečně mnoha variantách, potom můžeme hovořit o šťastné náhodě, v množině možností realizace energie ve viditelnou hmotu! Včetně fyzikálních zákonů a chemických reakcí nezbytných pro život. Včetně člověka, jenž je v určitém smyslu také pouze hmotou vzniklou z postupně organizujících se prapůvodních vesmírných částic. Jen s tím rozdílem, že bytosti zvané člověk, bylo do vínku (náhodou) dáno uvědomit si vlastní vědomí. Velký třesk, pokud jej rozebereme z pohledu mytologie, je často přirovnáván k „výronu božského spermatu“. A orgasmus zas bývá definován jako „malá smrt“.

Zde vyvstává otázka, zda se částice vesmírného prachu, vzniklé v horké vesmírné polévce, během své vesmírné pouti pouhou náhodou zformovaly do podoby všeho živého i neživého, co nás obklopuje. Do podoby člověka, všech zvířat, do podoby rostlin a plodů, sladkých a šťavnatých. Uvědomme si například, že semeno jakékoliv rostliny není pouhou hmotou, v každém semínku je

naprogramován vzhled, vůně a chuť té které rostliny. Anebo takový miniaturní virus – jedná se vlastně o neaktivovanou schránku pro genetickou informaci, která přežívá „bez života“, v některých případech i po dlouhé věky. Pokud se latentní energie (informace) v mikrobu či viru aktivuje, stává se velmi živou a nebezpečnou silou.

Se skromností a tichou pokorou můžeme se podívat nad tím, jak inteligentního procesu tvoření jsou schopny obyčejné elementární částice nenápadně proplovající vesmírem. Domníváme se, že inteligence je dána pouze nám lidem. Kde se ale vzala dokonalá posloupnost informací organizujících hmotu (vesmíru a přírody) v nekonečných podobách? Kde se vzaly kódy a programy organizující přírodní děje, vývoj lidstva, lidské vědomí, člověčí dokonalost i nedokonalost? Kde se vzala neviditelná síť geometrických obrazců projevujících se v přírodě společně s neviditelnými projevy zvukových vibrací, které společně vytvářejí dokonalou harmonii? Stojí za tím vším jen pouhá náhoda?

Hvězdy, planety, Země, lidé, zvířata, rostliny, nerosty a všechny věci jsou složeny v podstatě ze stejných částic. Jen různě namíchaných. Podobně jako mícháme ingredience různých koření, pokud chceme uspokojit náš apetit, chceme-li zakusit jak chutná „svět“. Otázkou zůstává, komu bychom mohli připsat autorská práva na nekonečně mnoho receptů, podle kterých stvořena je naše pestrá a krásná matička Země a vesmír samotný. Největší omyl lidstva spočívá v tom, že vědomím by měl disponovat pouze člověk! Vlastní vědomí má každá elementární částice!!! Prosím, přečtete si tuto větu, pěkně pomalu, alespoň desetkrát za sebou.

Další otázkou je, zdali je nemožná existence jiných vesmírů zkomponovaných ze stejných částic, ovšem podle zcela odlišných receptů? Receptů nepochopitelných našemu rozumu, člověčímu vědomí, které ví jen to, co ví, nebo ví jenom to, co si myslí, že ví! Lidské vědomí funguje jen na jemu známých programech a kódech. Což nevylučuje programy a kódy zcela nebo jen nepatrně odlišné. Je troufalé myslet si tvrdošijně, že naše povědomí o pozemské realitě a vesmíru jako celku je dokonalé!

Inteligentní vesmír?

Vesmír se formoval trpělivě, z hlediska pozemského času a prostoru vnímaného člověčím vědomím. Zamyslíme-li se nad tím, že čas vlastně neexistuje, že miliony let, kdy se vesmír formoval (a stále ještě se formuje), existují vlastně jen v našich představách, potom se naprosto ztrácíme v tom, co je realita a co realita není. Čas je proud energie. Co je potom čas, když energie je vším, co jest? Čas je zhmotnělou projekcí života, je projekcí v naší vlastní režii. Transformace vědomí představuje také poněkud jiné vnímání času a prostoru, v množině možností, jak lze čas a prostor vnímat.

Transformace vědomí není ohraničená! Je více dimenzionální, není možné určit, zda je ve své podstatě konečná nebo nekonečná.

Vzhledem k nezměřitelnosti vesmíru a vzhledem k jeho naprosto neznámé skutečné povaze.

Umožní nám vhléd do nitra hmoty – na úrovni lidského těla, do souboru prvků spojených vzájemnými vztahy, nalézt onen pátý rozměr? Přejnějším nalezneme cestu k duši, která nás povede přímo linkou ještě dál. Do tohoto rozměru za normálních okolností nevidíme. Což ale nevylučuje možnost, že bytosti v tomto rozměru se nacházející mají přístup do námi vnímané trojrozměrné reality. Je pátý rozměr konečnou hranicí? Dozajista ne! Prozatím neznámé cesty vedou dále do šestého, sedmého a kdoví kolikátého rozměru. Můžete mi s neochvějnou jistotou odporovat? Můžete říci jednoznačně a kategoricky: Nesmysl!? Můžete říci, že existuje jediná nám známá realita? Nemůžete, s naprostou jistotou to udělat prostě nemůžete. Ani teorie o vzniku vesmíru, tak zvaný Velký třesk, nakonec také není ničím jiným, než vědeckou teorií. Avšak přesto je základním stavebním kamenem, od kterého se odvíjejí teorie další.

Všude, dokonce i v prázdném prostoru, existuje určitá forma energie. Fyzikální vakuum je pralátka, prostor zbavený vzduchu, zbavený elementárních částic. Přesto jedna z kvantových teorií tvrdí, že ani vakuum není zcela prázdným prostorem, a že vykazuje kladnou energii. V celém vesmíru pulsuje nekonečná zásoba projevené i neprojevené energie – tvořivé síly. Energie a hmota jsou ve své podstatě totéž. V prázdném prostoru tedy existuje neprojevená hmota v latentním stavu. Prázdný prostor obsahuje podivuhodné částice, které v každém okamžiku existují a zároveň neexistují, velmi

vysokou rychlostí se objevují a v okamžiku mizí. Nelze je tedy přímo pozorovat. Věda tyto částice nazývá „virtuální“.

Podivuhodná jsou také neutrino, procházejí každou hmotou, tedy i lidským tělem, dostanou se i pod zemský povrch. Tyto částice nejsou pod vlivem elektromagnetické síly a nenesou žádný náboj. Neutrino jsou příkladem dokonalé harmonie: nejsou negativní ani pozitivní. V neutrino jsou v dokonalé rovnováze obě polarizace. Také fotony, částice světla mají pozoruhodné vlastnosti – v jediném okamžiku mohou být na dvou různých místech najednou, odborně bilokují. Paprsek světla dokonce předem ví, kam letí.

Částice, (též hmota tvořená částicemi), se tím pádem může nacházet na více místech současně? Jde o pravděpodobnost, odborně se tento stav nazývá: superpozice. Teprve přímým vlivem pozorovatele se částice rozhodne pro jednu z možných poloh! Částice tvoří hmotu, hmota existuje v čase, v čase je možný pohyb. Myšlenkami působíme na hmotu v čase a prostoru, vytváříme holografické projekce. Naše rozhodnutí určí pohyb částic (hmoty). My sami jsme hmotou skládající se z částic. To znamená, že děj, v kterém se odehrává náš život, existuje v holografické podobě současně na více místech najednou? Každé naše rozhodnutí je volba, která se projeví jako paprsek světla v námi prožívané realitě.

Volby či rozhodnutí, která jsme v tom daném okamžiku nevolili, přestože nám prošly hlavou v podobě myšlenek (úvah, nápadů, inspirace, představ), se přesto odehrávají v realitě jsoucích paralelních vesmírů. S tím souvisí, že člověk, který se vědomě ale i nevědomě napojí na kvantová pole Jsoucna, dokáže zde čerpat inspirace pro nápady, které někdo jiný někdy v minulosti, současnosti ale i budoucnosti měl, ale neuskutečnil. Ptáte se, proč i v budoucnosti? Protože v kvantovém poli kosmického vědomí čas, tak, jak jej definujeme v pozemské realitě, neexistuje. Podobně funguje intuice, předtuchy a vize budoucnosti.

Také sny jsou jakési zkratky, kdy procházíme kvantovými poli různých realit na úrovni podvědomí. V návaznosti na sny se v bdělém stavu podvědomě rozhodujeme pro různé volby, týkající se běžných životních okolností. Stejně tak intuice potom dostává smysl. Varuje nás před nechtěnými událostmi, nebo nám naopak přináší pozitivní informace z těchto vzájemně se prostupujících realit. S těmito úvahami, které staví žitou realitu do pozice záhadné iluze, se

asi jen tak někdo neztotožní. Přesto, zdánlivá pevnost a v určitém smyslu pravdivost veškeré viditelné hmoty je, zdá se, tou největší iluzí.

Nejedna prastará moudrost, například toltéckých kněží, už dávno věky tvrdí, že pozorovatel stává se součástí pozorovaného! Jihoameričtí indiáni nedisponovali laboratořemi a urychlovači částic, přesto věděli své už v šerém dávnověku. Můžeme jen konstatovat, že časoprostor, tak jak jej známe i neznáme, a vesmír sám je velice záhadnou tvořivou substancí. Vroucí a bublající v magickém kotlíku nad ještě magičtějším a záhadnějším věčným ohněm.

Vraťme se k bilokaci. Víme tedy, z pohledu kvantové fyziky, že jednotlivé elementární částice bilokují. Bilokace je také jev čistě esoterický, (paranormální, metafyzický). Dokonalý mág obdařen touto schopností, dokáže ve stejný okamžik vyskytovat se na dvou místech najednou. Jedná se o projekci, kdy mág vědomě pracuje s astrálním dvojníkem. Vědomě a cíleně působí na hmotu a tudíž manipuluje s přírodními zákony (člověkem definovanými). Jde o mimosmyslové vnímání, astrální putování, teleportaci. Mág dokáže, maximálním soustředěním se a vůlí, směřovat (životní) energii, například prostřednictvím očí do konkrétního místa. Magie je o přesouvání, užívání, předávání, odebrání, tvarování a respektování (životní) energie.

Jde o ovládání nadpřirozených sil? Nikoliv. Jedná se o síly přírodní a tím také přirozenější, než se může zdát. Ono diskutované nadpřirozeno je výsledkem koncentrovaného soustředění a dodržování pevně daných zásad. Je výsledkem mnohaleté osobní disciplíny, nekonečného učení se a trpělivosti. Je cestou otevřeného vědomí. Právě proto ani po mnoha letech v nás magie nepřestává vzbuzovat vzrušující očekávání. Nesmíme zapomínat, že studium magie a esoteriky nás vede především k osobnímu duchovnímu rozvoji, k transformaci vědomí.

Nadpřirozené je vše, co se vědecky, tedy pomocí striktních hranic, nedaří vysvětlit. Tento výraz se do esoteriky nehodí, zde shledáváme vše jako přirozené. Principy kvantové magie lze aplikovat na různé oblasti každodenního života. Rozvíjením vlastních schopností a pochopením nadčasových symbolů můžeme dosáhnout tiché, avšak plodné komunikace s nadpozemským světem. Ono pomyslné nadpřirozeno můžeme hledat v sobě, v

přírodě, a zrovna tak v jiných dimenzích prostoročasu. V dimenzích spirituálních, nefyzických. Ačkoliv jsou tyto dimenze neviditelné, jisté je, že skrývají energie nám neznámého druhu a ona tajemství, jak některé věci fungují. Například telestezie – vcítění se do předmětů a čerpání informací z jejich paměti. Zákon o příčině a následku, astrální cestování a mnohé další.

Universální energii rozdělujeme na mentální, duchovní, astrální a éterickou. Dále existují tři základní přírodní říše: minerální, rostlinná, živočišná. Jedno bez druhého pozbylo by svého smyslu i existence. Vše jsoucí je tvořeno vzájemnou výměnou energií. Existuje vzájemná výměna energií a informací, v přírodní množině nekonečných možností, jen tak sama od sebe? Je troufalé pomýšlet na jakési záhadné řídicí centrum v hyperprostoru? Přírodní bohatství od nás nic nežádá, pouze nám nabízí jedinečnou krásu, hluboký klid a harmonii. Dosáhneme-li souladu s přírodou a následně s vesmírnou harmonií, potom už nemusíme žádat nic jiného. Víra v přírodní síly nám nedovoluje býti pyšnými a malichernými. Vede nás k pokoře před existencí všeho jsoucího. Nejvyšší energií je Láska. Láska je Světlo. Světlo je podstata světa.

Vše, před čím zavíráme oči, je podezřelé a nevysvětlitelné. Vědecké je vše, co dokážeme racionálně zdůvodnit, k čemu se dopracujeme na základě složitých matematických rovnic. Zavírat oči je pohodlné. Nemusíme nic dělat, jen čekat, až nám akademici zdůvodní nezdůvodnitelné. Vše, co je transcendentní, nadmyslové, vše skryté před smyslovými vjemy považujeme za nadpozemská mystéria, nepodložené spekulace, fantasmagorické nebo romantické fantazie. Pohrdáme jimi a myslíme si, že pokud zavřeme oči, bude pro nás vše jednodušší. Proč si komplikovat život.

Ale právě tento postoj je útekem před Světlem. Hrajeme hru na schovávanou před skutečnou pravdou, před vším, co nemůžeme najít mimo své nejhlubší nitro. Zůstáváme neteční ke všem nadpozemským věcem, k vše tvořící magické esenci a tím i k vlastní duši. Opojení mystikou přináší uvolnění a vnitřní harmonii. Lidé se ale raději opájí vínem nebo klamnými iluzemi. Výraz mystika by ve starořeckém překladu znělo asi jako „zavírat oči“. Ovšem ve smyslu pohroužit se do meditace a v temnotě vlastního nitra shledávat věčné Světlo. Kosmická energie se neztrácí, je nezničitelná, nezměřitelná a věčná, nazývána jest nejvyšší Tvůrčí silou.

Alternativní energie

Stále platí, že na co si nelze sáhnout, tomu nevěříme. Tvrdit, že je cokoliv pravda, je ošidné, pravda je skutečně jen osobní zkušenost. Exoterika je opakem esoteriky, zahrnuje všechny exaktní vědy. Shrnuje vědecké poznatky oficiálně uznávaných oborů (chemie, fyziky, astronomie...), které jsou přístupné každému. Na rozdíl od esoteriky, jejíž poznatky jsou jen pro zasvěcené. Esoterika bohužel balancuje stále ještě na hranici nedůvěry. Dříve byla více tajemná, dnes je mnohé odkryto, žel stále zahaleno v pochybách. V nedůvěře jsou zahaleny pojmy pro alternativní energie, tajemné síly přírody, jelikož ne vždy je lze vědecky měřit. V podstatě jde o universální sílu, projevující se mnoha způsoby a v rozmanitých formách. Jde o energii, která má kladný i záporný náboj. Harmonie skutečného bytí předpokládá, udržet klad i zápor v rovnováze.

Symbolem harmonie je monáda. Symbolem exoteriky je kniha otevřená. Symbolem esoteriky je kniha zavřená.

Energie kosmická: je přírodní síla, která udržuje řád a chod všech přírodních dějů. Ovlivňuje lidské vědomí, psychiku i fyziologické tělesné pochody. Zdrojem této energie je světlo – tedy je jejím zdrojem Slunce a všechny ostatní hvězdy ve vesmíru. Dále je jejím zdrojem polarizované světlo Měsíce – odražené světlo Slunce. Nejsilnější proud kosmické energie pochází z galaktického středu, ústředního bodu naší mateřské galaxie. Galaktická energie má největší vliv na transformaci vědomí, projevuje se cyklicky. Planeta Země, a tedy vše živé i neživé, střídavě prochází obdobími klidu a obdobími, kdy galaktická energie kulminuje. Projevuje se také v živlech vzduchu, ohni, vodě a zemi. Pokud je člověk dobře uzemněn, potom tělem člověka proudí jak elektrické fluidum ohně, tak magnetické fluidum vody. Obojí jest udržováno v harmonii živlem vzduchu – dechem.

Energie zemská: vyvěrá ze země, tvoří ji energetická síť propojená navzájem v pravidelných liniích pod povrchem země, zvaných telurgické proudy. Země je živá bytost, zemská energie proudí drahami pod jejím povrchem – proudí dračími tepnami. Tam, kde se nejvíce koncentruje nebo tam, kde se energie kříží, vytváří energetická silová centra, jinak zvaná dračí oka. Dávné civilizace stavěly na silných (pozitivních) energetických místech svatyně, zde vznikala kultovní posvátná, duchovní centra. Jedná se o přírodní

energetické linie, které existují sami o sobě, nevznikly lidským přičiněním. Na těchto silně duchovních místech najdeme například gotické katedrály.

Energie životní: projevuje se jako síla určující mentální, psychické, duchovní a tělesné schopnosti. Nazýváme ji bioenergií nebo bioplazmou. Osobní energetické pole se projevuje jako aura. Vyzařuje z každé živé bytosti, je propojena s vesmírným energetickým polem. Zdrojem životní energie je energie vesmírná, která vše oživuje. Všepronikající energetické fluidum čerpáme především v přírodě, ze zemské aury, ze slunečního záření. A samozřejmě v podobě potravy, přírodní strava je proměněna vesmírná energie. Čerpáme ji vědomě například při meditaci, napojením se přímo na kosmickou energii, případně zemskou energii. Životní energii můžeme čerpat a doplňovat, například dotekem nebo zaměřením koncentrované vůle z rostlin, stromů, vody, krystalů. Ale i od sebe navzájem.

Životní sílu lze doplnit v přírodě, kde je dostatek energie pro každého. Nedostatek životní energie vytváří disharmonii organismu. Prána je všude kolem nás, jako vzduch, pouze ji běžně nevnímáme. Přesto je zřejmé, že při sexuálním uvolnění a vzrušení jsme zcela otevřeni průtoku této éterické energie. Přesto je zřejmé, že právě vesmírná energie je darem pro léčitele, kteří skrze své ruce předávají léčivou sílu nemocnému. Průlom do plazmatického pole vesmírné energie dokonce umožňuje léčení na dálku.

Prvotní vědomí, prána, hadí síla, božský dech, dokonalá prázdnota, příčina všeho, chaos nebo božská monáda je tajemná energie pocházející z „nultého bodu“. Je všude kolem nás a vše spojuje dohromady. Různé názvy nás mohou mást, jejich mnohost vychází z mnohosti jazyků různých národů. Energetické fluidum naplňuje každičký bod vesmírného prostoru. Vše živé, všechny bytosti včetně člověka, rostliny, stromy ale i planeta Země je touto energií oživována. Prvotní materie obsahuje prainformace, které jsou klíčové pro život. Proniká světem hmoty, proniká realitou, ač pochází ze světa odlišného od trojrozměrného prostoru, který dočasně obýváme.

Vesmírné energetické pole – pole neviditelné harmonie má vlastní vědomí a disponuje inteligencí. Nejnověji jest nazýváno: „Kvantové pole vesmírného vědomí“.

Prvotní materie obsahuje prainformace. Je neviditelnou, přesto skutečnou plazmatickou dimenzí dávající a zachovávající život. Životní energie proudí tělem skrze jednotlivé čakry. Je-li některá čakra zablokovaná, energie neproudí volně, což může způsobit tělesnou nebo psychickou disharmonii. Plazmatická energie oživuje fyzické tělo, tudíž je nedílnou součástí těla astrálního. Astrální tělo je plazmatické, je schopno samostatné existence, jednoduše opustí hmotné tělo ve spánku, při vědomém astrálním putování, a samozřejmě v okamžiku smrti. Plazmatické tělo (dvojník těla hmotného) je schránka pro naše pocity, emoce a myšlenky. Pokud máme málo životní energie, jsou naše myšlenky těžkopádné, pocity stísněné a emoce negativní. Vstupujeme-li vědomě do pole životní energie, například v přírodě, jsou naše myšlenky optimistické a tvůrčí, jsme senzitivnější, schopni telepatie a jasné intuice, docílíme rozšířeného vnímání.

Životní energii přijímáme a smysluplně ji zpětně vracíme do prostoru, případně ji necháváme bez užitku plynout různými směry. Nikomu ale nenarostou křídla přes noc. Pouze víra, skromnost, trpělivost a pokora nám pomůže jednoho dne vzlítnout k neprobádaným dimenzím a nerušeně se zaposlouchat do nebeské hudby. Potom zažijeme alespoň střípek rozpomenutí se na Světlo, jež viděla a okusila duše každého člověka, ještě než se rozhodla vstoupit do těla, do světa věčných idejí, skrze bránu zapomnění. Aby splnila svůj osobní ale i celospolečenský karmický úkol.

Život v těle je zkušenost bytí v trojrozměrné dimenzi. Životní energie je nezničitelná. Co z toho vyplývá pro člověka? Člověk je nesmrtelný. Smrt je dána pouze pro fyzické tělo, které je tvořeno zachvíváním energie, tato energie tělo přežívá. Život ve věčnosti je cesta bez začátku a konce. Před naším zrakem jsou skryté jevy jemnohmotného světa, což ale rozhodně neznamená, že neexistují. Jen jsme ztratili kontakt, představivost a víru. Energie se ani nedá uschovat do zásoby – její přirozeností je neustálé proudění. V případě smrti život ani pro odložené hmotné tělo tak docela nekončí, pokud si uvědomíme, že při vlastním rozkladu opět ožívá užitečnou prací mikrobů a bakterií. Hmota, z které je pozemské tělo složeno, potom co jej opustí oživující energie Ducha, se ve formě částic opět spojí s přírodou.

Jak znovuobjevit tuto přírodní sílu uvnitř sebe? Magický průsečík uvnitř našeho nitra, pokud jej objevíme, spatříme a uvěříme, je

bránou, která nám umožní nahlédnout kamkoliv si budeme přát. V tomto ryze vnitřním bodě se nachází odpovědi na otázky, v bodě středu není čas ani prostor. Avšak ocitnutí se v tomto bodě v nás může vzbudit z počátku překvapení nebo mrazivou, posvátnou úctu. Později zjistíme, že jiné dimenze přesahující třírozměrný prostor, že paralelní světy a nejhlubší část naší psychiky jsou na dosah skrze naše podvědomí. Respektive skrze změněné vědomí – změněný stav vnímání.

Chceme-li poznat sami sebe, musíme se obrátit dovnitř. Chceme-li poznat obsah vědomí jakéhokoliv předmětu, musíme se obrátit směrem ze svého středu dovnitř – například kamene nebo stromu, vcítit se do jeho podstaty. To dokážeme, oprostíme-li se v ten okamžik od ega. Zůstaneme zcela bez myšlenek a vnímáme jen přítomný okamžik. Chceme-li pochopit nebo poznat jinou osobu, musíme se soustředit na intuici. Musíme umět využít empatie – vcítění se do druhých osob. Empatii si ale nesmíme plést s povrchním zdáním. K opravdovému vcítění se je zapotřebí intuice, ničím nepodmíněné vnímání osobnosti druhých. Chceme-li cokoli pochopit či prozkoumat – musíme to pozorovat ze svého středu, usazení ve vlastním nitru. Tak, jak to v dávných dobách dělali alchymisté.

Alchymista studoval hmotu pevně usazen sám ve svém nitru, to mu umožnilo nahlížet do vnitra hmoty, a následně do sebe sama.

Alchymista transmutoval hmotu a zároveň transformoval své vědomí.

Morfická pole

Esoterická tvrzení, tisíce let stará, spočívají ve výrocích, že svět viditelný je zrcadlovým odrazem světa nadpozemského, astrálního. Co to znamená? Hmotu má minimálně dvě tváře: viditelnou a neviditelnou. Nic nového z pohledu esoteriky. Vědecké výzkumy zas tvrdí, že antihmotu je zrcadlovým obrazem viditelné hmoty. Že každé existující elementární částici odpovídá antičástice. Antičástice se zkoumají v urychlovačích částic. Předmětem vědeckého bádání je například, zda je gravitace v antihmotě stejná jako gravitace v obyčejné hmotě. Vědci předpokládají, že množství neviditelné antihmoty ve vesmíru se rovná množství viditelné hmoty ve vesmíru. Předpokládají, že každá částice normálního světa má odpovídající

částici v antisvětě. Hmota, ze které sestává vše jsoucí, má svého dvojníka. A tím je antihmota. Antihmota se skládá z antičástic. Částice a antičástice mají stejnou hmotnost ale opačný náboj. Dokonce mají stejnou dobu života.

Existuje zrcadlový obraz vesmíru? Má každá částice svého dvojníka v antihmotě? Platí totéž pro vše jsoucí? Vše, co jest tvořeno částicemi, atomy, molekulami? Máme každý z nás svého dvojníka? Co je to antihmota? Kde se nachází antisvět, dvojník viditelného vesmíru? Hmota viditelná je tvořena protony, neutrony a jádrem atomu. Hmota neviditelná je tvořena antiprotony, antineutrony a jádrem atomu, je tvořena neviditelnými antičásticemi, které jsou ale dvojníky částic „viditelných“. Existuje tedy hmota a antihmota paralelně vedle sebe? Tak jako esoterické vědění předpokládá, že svět viditelný koexistuje vedle světa neviditelného, astrálního? Proniká těmito světy jediná elementární síla, tajemná a vše určující?

Projevující se, mimo jiné, také silou vůle, silou myšlenek?

SILOU MYŠLENEK, VÁŽENÍ!

Hmota a antihmota, podle současných předpokladů, prostor a antiprostor nejsou od sebe odděleny. Existují paralelně vedle sebe. V souvislosti s esoterickou myšlenkou, že svět viditelný není zcela oddělen od světa nadpozemského, je v těchto představách skryto cosi velmi zásadního! Podle vědeckých teorií vesmír buď má, nebo nemá dvojníka. Pokud jej má, potom by zánik vesmíru spočíval ve střetu hmoty s antihmotou, vznikl by vesmírný kolaps. Velká exploze, nový velký třesk. Vznikl by nový vesmír. Neboť pokud se částice střetne s antičásticí, (tento jev se nazývá anihilace), potom původní částice zaniknou a dojde k přeměně na jiné částice. Tato teorie odpovídá esoterické teorii nekonečného zrodu, růstu a zániku. Neustále se opakujícího koloběhu ve věčnosti: život, smrt a znovuzrození.

Veškerý svět je magnetická hyperprostorová pavučina projeveného světla. Světlo je podstatou všeho. Světelný paprsek je základem holografické projekce. Vše vydává světlo. Dokonce každá jednotlivá buňka vydává paprsek světla, měřitelný velmi citlivými přístroji. Vesmírné světlo propojuje všechnu jsoucí hmotu mezi sebou. V této éterické pavučině jsou propojeny hvězdy mezi sebou a navzájem spolu rezonují. Nekonečná světelná vlákna vibrují v každém

okamžiku neutuchající energií. Světelnými vlákny jsou propojeny mezi sebou všechny galaxie. Planety v planetárních systémech se svými slunci. Všechno je navzájem světelnými paprsky propojeno se vším. Všechny bytosti jsou ve světle lásky propojeny s kosmickým vědomím. Lidé jsou propojeni mezi sebou navzájem. Nikdo není na hyperdimenzionální úrovni od nikoho oddělen. Každá myšlenka je světelnou vibrací, každá je součástí vesmírné superpavučiny. Světlo je definováno již v knize Genesis. Světlo je Láska.

Morfická pole jsou archívy vesmírné sféry, obsahují minulost, současnost i budoucnost. Historie minulosti, přítomnosti i budoucnosti je uložena v holografických obrazech. V těchto kvantových polích vesmírného vědomí neexistuje čas. Ve změněném stavu vědomí můžeme nahlédnout kamkoliv, setkat se s obrazy příběhů bytostí jak žijících, tak zesnulých, dokonce i těch, které se teprve připravují na zrození. Informace uložené v morfických polích jsou nekonečné. Vše ve vesmíru má paměť, včetně pozemské krajiny, včetně minerálů a rostlin. Napojením se na morfická pole, uvedeme v pohyb komunikační proudy, můžeme zde čerpat informace a souznít s rytmem přírodních cyklů.

Máte v tom zmatek? Může být rozuzlení vesmírných paradoxů jednoduché? V přírodních zákonech nalézáme podstatu a smysl všeho jsoucna. Ve vědeckých zákonech nalézáme jen střípky, které nás pomalu vedou k odhalení jednotlivých částíček mystiky. V posledních letech se toto tempo viditelně zrychluje. Přesto k extatickému spojení s veškerenstvím má věda ještě daleko. Právě proto, že tak urputně zavírá oči před mystérií světa. Vědec skeptik je dalece vzdálen prožitku mystického vytržení, zření nadpozemského skrytého v pozemském. Jen osobní zkušenost je lékem proti dobrovolné slepotě. Jen osobní zkušenost překoná a doplní vědecké teorie o dávná mystická poznání.

Vesmírná energie sama sebe obnovuje, popohání a zobrazuje v různých realitách, kdy přeměňuje se ve hmotu a naopak. A právě proto je vesmír nekonečný a věčný, ať už kdy existoval v jakékoliv podobě. Ať už v jakékoliv podobě bude existovat další věky. V okamžiku kdy pochopíme, o čem je řeč, sladíme vědomé já s vesmírnou energií a objevíme magické elixíry pro duši. Konečně spočineme v náruči moudrosti. Odvážíme-li se překročit tajemnou mlhu na rozhraní světa duchovního a hmotného, potom zříme, že esoterika je věda o vztahu věcí a vzájemných souvislostí. Všechny

zákony, po kterých pátráme, ať už fyzikální, chemické nebo biologické, budou zjevné, pochopíme-li je jako zákony ryze přírodní. A pokud do této rovnice dosadíme také prvky týkající se zákonů mystických, duchovních.

Svět je tvořen Duchem, nikoliv hmotou. Hmota je pouze následek absolutní příčiny. Emanace neboli vyzařování myšlenek a představ vytváří všechny ideje, příhody, životní peripetie, skutečnosti prožívané reality. Vzniklé vzory se uspořádávají v morfických polích, postupem času se proměňují ve hmotu. Pod tímto si můžeme představit, že stvoření světa nikdy neskončilo. Stvoření světa stále trvá! Veškerý hmotný svět, projevující se v trojrozměrné realitě, má podobu jakési záhadné holografické projekce. Vývoj člověka představuje nekonečnou spirálu otevírajícího se vědomí. S tímto aspektem do určité míry souvisí známé, leč často nesprávně chápané tvrzení, že všichni máme svobodnou vůli.

Je šilené představit si, jak velké množství emanací vytváří lidstvo jako celek v každém okamžiku. Mohou to být obyčejné životní představy – jak pozitivní tak negativní. Nebo výrony různých fantastických představ, které během času vytvoří dostatečné množství energie, která se posléze (v běhu pozemského času) zhmotní v konkrétní, hmatatelné podobě. Uvědomme si například, že Julius Verne nebyl jen tak obyčejným fantastickým snílkem. Nic nelze svádit pouze na vyšší moc.

Zrovna tak apokalyptické filmy a počítačové hry s prvky násilí jsou určitým druhem emanací. Vytvářejí rezonance energií (záporných), které mohou v budoucnosti dosáhnout kritického množství. Negativní energie vznikají ze svobodné vůle jejich tvůrců a jsou intenzivně posilovány svobodnou vůlí jejich konzumentů! Potom se soustřeďují v morfických polích. Zrcadlením se záporné energie přenášejí zpět do pozemské reality. Vždycky se nějakým způsobem projeví! Například v podobě skutečných katastrof. Nebo v podobě šílence, který ve škole postřelí nevinné mladé lidi. Žádná z těchto energií, následně přenesená zpět do hmoty, nikdy nevznikne sama od sebe.

Za určitých podmínek lze Absolutno nalézt v každém přítomném okamžiku života, jenž představuje moment času tady a teď. Myšlenka, představa, veškerá hmota, vše je vibrace energie. A z toho musíme vycházet. V každém přítomném okamžiku v plném vědomí prožívejme čistou lásku. Nestresujme se, nehněvejme se,

nepřipoutávejme se k ničemu, vždy usazení ve vlastním středu. Není však jednoduché dosáhnout tímto způsobem jednoty s Absolutnem. To by snad člověk musel být čistá duše, jako lilie.

Přítomný okamžik je neuchopitelným okamžikem prázdnoty, jakéhosi nedefinovatelného vakuu. Přesto v přítomném okamžiku vytváříme realitu budoucnosti. Z prázdnoty všechny věci pocházejí a do prázdnoty se navracejí. Prázdnota, stejně jako číslo nula, má nesmírný tvůrčí potenciál. V každém přítomném okamžiku vytváříme slovem, představou a činem budoucnost, respektive každý další přítomný okamžik, nic jiného totiž neexistuje. Pro zcela nezasvěceného jsou tyto známé esoterické myšlenky na první pohled neuchopitelné.

*Nesnažme se je ale pochopit vynaložením přehnaného úsilí,
pochopení se časem dostaví samo. Vzápětí nám dojde, že život je
spiritualita sama, aniž bychom se vědomě dopouštěli jakéhokoliv
spirituálního aktu.*

Země je živá bytost

Můžeme podobným myšlenkám uvěřit? Uvěřit můžeme osobním zkušenostem, osobnímu poznání. Hledání nových poznatků nedovoluje nám zahálet ve zkoumání smyslu všeho bytí. A opět jsme u bodu, který říká, že vše je založeno na myšlenkách, na oněch nehmataelných, neviditelných energiích. Ať už myšlenkách vědeckých, filozofických nebo esoterických. Myšlenky jsou největší hybnou silou ve veškerém pozitivním vývoji. Myšlenky jsou ovšem hybnou silou také ve všech destruktivních či katastrofách. Racionalita někdy napáchá více škody nežli užitku. Každý světový historický okamžik či událost jsou prodchnuty energií různorodých myšlenek. Jedna událost je příčinou druhé. Žijeme v době, kdy se dynamicky projevují také negativní následky moderní doby. Jako bychom nechtěli vědět, že pouhý racionální rozum činí veškerý mysticismus nepřístupným.

Vesmírný zákon je neměnný! Zapomínáme, že příroda a veškerý život je řízen nejvyšším Principem Světla a Lásky. Neuvědomujeme si, že mysticismus uchopený nesprávným způsobem, může pojednávat také o spojení s „děblem“. Zrovna tak některé vědecké výzkumy balancují na této velmi nebezpečné hranici. Věda uchopená nesprávným způsobem, věda oblouzena křečovitou touhou po moci, nevědomky podepisuje smlouvu s „děblem“. Jde také o to, že ve světě je příliš zakořeněno dogmatické, materialistické nazírání na život.

Pod náporom negativního odpadu, v podobě znečištění, negativních myšlenek a činů, se planeta Země nemůže skutečně volně nadechnout. Co nám říkají přírodní katastrofy? Respektive to, že je jich více, než by muselo nutně být? Je možné uvědomit si, že planeta může být nemocná? Pokud na planetě žijí nemocní lidé – posedlí touhou po moci a majetku, lidé se zakaleným vědomím. Potom se nemůžeme divit, že vědomí planety, která je bezohledně obývaná a dobývaná, stane se časem pod tíhou negativních energií samo uvězněné ve špíně. Země je živá bytost! Občas může dostat záchvat v podobě hrozivého emočního vypětí. Potom se nejedna pevnina náležitě otřese. Dokud jen tak rozzlobeně pobublává, tak tomu nevěnujeme příliš pozornosti. Ale může to být horší! Až se v záplavě negativních energií, hnijícího všemožného odpadu ze spousty zbytečných věcí, které produkujeme, a které vlastně vůbec

nepotřebujeme, energetické (myšlenkové) i ekologické znečištění změni na chronické.

Všechny věci mají vlastní auru. Umíte si představit auru planety Země? Co myslíte, září pastelovými barvami, nebo je prosáklá šedivou temnotou, vzniklou z nepochopení nebo ignorování toho, že jsme jejími dětmi? Příroda je velmi sebevědomá a noblesní dáma, která má tu schopnost, pokud je jí ubližováno, proměnit se rázem v tvrdou bojovnici. A to vždy v souladu s vesmírným řádem: příčina – následek. Potom ji slepě proklínáme a v naší pýše a nevěře přestáváme jí rozumět. Zapomínáme, že jsme dětmi Matky Země. Rozhodně nemůže být nic podivného na tom, rozhodne-li se udělit nám výchovnou lekci. Síla výchovné lekce se odvíjí od prohřešku. A že je planeta Země velmi rozzlobená – tomu se nemůže nikdo divit! Romantika a dávná filozofie, odlehčí našemu stále zaměstnanému vědomí.

Je možné postavit vědu, filozofii, esoteriku a duchovní moudrosti do jedné, sobě si rovné linie? A začít konečně na všech úrovních spolupracovat? Nemyslet jen na moc a zisky? Je možné uvěřit, že za světem viditelným se nachází světy neviditelné? Světy neznámých ale tušených energií, které sice tiše avšak trpělivě čekají na odhalení? Předně je nutné zbavit se jakési váhavé hrdosti ze zvyku, domýšlivosti a skepticismu. Je na čase racionální, mechanické, mnohdy jednostranné materiální vidění světa vědomě a cíleně produchovnit. A to naprosto ve všech ohledech. Jde o to, naučit se vnímat svět holisticky, uznat, že vše souvisí se vším. Otázkou zůstává, zda některé mocné světové elity o to stojí. Zda si žádají, aby se lidstvo konečně probudilo. Zdá se, že je tomu přesně naopak! A v poslední době je to zřejmé více, než kdy jindy.

Čím více nevěřících, dezorientovaných spáčů, ukolébaných cíleně mířenou, nenápadnou hypnózou (televize, média), tím lépe! Mnoho vládců světa (přesvědčených skeptiků) se před zbytkem světa tváří, zcela záměrně, že veškerá mystika je nesmysl. (Dokonce i bible je už dlouhé věky podávána neúplně a nejdůležitější pravdy jsou lidem tajeny). Jen málokdo však ví, že mnoho staveb, mezi ně patří i některé vládní budovy, jsou projektovány a stavěny na základě vesmírné architektury. Takzvané posvátné geometrie, která má prehistorický původ, zkoumá využití zemských a vesmírných energií na základě geomantie. Mocní tohoto světa se v tomto ohledu tváří nezaujatě. Přesto můžeme v mnoha emblémech různých světových

organizací, (například NASA), najít skryté dávné esoterické symboly. Pro koho je nepřijatelné, aby veřejnost věděla o těchto a jiných skrytých pravdách, například o realitě morfických polí?

Vesmírné zákony nelze obejít, odklonit natož podplatit! Marně se odvoláváme na nespravedlnost. Případně na „boží spravedlnost“. Silná kolektivní idea, založená na principech Světla, přinesla by světu požehnání, mír, klid, lásku a všeobecnou harmonii. Zdá se však, že tak jednoduchá věc je nesmírně obtížně uskutečnitelná. Protože nevědomost neprobuzeného lidstva utváří kolektivní vědomí na takové úrovni, kterou dnes a denně vidíme kolem sebe v realitě. Jednoduchý je také důvod, proč se tak děje – dnešní svět jakoby neznal jiné hodnoty, než ty hmotné, finanční. Peníze se staly modlou, staly se pro ateistické materialisty bohem.

Životní energie se někdy nazývá „mana“. Peníze někdy nazýváme „many“. Lidé s problémy finančními ztrácí životní energii, neboli „manu“. Je to tím, že dnešní společnost přisoudila penězům božskou energii – bez které se nedá žít!

Myšlenka je vibrace

Myšlenky jsou pohyblivé a jsou velice akční. To si umí málokdo představit – myšlenka přece není hmotná, nevyslovená myšlenka se odehrává jen v mé hlavě! Tak jednoznačné to ale není. Myšlenka je vibrace energie, okamžitě se zobrazí v energetickém poli Jsoucna. Mozek funguje jako vysílač. Každá myšlenka má určitý energetický potenciál, okamžitě vibruje na jemnohmotné úrovni. Vibrace myšlenek působí na hmotu jednoduše proto, že vše viditelné je v podstatě také vibrující energií. Je-li myšlenka silná, intenzivní a často opakovaná, spoléháme se na ni a věříme jí, potom narůstá její energetický potenciál. Potom má dostatek energie projevit se ve hmotě – uskutečnit se. Proces uskutečnění probíhá na základě intenzity samotné myšlenky. Může to být během okamžiku, několika dnů ale i roků, protože žijeme paradoxně omezení prostorem a časem. Kdo má zkušenost s astrálním putováním, ten ví, že v astrálním světě, který vibruje na jiné frekvenci, se myšlenka uskuteční (zobrazí) okamžitě.

Znamená to, že sobě si podobné myšlenky se k sobě přitahují? Vibrace radostných myšlenek vytváří energetická (morfická) pole pozitivní. Temné myšlenky vytvářejí pole s vibrací negativní. Jednotlivé myšlenky podobných vibrací se shlukují a navyšují potenciál informačního pole. Vytvářejí geometrické fraktální obrazce. Víme, že energie se přeměňuje ve hmotu a hmota v energii. Přijmeme-li spirituální přístup k životu, potom nemůžeme shledat nic podivného na tom, pokud vyslaná myšlenka rovná se akce a následek projeví se jako reakce.

Navíc si musíme uvědomit, že myšlenka vyslovená nahlas, proměněná v energii zvuku, nabývá na síle, jejíž tvořivý potenciál se nesčítá, ale násobí!

Každá vyslaná myšlenka se v čase vrátí k odesilateli s trojnásobnou silou zpět! V magii toto platí obzvlášť dramaticky, neboť mág si je vědom toho, co dělá. Je obeznámen s kvantovými zákony. Nemůže tedy spoléhat na nevědomost – jeho jednání by mělo vždy být vědomé. Pro mága funguje zákon přitažlivosti rychleji, než pro člověka, který je sice za své jednání také zodpovědný, ale jeho činy nemusí být vždy vědomé. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě! Každý jsme za své myšlenky a činy stejně zodpovědný, nikdo nebude ušetřen. Ať už dříve nebo později. Pokud si toto uvědomíme, nastartujeme ozdravný transformační proces, jedině potom se můžeme vydat na vědomou magickou cestu.

Toto platí i na kolektivní úrovni, stejně pro kolektivy, národy i celé lidstvo. Podle toho, na jaké frekvenci vibruje kolektivní myšlení, lze očekávat následky. V podstatě je to velice jednoduché. Bohužel lidstvo tyto vesmírné zákony stále ignoruje! Realita je zhmotnělá představa, která se uskutečňuje skrze morfická pole kolektivního vědomí. Vše, co se nám zjevuje před očima, je odvislé od vlnové frekvence, kterou jsme schopni vnímat, která se shoduje s vibrací našeho vědomí. Vyšší vibrace umožňuje vejít do jiných frekvenčních pásem. Dokonce do jiných dimenzí existujících paralelně s časoprostorem, který běžně vnímáme.

Vše je tvořeno vibrujícími atomy, veškerá hmota je tvořena vibracemi. Myšlenky jsou také vibrace! Nejsou však hmotné a nejsou tudíž ovlivňovány zemskou přitažlivostí. Neovlivňuje je čas a v pohybu prostorem je nezastaví žádná hmota. Každé vyřčené i nevyřčené slovo tak bez překážek rezonuje s příslušným tónem. S

hudbou kosmických sfér – jak by řekl filozof dávných časů. Tím dochází k následnému zhmotnění očekávaných vizí a toužebných přání. Vyprodukovaných, jak jinak, než svobodnou vůlí, která má tu schopnost naladit se bez předsudků na kreativní síly vesmíru, na kvantovou paměť. Ale také ke zhmotnění všeho, co nám život komplikuje. Příčinu hledejme v negativních představách, myšlenkách, v pocitech viny, strachu a veškeré zlobě, kterou v sobě nosíme nebo ji přejímáme z okolí.

Bude-li naše mysl rezonovat v zásadě jen na frekvenci pozitivních vln, budeme v reálném životě zakoušet pozitivní zkušenosti a naopak. Rezonance je souznění, ale také odezva nebo ozvěna. Myšlenky, emoce a představy vibrují na určitých frekvencích, kde dochází ke shodě příslušných energií, k souznění pozitivních myšlenek s láskou, případně negativních myšlenek se zlem. Ať už máme jakoukoliv touhu, jde o to uvědomit si, co je pro nás nejlepší. Neprotiřečit si! Nežít ve strachu a obavách! K tomu je vhodné podstoupit proces sebereflexe v meditaci. Vědomé ovládnání mysli napomáhá nám tvořit realitu a využívat tak vlastní tvůrčí potenciál.

Není obtížné pochopit princip, na jakém svět myšlenek funguje. Obtížné je uvést tento princip v osobním životě do praxe. Všichni známe jedno staré přísloví: „Trpělivost růže přináší“. To ano. Ale! Budeme-li trpělivě čekat, aniž bychom směřem k našemu záměru nevytvářeli ty správné pozitivní myšlenky, představy a emoce, bez pochyb a protřečení si, můžeme trpělivě čekat do nekonečna. A vyladit mysl do harmonie s okolním světem, může pro někoho být nadlidský úkol.

Bude-li naše mysl zahlcena energií nepřejícných, pomlouvačných, lživých a jízlivých myšlenek dříve nebo později dojde k patřičné odezvě a realita bude vibrovat na stejně neutěšených frekvencích. Pokud dospějeme k zamyšlení, jakou energii dáváme vlastním myšlenkám, které vytvářejí realitu, posune nás to k pravdivému zamyšlení se nad vším negativním, usazeným v nás samých. Nad zápornou energií, kterou každý z nás více či méně uvolňuje do prostoru. Ať už tato energie zasahuje přímo či nepřímo nás osobně, naše blízké, přátele, kolegy v zaměstnání, neznámé osoby či jiné živé bytosti a samozřejmě přírodu jako celek.

Materialistická představa hmoty je jednou z největších světových iluzí. Čím je svět modernější, tím více tyto iluze nabývají na síle.

Pokud se jakýkoliv předmět, složený z vibrujících atomů, hypoteticky rozvibruje nepředstavitelně rychle – stane se neviditelným. Lidské smysly přestanou tento předmět vnímat, přestaneme jej vidět. Veškerý materiální svět sestává z vibrujících atomů. Záleží pouze na frekvenci – na rychlosti oné vibrace, co pro nás ještě je světem viditelným a kde již přechází v neviditelné paralelní reality nebo morfická pole informací. Čím je rychlost vibrace menší, tím je hmota pevnější, hustší a viditelnější. Myšlenky sice nevidíme, přesto jsou skrytým tvůrčím potenciálem všeho, co si dokážeme představit.

Zákon o příčině a následku úzce souvisí především s energií kritického množství. Všechny myšlenky, emoce, představy a činy vyprodukované lidmi na celém světě se vlní v čase. Myšlenky a emoce disponují ohromnou silou v životě člověka. Každá myšlenka přetrvává v čase jako chvění, vlnění nebo rezonance. Myšlenky každého jednotlivce rozhodují, jako živoucí síly, svým obsahem, zda život člověka povede k harmonii. Vše se odvíjí od síly vůle. Vůle, energie chtění a energie očekávání představují možnosti netušeného. Ušlechtilé myšlenky, pozitivní emoce, ideály a představy, pokud překročí ono kritické množství, přemění se ve hmotu. To znamená, že budou realizovány, potom snad můžeme mluvit o štěstí a lásce.

Během času vznikají kosmická moře myšlenek, představ a vizí, podobné myšlenky vyhledávají sobě rovné. Slučují se a propojují navzájem až do chvíle, kdy vznikne ono kritické množství (informací). A v okamžiku jeho naplnění dojde k rozbouření této kosmické hladiny a k jakési pomyslné, již neovladatelné přílivové vlně, která zasáhne lidstvo (nebo jednotlivce) přesně podle pravidla příčin a následků. Jak jednoduché! Slovo je zákon. Nic není náhoda. Energie slova krize, skloňovaného v mnoha podobách od rána do večera, již bublá v kotlíku vesmírného vědomí jako sopka před vybuchnutím! Žijeme v době, kdy se následky všemožných příčin zviditelňují a dávají o sobě různou formou vědět. Jen absolutní flegmatik si toho může nevšimnout! Duchovní hodnoty života jsou systematicky vymazávány už příliš mnoho let. Společnost je záměrně orientována k bezduché hmotě! Snadná ovlivnitelnost lidstva v zájmu mocných je na pováženu. V tomto směru může kritické množství negativních aspektů směřovat až na samu hranici snesitelnosti. Ke slovu se potom přihlásí chaos ve všech podobách.

Zákon o příčině a následku

Morfická pole, (pole forem nehmotné neviditelné sféry), organizují veškerou hmotu viditelného světa na základě analogických vzorců, informací v morfických polích uložených. Dělením na jednotlivé energetické články dostaneme nekonečně mnoho menších informačních polí. Přenos informací probíhá na základě rezonance. Síla přitažlivosti závisí na tom, jak silně, jak často a jak aktivně se na to které pole informací dokážeme napojit. Každé morfické pole neustále přijímá nové informace. Uložené informace se následně organizují jak v řád, tak v chaos, podle toho jakou energií disponují. Všechny události bez výjimky za sebou zanechávají energetickou stopu, podle které se organizují události příští, včetně karmických úkolů, jak osobních, tak celospolečenských. Avšak racionálně zaměřené vědomí může mít problém pavučinu vytvořenou nitkami karmických událostí rozplést.

Budoucnost je čitelná ve stínech přítomnosti! Vše jsoucí má vlastní energetické pole: galaxie, Mléčná dráha, planety, Země, příroda, rostliny, stromy, člověk. Všechny děje a jevy korespondují s příslušným morfickým polem. Paměť přírody rezonuje s vlastním polem informací, stejně tak historie Země. Lidstvo rezonuje s polem kolektivní paměti. Každý člověk má vlastní informační pole. Jsme-li naladěni na studium třeba architektury, naše mysl rezonuje s morfickým polem této vědy. Šaman je naladěn na morfické pole léčivých rostlin. Každý obor nebo věc, jakákoliv hmota rezonuje s příslušným morfickým polem. To si uvědomovali všichni věhlasní géniové, využívali změněného stavu vědomí a na morfická pole se dokázali napojit.

Podoba energetických polí závisí na tom, jaké kódy, programy a informace přijímají. Pozitivní informace vytvářejí harmonii, negativní vytvářejí deformace morfických polí a následně destrukce v realitě. Na duchovním vývoji lidstva záleží, zda se formují v pozitivním duchu nebo se odklánějí od původních záměrů a začnou vibrovat na úrovni destruktivních vzorců. Například morfická pole národů jsou oslabována špatnou mocenskou politikou. Každá oblast lidské činnosti má vlastní tvořivé pole informací, tudíž je jejich počet nekonečný. Dnes se slovo krize skloňuje ve všech pádech, to přináší negativní vzorce a zakalení informačních polí různých oborů lidské činnosti. Stále si neuvědomujeme, že vědomí má přímý vliv na

všechny děje a okolnosti. Vše kolem nás je ovlivňováno již samotným pozorováním. Čím více pozorovatelů, tím silnější vliv na hmotu čili na budoucí události. Čím více lidí se například utápí v pocitech neřešitelnosti té které krize, tím více se krize prohlubují.

Morfická pole mají vlastní inteligenci a pracují samostatně. Pouze zpracovávají informace, naprosto o ničem ale nerozhodují, pouze přijímají energetické toky myšlenek. Některá pole jsou stabilní, jiná se neustále mění. Rozhoduje člověk nebo společnost na základě jakých energií stvoří vlastní realitu. Je to podobné, jako když hraje počítačovou hru – vše je předem dáno v několika možných variantách. Hráč sám rozhoduje o příštím dění, paměť počítače pouze zpracovává informace. Kdykoliv se můžeme napojit na pole různých vědních oborů, případně na morfická pole starobylá, zachovávající v sobě informace hermetické, esoterické. Také informační pole léčivých bylin nebo drahých kamenů vibrují léčivou energií.

Čím pozitivnější morfické pole, tím vyšší má vibrace. Morfická pole apokalyptických a hororových filmů nebo skutečných válek vibrují na nízké a pomalé frekvenci. Morfická pole andělských bytostí vibrují čistou, zářivou energií soucitu. Dochází-li k transformaci vědomí pomocí čisté energie lásky, svět zvyšuje vibrace, až nakonec vibruje v harmonii s morfickým polem nepodmíněné lásky. Pokud svět zpomalí vibrace, vibruje-li na velmi nízkých frekvenčních pásmech, potom jsou některé události napojeny na pole temných energií. Člověk sám je nevědomky příčinou toho, že svět rezonuje v souladu s morfickými poli utrpení, agresorů, vládců temnot a uměle vyvolaných sugescíh.

Rozhodnutí je vždy jen na nás. Zodpovědnost ani vinu nelze svalovat na žádná pole informací. Ačkoliv jsou to ona energetická centra, odkud se k nám zrcadlí zpětně vše, co vysíláme, podle toho v jakých obrazech a kódech vysíláme a na jakých frekvencích – zda temných či světlých. Negativní energie, je-li silně zahuštěná, narůstá geometrickou řadou a následně stvoří bytost na plazmatické úrovni. Larvu živící se energií negativních myšlenek. Překročí-li záporná energie myšlenek, emocí a následných činů určitou mez, vykrmená larva se otevře a se zpětnou vazbou uvolní všechny negace zrcadlově zpět. Potom lidské dějiny ulpívají v bahně temných energií. Tím se zvyšuje napětí v morfických polích, potom přichází na řadu

kritické množství a vzápětí se dostává ke slovu zákon přitažlivosti – akce a reakce. Dějiny lidstva se v mnohém opakují.

Magický „zákon schválnosti“ funguje na stejném principu. Pokud jde o zákon o příčině a následku, jedná se o zákon zpětného zrcadlení vesmírných rezonancí. Osvojme si zákon zpětného působení dříve, než cokoli jiného. Každý jev a každé dění v přírodě i v osobních životech má vlastní příčinu. V přírodě působí příčiny a následky mechanické, podmíněné přírodními zákony, ale také vědomě nebo nevědomě zapříčiněné člověkem. Stejně tak v životě člověka se jedná o vědomé či nevědomé akty. Téměř všechny děje vytvářejí následky prostřednictvím vůle a svobodného rozhodnutí, ačkoliv se to někdy může zdát nepravděpodobné.

Vysíláme-li zápornou energii, mohou se například porouchávat elektronické přístroje kolem nás častěji, než je běžné. Vaříme-li oběd zahlceni zlobou a nepříjemnými myšlenkami, vzorec negativní energie ovlivní pokrm i strážníky! Jídlo vařené s láskou přináší harmonii. Budeme-li rozhořčeně myslet na tělesnou, fyzickou bolest, dodáváme bolesti sílu a můžeme ji nevědomky prohlubovat. Budeme-li financím přisuzovat energie nedostatku, nikdy jich nebudeme mít dost. Uznáme-li, že takto funguje v kvantovém měřítku přenos myšlenek na hmotu, můžeme si v mnohém životní nepohodlí ulehčit.

Člověk je původcem svých aktů, potom následně zakouší prožitky vlastní vůle. Mezi příčinou a následkem, mezi akcí a reakcí existuje vztah závislosti. Vůle je vždy naplněna a někdy zahlcena rozmanitými motivy. Je důležité vnímat především nenápadné souvislosti všech duševních sil a pochodů. Souvislosti veškerých myšlenek a činů, smyslových a emocionálních procesů, vliv osobních představ na prožívanou realitu. Sem patří veškerá naše zaběhnutá každodenní činnost a zakořeněné zvyky. Stejně tak jde o vědomé usilování ve prospěch dosažení předem daných záměrů. Zkoumání všech vnitřních i vnějších podnětů a motivací vedoucích k různým rozhodnutím. Dále nás podstatně ovlivňují projevy osobních povahových rysů, pozitivní i negativní projevy charakteru. Vše vědomé i nevědomé, vše mezi duší a tělem.

A udělat si v tom pořádek a jasno je docela makačka! Není to jednoduché, protože jak se říká, zvyk je železná košile. Všechno konečné je něčím zapříčiněno. Trpělivým poznáváním sebe sama,

stereotypních zvyků, skrytých tužeb, potlačovaných emocí a neuvědomělých povahových rysů, můžeme postupně odhalit příčiny různých následků v každodenních okolnostech. Ovšem aniž bychom svalovali vinu nebo odpovědnost na kohokoliv či cokoliv, co zdánlivě, díky naší nevědomosti, vypadá jako příčina některých životních zkušeností. Svalováním viny na ostatní se dopouštíme sebeklamu. Je nutné uvědomit si, co očekáváme. Předpokládáme-li potíže, ať už se týkají čehokoliv, přivoláme je! Zamyslete se nad tím, jak odpovídáte na otázku: „Jak se máš?“ Všimněte si také, že někteří lidé, jejichž životy se nevyvíjejí zrovna růžově, stokrát za den použijí věty typu: „To je hrůza!“ „To je děs!“ „To je strašný!“ A někteří z nich si v tom dokonce velmi libují!

Sobecká lidská touha bývá příčinou neočekávaných následků, vyvolává opak chtěného. Proto si vždy, za každým slovem, myšlenkou a činem musíme představit energetické pozadí, které se dříve nebo později projeví zrcadlením – zpětnou vazbou! Považujme v každém okamžiku zákon zrcadlení za nedílnou součást bytí. Potom se nám některé podivné jevy a události ukáží ve zcela jiném světle. Tichou trpělivostí se nám podaří alespoň o pár kroků přiblížit se pravdě. Vtip je v tom, že nikdo na světě nemá patent na dokonalou pravdu. Ani žádný guru, byť by byl oděn v tom nejsvětějším rouchu a hlásal z neprůstřelné terasy svého paláce moci tu nejsvětější pravdu. Proto je nevyhnutelné naučit se vnímat a používat vlastní intuici a šestý smysl zcela samostatně.

Magie chaosu

Chaos vždy předchází změnám. Avšak chaos, posuzovaný zpětně s dostatečným časovým odstupem, se překvapivě projeví jako řád. Některé změny právě probíhají – změny ve vědomí, všeobecná očista. Přichází uvědomění si také sil duchovních, nikoli pouze a jen materiálních. Morfická pole, moře kosmického vědomí si představme jako nádoby, do kterých kapka za kapkou přibývá energie jedné myšlenky za druhou. V jediném okamžiku se nádoba rozlije díky poslední kapce, přesahující ono kritické množství. Energie, která byla do této chvíle ve zdánlivém klidu, se uvolní nezastavitelnou silou a uvede v pohyb příslušné kauzální děje. Musíme si uvědomit, sami za sebe, zda vysíláme více pozitivních či negativních myšlenek

a idejí. A od této rozumné osobní analýzy necht' se dál rozvíjí náš život. Pokud budeme o to stát, můžeme některé záležitosti uvést na správnou míru, můžeme leccos mít pod kontrolou, myšleno čistě na osobní úrovni.

Na společenské úrovni je to ale složitější, všechno dění záleží na mnoha faktorech. Například řetězec událostí, který nám v poslední době dává na vědomí, že v budoucnu nastane „potravinová krize“, je řetězec zapříčiněný agresory – burzovními spekulanty (a nejen jimi). Potravin je na světě dostatek. Respektive rozhodně jsme schopni dostatek potravin vyprodukovat! Jenomže, vše určující je otázka peněz – burza se nachází na začátku i na konci příčinných jevů, které mohou uměle udělat z potravin nedostupné zboží. Stejně tak je to se vším ostatním. Svět postavený na burzovních spekulacích, nikoli na faktech skutečnosti, je svět postavený na hlavu! Je to svět doslova ztělesňující nespravedlnost a nenasytnou hamižnost, která se stává příčinou v řetězci svět utvářejících událostí. Mnohé další skutečnosti utvářejí kolektivní vědomí, které je v současné době na energetické úrovni nepřehledného chaosu.

Zkoumáme vesmír a hledáme obydlené planety. Člověk paradoxně touží objevit jiné světy, poznat jiné bytosti a dorozumět se s nimi. Proč ale? Když doposud se člověk nedokázal domluvit mezi sebou. Různá lidská uskupení nebo dokonce rodiny či celé národy nedokážou domluvit se mezi sebou a přitom touží domluvit se s Marťany?! Co v tom vězí? Hluboká lidská zaslepenost, hloupost, naivita? Nebo tajné doufání, že hypotetičtí mimozemšťané nám pomohou zachránit náš svět? Svět, ve kterém válčíme, kde je tyranie, vražednost, vykořisťování, neláska, neúcta k lidské bytosti, k přírodě! A jak se v plném světle ukázalo, je vcelku jedno, zda si tento svět říká komunismus nebo kapitalismus! Nedokážeme spasit sami sebe, proto čekáme na mesiáše? Proč nebereme na vědomí, že spasitelem je láska, příroda, přírodní zákony, planeta Země?

Země je živá bytost, ona je souhrnem všeho živého. Dává nám potravu, které je dostatek pro všechny. Je Bohyní a Matkou člověka, zvířete, rostlin, krystalů.

Pokud se nad tím zamyslíme, tak vzhledem ke všemu, co se ve světě děje, nám nezbyvá než konstatovat: „Bůh s námi!“ Zpětnou reakci všeho, co už delší čas do morfických polí vysíláme, není složité odhadnout. Nespolehejme se však, v důsledku všech

destruktivních činů, za roky nashromážděných, na záchrannou loď. Žádná archa poslední záchrany nepřípluje. Pokud se o to sami nezasloužíme. Jde jen o to, začít vytvářet harmonii: vědomě a s určitým druhem nefalšovaného nadšení a pozitivního očekávání. Bez vyvolávání jakéhokoliv druhu paniky. Potom dokážeme předejít (předvídatelnému) chaosu a následným destrukcím. Karmickým následkům lze nakonec odolat, vzhledem k tomu, že apatie a naprostý nezájem většiny lidíček se začíná spirálovitě proměňovat k lepšímu. Každým dnem přibývají lidé uvědomující si moudrost našich předků, dnešní lživé polopravdy a různé, na první pohled nesouvisející souvislosti.

Lidé jsou různými systémy zklamáni a tedy nevěřící už téměř ničemu. Cyklická povaha času se nakonec projeví v poznání, že konec je vždy ve spojení s počátkem, proto může být dost dobře předvídatelný. S pouhým racionálním rozumem, kdy budeme i nadále tvrdit, že na co si nemůžeme sáhnout, to neexistuje, v dalším vývoji již neobstojíme. Návod, jak na to, je všeobecně známý, jde o to, aby se kritické množství lidí vrátilo „Domů“, do náruče Světla. Pohádkový Honza se vždy vrátí domů s ranečkem plným moudrostí! Zvítězí-li nad drakem, to neznamená nic jiného, než že zvítězí sám nad sebou.

Pokud se kolem sebe rozhlédneme, nemůžeme přehlédnout, že svět je už hodně dlouho patriarchální (vlády, parlamenty, armády, centrální banky, nadnárodní společnosti, burzy, církve). A to vypovídá za vše. Nechci nikoho urazit, ani nejsem feministka. Tento názor vychází z podstaty věci. Jde o gradující nevyrovnanost světu vládnoucích energií! Neharmoničnost vytváří energie destruktivní. Namítnete-li, že do zmíněných pozic se dnes dostávají i ženy, musím jen konstatovat, že u těchto žen převládá mužská energie. Ani v křesťanství není propojena energie muže a ženy, ani v minulosti nebyla, zde je dokonce představována dvojí mužská síla – Boha a Satana. Přestože příroda má ženskou podstatu, žijeme ve světě, kterému vládne (samozvaná) mužská síla. Ženská energie je uměle potlačovaná.

Ženský princip představuje energii vody, iracionality a srdce. Mužský princip představuje energii ohně, racionality a hlavy. V přírodě jsou živlové energie – ohně, vody, vzduchu a země – vyrovnané. Energie ohně je v přírodě v harmonii s energií vody. Ve své duchovní podstatě muž není dokonalejší než žena, a žena není dokonalejší

než muž. Pokud tyto energie nebudou v našem lidském světě vyrovnané, dokud nevytvoří vzájemnou harmonii, tak dlouho bude vládnout řád bez citu, bez lásky a přírodní duchovnosti. Řád materialismu, ničení přírody, nezřízeného mamonu a hloupých válek. Říkáme si LIDÉ, žijící v jednadvacátém století, přesto neustále bezhlavě postupujeme ve svém vývoji zaslepeně dál bludištěm hořících vášní, hořících měst a zvrácených lidských ctností.

Politika rovná se patriarchát na druhou! Politika je skrytá, samozvaná mocná síla. Už dlouho je chronicky nemocná! Potom je nemocná celá společnost. Rozděluje realitu na klad a zápor, dobro a zlo, více než je zdravo, čistě materialistickým pohledem. (Levice pravice, bohatství chudoba, láska nenávisť, mládí stáří, svoboda manipulace, víra nevíra, duch hmota, čert anděl, pozemšťan mimozemšťan, přizpůsobivý nepřizpůsobivý (občan), podnikatel zaměstnanec, lékař pacient, spravedlnost nespravedlnost.) Pokud se protiklady neudrží v rovnováze, harmonie se ztrácí. Zákonitě přichází chaos a disharmonie. Mužská energie je racionální, ženská je iracionální. Myslíme-li pouze racionálně, násilně oddělujeme ducha od hmoty. Stejně tak sexuální aktivitu od lásky. A koneckonců v dnešní době i děti od rodiny. Přestaňme oddělovat neoddělitelné a leccos nám začne být srozumitelnější.

Vnímání o dvou pólech je vnímání za použití rozumu a současně intuice. Život je neustálý pohyb mezi klady a zápory. Ačkoliv jsme všešli z jednoho, nepamatujeme si, že vše vychází z jednoho. Někdo nám (úmyslně?) nalil příliš silného nápoje zapomnění. Často rozdělujeme a popisujeme různé dvě stránky jedné věci. Pitváme, měříme, dělíme, sondujeme. Ale šťastnější nejsme! Pojďme se tedy společně rozpomenout, svlažme vyprahlé hrdlo douškem živé vody. Jakmile připustíme, že hierarchie vesmíru má vlastní řád, kterého jsme nedílnou součástí, teprve potom se dostaví skutečná transformace vědomí. Nespolehejme se však pouze na jednostranný pohled rozumu, jděme hlouběji, přímo do nitra a ptejme se intuice a samotného srdce. Hledejme onen průsečík – bod harmonického souzvuku s vesmírem. Uvědomme si bez předsudků, že kromě světa viditelného máme co do činění se světem mocných sil a energií sice neviditelných, ale podstatných v našem vývoji.

Věk Vodnáře

Transformace (nejen) lidského vědomí souvisí s přicházejícím věkem Vodnáře. Je to věk změn v člověku i ve společnosti, ve struktuře lidského vědomí, kdy sebe-popírání zdá se být konečně na ústupu. Je to období poznání zákonitostí vesmíru, které by mělo v konečném důsledku vést k odpoutání se od jakékoliv manipulace v souladu s duchovním rozvojem. Konečně nastane, postupně, pro někoho rychle a pro jiného pomaleji, probuzení ze všeobecné deziluze. Věk Vodnáře – věk Ducha – přináší do našeho vědomí odvahu ke změnám, sebepoznání, sebeúctu a sebedůvěru. Poznání, že nesmíme své schopnosti podceňovat ale ani přeceňovat.

Pro nás poznatelný vesmír, který je pro nás domovem a stále zůstává i přes své gigantické rozměry jakžtakž představitelný, je naše mateřská Mléčná dráha. Naše sluneční soustava se nachází v jednom z ramen spirální galaxie – v pásu Orionu. Slunce je od středu galaxie vzdáleno zhruba dvacet pět tisíc světelných let. Není bez zajímavosti, že zhruba jednou za dvacet pět tisíc let pozemského času dochází ke vzácnému postavení některých vesmírných těles v přímce se středem galaxie. Jde o vzácné seskupení vesmírné energie, kdy vše jsoucí rezonuje v souladu s galaktickým vědomím, tehdy jsme nejvíce otevření transformaci vědomí.

Nyní končí věk Ryb. Přichází věk Vodnáře. Všeobecné globální změny se vztahují k dvoutisíciletým cyklům, kdy se vesmírné vědomí, a tím i vědomí lidské, transformuje na vyšší úroveň vždy zhruba jednou za dva tisíce let. Každý cyklus je v moci jednoho ze dvanácti znamení zvěrokruhu. Přejít samotný není okamžitý, energie vesmírných sil se nějaký čas vzájemně překrývají. Doba, za kterou se všech dvanáct znamení vystřídá, se nazývá platónský rok. Z našeho pohledu jde o dlouhodobé záležitosti, proto je obtížné pochopit toto putování „časoprostorem“ a pocítit duševní ztotožnění s podstatou cyklického vývoje mnohvrstevného vesmíru.

S tím souvisí precese zemské osy. Platónský rok je doba (zhruba dvacet pět tisíc let), během níž vykoná zemská osa jeden oběh kolem pólu ekliptiky (zdánlivá oběžná dráha Slunce kolem Země). V tomto čase se střídá vládnutí všech znamení zvěrokruhu. Během precese zemské osy se mění poloha světových pólů a světového rovníku. Přičemž dochází k posunu jarního bodu po ekliptice. Jde o posun jarního bodu proti zdánlivému ročnímu pohybu Slunce na

obloze. Zjednodušeně řečeno, během precese zemské osy dochází k jejímu otáčení vzhledem k hvězdnému pozadí. Podle těchto a mnoha dalších pozorování se řídí astrologie.

Archetyp Vodnáře je zosobněním nezávislosti, hrdosti a originality. Chápe duchovní podstatu bytí, podstatu Absolutna, zákon zpětného působení, toto jeho vědomí přitahuje magnetickou sílu zpět k němu samému. Duchovně smýšlející bytost zná a ví, že Absolutno se projevuje skrze člověka. Je si vědoma, že v přítomnosti lásky není místo pro sebe odsuzování nebo pro jakoukoliv aroganci vůči ostatním. Vodnářovo vědomí je svědomité, vizionářské a průkopnické. Současné chaotické celosvětové dění je znamením absence duchovního cítění. Avšak dávno bylo předpovězeno, že věda a spiritualita si k sobě v novém věku najdou cestu, a to se již skutečně pomalu naplňuje.

Věk Vodnáře je věkem duchovního rozvoje. Nesmíme si ale plést duchovno se zbožností, v obou případech je velký rozdíl. Duchovno nás v ničem neomezuje, nic nám striktně nepřikazuje. Lidé se odjakživa snaží vyrovnávat polaritu dobra a zla, objevovat různé duchovní dimenze. Často ale opomíjí, že tyto dimenze je třeba nalézat převážně v sobě samém. Ovšem s vědomím, že podstata člověka není v jeho těle, ale že se nachází v duši. Absence duchovních vizí zakryje všechny ostatní obzory, potom existence zůstává postavena na pouhé pudovosti a materialismu. Nový věk přináší urychlení duchovního rozvoje vnímavého jedince již v tomto životě. Přináší poznání, že polarita je skutečností pouze v hmotném světě, neboť v Absolutnu existuje pouze jednota.

Potřebujeme především víru v sebe, v samostatné myšlení neovlivněné čísi mocenskou zvůli, a v neposlední řadě víru v přirozené přírodní zákony. Nepředstavujme si ovšem duchovno na středověké úrovni. Nepředstavujme si Boha jako nějakého nadčlověka a už vůbec ne jako spravedlivého či nespravedlivého soudce! Vše, co již bylo stvořeno a vše, co kdy stvořeno bude, je v moci všeprostopující energie, obsažené ve veškeré hmotné i nehmotné realitě, která reaguje v zásadě na lidské vědomí. Vše jsoucí se projevuje určitou formou vibrací. Vibrace je základní forma veškerého bytí, je základní formou vesmíru. Pochopíme-li tento základní princip, pochopíme nadčasovost veškerého bytí. Není naším úkolem žít z vůle jakéhosi Boha nadčlověka, ale z vůle své

vlastní. Co by to bylo za Boha, který by nařizoval na hranicích „spravedlnosti“ upalovat nevěřící?

Věk Vodnáře nám usnadní učení se naslouchání vnitřnímu vedení a objevování nových cest – především za použití intuice! Pouze intuice má ten dar doprovodit nás do té nejpravdivější roviny, odpoutat nás od iluzí a naučit nás vidět dosud nikdy nevnímané jevy a okolnosti, skrývající se za individuální pravdou každého jedince. Není možné toto ignorovat a myslet si, že staneme se lepšími lidmi, ač pomocí vesmírné transformace vědomí, jakkoli zjednodušenou oklikou, nebudeme-li ochotni alespoň občas zaslechnout andělské tóny.

Ve starých spisech Vodnář, zobrazený jako klečící mladý muž, vylévá vodu z vědra. Je především symbolem štěstí. Voda vylitá z vědra přináší plodnost vyprahlé zemi. Tak vzhlíželi k Vodnáři staří Egypťané během každoročního očekávání blahodárného rozvodnění Nilu. Ovšem pro Sumery představovalo souhvězdí Vodnáře symbol potopy světa. Nádoba na vodu je bezedná, nekonečná, představuje kolektivní nevědomí lidstva – morfická pole, odkud se k lidem vrací to, co dnes a denně vysílají. Nebeská vědra jsou plná inspirace, nápadů, pozitivních myšlenek, emocí a pocitů, ale také zloby a dalších negativních energií. Vodnář tedy není příčinou potopy, příčinou lidské katastrofy je člověk sám. Nádoba na vodu také představuje symbol lidského těla. Řekové zas vzhlíželi k vládci všech božstev Diovi, kterého spojovali právě s Vodnářem.

Souhvězdí Vodnáře, kterému se někdy říká „osvoboditel světa“, sousedí ve zvířetníku se souhvězdím Ryb. Právě od Ryb přebírá královské žezlo Vodnář. Vládnutí Ryb úzce souvisí s křesťanstvím, kdy ryba je jeho symbolem. Křesťanství a královské žezlo Ryb ovládalo svět právě uplynulých dva tisíce let. Do tohoto období musíme přičíst všechna další náboženská vyznání. Charakteristika Ryb sice podobně jako Vodnář představuje mystiku, ale poněkud rozpolcenou, nejednotnou, dělicí od sebe malé skupiny i celé národy. Vodnář naopak přináší jednotu, sjednocení různě orientované víry v jednu celospolečenskou, nerozdělující, po všech stránkách lidskou. Přihlédneme-li k analogii vody, potom v moci Vodnáře najdeme: moře inspirace, oceán otevřených emocí, duchovní prozření, bohatství citu, lidskou sounáležitost a sociální citění. Než si ale Vodnář s Rybami předají vládnoucí žezla, bude ještě chvíli trvat.

S příchodem nového věku souvisí transformace vědomí, změny ve společnosti, přechodná revolta, zmatek a chaos. Jde o změny, které neproběhnou ze dne na den, ani z roku na rok. Pomalu si zvykáme na zvláštní období, kdy se sluneční soustava energeticky sblíží se středem galaxie. Právě se mění perspektiva našeho vnímání z heliocentrického (souznění s energií Slunce) na vnímání energie galaktické. Pro jednotlivce proběhnou změny tak rychle, jak rychle bude kdo schopen otevřít své vědomí a změnám se přizpůsobit. Chaos je odrazovým můstkem od pomyslného dna, kdy opětovně projdeme pomyslnou duchovní branou směrem k očekávaným proměnám.

Otevřeme-li svá srdce Světlu a Lásce, v pokoji přečkáme všechna vesmírná dění, než se dlouho očekávaná vesmírná energie ustálí a vytvoří nový řád. Řád bez již nefungujících církevních dogmat.

Ryby ve zvířetníku jsou vyobrazeny v páru – odkazují na dvojakost. Upozorňují na myšlení, které vše rozděluje na dobré nebo špatné. Vodnář představuje sjednocení, spojení s jednotou a harmonií. Představuje utváření nových společenství, motivuje k pozitivnímu soužití v nově utvářejících se skupinách. Každé zvířetníkové znamení vládne světu zhruba dva tisíce let. Jednou opět přijde čas změn, zvrátů a chaosu, až bude od Vodnáře přebírat vládnoucí žezlo další nebeské znamení v kruhu. Všechno je cyklické. Noc se mění v den, radost střídá smutek, mládí jde cestou ke stáří, ani život nekončí smrtí. Kolo osudu se nepřestane otáčet. Jakýkoliv pohyb čehokoliv má vždy na svědomí určitý typ energie.

Další příčinnost hledejme v informacích, počínaje Slovem. Potom následuje Vůle. Pohyb energie popoháněný vůlí a slovem vytváří realitu! Je jen na nás, zda uvěříme v zákony tvoření inteligentní vesmírné energie, jež dokáže rozhýbat a v život probudit vše hmotné i nehmotné. Je jen na nás, zda dokážeme odhalit odvěká tajemství pod zdánlivě neprůhlednou rouškou dávné symboliky. Jde o poznání, že vše je prosté a jednoduché. Složitosti vytváříme racionálně zaměřeným myšlením. Pramen poznání, půvab a kouzlo všeho tajemného nalezneme podřimující uvnitř nás, pokud se na věci dokážeme dívat ze svého středu. Teprve tehdy spatříme vše, co je za obzorem. Věk Vodnáře je ukazatelem na cestě.

Královské Slunce

Slunce, tajemné nebeské oko, je v obecném pojetí hvězda, avšak v magii se na Slunce i Měsíc nazírá jako na planety. Slunce září a rezonuje v samém středu sluneční soustavy, je pulsujícím srdcem, pevným bodem. Sluneční energie je přímočará. Slunce je středem „malé vesmírné mandaly“ – našeho planetárního systému. Vše se točí kolem Slunce, vše je napájeno energií slunečního ohně.

Božské Slunce, to ono nám pomáhá dosáhnout vyšší duchovní úrovně, nalézt svůj spirituální střed. Je život a životní síla, symbolizuje vůli, individualitu. Protože: oheň – světlo – informace – vědomí – myšlenka, to vše je energie, která tvoří vše co je, bylo a bude. Světlo a informace jsou motorem všeho dění ve vesmíru. Veškerá hmota ve vesmíru je zhmotnělé světlo, hmota je více či méně vibrující světelné energetické pole. Přesto je obtížné představit si, že veškerá hmota je ve své (proměnlivé) podstatě energie.

Pokud se o něčem neshodujeme, říkáme: „Nemám v tom jasno.“ Co to znamená? Jasno rovná se světlo. Máme tedy nejspíš nedostatek světla ve svém vědomí. Pokud se snažíme přijít něčemu na kloub, říkáme: „Musím si na to posvítit!“ Už je vám to jasné? Světlo rovná se vědomí. Proč se říká nešťastníkovi: „Zvedni hlavu“? Co uvidíte, když zvednete hlavu? Slunce! Může sice být pod mrakem, ale je tam! Zvedněte hlavu, potom se mraky rozplynou. A neříkáme také: „Pod lampou největší tma“? Za noci pozorujeme hvězdné nebe, vidíme, co se ve vesmíru děje. Za dne, pod světlem Slunce, nevidíme z oné vesmírné divočiny, z té nebeské projekce vůbec nic. Nic nevidět znamená, nic nevědět.

Skryté energie a tím i pramálo vnímané souvislosti, které utvářejí vše, co jest, je obtížné vyjádřit jen několika slovy. Myšlenky utváří nás a náš svět. Myšlenka se utváří v našem vědomí. Poté energii myšlenky očima přenášíme do svého okolí. Oči zde působí jako optický systém – elektromagnetické záření krátkých vlnových délek směřuje myšlenku na daný předmět, osobu, situaci či jev. Tak myšlenky ovlivňují hmotu. Pokud k myšlence přidáme silné emoce, znásobíme její rezonanci a sílu. Lidé kolem nás zachytí vibrace tohoto záření a podvědomě vycítí naše emoce. Zvířata i květiny tímto způsobem vnímají námi vyslanou myšlenkovou energii. Také jednotlivé předměty uchovávají ve své paměti energie myšlenek a

emocí. Darujeme-li někomu něco od srdce, darovaný předmět vibruje pozitivně a stejně tak ovlivňuje obdarovaného.

Božské Slunce považujeme za nejdůležitější planetu zvěrokruhu, jde o mužský princip. Archetyp slunce určuje povahu každého jednotlivce. Rok co rok prochází v neměnném řádu celým zvěrokruhem, všemi nebeskými znameními a tím nás ovlivňuje. Slunce představuje archetyp vědomí, jde o heliocentrické vědomí našeho planetárního systému. Je zdrojem života, zdrojem energie pro duši, symbolem pro naše vyšší Já. Jakožto prvotní stvořitel dává nám do vínku vitalitu fyzickou i psychickou, autoritativnost, úspěch v kariéře, kreativitu, tvůrčí nadání. Ale také sebestřednost, sklon k aroganci a netoleranci. Podporuje nás pozitivní energií v procesu zvaném život. Vládne znamení Lva, a samozřejmě ovlivňuje všechna ostatní zvířetníková znamení.

Obracíme se tváří ke Slunci zasažení vnitřní prázdnotou. Vnímáme sluneční svit jako skutečné osvěžení, jako fontánu živé vody. Energie Slunce je skrytá také ve všech rostlinách. Slunce ovlivňuje také vědomí planety Země. Země je živý organismus, vyvíjející se v časových cyklech, podobně jako organismus lidský. Den je jednotkou času na Zemi, když Slunce zapadá, příroda se ukládá k léčivému spánku. Pokud by Slunce náhle vyhaslo, nezjistili bychom to sice okamžitě, ale zhruba už za osm minut. Jen tak krátce trvá slunečnímu světlu, než k nám doputuje.

My všichni jsme nedílnou součástí nekonečného dramatu, přesahujícího naší mateřskou sluneční soustavu. Slunce je hvězda, ze všech hvězd na obloze k nám nejbližší. Ostatní hvězdy mohou být stejně velké, stejně zářivé a stejně významné, některé více jiné

méně, ale jsou natolik hluboko ve vesmíru, že jejich světlo vnímáme na obloze jen jako nepatrné světelné záchvěvy. Ale tam, kde končí naše heliosféra, tam začíná další. Napadlo vás někdy, že všechny hvězdy jsou vlastně vesmírná slunce – včetně Polárky? Představte si obraz vesmíru jako mnoho vedle sebe jsoucích mandal, tajemných kruhů v podobě planetárních systémů, rezonujících v souladu se svým vlastním energetickým středem, který vše udržuje v chodu.

Při pohledu na noční hvězdnou oblohu se světlo „obyčejných hvězd“ zdá být nicotné a nepatrné ve srovnání se světlem Slunce. Ale to je jen zdání, například nejjasnější hvězda v souhvězdí Lva – Regulus, nacházející se mnoho světelných let od nás, je pětkrát větší než naše mateřská hvězda Slunce. Dokonce září jako tři sta Sluncí, jeho povrchová teplota je dvojnásobná. Hvězdnými ostrovy – galaxiemi putuje mnoho sluncí s vlastní planetární soustavou. Ve vesmíru je tolik slunečních soustav, že je nikdy nikdo nespočítá. Jen tak mimochodem: Všimli jste si někdy, pokud fotografujete proti slunci, že sluneční paprsky často vytvoří na fotografii magickou šesticípou hvězdu – hexagram? Malé dítě při prvních pokusech malování s pastelkou v ruce pokouší se malovat ze všeho nejdřív kruh, a pokud maluje sluníčko, vždy jej ztvárňuje s lidskou tváří.

Děti mají schopnost, v prvních letech svého života, vnímat paralelní světy kolem nás tím, že vnímají svůj dětský svět v přítomném okamžiku.

Když sebe-vědomé, autoritativní Slunce připlouvá z tajemných hlubin noci a oznamuje nově zrozený den gejírem konejšivého světla, vábivé zvuky kosmického záření nám připomínají tlukot srdce v samotné duši vesmíru. Dokonalá akustika nekonečného prostoru předává zvonkohru paprsků Slunce do zemské atmosféry a dále všemu živému a probouzí v nás, s každým rozedněním, životadárnou svobodnou vůli. Budeme-li každý den nahlížet na svět stejně vzpřímeně a sebe-vědomě, shledáme s radostí, že sluneční oheň rozžehnutý v nás je ničím nenahraditelným zdrojem tvořivé energie. Světlo také očisťuje a léčí, ne nadarmo se říká: „Kam nechodí slunce, tam chodí lékař.“

Absolutnu se přiblížíme, budeme-li vnímat proudy, vyvěrání a šíření absolutní kosmické síly. Absolutno existuje samo o sobě. Přestože je uchopitelné jen intuitivně, je tou nejvyšší substancí ve vesmíru, je nekonečnou zkušeností. V Absolutnu nacházíme pouze jednotu, zde

neexistují paradoxy ani polarita. Neviditelné misky vah absolutního vědomí jsou v každém okamžiku vyvážené. Protiklady se zde setkávají a mizí. Všechny rozpory ztrácejí na významu. Zde není dobro ani zlo, zde je HARMONIE. Prapříčina všeho nezanikla v okamžiku stvoření světa, její proudění stále trvá, jejím dechem je tvořena budoucnost světa v přítomnosti.

Sluneční hudba: za svítání příroda ožívá pestrou paletou barev, svět se zhmotňuje v rezonanci se světlem – vnímaví jedinci mohou za svítání zaslechnout „sluneční hudbu“. „Hudbu sfér“ se možná podaří časem rozkódovat, pokud se to již téměř nepodařilo. Možná právě Slunce nám prozradilo kousek z dávného tajemství, tušeného už v dávnověku. Nejnovější výzkumy ukazují, že výboje magnetického solárního pole vibrují jako struny hudebního nástroje. Vědcům se podařilo výboje solárního pole, pomocí satelitních snímků zachytit a pomocí počítače přeměnit na zvuk. Vznikla tak počítačově zrychlená „sluneční hudba“, která je nyní podrobena dalšímu bádání.

Tibet je dávným územím moudrostí. Jedna odvěká tibetská moudrost praví: „Jakmile poznáme tajemství zvuku, odhalíme tajemství vesmíru!“ Nejen v Tibetu ale i ve starověkém Řecku si byli těchto moudrostí vědomí. Hudební noty rezonují s barvami, každá hudební nota má jí odpovídající barvu. Na tomto základě fungují některé elektronické hudební nástroje. Barvy tedy svým způsobem „produkují akordy“! Představme si barevný, rozkvetlý záhon růží – pokud bychom dokázali vnímat tyto skryté zvukové vlny, uslyšeli bychom harmonickou melodii.

Při pobytu v přírodě, která „hraje“ všemi barvami, bychom dokázali vnímat uklidňující a fascinující koncert, snáze bychom se tak napojili na „harmonii sfér“. Všechno souvisí se vším, nezapomínejme tedy, že barvy jsou produktem světla.

Sluneční erupce

Ve všem stvořeném je skryta kladná i záporná energie, nebo jak se také říká: „Není všechno zlato, co se třpytí.“ Slunce, jak už víme, je zdrojem životní energie, ovšem nebýt ozonové vrstvy byly by pro život na Zemi sluneční paprsky smrtící. Ozon je tenká vrstva plynu

ve stratosféře, která se nachází zhruba mezi patnáctým a padesátým kilometrem nad zemským povrchem. Přes zdravou ozonosféru neprojde nebezpečné sluneční záření. Jedná se především o ultrafialové záření. Atmosféra je dokonalou magickou substancí – chrání život na Zemi. Náš Měsíc se stejně jako Země nachází, vzhledem ke vzdálenosti od Slunce, v planetární zóně života. Měsíc však nemá atmosféru, život je proto na našem souputníku v té podobě, jakou doposud známe, nemožný.

Musíme si ale uvědomit, že skrze tuto ztenčenou ozonovou vrstvu se lidské vědomí rychleji otevírá, dochází k transformaci vědomí díky zesílené vesmírné (galaktické) energii. Tím dochází rovněž ke změnám ve struktuře DNA. Sluneční erupce, způsobené magnetickými bouřemi, ovlivňují-li lidské vědomí, tím pádem ovlivňují také myšlenky a činy. Jde o okamžiky, kdy se nesmírně velké množství kosmické energie uvolňuje do prostoru, putuje přímo ze samého středu jedné malé vesmírné mandaly, následně se dotýká vědomí celé planetární soustavy. Tedy nejen vědomí planety Země a vědomí člověka, ale také všech bytostí i veškeré hmoty.

Sluneční erupce ovlivňují magnetické pole Země a tím i člověka (centrální nervovou soustavu), ovlivňují také holografické časové projekce. Dochází k pootevření bran do jiných dimenzí, k uvolňování energie z časových fondů. K uvolňování energie z podvědomí, k probuzení potlačovaných emocí, neurčitých vzpomínek, včetně těch z minulých životů. Nevíme-li si s touto energií rady, může docházet k poruchám spánku, pocitům neznámého strachu, apatiím, duševnímu neklidu. Energeticky nabitě částice a fotonové vlny, uvolněné zesíleným slunečním zářením, přináší neobvyklé myšlenky, podivné zážitky, probuzení paranormálních schopností, neobyčejnou tvůrčí inspiraci. Rovněž ale dochází k projevům agresivity, k většímu počtu násilných činů a společenských nepokojů, ke zvýšenému výskytu zemětřesení, k probuzení sopečné činnosti, k extrémnímu počasí. K náhlému zmizení osob, které uvíznou v časových kapsách.

Největší sluneční erupce jsou doprovázené polární září. Polární záře je světelný jev v atmosféře, který vzniká ve výšce zhruba osmdesát až tisíc kilometrů nad povrchem Země. Plazmové erupce na Slunci jsou projevem jeho zvýšené, cyklické aktivity. Někdy polární září doprovázejí záhadné zvuky, podivné šumy, tlumené rány, nedefinovatelné praskání. Tyto zvuky jsou vnímány při povrchu Země. Vědci dosud nemají jasno v tom, co konkrétně tyto záhadné

zvuky způsobuje, nevědí ani, jak vznikají. Domnívají se, že je způsobují energetické shluky částic pocházející ze Slunce, které polární záři vytváří. Druhá varianta spočívá v domněnce, že tyto zvukové projevy způsobují geomagnetické poruchy, které mají na svědomí stejné energetické částice.

Solární bouře, kdy nebeský zlatý bůh dosahuje maxima své cyklické aktivity, ohřívají atmosféru. Sluneční výboje navíc ještě vytvářejí takzvané bludné proudy, které mohou ohrozit náš moderní počítačový svět více, než kdy jindy v minulosti. Už ve starověku vzhlíželi lidé k barevným výjevům na obloze, malovaným polární září, s respektem. V severské mytologii najdeme na polární záři a zvuky jí doprovázející pradávňé odkazy.

Lehce zjednoduše: v každé lidské bytosti je skryta miniaturní sluneční soustava, jsme spřízněni s magickými vládci dne a noci – Slunce a Měsíce. Měsíc je vládcem magie života. Jeho tajuplné mléčné světlo, polarizované odražené světlo Slunce, a pravidelné rytmické pochody po obloze, ovlivňují náš život více, než jsme ochotni připustit. Měsíc, symbol podvědomí, je také zahalen věčným tajemstvím, jeho povaha je mystická, hluboká a temná jako hluboká voda. Představuje skrytou pudovost a tvořivou představivost. Luna je především symbolem ženskosti a synchronizace. Slunce a Měsíc představují dvě polaridy, nikdy od sebe neoddělitelné: mužskou a ženskou energii. Věřím, že všichni ve skrytu duše stále toužíme pochopit tato dvě žhnoucí, vášnivá, svůdná a vševědoucí oči vesmíru.

Božské fotony

O světle se říká, že je to tekuté zlato. Cesta, na jejímž konci ale i začátku nacházíme světlo, vychází z temnoty (mateřského lůna). Ale co je to vlastně světlo? Tajemný elixír života? Jedna z nezbytných ingrediencí alchymického nápoje či Kamene mudrců? Ano, světlo je tekuté zlato. Božské světlo je předobrazem nekonečného času. Je alchymickým nápojem k zformování existence všech živých bytostí. Světlo, čirá energie Slunce, je prapodstatou všeho, dynamikou změn, inspirací, básnickou múzou. Je hybnou, tvořivou silou v nás, rezonující energií, jež podněcuje k růstu. Světlo je starobyloou podstatou magických rituálů. Je esencí láskyplných slov, ušlechtilých

myšlenek i činů. Je nezbytným kořením lásky. Je láskou. Musíme si ale uvědomit, že tam, kde je světlo, je také stín! Proto je nutné zaměřit své vědomí směrem k lásce a tak vytvářet harmonické vibrace světla a šířit je kolem sebe.

Přehlížíme, že světlo je ta nejúžasnější věc, která nám byla dána. Slunce je zdrojem světla. Božské světlo je složeno z elementárních částic, které jsme nazvali fotony. Fotony se pohybují rychlostí světla. Fotony jsou ale částice projevující se čistou energií, částice bez hmoty. Světlo je tedy proud nadčasové energie, nepodléhá času – pokud bychom se vcítili do fotonu, viděli bychom minulost, přítomnost a budoucnost odehrávající se v jediném okamžiku. Viděli bychom svět okem boha. Částičky světla dokonce předem vědí, kam letí. Záření fotonů se někdy chová jako vlnění, jindy jako částice. Fotony tedy mají dualistickou povahu. Energie fotonů se projevuje v podobě elektromagnetického záření, které rozdělujeme podle energie fotonů a jejich měnící se vlnovou délkou na: gama záření, rentgenové, ultrafialové, viditelné, tepelné, mikrovlnné a radiové. S rostoucí energií se fotony chovají spíše jako částice, s klesající energií se chovají spíše jako vlnění. Předpokládá se, že elementární částice světla, tedy fotony, jsou dále nedělitelné.

Částice světla napomáhají každodenním samo očistným procesům v přírodě, nic za to nežadají, projevují se jako energie čisté Lásky!

Světlo je vibrace, jako všechno ostatní, je poselstvím pravdy z neutrálního území vesmíru, je univerzálním hybatelem času. Tichá zahrada pro všechny starobylé duše. Světlo je bohyně Pravdy v průhledné košilce, koketuje bezelstně s podvědomím a v každém přítomném okamžiku nás svádí k neohrabaným krůčkům za novým poznáním. Je požehnáním a osvobozením od bolestí. Světlo, zrozené z prvotního ohně, čisté božské sebe-vědomí, nás neustále směřuje k pravdě, neboť svým myšlením prosvětluje jsooucnost, snažíme se porozumět sobě i světu ve světle našeho bytí. Světlo je záření schopné vzbudit zrakový vjem.

Polaritou světla je tma. Bez osobního prožitku tmy, nikdy bychom nepochopili význam světla, zdroje veškerého života. Polaritou je vyjádřeno, že vše má v sobě dvě protichůdné stránky, které nikdy nejsou od sebe zcela odděleny. Někdy se nám stává, že postřehneme jakýsi mihotající se stín „světla zlověstného“. Přesto vězme, že zkušenost světla se získává právě na pozadí zkušenosti

tmy. Dokonce některé významné události můžeme odhadnout nebo vytušit, jelikož stíny nastávajících událostí tyto vždy předchází. Říká se, že ani Bůh neuteče svému stínu. Jedno z hesel alchymistů zní: „Chceš-li něco skrýt, vystav to všem na oči!“

Symbol stínů: dříve lidé nedělili čas na hodiny a minuty, řídili se pohybem Slunce a hvězd po obloze, pravidelnými měsíčními fázemi. V přírodě se orientovali pomocí stínů. Stín symbolizuje samotnou duši. Stín je produktem světla. Podle pohybu Slunce po obloze se stíny orientačních bodů v přírodě, například stromů, hory nebo jiného přírodního útvaru, mění s ohledem na denní dobu. Přírodní hra světla a stínů bývala spolehlivým vodítkem na cestách. Poledne lidé vnímali podle toho, že se v přírodě nevytváří žádné stíny.

Symbol stínu je nepochopen, přestože je produktem světla, dostal nálepku čehosi temného. Dnes stínem označujeme temnou část lidské mentality. Označujeme jím vše, co je pro nás osobně nepřijatelné. Temné stíny vidíme na lidech kolem sebe, to či ono na nich považujeme za nepřijatelné. Neuvědomujeme si však, že každý stín, který přičkne komukoliv kolem nás, nám jen nastavuje zrcadlo. Jsme konfrontováni s tím, co je i v nás, co si buď neuvědomujeme, nebo v sobě potlačujeme! Na druhých lidech nás takto upoutává především to, co u sebe vnímáme jen podprahově, co na sobě nemáme rádi. Mimo to se v každé ženě nacházejí stíny (světla) mužského principu, a v každém muži se nacházejí stíny (světla) ženského principu. Pokud jedno nebo druhé v sobě potlačujeme, nevědomky vytváříme stíny negativních myšlenkových vzorců, stíny nenávisti a boje o moc.

V legendách bývá skryto, že stín je našim dvojníkem, že se může od živé bytosti oddělit, osamostatnit, pronásledovat ji nebo páchat zlo. Někdy si můžeme všimnout, že ve skupině lidí bude jeden, komu chybí stín. Dříve se věřilo, uvidíme-li stín bez hlavy, že se takto ohlašuje blížící se smrt. V některých kulturách věří, že posedlost zlým duchem nebo nemoc je možné odstranit, pokud se kontura stínu dotyčné osoby obkreslí na zeď svěcenou křídou a pronese se patřičné zařikání. Jinde je zas považováno za nepatřičné překračovat stín druhé osoby. Stín je součástí životní energie, je neustále s námi. Dokonce je často krok před námi!

Světlo v duši

Slunce svítí už bezmála pět miliard let. Každou jednu sekundu vyzařuje tento přírodní reaktor čtyři miliony tun své žhavé hmoty. Hmoty elementárních částic, v podobě slunečních paprsků, dává energii a život planetě Zemi. Stejně jako v přírodě, ovlivňuje intenzita světla veškeré dění také v nás. Bez světla v duši nás ovládne sobecký strach a život se stane jen smutným přežíváním.

Slunce je světlo života. Bez slunečních paprsků vládla by mrazivá temnota! Slunce je vláha života. Bez slunečních paprsků neprobíhala by cirkulace vody. Neexistovala by oblaka ani déšť! Slunce je dech života. Bez slunečních paprsků ustal by veškerý vítr. Vzduch by ustrnul v nehybnosti, stal by se neživou esencí! Slunce je barva života. Bez slunečních paprsků nebyli bychom obklopeni paletou barev! Slunce je potrava života. Bez slunečních paprsků neměli bychom ani kůrku chleba! Slunce je teplo života. Bez slunečních paprsků vše živé spálil by mráz.

Prvopočátkem všeho jsoícího je oheň. Živlová energie ohně se projevuje ve všem stvořeném, (i růže obsahují energii ohně). Bez ohně není vášně, oheň a světlo jedno jest. Bez vnitřního jasu a opravdovosti může nás životem provázet pošetilost. Jemnohmotným projevem ohnivé energie je lidská mysl, stejně jako oheň může se mysl stát neuchopitelnou, pokud ji nemáme pod kontrolou. Pravidelné střídání světla a tmy je časomírou v životě rostlin, s jistotou vnímají délku dne a noci v každém ročním období. Sama příroda má takto srozumitelně stanovené vnitřní hodiny, v přírodě je čas měřen samotným světlem. Oddejme se co nejčastějším pobytům v přírodě, oddejme se slunečním koupelím.

Dříve bývali lidé více spjati s přírodními rytmy, než je tomu dnes. Náš život je ovlivněn umělým světlem. Potom dochází k narušení vnitřních biologických hodin. Koordinátorem fyziologických pochodů v těle je denní světlo. Neprobouzíme se spontánně za rozbřesku a nechodíme spát se soumrakem. Biorytmus přírody se tak přímo odráží v životě každého „přírodního“ člověka, synchronizace vnitřních hodin s vnějším prostředím byla dokonalá. Každá buňka v těle potom přesně ví, co a kdy má dělat! Nedochází k tělesnému chaosu jako u lidí, kteří pracují dlouho do noci. Dokonce je prokázáno, že každá jednotlivá buňka sama o sobě vydává světlo, velice nepatrné ale přesto citlivými přístroji měřitelné světlo!

Světlo v buňce vychází z chromozomů v jádru, což je velice zajímavé, neboť zde se v buňce nachází DNA – genetická informace (energetická mandala podobná pětiúhelníku!).

Světlo je paradoxně také jednou z příčin naučeného, automatického a často bezmyšlenkovitého jednání. Pro lidské oko je světlo zdrojem k přenosu téměř všech informací o prostředí, ve kterém se nacházíme a pomocí světla orientujeme. Oproti tomu nepřítomnost světla vyvolává větší ostražitost a pozornější vnímání přítomného okamžiku všemi smysly. V naprosté tmě potřebujeme ve známém prostředí více pozornosti pro orientaci, přesněji se soustředíme na všechny smyslové vzruchy. Bystříme pozornost na podněty z vnějšího světa a v podstatě se řídíme více vědomě smyslovými orgány než obvykle. Více si všímáme mimosmyslových informací, jelikož mozek v tu chvíli přestal dostávat informace o prostředí, které má běžně zmapované zrakovými receptory. V okamžiku, kdy jsou pro aktivní mozek zrakové podněty izolované, zapojujeme do pohybu více intuitivního vnímání. Žijeme v osvětlených městech a téměř se nepohybujeme v přirozené tmě, tím jsou naše smysly utupěny.

Okna ložnice by měla směřovat na východ: světové strany ovlivňují náš spánek, potom nás laskavé světlo pomalu a s citem probudí a nastartuje do nového dne. V tom ideálním případě. Bohužel, většinou nás startuje do nového dne nepříjemné zvonění budíku. Kohoutí kokrhání, za ranního rozbřesku, má v sobě cosi tajemného, na co už jsme dávno zapomněli. A nebude-li se vám chtít spát, pozorujte souhvězdí, je v nich skryto nejedno tajemství.

Náměsíčnost: podíváme-li se na tajuplný a záhadný jev zvaný náměsíčnost (porucha spánku, která se odborně nazývá somnambulismus), dozvíme se, že to, co náměsíčná osoba hledá, je právě světlo. Náměsíčnost se týká hlavně dětí, je to dáno tím, že jejich vnitřní Já je do určitého věku přirozeně napojeno na nadvědomí. Ale i dospělý člověk náhle vstane ze svého lůžka po krátké hluboké fázi spánku a snaží se, neprobuzen, hledat zdroj světla. Così v něm touží najít světlo. Nevnímá své okolí, ani kam jej kroky vedou, otevírá okna, dveře, chodí po místnostech, může opustit i dům. Pokud na náměsíčníka promluvíme, nereaguje, vůbec nás nevnímá. Po procitnutí si nepamatuje jaké riskantní nebo podivné kousky prováděl. Někteří lidé ve stavu náměsíčnosti například malují překrásné obrazy, ačkoliv ve stavu bdělosti to

nedokáží. Jaká to záhadná energie nabádá člověka k takovýmto podivným projevům vnitřní, více či méně skryté osobnosti?

Sluneční bohové

V nastalém podvečerním šeru zapadá božské Slunce jako pohasínající pochodeň. Poslední záchvěvy slunečního ohně probleskují přírodou, chladnoucí světlo se chvěje a poslední žhnoucí paprsky snoubí se s přicházejícím tichem ve znamení večerního mystického spojení duší Slunce a Měsíce. Mystickým symbolem věčného boje světla proti temnotě je staroegyptský bůh světla Horus, vládce oblohy, nebeských výšin a vycházejícího Slunce. Nejčastěji je bůh Horus vyobrazován v lidské podobě s hlavou sokola. Jedno jeho oko symbolicky představuje Slunce a druhé Měsíc. Tím je vyjádřeno zlo a dobro v rovnováze, neboť Slunce a Měsíc lehce proplovají oblohou, vedeni harmonicky rezonujícími zákony vesmíru. Slunce představuje mužskou energii a Měsíc aspekty energie ženské. Rovnováha mužské a ženské energie představuje základní vzájemnou harmonii solárních a lunárních sil.

Symbol – oko Horovo je jedním z egyptských hieroglyfů, které jsou pokládány za symboly magického významu, prezentuje duchovní energii. Tento hieroglyf je sestaven ze šesti částí, které představují šest smyslů: zrak, sluch, čich, hmat, chuť a mysl. Horovo oko je symbolem sebeobětování, jasného vidění a celistvosti, vyjadřuje

neomezenou moc a sílu Slunce, má velký mystický význam. Používá se také jako ochranné znamení v podobě amuletu.

Bohové od nepaměti měří čas slunečním světlem. Ve starém Řecku byl Apollón bohem světla, všeho umění, léčení a věštění. Apollón je také spojován s hudbou, často je vyobrazován se zlatou lyrou (symbolem Slunce) a se stříbrným lukem (symbolem Měsíce). Hudba je symbolem harmonie sfér. Slunečních bohů nalezneme ve starověku nepočítaně, na všech světadílech a ve všech společenstvích. Nejznámější sluneční bohové jsou Atum, Amon, Horus, Re, Apollón, Hélios a další.

Světlo je prostě božské. A v úvahách o tom, co světlo je, bychom se mohli ztratit, přemýšlet o tom do nekonečna anebo bychom se nečekaně dostali až k osvobozující smrti strachu v nás. Za iluzí smrti tušíme pomalu otevírající se neviditelné dveře k sebepoznání. Ovšem touto smrtí myšlen je životadárny pud sebezáchovy, jakási pomyslná smrt blázna a mučedníka v nás. Je to smrt ega, bezbolestný porod nepoznaného, je předzvěstí překonání všeho starého, konec jednoho cyklu a začátek nového. Touto smrtí je myšlena výzva, abychom pozvedli naše vědomí nad hranice obyčejnosti. Probuzením spící hadí síly, rozproučením životní energie podél páteře skrze všechny čakry, dochází k symbolické smrti a zrození nového člověka.

Cesta na onen svět bývala v dávné minulosti, například v Egyptě, provázena magickými rituály. Skutečná smrt nás všechny stejně nakonec přesvědčí o iluzi oddělitelnosti od všeho, co jest. Negativní pojetí smrti v naší mysli je jen strach z neznáma, z bezejmenné budoucnosti. Jde o strach z nepochopení znovuzrození ve Světle a transformace všech duší do vyšších rovin poznání. S iluzí smrti souvisí iluze existence času. Všichni nakonec zmizíme v neexistujícím čase! Jedině člověk se bojí smrti, neboť si je stále vědom její nevyhnutelnosti a nepřipouští, že smrt není pouze opakem života, je dalším pokračováním bytí pouze v odlišné formě. K přeměně z jedné „životní“ formy do druhé dochází v okamžiku, kdy dojde k přerušení toku životní energie proudící do hmotného těla skrze první, kořenovou čakru. Astrální tělo se odloučí od těla hmotného, tím navždy ustane jeho aurické vyzařování. Astrální tělo se na nějaký čas spojí s vibrační nesmrtností, než se dle zákona karmy rozhodne pro návrat do světa hmoty.

Plazmatické astrální tělo, oddělené od těla fyzického, dál pokračuje cestou poznání v jiných dimenzích, kde nadále hledá inspiraci pro opětovné návraty do světa hmoty. Podle popisovaných zážitků, přesahujících hranice mezi životem a smrtí, je cesta na onen svět doprovázena právě Světlem. Takové je světlo v nás: osvobozující plamen blaženosti. Vlastnosti světla jsou zářivé, pronikavé a rozpínavé. Očima vnímáme světlo, barvy, tvary, pohyb, orientujeme se v prostoru. Zhruba osmdesát procent všech informací vnímáme zrakem. V každém oku se nachází více jak sto milionů světločivých buněk. Světlo je záření, ovlivňující náš zrakový vjem. A stejně tak vyčerpávající by mohl být výčet všeho, co světlo není.

Slavnosti Slunce upadly v zapomnění. Snad nic nebereme tak samozřejmě jako skutečnost, že Slunce každé ráno vyjde. Jsme si tohoto daru vědomi? Každý den, hodinu i minutu? Nebo máme více či méně často zrod Slunce zastřen závojem šedivé mlhy v neklidné mysli a marníme tak svůj čas? Byla by velká škoda, kdyby nám tato neodmyslitelná esence vzdušné sféry, tato jiskra každodenní naděje unikala před očima. Pokud oheň Slunce neroznítí oheň v nás, je to jako bychom popírali sami sebe a neviděli pootevřené dveře do světa tajemství a netoužili, rozžehnout ohnisko tvořivé síly.

Zvláštní jev při východu Slunce se objevuje na obzoru v pouštích, kde dochází v atmosféře k rozvrstvení vzduchové hmoty do rozdílných teplot v různých výškách. Sluneční světlo postupuje vrstvičkami vzduchu s rozdílnou refrakcí, a nám se zdá, jakoby se Slunce chvělo, jakoby se sluneční kotouč mihotal anebo zimomřivě třásl. Vycházející a zapadající Slunce má v takto rozložené atmosféře vlivem refrakce zvláštní stupňovitý tvar, který připomíná poschoďovou pyramidu. Možná právě díky tomuto neobvyklému přírodnímu jevu vznikl v hlavách egyptských panovníků faraonů nápad, stavět pro nás stále záhadné, monumentální pyramidy. Boží dichotomie nám ale stále častěji naznačuje, že dost možná bylo všechno úplně jinak, než je všeobecně známo.

V letním čase za svítání vidíme sluneční kotouč – vlivem refrakce – někdy na obzoru jakoby zploštělý. A ze stejného důvodu – vlivem rozdílné refrakce vzduchových vrstev rozdílné teploty – vidíme na noční obloze mihotající se hvězdy. Pro Egyptany měl východ Slunce, jakožto dárce života, mystický význam zrození. Západ Slunce byl spojován se smrtí, což dokazují bájně mýty o neutuchajícím koloběhu, o věčném životě a zdánlivém odchodu na věčnost.

Poušť sama je slunečním chrámem. Poušť je symbolem podvědomí, symbolem místa, kde se duše může setkat sama se sebou, překoná-li prázdnotu, citovou vyprahlost a zdánlivou samotu. Ocitneme-li se osamoceni uprostřed pusté pouště, jako poustevník vzhlížíme k nekonečnu, k tajemnému horizontu. Hledáme oázu, studnu – vstupujeme do svého nejhlubšího nitra, prožíváme vnitřní regresi a očekáváme zasvěcení. V halucinacích se nám zjevuje nemožné. Nakonec ale vidíme to, co vidět chce naše duše. Pokud se odloučíme od ega, dosáhneme duchovní očisty. Nalezneme pramen panenské, živé vody a hasíme žízeň po vědění, žízeň po věčném, nikdy nekončícím životě.

Magie slova

Magie slova je o zodpovědnosti. Vztahuje se ke všemu, o čem přemýšlíme, co říkáme, co píšeme. Zodpovědnost je důležitá v každém životním procesu, pokud nechceme nikomu ani sobě ublížit, ať už v běžném životě, nebo v magické praxi. Magie je přírodní energie uvedená v pohyb. Kdysi bývala přirozenou součástí lidského rodu. Pomocí magie uvádíme v pohyb přírodní energie, naším záměrem je pozitivní změna, přivolání něčeho nebo zbavení se něčeho. Energii probouzíme, shromažďujeme, uvolňujeme a směřujeme k určitému cíli. Do záměru vložíme veškeré emoce, soustředění a představivost. Probouzíme vnitřní smysly. Objevujeme zákonitosti makrokosmu (Universum, vše ve všem) a mikrokosmu (obraz Universa v člověku). Hledáme souvislosti. Objevujeme skryté energie v přírodě, slovech, myšlenkách, symbolech. Vše, o čem zde hovoříme, je magie slova, myšlenek a činu.

Životní energie je v podstatě duchovní síla. Můžeme s ní manipulovat, případně s ní může být manipulováno. A skutečně se tak děje, bohužel většinou nevědomě. Životní energie může být tvarována, odejmutá, předávána (lidem, předmětům), může být ztracena, využívána, respektována nebo zneužívána. Stejně tak se porůznu děje s lidským vědomím, například v půjčené knize může být otisknuto vědomí jiné osoby a to nás může nepozorovaně ovlivnit. Určitá část životní energie zůstává za života, též po smrti, v našich věcech, vlasech, oblečení, v rukopise a dokonce i ve jménu. Vědomá magie je ve své podstatě duševní proces (pozitivní sebe-

přeměna). Pokud ten je zcela dokonale zvládnut – nejdůležitější prvek je zde právě mysl, potom není zapotřebí žádných pomocných nástrojů a kouzelných předmětů. Díky přírodní magii chápeme, že fyzický svět není konečná a jediná realita. Využitím magie v praxi tedy překračujeme běžnou realitu, temnou i světlou. Nacházíme duchovní pouto s přírodou, poznáváme přírodní zákony, poznáváme svět rostlin. Nejde o odtržení od skutečnosti, jak by se mohlo zdát, ale o její pochopení, o pochopení její rozmanitosti. Zažíváme osobní transformaci vědomí.

Každé poznání nás duchovně a psychicky obohacuje. Umožňuje nám ryze osobní vhléd do paranormálních světů a tím i získání psychické moudrosti, či spíše její uvolnění z podvědomí. Učíme se vnímání sebe sama jako entity neoddělené od vnějšího prostředí, od všeho živého i neživého. Učíme se komunikaci s nadpozemskými bytostmi. Přináší nám to proniknutí do nadpozemských dimenzí a navázání spojení s jejich obyvateli, navázání komunikace s osobním průvodcem. Objevujeme umění ztotožnit se s kamenem, květinou, stromem, řekou. Podmínkou je vzdání se své individuality, svého ega. Změněný stav vědomí představuje odpoutání se od ega, dočasné setrvání mimo fyzické tělo.

Učíme se pracovat se slovem. MAGIE SLOVA je tou nejvyšší magií. Slova jsou magická, mají určitý zvuk a rezonanci. Myšlenkou, modlitbou, zařikáním nebo přáním vysíláme energii. Soustředíme se na pojmy a symboly, které vystihují naše myšlenky. Myšlenky se utvářejí rychleji, dokážeme-li uvažovat v symbolech. Učíme se používat psaného slova, literární magie je velmi účinná. Tím ale poznání nekončí, magie je tak široký pojem, že jej nelze obsáhnout několika málo slovy, spíše stovkami knih. Mág, šaman nebo jiný okultista je strážcem nehlubších tajemství, zná tajné klíče, kterými otevírá brány do Jinam. Slovo je posvátné. A je zcela jedno zda ten, kdo užívá slova je ateista, materialista, pohan nebo člověk věřící v pravém slova smyslu! V okamžiku, kdy tohle pochopíme, navždy nám dojde, že magie je život sám!

Kdo z nás je sám k sobě upřímný, přísný a neúprosný? Přitom skromný, nikdy se nelituje, nad nikoho se nepovyšuje a žije v přítomném okamžiku? Kdo dokáže každou myšlenku naplnit světlem a ovládá zhmotnění myšlenek? Kdo neobává se poslu z nevědomí, průvodců podsvětím, strážců z říše duchů? Kdo si je skutečně vědom toho, že každý z nás v sobě nese svůj kámen osudu, který se

jednou, ať chceme nebo ne, opět přemění v hroudu hlíny? Kdo z nás se vyvaruje negativní projekci myšlenek a emocí do druhých osob? Kdo dokáže v sobě harmonizovat protikladné kvality? Kdo uctívá po probuzení boha ranního slunce? Kdo dokáže vidět permoníky z hor? Kdo z nás má čisté svědomí jako anděl v bílé říze?!

Veskrze magických cílů žádná pozemská duše nedosáhne jen tak sama od sebe. Je zapotřebí mít neposkvřenou duši moudré bytosti. Kdo nemá ve své duši světlo, nerozpozná ta pravá tajemství Univerza, ani kdyby je měl vystavená přímo před očima. Každý máme v sobě dobro i zlo, každý mág i alchymista. Ovšem opravdový zasvěcenec vědomě udržuje tyto dva od sebe neoddělitelné aspekty bytí v trvalé rovnováze a přirozené harmonii. Vlastních slabostí je si plně vědom a nenechá se jimi ovládnout. Je mylné domnívat se, že vše záleží pouze na jakémisi umění dostat své tělo do transu, pouhým zvládnutím podivných spirituálních technik – tak jednoduché to opravdu není!

Mysl znalá těch správných vědomostí, dokáže svým mentálním tělem pohybovat se ve všech sférách, odkud čerpá informace. Nejedná se pouze o přenos myšlenek, jde doslova o duchovní, mentální putování časoprostorem celou mágovou bytostí, kdy dokáže své astrální tělo přemístit prostě tam, kam potřebuje. Je schopen napojit se na všechny přírodní živly a pracovat s nimi. Ani čas není v astrální projekci pro zasvěceného překážkou, neboť zná zákon bezčasovosti a dokáže svými smysly, vlastní trénovanou vůlí a jasnovidnými schopnostmi vše obsáhnout. Pouhou myšlenkou, ve změněném stavu vědomí, dokáže přemístit své vědomí rychlostí světla – tento jev nazýváme astrálním cestováním.

Užíváním slova (řeči) zásadním způsobem ovlivňujeme vidění reality. Doslova vidění neboli zření, jde o to, jakým způsobem nám mozek překládá to, co oči vidí. Ne vždy překládá objektivně. Ne každý vidíme stejné věci nebo události stejně! Navíc nevidíme skutečnosti odehrávající se sice vedle nás ale za hranicí trojrozměrnosti. Budeme takto naprogramováni minimálně do té doby, než dospějeme do vyšší duchovní úrovně, než podstoupíme úplnou transformaci vědomí. Tím nechci říci, že bychom se měli vrátit na stromy. Stačí se jen rozpomenout, kdo jsme, proč jsme a kam jdeme. Stačí zharmonizovat levou a pravou hemisféru, racionální a iracionální mysl uvést do harmonického souladu. Víte, že když zavřete jedno oko, omezíte přísun informací a podnětů do

mozku? Potom mozek zpracovává viděné informace příslušnou polovinou mozku – tedy polovičatě. Levou hemisférou vnímáme a zpracováváme svět především v detailech. Pravá hemisféra vidí svět obsáhlejší, celistvější.

Přesvědčením, vírou, láskou, myšlenkami, inspirací a představivostí vytváříme emanace, které dělají svět tím, čím je. Každá hmota, pozemská i nepozemská, každá bytost i každý živočich vyzařuje emanace. Emanace jsou ovlivňovány emocemi. Energie všech událostí a jevů se tak zaznamenává do kolektivní paměti. Emanace je vyplývání, vyzařování energie v podobě myšlenek. Podle mnoha světových mytologií svět vznikl výronem (emanací) božské energie. Vyzařováním božské energie vzniká „nedokonalost“ ztělesňující se v mnoha podobách, kdy každý jev či forma pochází původem z „dokonalosti“ samé. Emanace jsou dost možná tím, kdo přidává vesmíru na rozměrech, kdo vytváří vesmír ve své nekonečnosti v mnoha podobách.

Jeden či druhý jsme povahově různorodí, přesto všichni společně vytváříme celek. Inspirujeme se tou jedinou vše-tvořící energií, jež k nám zrcadlově odráží emanace stvořené naší vlastní vůlí. Tím se všichni společně podílíme na vytváření kolektivního vědomí. Vědomí jednotlivce je obsaženo v kolektivním vědomí a kolektivní vědomí je obsaženo ve vědomí kosmickém. Tím se všichni, každý po svém způsobu, podílíme na vytváření reality. Takto se naši předci nepřímo podíleli na našich osudech. Sečteno a podtrženo: kosmické vědomí je nekonečně mnoho „bodů“ oddělených od Jednoty. Putujících samostatně po přímce od minulosti, přes přítomnost do budoucnosti, kdy každý jeden bod směřuje k jedinému stejnému cíli. Tím cílem je opět Jednota existující ve věčně přítomném okamžiku, kde čas a prostor ve své trojrozměrné perspektivě neexistuje a tím ani nikoho nijak neomezuje. Kdo má zážitky s astrálním putováním, ví o čem je řeč. A hlavně – nebojí se smrti.

Modlitba, mantra, afirmace

Modlitba má původ v pohanských časech. Jedná se o duchovní komunikaci, obracení se k Absolutnu, k nekonečné vesmírné energii. A to buď přímo, nebo prostřednictvím určité duchovní bytosti, která

uvede do chodu potřebné éterické síly. Modlitba je také rozmluva s archetypální bytostí. Věřme v přírodní energii, v přírodní pohanskou magii, věřme v modlitbu – bez přikázání a bez dogmat! Jako pohané modleme se k vílám, skřítkům, duchům stromů, měsíčním bohyním, slunečním bohům, andělům, duším zemřelých, duchům hor, strážcům studánek a pramenům posvátných vod. Máme-li s konkrétní duchovní bytostí silný osobní vztah, tím je modlitba účinnější. Modlitba otevírá ony vnitřní tajuplné průsečíky, kudy volně proudí energie proneseného slova směrem k osloveným energetickým vesmírným polím. Modlitba je tvořivou silou, je inspirací a emanací, skrze ni se zpětně projeví duchovní síla. Modlitba funguje i v podobě vzývání animálních bytostí.

Zakončíme-li modlitbu slovy: „Staň se vůle tvá“, tím ponecháme vesmíru prostor pro to nejlepší rozhodnutí, které se od naší původní představy může více či méně lišit. Protože modlitbou se vlastně obracíme ke svému podvědomí, a ono, skrze nadvědomí k nám přitáhne potřebnou energii. Proto „Staň se vůle tvá“, pokud si nejsme svým činem jisti. Nebo máme-li málo informací – podvědomí je má. Pokud proneseme modlitbu (zaříkání), kdy máme jasnou vizi a svým činem jsme si jisti, zakončíme ji slovy: „Budiž učiněno“ nebo „Tak se staň“. Podvědomí je zkrátka a dobře prostředníkem, který stojí mezi námi a Absolutnem. Jenomže nevěřící ego se někdy urputně brání považovat část sebe sama za prostředníka mezi jím a Vyšší silou.

Pokud by někomu vadilo používat výraz modlitba, nechť používá výraz mantra nebo formule. Význam je v podstatě stejný. Přání může být zašifrované ve verších, v několika nebo jen jediném slově, které v duchu nebo nahlas mnohokrát za sebou opakujeme. Případně mantru mnohokrát opisujeme. Prastaré mantry mají daný rytmus a posvátnou energii. Vyslovením dané mantry se napojujeme na podvědomí. Tím uvedeme do souladu racionální s iracionálním, vědomí s podvědomím. Mantry vyslovujeme při meditacích, rituálech, magických operacích. Podobně používáme moderní výraz afirmace. Afirmace je pozitivní, kladné přesvědčení, ujištění či tvrzení, na které se vědomě zaměříme. Například si je sugestivně ukládáme do podvědomí. Afirmace vytváříme stručné, jasné a jednoduché na zapamatování.

V této souvislosti si v každém okamžiku uvědomujte, co následuje ve vašich myšlenkách, představách či ve větách pronesených v duchu nebo nahlas za slovy: „Já jsem...“ Každá intenzivní a často

opakovaná myšlenka funguje ve své podstatě jako aktivní zaklínací formule. Dostatečné množství pozitivních zaklínacích formulí, podmíněných pozitivními emocemi, produchovní hmotu. Negativní zaklínací formule, podmíněné negativními emocemi, probouzí ďábelskou energii. Nebytím v přítomnosti a neuvědomělým myšlením uzavíráme sebe do podmíněného energetického pole. Potom zažíváme neočekávané a někdy traumatizující zážitky, které ale paradoxně vycházejí z našeho vlastního potenciálu. Prožíváme to, v co věříme, ať už to proklínáme či opěvujeme. Vše se k nám vrací zpět. Proto se někdy s opravdovým zaujetím zaposlouchejte do vlastního vnitřního monologu! Uvědomte si, jakými myšlenkovými proudy se necháváte strhnout – v každém okamžiku.

Všechny naše představy a přesvědčení jsou metafyzické. Představy jsou energetickými paprsky, jsou tvořivými emanacemi. Naše přesvědčení určuje, co naše oči nakonec uvidí! Nevědomost, že každé energetické pole stvořené myšlenkami, přesvědčením a očekáváním dává následně vzniknout realitě, vede naše kroky vždy do neznáma. Stát se zodpovědným za vlastní život není ani tak v zodpovědnosti samé, jako spíše ve vědomém soustředění se a v odvaze zodpovědným se stát. Jeden pozemský život je velmi krátký metafyzický zážitek. Je projekcí pozemského metafyzického systému, který sám je projekcí systému multiuniverza.

Kvantová rovnice života

**- slunce - oheň - světlo - informace - vědomí -
projekce - život -**

Ač se to nezdá, vše co existuje, existovalo a existovat bude, v sobě obsahuje společnou, ač skrytou, přesto od nepaměti velkými mágy pochopenou podstatu. S těmito fakty, skrytými v přírodních zákonech, souvisí, že skutečná realita vlastně žádná není. Protože se každou vteřinou mění. Všechno je projevem té jediné všetrojité energie.

Příklady afirmace: „Věřím a otevírám se schopnostem mé duše, nekonečné moudrosti a neomezeným vědomostem mého podvědomí.“ „Žehnám mému životu, žehnám lásce, která můj život provází.“ „Děkuji nekonečné vesmírné hojnosti, za všechny dary, které mi život přináší.“

Co modlitba není? Modlitba z pohledu magie rozhodně není nic proneseného uprostřed zoufalého pláče. Rozhodně neznamená: „snažně prosit“. Pláčem v zoufalství a prosbou v podobě: „Pane Bože, pomoz mi...“, docílíme pouze energetického prohloubení našeho soužení. Modlitba je v podstatě vše, co si upřímně, radostně, zodpovědně, bez předsudků, strachu a obav od srdce přejeme. Modlitba je každá cílená myšlenka a představa posilující naše přání nebo záměr. Jestli tomu dobře rozumíte, tak vám musí dojít, že různé „modlitby“ se vám honí hlavou během dne, aniž byste tušili, že se „modlíte“. Bude-li vaše modlitba žalostná, pronesená ve chvílích, kdy je vám smutno a jste ve stresu, tak vám mnoho nepomůže. V tom případě je zbytečné klanět se až k zemi, klečít, spínat ruce a zoufale prosit. Takhle to prostě nefunguje! V těchto okamžicích jste zahaleni temnou, smutnou energií, kterou jen posilujete.

Modlitba má smysl v okamžiku, kdy jsme naladěni na pozitivní vlnu. Kdy pronesená slova dokážeme naplno prožít společně s příjemnými emocemi. Modlitba má smysl, pokud slovům, která pronášíme, naprosto věříme. Nemusíme věřit kouzelnému dědečkovi, věřit musíme jen a jen slovům, která pronášíme. Musíme věřit, že to, co chceme, skutečně chceme. Potom se modlitba na energetické úrovni, skrze kvantová pole vědomí, postará o účinek. Teoreticky je to velice jednoduché. Prakticky už je to horší. Není možné se večer před spaním pomodlit nebo hodinu odříkávat pozitivní afirmaci, ráno se probudit a žehrat na osud, nevěřit si, pochybovat. Večer se zase pomodlit a ráno v koupelně při pohledu na sebe v zrcadle si říkat: stejně to nedokážu, určitě to nevyjde, život je pes. To se potom můžete soustředit na pozitivní mantry a hluboce promyšlené afirmace hodiny a hodiny a celkem nic se nestane.

Modlitba není pasivní odříkávání slov bez upřímného vnitřního zaujetí. Nevím jaký má smysl bez opravdového zaujetí, bez upřímných emocí odříkávat předepsané žalmy. Dokonce v přesně daném čase během dne či noci. Božské energii, kvantovému poli jsoucna je úplně šumafuk v kolik hodin se modlíte. Ostatně: „tam nahore“ stejně čas neexistuje. V modlitbě jde především o slova, myšlenky a emoce, jde především o jejich energetickou úroveň. Jde o to si věřit, vědět co chci a být upřímný. Opřít se o vlastní víru a upřímnost a odeslat ji expres v kteroukoliv denní či noční dobu směrem k energetickým polím. Ať už jde o vztahy, lásku, zdraví, peníze, hojnost, zaměstnání, sport či maturitní zkoušku, vše má

vlastní energetické kvantové pole. Kvantová pole reagují ve smyslu: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“!

Tímto nemám na mysli, aby se kdokoliv vzdával křesťanských nebo jiných mystických modliteb, vycházejících z náboženských textů. Pokud je používá správným způsobem, pokud jim bezmezně věří. Pokud je zkrátka a dobře ví, co dělá! Zná jejich pravou hloubku, rozumí textu, případně historickému odkazu. Každá modlitba, afirmace nebo mantra by měla rezonovat souběžně s vlastním textem zároveň s vnitřním přesvědčením, emocemi a následnými činy.

Modlitba je každý hluboký nádech a výdech. Modlitba je každá radost, upřímný smích, každé poděkování. Modlitba je přání hezkého dne, upřímná vzpomínka na naše blízké, něžné pohlázení, vyznání lásky. Modlitba je s radostí zazpívaná píseň, radostný tanec, kdy tančíme, radujeme se a zpíváme si celým svým srdcem i duší. Modlitba je každý prožitek upřímné radosti. A darujeme-li někomu upřímná, lásky plná slova i to je modlitba.

Magické jméno

V magii dodržujeme neměnné zásady. Přesto je to obor velmi tvůrčí, vyžaduje samostatnost, schopnost vytvářet rituály přímo sobě na tělo, kdy profitujeme ze svých schopností. Mezi nejdůležitější zásady patří neustálé zdokonalování vědomostí, teoreticky i prakticky, prohlubování vnitřního klidu a odvahy. V tom spočívá nikdy nekončící práce mágova na zdokonalování sebe sama. Jedna z důležitých zásad v magické praxi zní: „Dodržuj pravidlo mlčenlivosti!“ Jména disponují skrytou energií. Znáte-li něčí jméno, máte nad dotýčným určitou moc. Zná-li někdo vaše jméno, může mít moc nad vámi. Znalost jména, ať už osoby nebo věci, dává moc nad pojmenovaným. Jméno dává sílu uvědomění si sebe sama. Tajná jména neprozrazujeme! Zamezíme tak zneužití síly proti naší osobě někým nepovolaným.

Adept magie vybere sobě nové, pracovní jméno, které bude znát jen on (ona). Čemukoliv dáte jméno, to ožívá (figurka, talisman, oblíbený strom, kámen, uragán). To znamená, že je nám více či méně zpřístupněna cesta do vědomí dané věci či bytosti. Ale ožívají i zhmotnělé emoce, námi mentálně stvořené bytosti na plazmatické

úrovni, jakési larvy negativních energií, závislé na energii myšlenek. Ožívají přímo před očima, aniž bychom je zahlédli. Zrovna tak nadpozemské bytosti stvořené pozitivní energií – mohou pro nás pracovat a tvořit, chránit nás a přinášet informace.

Vezmete-li nový styl života vážně, pořiďte sobě nové, magické a tajné jméno. Nikdy je nikomu nesdělujte, vždy musí zůstat ryze osobním tajemstvím. Vlastním magickým jménem se při rituálech představujeme vzývaným energiím – v podobě bohů, bohyň, andělů a jiných astrálních entit. Tak mezi námi a vzývaným elementem vzniká osobní magické spojení.

Pokud čarodějka zvolí sobě nové magické jméno, oslovuje jím osobní, vyšší Já. Snadněji potom komunikuje sama se sebou. Změníme-li uvážlivě křestní jméno za pomoci numerologie, (vždy v souladu s astrologickým rozbořem), můžeme energie ovlivňující náš osud naladit pozitivním směrem. Jsme pod vlivem astrologického hvězdného pozadí od okamžiku narození, ale i pod vlivem vibrace našeho jména. Jméno je vlastně něco jako mantra, při vyslovení rezonuje a vzniká určitý, specifický zvuk. Rezonance zvuku jména, společně s ostatními aspekty spoluvytvářejícími naši osobnost, ovlivňuje naše bytí více, než si myslíme. S osobním astrologickým rozbořem souvisí i místo narození, tedy i jméno místa narození.

Jméno má rezonovat a být v harmonii s tělem i duší člověka. To neznamená, že jméno nutně musí být s námi v nesouladu. Ale někdy intuitivně vnímáme, že s energií našeho jména je cosi v nepořádku. Nejsme s křestním jménem spokojeni, nelíbí se nám, máme s ním spojené nepříjemné asociace. Totéž platí o přezdívkách, ke kterým jsme přišli náhodně, nebo je sami neuváženě zvolili. Stejně tak, zvolíme-li po sňatku nové příjmení, může se naše osobní energie nápadně změnit – někdy s pozitivním, jindy se záporným dopadem. Totéž musíme vzít v úvahu, pokud se častěji stěhujeme. Někdy se přihodí, že se nezharmonizujeme s daným místem, s jeho jménem, historickou pamětí, legendami, karmou atd. A naopak, někdy nám nové prostředí energeticky velmi sedí, netušíme proč, přesto se v novém prostředí cítíme jako ryba ve vodě. Energetický vliv má dokonce číslo domu, v kterém bydlíme.

Vzpomeňme na indiány: s přibývajícím věkem, tak, jak se osobnost vyvíjí, od dětství až do stáří, mění svá jména. Podle toho, jak se mění osobnost jedince a podle toho, co v životě dokázal. Staré

jméno se později nesmí vyslovovat. Indiáni uvážlivě volí jména pro své děti. Indiáni jsou velmi moudří. Víte, že členka je symbolem koncentrovaného myšlení?

Podobně to fungovalo ve starém Egyptě. Faraon nosil členku s vyobrazením hadí hlavy, posvátné kobry, ta spočívala, kde jinde, než na místě třetího oka. Egypťané běžně užívali dvě jména, druhé jméno uchovávali přísně v tajnosti, pro ochranu osobnosti. Pokud se člověk provinil proti daným společenským pravidlům, bylo mu za trest pozměněno a v nejhorším případě odebráno jméno. Zůstat bezejmenným, bývalo považováno za nesmírnou potupu. Ani čínská tradice není v tomto ohledu pozadu. Rodiče dávají dítěti falešné jméno na prvních sto dní života, chrání tak své potomky před negativní energií astrálních duchů. Teprve potom dostane novorozenec pravé jméno.

Jméno představuje určitou energii, vzhledem k tomu, že každé písmeno má vlastní význam, účinnou moc, vnitřní podstatu. Jedno písmeno rezonuje s druhým, správnou kombinací vzniká potřebný silový energetický proud. V magické praxi se používají tajná jména vyvolených: „bohů všemohoucích“. Tato jména jsou však nevyslovitelná, jsou velmi mocná, jsou nekonečná. Nikdo z nepovolaných je nedokáže vyslovit. Proto se nevyslovitelná jména nahrazují magickými znaky, symboly a hieroglyfy, které představují ideu Absolutna, univerzální fluidum. Substanci, která dává vzniknout hmotě, přírodním zákonům a pramenům života. V magii dvojnásob platí pořekadlo: „Nevyslovuj Boží jméno nadarmo!“

Symbol nekonečného jména jsoucí vesmírné energie používáme na talismanech a amuletech. Například pentagram nebo hexagram. V praxi se tyto a mnohé další symboly a znaky cíleně kombinují a propojují, případně se doplňují například hebrejskými písmeny. Mnohá tajná boží jména najdeme v kabale. Vzpomeňme na Golema: oživen byl pomocí kabalistických formulí a tajemného šému. Tajemství šému spočívalo v tom, že se jednalo o nevyslovitelné jméno boží, vložené Golemovi do úst. Šém znamená hebrejsky jméno. Znamená také „Já jsem“ nebo „Jsem zde“.

Nejznámější a snad nejposvátnější jméno Boží v židovské tradici je Jahve. Toto jméno můžeme vyslovovat, pouze však v duchu, nikdy ne nahlas! Pouze jako mantru. Vyslovujeme jej pomalu: „Jáh-vej“, mezi slabikami uděláme malou mezeru. Při nádechu vyslovíme „Jáh“

a při výdechu „vej“. Činíme tak s pokorou a úctou, v tichosti svého nitra, během meditace. Mantru opakujeme procítěně a vědomě! Nečiníme tak pouze mechanickým způsobem. Nad ničím jiným neuvažujeme! Dosáhneme tak vnitřního mlčení, duševní harmonie a následně změněného stavu vědomí. V přítomném okamžiku napojíme se na vesmírnou energii. Tuto mantru vyslovujeme v duchu také například v okamžiku, kdy se cítíme být v nebezpečí.

Zásada mlčenlivosti

Proč je tak důležitá zásada naprosté mlčenlivosti? Jednoduše jde o umění mlčet a nikomu nevyprávět o tom, čím se zabýváme. Tím mám na mysli magickou praxi, konkrétní rituály, vykonávané za určitým cílem. Pokud budeme o své činnosti nebo plánech s kýmkoliv na potkání vyprávět, narušíme proud všech námi vynaložených energií, uберeme si na síle a oslabíme vlastní vůli.

Ne všichni nám budou přát, ne všichni nám budou rozumět, v někom můžeme vzbudit závist. Někdo se nám může za zády posmívat a někdo další nás může považovat za blázna. Tím k nám proudí tok nechtěných, záporných energií. V mnoha případech neúmyslně, pouze díky nevědomosti druhých. A to je v každém případě nežádoucí! Všichni jsme na energetické úrovni propojeni, nikdy nevíme, kdo k nám vysílá energie pozitivní a kdo negativní. Nikdy nevíme, kdo mluví pravdu a je k nám skutečně upřímný. Nemusíme provozovat magii, přesto pochopíme, že tato pravidla platí v běžném životě. Málokdo z nás zůstává v každém okamžiku v plném vědomí. Málokdo má skutečný talent empatie, aby přesně odečítal ve svém okolí rezonující myšlenky a emoce druhých lidí.

Zachování tajemství je nezbytnou podmínkou úspěchu. Mlčení v pravou chvíli je podmínkou pro udržení se v příslušném energetickém proudu. Rozhodně tím ovšem nemám na mysli, abychom se za svoji činnost styděli, tím bychom nevědomky vytvářeli pochybnosti a nežádoucí zpětnou vazbu. Toto pravidlo platí samozřejmě i v běžném životě, aniž bychom kdy učinili jakýkoliv rituál. Správné soustředění se a mlčení ve správnou chvíli nám může poodhalit mnohá tajemství. Naučit se častěji mlčet je jednou z podmínek duchovní vyspělosti. Užitečnější je mlčet, než komukoliv

vnucovat svoje vlastní představy o čemkoli, není to nutné. Raději mlčme, než abychom zabředli do rozhovoru, který není ničím jiným než neúčelným, nic neřkajícím tlacháním. Naučme se také zcela srozumitelně, nahlas a jasně říkat buď ano nebo ne. Netaktizujme v náznacích nebo hádankách, v záměrně nedokončených větách.

Slova jsou zákon! Ať už tomu věříte nebo ne! Slova mají být jasná a každému srozumitelná! Když už chcete cokoliv sdělit, vyjádřete se naprosto jasně, nikdy nenechávejte věc takřkajíc nakousnutou. Zachovávejte tajemství, pokud vás o to někdo požádá. Pokud se nám přátelé svěřují s okolnostmi soukromého života je samozřejmostí zachovat mlčení. V neposlední řadě zachovávejme tajemství o vlastních předsevzetích, o těch nejsmělejších plánech, dokud jsou zatím jen v představách.

Symbolem tajemství a mlčení je kytice růží ve váze. Případně drobný věneček spletený z růžových poupat položený na stole. Při důvěrném rozhovoru jsme tímto symbolicky žádání o zachování diskrétnosti. Co se týče mysteriózních tajemství, ta mívával v dávnověku na starosti bůh mlčení – Harpokrat, bývá zpodobňován s ukazováčkem přiloženým ke rtům. Bohem všech tajemství je Hermes Trismegistos.

Nejdůležitější zásada spočívá v konstatování, že v magii se můžeme zabývat čímkoliv, co druhému ani nám žádným způsobem neublíží a negativně nás ani nikoho jiného neovlivní. Tím jsme si opět zopakovali moto, které říká, že magii světla provádíme za účelem dobra, ochrany a pomoci. Pokud bychom snad chtěli někomu pomocí magických rituálů a nástrojů moci uškodit, v konečném důsledku se energie zla obrátí vždy, dříve nebo později proti nám. Se zpětnou vazbou a trojnásobnou silou!

Věříte nebo nevěříte? Ať tak či tak, sledujte synchronní události váš život doprovázející. Možná v nich najdete skrytý smysl toho, co se vám, ve vás a kolem vás děje.

Ateismus: jak je možné, že ateismus ve společnosti převládá? Není jisté, zda převládá, snad každý něčemu věří, každý po svém způsobu. Úplně stačí, když někdo věří v lásku. Mnoho z nás věří v lepší zítřky. Absolutno je všechno ve všem. Takže ať už věříme naprosto v cokoliv, tak vždy věříme v určitý jeden nebo více aspektů projevující se božské energie. Materialismus je ve své podstatě

vlastně také víra v určitý aspekt božské energie. Někdo vidí boha v penězích nebo ve zlatě. Někdo uctívá zlato a někdo jiný zas misku jídla. Ateismus je svým způsobem také víra: v neprokazatelnost jakékoliv božské či animální existence.

Lidé orientovaní na levou mozkovou hemisféru, přemýšlející pouze a jen racionálně, patrně neuznávají božskou energii jako takovou. Možná ani sami v sobě ne. Takové vnímání světa je černobílé dělení na buď a nebo. Ateismus všeobecně přináší chlad a inteligenci postrádající čisté emoce. Myslím lásku a soucit. Nepodmíněnou lásku. Zaostřit vnímání mimo ego, hmotu a materialismus přináší nesmírné uvolnění, pocit svobody, vědomou tvořivost a kreativní inspiraci. Přináší uvolnění v neoprávněném pocitu, že život je neustálý boj o přežití. A že šanci mají jen ti nejsilnější a nejmocnější. Tohle je bohužel víra, která ovládla svět. Proto všechno nyní vypadá tak, jak vypadá!

Tvůrčí princip sám o sobě, v té nejčistší formě, představuje Jednotu, ale v trojrozměrném světě se projevuje jako dualita. Dobro a zlo, aktivita pasivita, plus minus, etické neetické, spravedlivé nespravedlivé, morální nemorální, racionální iracionální. Ať už se zaměříme na energii čehokoliv, jsme to my sami, kdo určuje, zda je to dobré nebo špatné! Tato energie se v nás projevuje jako láskyplná životní síla. A jsme to my sami, kdo určuje, zda ji využijeme pro dobro nebo zlo. Zda budeme energii radosti rozdávat nebo pouze brát. Pokud nám životní energie přinese šťastné okamžiky, je jen na nás, jak s nimi naložíme a s jakou pokorou je přijmeme. Máme svobodnou vůli – ta je součástí neviditelného hologramu, skryté vesmírné projekce. Budoucnost tvoříme v přítomnosti. Ne nadarmo se říká: „Mluvití stříbro, mlčetí zlato!“

Kvantové vlny myšlenek

Kvantové vlny myšlenek a emocí se šíří prostorem tak, jak je dnes a denně vytváříme. A samozřejmě také časem a to je velmi důležité! Protože naše nespoutaná mysl produkuje myšlenky, jejichž energie v časových vlnách směřuje z minulosti do budoucnosti a naopak: ze vzdálené i blízké budoucnosti zpět do minulosti. Orientace myšlenek v systému zrcadlení funguje formou zpětného odrazu. Pokud se

kvantová vlna myšlenky vyslané v tomto okamžiku setká s časovou vlnou podobné nebo stejné myšlenky vyprodukované v minulosti, dojde k posílení kvantových energií (informací). Tak vzniká v holografickém měřítku jedna z množin pravděpodobných událostí. Tak vzniká v prostoru a čase synchronní sled událostí. Pohyb nelineární energie spočívá v tom, že v neviditelném prostoru kvantových polí spolu komunikuje minulost a budoucnost pouze z našeho pohledu. Ve skutečnosti čas neexistuje, proto se energie našich myšlenek a představ může vydat jakýmkoliv směrem. Cestou na sebe kvantové vlny myšlenek nabalují další a další energii sobě si podobných emanací (informací), vyprodukovaných naší myslí.

Máte například strach, že onemocníte tou či jinou chorobou, občas nad tím uvažujete. To může trvat i pár let – tak vzniká kvantové pole tohoto konkrétního strachu. Občas vidíte v televizi váš strach podporující reklamu na lék na nemoc, kterou dle tvůrců reklam s největší pravděpodobností onemocníte – a máte tady další kvantové vlny strachu na stejné téma. Občas si povídáte s někým, kdo touto nemocí trpí – a okamžitě produkuje další myšlenky, které vytváří energetické pole pravděpodobnosti, že se s touto obávanou nemocí dříve či později setkáte na vlastní kůži. Jak jednoduché! Naše budoucnost existuje, je připravena nezávisle na proudění lineárního času, protože je naším vlastním produktem. Je produktem svobodné vůle, která sama tvoří synchronizace a podporuje tak paralelní varianty možností, jakým směrem se ubere náš život.

Žárlíte na vašeho partnera, aniž je k tomu sebemenší důvod? Tak si dejte dobrý pozor, každá vaše myšlenka žárlivosti je kvantovou vlnou. Všechny společně vytvářejí pravděpodobnost, že se stane přesně to, čeho se nejvíc obáváte! Ale v tuto chvíli to ještě netušíte vy, ani váš partner. Váš partner nemá v úmyslu nic, co by potvrdilo vaše obavy. Ale jen do chvíle, kdy v kvantovém poli stvořeném energií vašich myšlenek a emocí, tedy bezdůvodnou žárlivostí vznikne dostatek energie k zpětnému zrcadlovému odrazu. Žárlíte, máte strach, partnera sledujete, prohlížíte jeho emaily, zprávy v mobilu, pokládáte mu hloupé otázky. Bonusem za tuto vaši snahu bude, dříve nebo později, splnění vašich představ v realitě! Jednoduché, že? A přesně tak funguje kvantová magie slova!

Smyslem života je cesta, po které kráčíme. Magie slova funguje, aniž bychom já nebo vy museli udělat jediný čarodějný rituál. Tohle je prostě život. Není důležitý cíl, cíl je jediný a pro nás všechny stejný,

skutečně jde jen o tu cestu. O každý jednotlivý krok. Nechci to moc komplikovat, ale každá věc, tedy i naše tělo, vytváří v prostoru svým pohybem kvantové vlny. Cokoliv se v prostoru pohne, vytvoří kvantovou vlnu, která se v podobě hologramu zapíše do kvantového pole vesmírného vědomí. To znamená, že nejen naše myšlenky, ale také každý krok, každé rozhodnutí a čin vytváří zpětné, zrcadlové obrazy, které se dříve nebo později projeví v trojrozměrné realitě. Máte pocit, že tady už to přestává být jednoduché? Tak to máte pravdu! Proto je život takový, jaký je.

Svoboda ducha

Duch je Světlo, paprsek světla povstávající ze tmy. Povstávající z lůna Velké bohyně, neboli z duše. Duch je mužské podstaty. Duše oživuje hmotu, duch je podstatou každé osobnosti. Ve své podstatě je duch a duše jedno, to jen člověk začal oddělovat neoddělitelné! Neboť Absolutno představuje čistou Jednotu. Vtělená duše, nacházející se přechodně v čase mimo veškeré jsoucno, obléká si životní masky. „Masku“ vybírá podle toho, co se rozhodne zakusit v tom či onom vtělení. Svoboda ducha znamená, že nejsme k ničemu připoutaní, nelpíme na hmotných stacích. Myšlení je pružné, nasloucháme astrálnímu tělu, umíme s ním komunikovat. Jsme si vědomi toho, že fyzické tělo je pouze dočasné. Plazmatické astrální tělo je věčné, svobodná duše je schopna si to uvědomit. Vždy zůstává ve spojení s polem nevyčerpatelné vše oživující energie. S polem vesmírné energie jsme v užším spojení v okamžicích změněného stavu vědomí, kdy eliminujeme časoprostorové vnímání.

Paralelní zkušenosti: astrální putování, vymístění astrálního (plazmatického) těla z těla hmotného, znamená dokonalou svobodu. V plazmatickém stavu vše vnímáme a vidíme jasněji. Emoce a smysly, nejen že zůstávají zachovány, dokonce jsou jasnější a bystřejší. Vše je bezprostřední, odvislé od myšlenek. V plazmatickém stavu vnímáme bezčasovost a prostor kolem nás je vícerozměrný, myšlenky se zde okamžitě zobrazují.

Máte o plazmatické dimenzi pochybnosti? Obáváte se „bytostí“ v této dimenzionální úrovni jsoucích? Je možné obávat se jejich inteligence a schopností, o kterých se nám snad ani nezdá? Pokud ničemu

nevěříte, potom vám nezbyvá, než si počkat na jakýkoliv osobní nadpozemský zážitek. Nebo si počkat na nové objevy. Věda se řítí kupředu sedmimilovými kroky, pomalu dává vzniknout nové plazmatické filozofii. Až se tak stane, pochopíme, že smrtí život nekončí. Smrt je proměna v pralátku. Konečně uvěříme, že život pokračuje na duchovní úrovni. Tehdy pochopíme, co znamená svoboda ducha. Potom uznáme, že planeta Země a celá příroda ve své nekonečné kráse je živá bytost. Potom dokážeme „cestovat časem“. Stane se tak, jakmile skloubíme dvoukomorovou mysl v jednu – praktické racionální myšlení s bezprostředním iracionálním myšlením a s opomíjenou intuicí. Jakmile propojíme rozum a logiku s osobními zkušenostmi a s tichou vnitřní moudrostí. To znamená – jakmile v sobě probudíme hadí sílu.

Vyspělá duše: duši si představme jako neuchopitelnou prapůvodní informaci, jako dech života, který oživuje hmotu. Duše je život sám, hmota (pozemské tělo) je jejím přechodným domovem. Duše je nejzákladnější hybná síla vesmíru, z esoterického hlediska je ženské podstaty. Symbolem duše často bývá voda nebo vlnění, v alchymii je to rtuť nebo Merkur. Ve východních naukách je to lotosový květ, ale také hadí síla, prána nebo energie čhi. Pohané uctívají Velkou bohyni, prapůvodní duši, pannu, z jejíhož lůna se zrodil sluneční bůh, tedy Duch. Symbolem moudrosti ducha je od pohanských dob „moudrá sova“.

Vtělená duše je přechodně vymaněna z všeobsahujícího vědomí, o své pozemské bytí se dělí s egem. Přesto je vyspělá duše schopná vnímat více energií a sil přicházejících z paralelních realit, než duše (ego), která se nachází na spodním žebříčku života (uznává jen hmotu a materialismus). Vyspělá duše ví, že všechny reality jsou vzájemně prostoupeny a že každá úroveň ovlivňuje všechny ostatní. Není nutné, aby vědomí člověka naprosto vše obsáhlo. Ani by toho v třírozměrné realitě nebylo schopno. Jen je zapotřebí uvědomit si, kterým směrem se má vydat a na co se zaměřit. Duše nacházející se na nižší úrovni nemá přístup k vyšším realitám volně dostupný. Takové ego by mohlo informací zde získaných zneužít, ať už nevědomě proti sobě nebo vědomě proti svému okolí. Lidem je tak zabráněno, úmyslně ovlivňovat události negativním způsobem – vzhledem k „tajným“ magickým schopnostem.

Vědomí představuje nepřetržitý tok věčného bytí. Co se v jednom pozemském životě naučí, to zužitkuje v životě příštím. Vědomí posedlé zlem, nepřiměřeným užíváním moci nebo posedlé mamonem, bude v příštím životě vystaveno osobním zkušenostem, které je posunou o stupínek kupředu nebo zpět. Dokud vědomí neboli duše nižší (duchovní) úrovně nepochopí, co pochopit má, bude k sobě stále přitahovat negativní zkušenosti. Potom se může stát, že se ve své vlastní karmě ztratí jako v nekonečném bludišti. Vědomí je neměnné ve své podstatě. V podobě energie je stále týmž životem, ať už minulým, současným nebo budoucím. Podléhá však změnám v podobě množství obsažených informací, poznání, moudrosti a zkušeností, které jsou nesmazatelné.

Nepozemské bytosti jsou závislé na naší víře, na námi vyslané energii. Pokud si například přestaneme o sobě myslet, že jsme méněcenní a skutečně uvěříme v pravý opak, potom se naše aura o stupínek prosvětlí. Přestaneme vlastní energií vyživovat negativní entitu, odpornou larvu (negativní kvantové pole), která nám do života přitahovala vše, co nás usvědčovalo ve víře, že jsme méněcenní, chudí, bezmocní, bez lásky, nešikovné, smolaři. Přehodnocení podobných, nepotřebných iluzí je tím, co nám může přinést více svobody. Svobody ducha, tvořivosti a inspirace pro lepší život. Strach, předsudky a nedůvěra může všechnu snahu zbrzdit nebo dokonce zastavit.

Génius a démon

Řekneme-li o někom, že je génius, dotyčnému přepisujeme určitou část božství, jež je v něm silně koncentrovaná. V latině znamená tento výraz „duch“, mužský princip, plodivou sílu. Říkáme-li, že jsme navštívili místo, kde jsme pocítili génia loci, pocítili jsme vlastně ducha místa. Avšak v řečtině odpovídá tomuto výrazu pojem „daimon“ čili démon. Jistě, démon je v podstatě génius, sice s nadpřirozenou silou, ale génius. Někde nás může strašit duch démona, jinde inspirovat duch génia. Řecké slovo daimon si ale můžeme vyložit také jako osud. Nežřídka se stává, že pokud se člověk stane géniem, většinou pouze jednostranně zaměřeným.

Paradoxně existují také „geniální idioti“, odborně se nazývají savanti. Savant je člověk s duševní poruchou, může být mentálně retardovaný, (trpí autismem, přihodil se mu úraz mozku), přesto má paradoxně nějakou geniální schopnost. Tak například geniální matematik, s vytříbenou precizní systematičností, může trpět absolutní společenskou nepřizpůsobivostí. Autista může být geniální malíř a na druhé straně bude trpět poruchou v běžné lidské komunikaci. Geniální finančník může trpět absencí sociálního citění. Geniální vědec může mít geniální paměť a na druhé straně bude extrémně nešikovný a nemotorný. Geniální politik může zcela postrádat smysl pro humor, netuší, co je to ironie nebo dvojsmysl.

S démony a nadpřirozenými silami to není jen tak. Ve všem je skrytá polarita dobra a zla. V křesťanství je za démona označen padlý anděl, potom, co vzešel se Bohu. Obyčejný člověk může démony vytvářet nevědomě vlastní mentální silou, negativními emocemi, myšlenkami a představami. Čím více negativní energie vyzařuje do svého okolí, tím více potravu dává vlastním stínům. A jelikož o nich pravděpodobně nic neví, tudíž je nemá pod kontrolou. Dostatečně vyživovaný démon, na podvědomé úrovni, se časem chopí vlastní iniciativy. Posedlý po lahůdkách v podobě negativní energie udělá dotyčným nešťastníkem ze života peklo. Člověk, který mluví hrubě, používá přespříliš drsných až vulgárních výrazů, sám sebe obírá o životní energii. Nevědomky vytváří démony živící se jeho vlastní bludnou energií. Člověk dokáže vytvořit dokonce i démony, živící se jeho jednostranně zaměřenou genialitou.

Démoni (extrémně negativní morfická pole) na sebe berou jakoukoliv podobu, mohou se kdykoliv proměnit v cokoliv. Ovlivňují lidské smysly, působí na vědomí, negativně zasažený jedinec se může pomátnout. Však ne jeden věhlasný génius, ať už hudebník nebo vědec, propadl na sklonku svého života určitému druhu šílenství. Anebo se z dobráka rázem stane zločinec, ovládne-li jeho vědomí skrytý zloduch. Nenápadně jej ponouká k nekalým činům, k nemravným posedlostem. Mág na vysoké úrovni dokonce může geniálního démona stvořit přesně podle svých představ, dá jemu tvář a charakter. Obdaří jej jménem, tím mu vdechne „život“. Takto stvořená astrální bytost slouží k pozitivním či negativním účelům, vše se odvíjí od charakteru a záměrů jejího stvořitele.

Pod pojmem démon si nelze představit pouze bytosti zlé. Může se jednat o různé astrální entity, síly přírody, duchy hor a podobně. V

podstatě jde o bytosti s energií neutrální, čili harmonické. To my, lidé, je považujeme za zlé duchy, pokud nám svou mocí občas dají najevo svou sílu, zacházíme-li s přírodou macešsky. Nebo jsme-li zlí k sobě navzájem. Moudrý Krakonoš z pohádky, ač hodný byl, Trautmberkovi spravedlivě dával co proto, pokud si to zasloužil. To, že je někdo hodný, neznamená, že je hlupák. Je-li astrální bytost stvořena pozitivní energií, může nám pomáhat překonávat životní překážky. Obdivujeme-li krásu a posvátnost přírody, obdivujeme vlastně ducha čili génia přírody.

Magie zrcadlení

Toto téma je zajímavé pro každého z nás. Co dělat například, ocitneme-li se v nepříjemné situaci, kdy nám druhá osoba něco vyčítá v záplavě výbuchu emocí, nebo na nás jinak slovně útočí? Zachovejte v tu chvíli, ať se to zdá jakkoli nemožné, naprostý klid. Navenek ale i vnitřně. Vnitřně především! Nebraňte se, ani nic nevysvětľujte. Dívejte se dotyčnému mezi obočí, na oblast třetího oka, bez emocí a nenávisti. V duchu jej žádejte o klid a rozvahu. Nemá smysl cokoliv řešit v záplavě hysterických emocí. Reagujte naprosto obráceně, než protivník v danou chvíli očekává, ať už jde o manželku, šéfa nebo tchyni, tím se vám podaří jej odzbrojit. Poskytnete sobě i oponentovi čas na zklidnění negativních emocí. Akumulujete tím vlastní (životní) energii, která je vám v tu chvíli odebírána, snáze se vám podaří přesunout ji zpět do svého energetického pole. Pokud situace vyžaduje neodkladně reagovat, udělejte to s notnou dávkou klidné diplomacie.

Sám život je plný překvapení, kouzel, zázraků a podivností. Vždyť přece okolnost, popsaná v předešlém odstavci, nemá daleko k „upířímú“ vysávání energie. Když už k něčemu takovému dojde, soustřeďte se a mezi sebou a útočníkem si vizualizujte velké zrcadlo otočené lesklou plochou směrem k němu. Zrcadlo, jinak zvané čertovo střípko, má schopnost odrážet. Odráží paprsky jak ve viditelném, tak v neviditelném spektru. Připustíte-li bez výhrad, že myšlenky a slova jsou energií, podaří se vám negativní emoce a slova útočníka odrazit zpět k němu samému, do jeho energetického pole. Potom, je-li to možné, v klidu odejděte. Odchod z nepříjemné situace vás zbytečně nepřipraví o životní energii, v daném okamžiku

je nejlepším řešením. Není to zbabělost. Proč dovolovat někomu aby nám ubližoval? Energie zla se v nás rozvine a pohltí naše vědomí jen tolik, kolik jí dovolíme!

Energie obklopující tělo, (také těla zvířat, rostlin a minerálů), se nazývá aura – jde o záření lidského magnetismu. Toto elektromagnetické pole reaguje na naše emoce. Pokud byste měli schopnost tato pole energie vnímat zrakem, viděli byste v barvách, jak se aura každého jedince rozpíná do všech stran, jak je živá v emotivně vypjatých okamžicích. Během pozorování dvou osob, vyměřujících si ve vzájemné potyčce názory, plné negativních výpadů, nemohlo by vám uniknout, jak se jejich energie vzájemně prolínají. Zrcadlí se jedna do druhé. Energie slabšího je pohlcována energií silnějšího.

Je-li nám nějaká osoba z našeho okolí, aniž by nám cokoliv kdy udělala, nepříjemná a nesympatická, jedná se o instinktivní reakci, varovný signál, který není dobré brát na lehkou váhu. Z nějaké příčiny se naše energie vzájemně odpuzují nebo naopak přitahují. V magnetickém aurickém poli vznikají tělesné instinkty. Podvědomí je neustále ve střehu! Včas se nás snaží upozornit na neobvyklé věci, varovat před nebezpečím, říká nám, abychom zůstali ostražití. Naslouchejte vnitřnímu hlasu a předejdete omylům a nedopatřením. Věnujte pozornost především pocitům: o okamžik dříve než rozumu! Myšlenky se snaží rozumově přehodnotit vzniklou situaci, to je v pořádku, ale dejte jim prostor až na druhém místě. Senzitivní lidé na první pohled poznají, jakou emocionální energií je nasyceno ovzduší v místnosti, do které vstoupí. Rozeznají pozitivní emanace od negativních. Pokud se o někom říká, že má charisma, je-li přirozené, nikoli vyumělkované, jedná se o příjemné vyzařování jeho aury.

Čarodějné zrcadlo

Mágové používali kdysi dávno, ještě než bylo vynalezeno zrcadlo, k věštění zrcadlíci se plochy kovových předmětů, křišťálové koule, zrcadla ze stříbra, leštěného bronzu, magická zrcadla z leštěného obsidiánu. Obsidiánová zrcadla znali již mexičtí Aztékové, spatřovali v nich vize budoucnosti. V černém obsidiánu je obsažená silně zhutnělá zemská energie. V podstatě se jedná o vulkanické sklo, nazývané slza Apačů. Aby křišťálová koule a magická zrcadla dobře rezonovala, musela se před každým věšteckým rituálem očistit pelyňkovým odvarem. Případně se zrcadlo nechávalo očistit od

negativních energií vystaveno přímému slunečnímu svitu. Křišťálová koule se před slunečním svitem chrání, nabíjíme ji slunečním svitem pouze zprostředkovaně, polarizovaným světlem – skrze svit Měsíce.

Pro zkušeného mága slouží zrcadlo jako vstupní brána do minulosti či budoucnosti. Dokonalým soustředěním mentální energie se přeneseme na astrální úroveň. Zde se setkává s astrálními bytostmi, získává informace na jiném frekvenčním pásmu. Vyladí-li dokonale osobní vibrace s vesmírnou rezonancí, přeneseme se v čase. Pomocí vlastní mentální energie pohybuje se kdekoliv časem i prostorem. Napojením se na inteligentní kvantová pole vědomí, dokáže telepaticky přenášet myšlenky na jakoukoliv vzdálenost. Případně praktikuje léčení na dálku. Dokonale ovládá vlastní energetickou vibraci tak, že se skrze zrcadlo ocitne přímo uprostřed skutečných událostí, bez ohledu na vzdálenost. K tomu je nejvhodnější úplňk nebo novoluní. Představte si kulatou místnost vyplněnou kolem dokola zrcadly, mág vykonávající rituál přímo ve středu kruhu se stává neviditelným. Tímto způsobem získává osobní ochranu před temnými bytostmi a negativními energiemi.

Magické zrcadlo má svůj příběh také v taoismu. Poutníci, vydávající se na nebezpečné, dlouhé poutní cesty do hlubokých lesů a vysokých hor, kde se oddávají meditacím, mohou se na svých cestách potkat s démonickými bytostmi. Pro svoji ochranu připevňují si na záda magické zrcadlo. V zrcadle každý zlý démon spatří svoji pravou tvář. Tak se mistři taoismu chrání před temnými energiemi, které jsou díky otevřenému vědomí schopni vnímat. Strašidla mají ze zrcadel respekt, asi to bude tím, že nemají duši. Podle legend se v zrcadle nezviditelní obraz zlého ducha, astrální bytosti, zlé čarodějnice a upírů. Pokud v domě zemře člověk, má se na čtyřicet dní zrcadlo zakrýt, aby duše člověka nebyla zadržena zrcadlem, a tím i nadále přítomná.

Zrcadlo a uchování informací: víte, že zrcadlo má dlouhodobou paměť? Jste si vědomi toho, kam se vaše zrcadlo dívá? Rozhodně by nemělo být umístěno v blízkosti lůžka. Máte-li zrcadlo v ložnici tak, že se v něm ve spánku odráží vaše postava, neváhejte a odstraňte ho. Totéž platí o dětském pokoji! Zrcadlo má samo o sobě magické vlastnosti, co vidí, to odráží, zhmotňuje, zdvojnásobuje. Odráží energie, které se nescítají, ale násobí. Včetně nechtěných aspektů života: negativní myšlenky, nespavost, špatné nálady, bolesti tělesné i duševní, strachy a fobie, divoké sny, pocity

méněcennosti, žárlivost. Negativní energie se zhmotňují v podobě neviditelných entit či temných duchů, v podobě nečekaných příhod. Totéž platí o tělesném cvičení. Cvičení před zrcadlem může odrážet a zdvojnásobit úsilí a únavu. Jste-li doopravdy veskrze šťastný člověk, ponechte zrcadlo tam, kde je, bude k vám odrážet pocity štěstí, dobrou náladu, lásku, pohodu a harmonii.

Pokud se zrcadlo „dívá“ na nepořádek, špínu nebo nepříjemnou událost, odráží vše zpět do prostoru. Odráží-li se v zrcadle harmonie, krása, světlo či projevy lásky, zpět do prostoru se vrací pozitivní energie. Dívá-li se zrcadlo ve vašem bytě současně skrze okno do venkovního prostoru, zjistěte, co zpětně k vám domů odráží. Jedná-li se o obraz harmonie, zeleň, stromy, přírodu, pak je vše v pořádku. Dívá-li se na velmi rušnou ulici, chaotické prostředí, nádraží, banku, hernu, obchodní centrum, skládku, nemocnici nebo dokonce na hřbitov, zvažte, jaké energie se přenášejí do vašeho osobního prostředí. Přendejte zrcadlo tak, aby nevidělo ven!

Starožitná zrcadla vidí do daleké minulosti. Může v nich být skrytá strašidelná energie. Opatrnost je na místě u zrcadel pořízených ve starožitnictví. Nebo zrcadel již použitých, nevíme-li nic o bývalém majiteli. Zrcadla mají v paměti uloženo vše, na co se kdy musela dívat! Nejsme-li dostatečně senzitivní a neumíme-li číst v energetické paměti hmotných předmětů, nemáme šanci zjistit, zda ono viděné představovalo harmonické nebo destruktivní obrazy. Energie starodávné paměti může vibrovat a neblaze se zhmotňovat u nás doma. Japonci věří, že zrcadlo v sobě skrývá věrný obraz duše svého majitele. Zrcadlem neznámého původu může do našeho osobního prostředí vstoupit temná energie v podobě negativních astrálních entit. V podobě „duchů“, kteří mohou být sice neškodní, ale je nevhodné umožnit jim kdykoliv narušit naše soukromí nebo nenápadně působit na naše podvědomí. Zásadně se vyvarujeme zrcadel prasklých a zašlých. Naprostý zákaz platí u zrcadel, která jakkoli deformují obraz.

Rituál zrcadlení

Magická kouzla, říkejme jim tak, podpoří sílu myšlenek a osobních přání. Odhalí ty nejniternější potlačované emoce a city z hlubin

podvědomí. Kouzlo, které pro tuto chvíli nazveme jednoduše „zrcadlení“, je vcelku nenáročné. Posadte se před zrcadlo, narovnejte páteř, zklidněte mysl a zpomalte dech. Než se vnitřně uvolníte, zavřete alespoň na pět minut oči a skutečně na nic nemyslete. Představujte si kolem sebe zářivé světlo, nechte jím prostoupit celé tělo. Představte si, jak magické světlo prostupuje skrze vás do zrcadla před vámi. Tímto způsobem nabijete zrcadlo osobní energií, následně bude rezonovat s vašimi pocity. Až pocítíte klid a pohodu, pohleďte do zrcadla a zadívejte se sobě do očí. Vizualizujte si přání týkající se vaší osoby.

S rozmyslem soustředte všechny myšlenky na konkrétní cíl. Vytvořte si vlastní magické formulky, obsahující ve stručných heslech vše, čeho chcete ve svém životě dosáhnout. Ujasněte si však priority. Vše si vizualizujte nikoli v budoucím ale v přítomném čase. Nezapomeňte, že přání nesmí mít negativní charakter. Vše, ať je vaším záměrem cokoli, odrazí se negativní náboj v něm obsažený proti vám. Zrcadlo vás ničeho neušetří! Nesnažte se ani ovlivňovat svobodnou vůli kohokoliv jiného, byť by to bylo s dobrým úmyslem. Pro druhé můžete mít neutrální přání týkající se zdraví, radosti, štěstí a úspěchu. Cesty bytí jsou pro každého nastaveny zcela individuálně. Pokud nás něco nečekaného na cestě zastaví, je to proto, abychom pochopili, co pochopit prostě musíme.

Provedte rituál zrcadlení počínaje půlnocí. Nejlépe v období přibývajícího Měsíce, je-li vaším cílem něco získat. Potřebujete-li naopak ze života něco odstranit, zvolte období ubývajícího Měsíce. Vizualizujte si konkrétní cíl. Cestu, jak jej dosáhnout, stačí jen zlehka nastínit, různé vhledy už vás k vámi zvolenému cíli dovedou. Nikdy si beztak nedokážete všechny okolnosti přesně naplánovat. Máme-li před sebou zvolený cíl, to znamená, že nejsme k němu striktně připoutáni, cesta, po které se vydáme, s vědomím, že žijeme tady a teď, nás k cíli dovede. Je vhodné každý cíl si rozdělit na menší etapy a pružně reagovat na různé podněty a změny, které nám cestu usnadní. Představte si, co všechno byste udělali jinak, pokud byste měli tu možnost vstoupit do své minulosti jako do filmu a režii událostí byste měli ve vlastních rukou. Hledejte vášeň v objevování nových možností a nepřestávejte snít!

V případě nočního rituálu ponechte v místnosti šero. Vytvořte jen mírné světlo, do pozadí postavte hořící svíci tak, aby vás neoslňovala odrazem v zrcadle. Potom provedte vizualizaci, přibližně

po dobu třiceti minut. Nezapomínejte se stále dívat sobě do očí, což není zrovna jednoduché. Nezapomeňte být stále obklopeni zářivým (vnitřním) světlem. Možná budete překvapeni, co spatříte. Pokud se vydržíte dívat nepřetržitě sobě do očí dostatečně dlouho, za stavu vnitřního mlčení, a máte-li k tomu dostatek odvahy, nahlédnete tímto způsobem hluboko do vlastního nitra. To, co zřítte ve svém nevědomí, může být překvapující. Spatříte-li vlastní stíny, nelekejte se! Nechte je pokojně odejít, uvolníte je už jen tím, že si je hluboce uvědomíte.

Cíleným pohledem do zrcadla na vlastní odraz, za použití v přítomném čase formulovaných představ a vnitřního vidění, můžete vlastní mentální silou vymazat z naprogramované mysli různé návyky jako je kouření, přejídání se a podobně. Vizualizujte si jakékoliv osobní úspěchy, ať už pracovní, osobní, sportovní. Vědomě si tak připravíte základy pro přeměnu osobní reality v pozitivní úspěch. Utvořte si v zrcadlovém vidění, v jeho přesně cíleném odrazu, mapu důležitých informací prozatím ukrytých v podvědomí. Vizualizujte si barevné obrazy a přeneste své vědomí přímo doprostřed děje. Nepochybujte a důvěřujte si!

Ujasněte si však priority. Velmi dobře si rozmyslete, zda se skutečně toužíte ocitnout ve svých představách, aby vás později splněná přání nezaskočila. Namalujte si vnitřním zrakem ochranný maják poznání, jenž podpoří vaši ostražitost a odvalu a bezpečně vás doprovodí k cíli, kdykoliv budete bloudit a zdánlivě beznadějně tápat a proplouvat nebezpečnými úžinami. Provádějte různé sugesce týkající se zdraví, lásky, navazování nových přátelství, řešení složitých úkolů, získávání informací z Univerza, finanční jistoty a prosperity. Pokud jste od přírody intuitivní a máte-li dobrou obrazotvornost, jistě vám podobná cvičení nebudou dělat žádný problém. Uvěříte-li, může zrcadlo pro vás pracovat jako kouzelná Aladinova lampa. Až se stane pozitivní myšlení a nazírání na svět vaší přirozeností, nebudete již rituálu zrcadlení s magickými formulkami potřebovat.

Občas se dostáváme do různých průšvihů a netušíme proč! Co je to za principy, na jejichž základě vznikají nečekané infarktové situace, nepříjemné trapasy či citové kotrmelce? Jde stále o stejné principy tvoření na základě myšlení a obrazotvornosti. Vše, co existuje je vibrací. Myšlenka a představa je příčina, následně vzniká odražená realita v podobě následků. Někdy je ovšem obtížné hledat a pochopit souvislosti vnějších dějů s vnitřními pochody. Stále platí, že máme

svobodnou vůli. Svobodná vůle se odráží i ve zdánlivě banálním očekávání. Přemýšlejte tedy selektivně, vybírejte myšlenky cíleně a vědomě, staňte se optimisty. Emoce jsou nakažlivé, tak jako je nakažlivý smích. Tak se děje i se vším ostatním, proto kolem sebe můžeme nevědomě vytvářet vibrace napjatého ovzduší s hustou negativní energií, odrážející se v mezilidských vztazích.

Ranní rituál

Nyní se pozorně zamyslete. Velmi často, ne-li skoro denně vytváříme nenápadné rituály zrcadlení zcela nevědomě. Například při ranní očištění v koupelně. Během čištění zubů upíráme pohled v zrcadle na vlastní obraz, představujeme si při tom, jak náročný den nás zase čeká. V horším případě myslíme ve zlém na někoho, s kým máme nevyrovnané účty. Pozor na odraz proti nám! Zapojte při ranních a večerních rituálech fantazii a uvědomujte si, nač soustředíte myšlenky při pohledu do zrcadla. Myslíte na špatnou finanční situaci, nepřízeň osudu, nemoc, nebo na to, že se vám nedaří zhubnout? Myslíte rozčileně na děti, často vás zlobí? Máte strach ze složitých úkolů a jste přesvědčeni, že je nezvládnete, připadáte si méněcenný? Manžel vás zanedbává, máte podezření na nevěru? Nedaří se vám a vy nevíte proč? Uvědomte si, s jakými energiemi rezonujete a co k sobě zrcadlením přitahujete.

Zažitými vzorci myšlenek můžeme starosti zdvojnásobit, zhmotnit nebo přivolat. Proto se zamyslete nad tím, jaké magické formulky po ránu zvolit, pro zlepšení čehokoliv, co vás obtěžuje a znepříjemňuje vám život. Osvojte si cestu do vyšších rovin vědomí. Objevte ve svém nitru nové dimenze schopné spoluvytvářet realitu. Přestaňte se zaobírat dřívějšími nezdary. Dávno jsou minulostí! Nepřenášejte si minulost do budoucnosti. Probuďte ve svém neprobádaném potenciálu nové schopnosti a jasnozřivost. Naučíte se tak rozpoznávat záměrně rozptýlené a zkreslené pravdy, posunete vlastní vědomí k uvědomění si vyššího Já. Dáte tak netušený prostor samovolnosti duševních proměn. Zakrátko vnesou do vašeho bytí prospěšný, vytoužený klid a pohodu. Nezapomínejte na magnetickou přitažlivost toho, co si myslíte sami o sobě!

Zrcadlo symbolizuje odvěkou představu o realitě, o světě jako celku, demonstruje otázku, zda hmotný svět není jen pouhou iluzí. Iluzí, kterou zde v hmotném světě zažívají vtělené duše. Zda vše, co vidíme, vše, čeho se dotýkáme, není jen pouhou projekcí,

zhmotnělým obrazem našeho nevědomí, osobního, rodinného i kolektivního. Zrcadlo je zvěstovatelem pravdy. Nejednoho mystika už v dávných dobách napadlo, položit si otázku, zda svět viditelný není jen zrcadlovým odrazem světa neviditelného (myšlenkového). Dokonce i Pythagoras používal k věštění magická zrcadla za svitu Měsíce v úplňku, kdy se od zrcadla odráží polarizované sluneční světlo. Víra, že rozbité zrcadlo přináší sedm let neštěstí, vychází zřejmě z představy, že se každých sedm let duše očisťuje, zbavuje se karmické zátěže. Neštěstí zažehnáme, zakopeme-li střípek rozbitého zrcadla do země.

S pomocí zrcadla se zkrášlujeme a přestrojujeme. Oblékáme si masky, zahalující naši skutečnou podobu. Ne vždy se nám náš skutečný obraz viděný v zrcadle zamlouvá, hlavně po ránu. Nechceme se na sebe dívat ve své skutečné podobě. Nechceme vidět naši skutečnou tvář, někdy se přehnaně zkrášlujeme, sami sobě cosi nalháváme, maskujeme a překrucujeme pravdu. Ovšem zrcadlo o nás všechno ví v té nejryzejší podobě, paměť zrcadla neoklameme. O duši se říká, že je zrcadlem našeho já. Jen ona skutečně ví: kdo jsme, odkud pocházíme a kam jdeme. Proto mohou senzitivní osoby v zrcadle spatřit minulost. Zrcadlo je vstupní branou do jiného světa, minulosti i budoucnosti existující v jediném okamžiku. V okamžiku zvaném věčnost.

Zrcadlení aury

Naučit se vidět vlastní auru v zrcadle vyžaduje trpělivost. Aura (éterický dvojník), přesahuje fyzické tělo, kolem něj vyzařuje světlo různého zabarvení. Pojem aura – přeloženo z latiny – znamená vánek. Z toho můžeme odvodit, že se jedná o vzdušný, éterický základ živé hmoty. Aura je neviditelný projev astrálního těla. Můžeme ji nazvat také bioplazmou. Neviditelné fluidum obklopuje tělo každé bytosti, včetně rostlin a minerálů. Barva aury se odvíjí od duchovní vyspělosti každého jedince. Vnímaví jedinci ji mohou vidět, nejdříve jako světelnou mlhu, později, pokud budeme vidění aury trénovat, lze rozeznat jednotlivé barvy. Z aury lze vyčíst, jakého duchovního prahu vědomí jsme již dosáhli.

Aura je jemnohmotný projev životní energie. Je tvořena základními barvami světelného spektra. Éterická životní energie vystupuje z těla a obklopuje ho. Aurické pole je elektromagnetické. Barevná aurická duha je obrazem duševní sféry člověka, dále se do ní promítají různé momentální a nahodilé jevy, je proměnlivá v každém přítomném okamžiku. Krásně lze říci, že aura je světelná rezonance duše. Prostupuje celou bytostí, tělem, duchem, myslí. To ona nám předkládá všechny instinktivní reakce, jde jen o to, pozorně naslouchat vnitřnímu hlasu – intuici. Pokud dokážete pozvednout práh vnímání jednoho ze smyslů – zraku, zříté auru jako světlo nebo energetickou duhu barev.

Nikdo nemá auru stejnou. Obvykle jedna barva převládá. Záleží na charakteru, zdraví, momentální náladě a duchovní vyspělosti. Podle složení barev aury lze rozpoznat, zda je dotyčný člověk doopravdy šťastný. Jistě už vás nepřekvapí tvrzení, že podobnou energií disponují také stromy, květiny, kameny, skály, voda, různé předměty a starožitnosti. Ovšem vidět tyto energetické vibrace v každém okamžiku je mimo dosah obyčejného lidského vnímání.

Aura je energií, která z člověka vyzařuje, tudíž je onou doménou, která nám umožňuje telepatický kontakt, nadsmyslové vnímání. Pomocí aury intuitivně vnímáme myšlenky druhých lidí, ladíme se na jejich pocity. Zároveň aurické vyzařování určuje, jaké pocity máme my z toho kterého člověka. Někdo nám je na první pohled sympatický, někdo další nás naopak čímsi neznámým odpuzuje. Auru sice většina z nás nevnímá zrakem, vnímáme ji však pocitově, na úrovni vibrací, které vyzařují z nás i ostatních lidí! Aura jednotlivých osob se vzájemně na sebe napojuje nebo se různě prolíná, případně se odpuzuje.

Uvolněte se, nesmíte se do vidění aury nutit, ani se přespříliš snažit. Světlo nesmí být v místnosti moc ostré, spíše lehké šero. Uvolněným pohledem dívejte se nepatrně za hlavu a ramena. Nemělo by vás rušit odrážející se pozadí místnosti v zrcadle, proto je vhodné postavit zrcadlo před bílou zeď. Dívejte se rozostřeným zrakem, nesoustřeďte se však pouze na vidění očima. Auru zaznamenáte především citem, proto buďte uvolnění a nad ničím nepřemýšlejte. Ani nad tím, co právě děláte. Nejdřív uvidíte jen jemné, průsvitné nebo mléčné světlo, možná jen na okamžik. Později, při pravidelném tréninku – musíte oči naučit dívat se „jinak“, zaznamenáte barvy nejruznějších odstínů. Není to nic složitého, chce to ale čas a

trpělivost a změnu ve vnímání a vidění. Jakmile tuto schopnost jednou získáte, dokážete se na auru napojit během okamžiku.

Pokud byste chtěli tento proces urychlit, můžete se na pár hodin uzavřít ve tmě v místnosti se zrcadlem. Jde o to, nechat oči odpočinout od světla, jak denního, tak umělého. Usadíte se v pohodlné pozici, po celou dobu budete jen meditovat. Mysl zcela vyprázdníte a soustředíte se tichým pohledem na vlastní odraz v zrcadle. Soustředění pozornosti může trvat od pár minut do několika hodin. Za jak dlouho spatříte světlo aury je zcela individuální. Všichni máme kolem těla světelnou vibraci, rozpoložení barev nám ukazuje, kdo jsme v tuto chvíli. Barvy ukazují úroveň naší spirituality, kvalitu duchovnosti. Barevnost se během dne mění v souladu s momentální psychikou, mentální energií. Aura však nemá mnoho společného s rozumem ani chytrostí. Pojednává téměř výhradně o duchovní vyspělosti, odráží charakterové vlastnosti a zdravotní stav jedince.

Barevná aktivita aury je výpovědí beze slov. Barvy prozradí mnohé o každé osobnosti. (Také o zdraví a pocitech samostatně rostoucího stromu nebo ostrůvku lesa.) U někoho pozorujeme jednu, dvě nebo více barev, některé převládají, jiné chybí. Podle výraznosti a přítomnosti nebo nepřítomnosti jednotlivých barev spektra si uděláme obrázek o té které bytosti. Aura obsahuje informace o duchovní vyspělosti, povahových rysech a zdraví. Psychoanalytikům, kteří s auru pracují, to usnadňuje postup při terapii a kontakt s pacientem.

S barevností aury souvisí barevnost energetických center lidského těla. Například léčitel je schopen stanovit příčinu nemoci na duchovní úrovni podle barev jednotlivých čakr. Tam, kde jsou podél linie páteře sídla jednotlivých čakr, tam se do aury promítá intenzita barvy příslušející té které čakře. Základní a čisté pastelové odstíny barev o nás mnohé prozradí. Je ale třeba vzít v potaz, že ne vždy se aura projevuje takto jednoduše a čistě. Barvy zakalené, tmavé, nepěkných odstínů signalizují spíše záporné aspekty lidského charakteru. Také chybějící barva v auře vypovídá o případných nedostacích. Ideální je rovnováha jasných světlých barev a vyváženost intenzity magnetického duhového pole, které nás neustále obklopuje.

Každá bytost vyzařuje energetické vlnové chvění, pokud toto vyzařování vnímáme a jsme ochotni je přijmout, potom můžeme

vnímat každou bytost pouze srdcem – beze slov. Každým z nás proudí stejná vesmírná energie, záleží jen na každém jednotlivci, na jeho vnitřním citění, momentálním rozpoložení a na intenzitě myšlenek, jakou energii vyzařuje zpětně do svého okolí. Auru druhých lidí vnímáme většinou podprahově, na jejím procítění často vzniká vzplanutí prudkých vášní, ať už lásky či nenávisti. Někdy v nás může energie i naprosto cizího člověka vyvolat vzednutí nečekaných vzpomínek, neurčité tušení čehosi nebo varování před osudovým rozhodnutím. Aniž bychom si vždy uvědomovali, že čteme energetické informace z paměti univerza, vztahující se k té či oné bytosti nebo konkrétní situaci.

Aura je nově popisována jako bio-elektromagnetické pole, vyzařuje z každé živé bytosti. Z esoterického pohledu je člověk trojjediná bytost: tělo, duše a Duch. S tímto prastarým faktem se již konečně smířují i vědci, jen to jinak nazývají: bio (tělo, život), elektro (duše, životní energie), magnetické (Duch). Auru vyzařují také všechny předměty a rostliny, zde se jedná o elektromagnetické pole.

Tato pole, jak už víme, obsahují informace. Ať už jde o informace harmonické nebo destruktivní. Aura obklopuje tělo člověka v rozmezí několika centimetrů až zhruba jednoho metru. Ale ani za touto hranicí není člověk vlastní energií oddělen od všeho jsooucího, jde pouze o hranici, kterou můžeme být schopni bezprostředně vnímat. Jelikož energie (informace), která z nás vyzařuje, nemá a nemůže mít konečnou hranici. Pouze se mění její vibrace. (S tím souvisí astrální putování a vnímání energií na dálku, například telepatie.)

Vibrace lidí kolem nás snáze přijmeme a upřímně poznáme, nedíváme-li se pouze na povrchní krásu: ideál, iluzi krásy danou mírami a proporcemi, ale na krásu vnitřního vyzařování, na harmonii vyzařující přímo z duše. Stejně překvapivě na nás může působit energie nějakého místa, kde náhle čteme energetické vibrace zde uložené v různých časových horizontech. Může se nám to přihodit v přírodě, cizím městě, v neznámém domě, z nenadání i na důvěrně známém místě. Zaměříme-li se vědomě na vnímání energií kolem sebe, podobný stav se dostaví, bude-li to naším předem daným záměrem.

Auru zříme třetím okem. Stále ještě existují lidé, mající velmi citlivě vyvinutý přístup ke svému třetímu oku, mají tuto schopnost danou od přírody. Musíme si ale uvědomit, že tyto schopnosti může v sobě

rozvinout kdokoliv z nás, není to nic nadpřirozeného. Lidé s otevřeným třetím okem jsou schopni vidět auru všech živých tvorů, dokáží se napojit na jejich mentální energii. Nejen podle barev aury rozpoznají zdravotní a psychický stav člověka. Napojením se na mentální energii pronikají do podvědomí druhých osob. Rozpoznají lež, zlobu, závist, umí číst myšlenky a rozpoznají nekalé úmysly. Ovládají jasnozření a jasnoslyšení, nahlíží do minulých životů. Vnímají vibrace (auru) hmotných věcí, kamenů, starožitností. Ve vnitřních obrazech spatřují minulost toho kterého člověka, předmětu, místa, odhalují negativní energie na některých předmětech ulpívající.

Aura – základní barvy

Barvy aury o nás vypoví, kdo jsme v tuto chvíli. Prozradí emoce, radost i smutek. Aura vypráví nejen o člověku ale i o jeho duši. Dává nahlédnout do podvědomí a skrze něj odečítá informace z nadvědomí. Aura symbolizuje životní energii. Éterické tělo je skrze vibrace aury s námi v neustálém kontaktu. Intuitivní člověk, dokáže-li se na něčí auru mentálně napojit, snadno rozpozná, v jakém je kdo rozpoložení, máloco dokážeme skrýt, rozpozná dokonce i lež.

Základní barvy světelného spektra aury

Bílá: spiritualismus, duchovní vyspělost, jasnovidné schopnosti, vědomé snění, bohatý duševní život, senzitivita, vědomé prožívání štěstí.

Červená: aktivita, pracovitost, zdraví, pohyb, vitalita, emoce, vášně. Pokud převládá, může signalizovat agresivitu a nezdravé sebevědomí. Někdy poukazuje na přehnaný sklon k dobrodružství (adrenalinové sporty).

Oranžová: optimismus, otevřenost, radost, sebeovládání, přizpůsobivost, zdravá sebedůvěra. Je to barva ohleduplnosti, lidskosti, diplomacie, inteligence, taktnosti a přátelství.

Žlutá: rozum, intelekt, organizační schopnosti, tvořivost, obrazotvornost. Poukazuje na vyšší duchovní založení. Přemíra

žluté ale prozrazuje sklon k zveličování nebo lhaní, případně k velmi bujně fantazii.

Zelená: barva lásky, obětavosti, vnitřní harmonie, svědomitosti, zodpovědnosti, družnosti, trpělivosti. Poukazuje na přátelskou a soucitnou povahu.

Světlemodrá: je spojována s chladem, samotou, moudrostí, klidem, nebo také introvertní povahou.

Tmavě modrá: poukazuje na hledání a dosažení životního poslání, cílené využívání životní energie. Ukazuje na pravdomluvnost, sociální cítění.

Indigová modř: soucit, porozumění, laskavost, štědrost, odpovědnost, tolerance, intuitivnost. Indigová je barvou vysoké spirituální úrovně.

Fialová: barva intuice, duchovnosti, nadsmyslového vnímání, fantazie. Ukazuje na umělecké sklony. Pokud je fialové barvy mnoho, může znamenat uzavřenost.

Barevná meditace

Žár léta je odvážný barev čas. Červená v květu máku pýchou se skví ve zlatě obilí. Modré oči chrp zas vidí, co očím tvým není dáno.

Zelené slzy lístků vrbových – hořká slova tvých šepotů. Žluté pampelišky vzbuzují úsměv, nepodléhají však iluzím. Tvůj dech zčistajasna s babím létem si rozumí, když fialové zvonky smíchu ve větru tiše zní. A bleděmodrá obloha v pomněnkách zrcadlí se.

Pamatuješ si ještě? Barevné peří ledňáčka tajemství vody skrývá. Zeptej se růžových leknínů, znají tajemství zrození nebeských králů. Čarodějná voda zas věrnou paměť duhy skrývá. Pamatuješ si ještě?

Čas barev paměti slunovratových hodin je. Zeptej se zeleného kapradí, zná tajemství skryté ve spirálkách mládí. Pamatuješ si ještě? Ohnivě oči červánků sřeží čas věčné přítomnosti. A šediváčci na obloze v podvečer u předají vládu černým hřebcům. Dnes a zítra zas, tak praví romantické legendy. Zeptej se modrého Měsíce. Jen on zná tajemství úplňkových nocí. V záři světlušek sřeží tajemnou energii bohů hor a údolí. Pamatuješ si ještě? Zelené vltavíny, ze slz bohů zrozené, nesou v sobě lehkost země ve tvých špercích. Nejen v drahém kameni skryto je tajemství mystické svatby alchymistů. Pamatuješ si ještě? Koloběh času nic neubere na věčnosti, věčnosti skryté v chladivě bílé kráse zimního slunovratu. Neptej se však zlomyslných bytostí. Ptej se sám sebe, avizovaná proroctví nikomu nepřinesou spásu. Pamatuješ si ještě? Setkání vyvolených prozradí dubové stoly a stříbrný amulet s pentagramem. Zeptej se hledačů kamene mudrců. Vzpomeň si! Odpovědi čekají pod prahem tvého vlastního vědomí. Nezapomeň, člověče – nejsi pánem světa. Teorie evoluce jen pohrává si s božskou přirozeností. Nezapomeň! Bohové z hvězd smíchali barvu modrého nebe, se žlutou barvou slunce. Tak vyčarovali zelenou přírodu.

Umíme říkat pravdu?

Společnost je, jaká je, protože neumíme říkat pravdu. Představte si, že by se všechny naše myšlenky za celý den natáčely na magnetofonový pásek a druhý den bychom se museli přinutit pozorně je všechny do jedné poslouchat! Poslouchat vlastní myšlenky jako skutečné zvuky v éteru? Nejen, že by se mnohé z nich kolem dokola unavujícím a otravným způsobem opakovaly, některé by nám možná naháněly husí kůži. Hlavně ty neuvědomělé, nebarevné, negativní. Možná bychom dokonce žasli překvapením, jak často sami sobě lžeme. Jak některé věci překrucujeme, některé zveličujeme, tu něco přidáme, tam něco ubereme. Možná bychom se nestačili divit, jak často posuzujeme své okolí dosti nelichotivým způsobem, žárlíme, závidíme, odsuzujeme nebo podezříváme. Osobně tak uvádíme do pohybu rezonance kvantových polí – vysíláme a přijímáme! Přitahujeme si do života lidi a situace, které nám jen zhmotní to, co očekáváme.

Odsuzujeme, posuzujeme a myslíme si, že právě to naše mínění je jediné správné. V našich slovech by se každý den našlo pár drobných nebo milosrdných lží. Tím mám na mysli, že si velmi často něco jiného myslíme v duchu a něco jiného říkáme nahlas. Pokud bychom říkali v každém okamžiku vše, co si skutečně myslíme nahlas, patrně bychom přišli o pár přátel, domov nebo zaměstnání. Jinými slovy: představte si, že je znenadání běžné používat telepatii nebo si navzájem číst myšlenky – společnost by se okamžitě k nepoznání změnila! Nikdo by nechtěl být odhalen jako lhář, i kdyby s dobrým úmyslem. Nebo jako manipulátor, prohnaný politik, tunelář, nevěrník, sňatkový podvodník, falešný guru nebo dokonce zloduch. A to by společnost vedlo k pravdě a lásce – ke Světlu.

Pochopíme-li přímou sounáležitost fyzického buněčného těla a energetického inteligentního vědomí, schopného dokonale zaznamenávat a uchovávat informace, potom se přiblížíme k poznání, že tato inteligentní energie přežívá fyzické tělo a dál tvoří sebe sama, pouze v jiné formě bytí. Nebudou-li ovšem tyto otázky i nadále odsouvány k hranicím zapovězené spirituality a odsuzovány jako na hlavu padlá pseudověda. Intuitivní a senzitivní lidé by vám jistě potvrdili, že dokáží vibrace telepatické energie pocítit na velké vzdálenosti. Mohou mít například neurčité, zlověstné předtuchy. Jakou sílu to ovládají? Můžeme ji nazvat vše určujícím, tvořivým

přírodním magnetem? Je to tatáž síla, která dovoluje planetám rotovat vesmírem, ovoci dozrávat v šťavnaté, sladké plody. Dává vůni květinám a lidem pocítit sílu lásky.

Kde kdo si myslí, že telepatie či vzájemné čtení myšlenek je nesmysl. Jak jste na tom vy? Také neuděláte ani krok bez mobilního telefonu? Jste ve svém životě spíše výřečným hercem dramatických rolí? Nebo se raději stavíte do role tichého, hloubavého diváka? Obojí je správně, pokud vše činíme s nepředstíranou tolerancí k odlišnostem, s láskou a úsměvem ve tváři. Nevědomky používá mnoho lidí pozitivní telepatii dnes a denně:

Pokud na někoho soustředěně a s opravdovou láskou myslí.

Nemocnému přejí uzdravení, chudému štěstí, smutnému radost, osamocенému lásku - a to vše od srdce. Rozhodli jste se právě teď, dělat to také tak?

Telepatie

Dorozumívání se beze slov je telepatie. Je přirozeností zvířat, mají tuto vlastnost v genech, ostatně my lidé také, jen tomu nevěnujeme pozornost a nevěříme. Predátor lovec vysílá mentální energii, používá ji k zhypnotizování nebo ochromení kořisti, oběť dokáže hypnoticky až znehybnit. Zvířata běžně využívají ke komunikaci pohledy z očí do očí, vzájemně si tak vyměňují informace. V jejich očích odečítáme výraz oddanosti nebo nepřátelství. Takto spolu komunikují šelmy – kdo uhne pohledem, staví se do role slabšího, silnější využije v převaze svou mentální sílu.

Řeč všech živočichů, na souši i v oceánech, nemluvě o symfoniích ozývajících se z korun stromů, je dokonalá souhra dorozumívání se pomocí pohledů, emocí, pachů, instinktů a telepatie. Včely se dorozumívají „tancem“. Tanec včel vytváří v prostoru geometrické obrazce. Řeč zvířat promlouvá také k nám, uslyšíme-li například zpěv pěnkavy před východem Slunce, můžeme počítat s deštěm. Soví houkání za bílého dne nám říká, že se můžeme těšit z pěkného počasí. Poslech ptačího zpěvu, nejlépe za svítání, alespoň pár minut denně, v člověku navodí pocit pohody a vnitřní harmonii. Ptačí zpěv

přirozeně přispívá k harmonické přírodní rezonanci, ptačí trylky ovlivňují růst květin a stromů.

Telepatické schopnosti jsou lidem dány od přírody, (člověk je též živočich)! Jen o tom bohužel nevíme, ve skrytu duše však víme, ale proč bychom se vzrušovali. To je dobré tak akorát pro opice, my si bohatě vystačíme s mobilními telefony. Nanejvýš dokážeme vycítit pohled v zádech – pocít, že nás někdo pozoruje. Vnímáme vibraci neznámého pozorovatele, jeho pronikavou mentální, telepatickou energii. Vysílá informace a zaměřuje je naším směrem, ty vibrují na frekvenci pozitivního, záporného nebo neutrálního náboje – dotyčný může pouze zaujatě přemýšlet, odkud nás zná. Pokud na tento podnět zareagujeme a zvědavě nebo ostražitě se otočíme, naše vlastní energetické pole správně vyhodnotilo situaci, zaznamenalo vysílané vibrace.

V těchto okamžicích reagujeme na pocity, vnímáme příliv příjemné energie, případně nám naskočí husí kůže, nebo nám jde dokonce mráz po zádech.

Někdy se nám v hlavě naprosto spontánně zrodí nečekaná myšlenka, o které si myslíme, že je naše. Ve skutečnosti se však jedná o telepatický příjem myšlenky jiné, nejčastěji blízké osoby, která na nás usilovně myslí. Lidské vědomí má energetickou povahu, tato energie je zároveň inteligentní, samostatná, dokáže zachytit jiné mentální energie a bioenergetická pole, působící na naše vědomí z vnějšku. Vysíláme nebo přijímáme různá energetická vlnění, způsobující přenos myšlenek na jakoukoliv vzdálenost, to nám umožňuje komunikovat telepaticky. Vzdálenost nehraje roli, druhá osoba může být na míle vzdálená nebo se nachází v naší těsné blízkosti. Telepatický přenos informací nás může zaskočit – odehrává se jaksi spontánně, bez našeho vědomého přičinění, případně probíhá po vzájemné dohodě s druhou osobou.

Cosí neznámého a inteligentního v našem podvědomí nám takto umožňuje dorozumívat se na dálku, nebo čerpat informace z budoucnosti. A tím kdykoliv pokořit bariéry času a prostoru. Děje se tak mnohdy bez naší vědomé účasti. Dálkový přenos psychické energie můžeme zachytit ve formě slov, nenadálých myšlenek, nutkavých a neobvyklých intuitivních emocí. Případně se nám před očima jakoby mihnou útržkovité či ucelené obrazy. Potom už záleží jen na každém z nás, zda jsme schopni tyto informace rozpoznat,

přijmout a zpracovat. Nejlépe je dokážeme zachytit, pokud pro nás není problém prožívat život v přítomném okamžiku.

Mysl člověka je dokonale tvůrčí. Lidský mozek stále ještě zůstává velkou neznámou. Mysl je natolik tvůrčí, že se někdy dostaneme do situace, kdy znenadání uděláme něco, co by nás nikdy ani nenapadlo, že budeme schopni udělat. Vlastně v každém okamžiku ani netušíme, co nás v příští vteřině napadne, čím sami sebe překvapíme. A naopak, pokud nejsme přítomni – tady a teď, potom zareagujeme na dané okolnosti nedostatečně, zpomaleně nebo destruktivně. S větším či menším zpožděním potom – když už je pozdě – přesně víme, co jsme měli udělat nebo vyslovit, ale danou situaci už nelze vzít zpět. Možná čas od času také velmi litujeme toho, co jsme pronesli nahlas. A tak si svou vlastní nepřítomnost v přítomném okamžiku zaděláváme na zbytečné potíže či maléry.

V mozku pracují takzvané „zrcadlové neurony“, které se aktivují pouhým pozorováním. Proto nás někdy mohou překvapit situace, kdy přesně víme, jak určitou věc udělat, ačkoliv jsme to nikdy dřív nedělali. V ten okamžik se aktivují mozkové buňky, které si pamatují, jak se zachovat, jak koordinovat motorické pohyby, jak opakovat to, co už jsme kdysi pouze viděli. Tak od dětství podvědomě napodobujeme to, co kolem sebe vidíme. V podstatě se pomocí zrcadlových neuronů „opičíme“. Viděné se může týkat odpozorovaných obyčejných každodenních činností, nebo zdánlivě neznámých věcí. Zrcadlové neurony nám pomáhají učit se soustředěným pozorováním, ať už vědomě nebo nevědomě.

Toužíme být jasnovidnými a neuvědomujeme si, že tato schopnost nám byla dána do vínku. Starověký člověk musel být schopen pohybovat se a žít v mnohdy nehostinném světě. Ale uměl si poradit, uměl zcela přirozeně napojit své duševní nitro na přírodní energie. Už lidé doby kamenné dokázali to, co nám je dnes neznámé, skrze svůj vnitřní chrám vnímali tři nám známé časové rozměry – minulost, přítomnost a budoucnost – jako jednotu. Řídili se vlastním instinktem, intuitivními dojmy, na dálku se dorozumívali telepaticky. Dokázali přečíst energie vnějšího prostředí. Věděli, že duchovní podstata je neoddělitelnou součástí krajiny, že je paměť krajiny a paměť jejich předků. Z generace na generaci si předávali poučné mýty o Světle, které přineslo život na Zemi. Jejich prastará, nadčasová mytologie nám prozrazuje mnohé o pochopení, že minulost, přítomnost a budoucnost jsou jedno. Věděli, že živel vody

představuje ženský princip, že voda je mateřská. Věděli, že živel ohně představuje mužský princip, že oheň je oplodňující.

Dnes nechceme připustit, že tělo má duši, která je schopna myslet a konat produktivněji, než ego. Ego je pro duši mnohdy nepřekonatelnou brzdou ve vývoji. Ospale plujeme mezi životem, bytím a nebytím – pokud nedokážeme naše smysly používat správným způsobem. Díky těmto receptorům si uvědomujeme vnější svět, tvary, barvy, vůně, proměnlivost, předvídavost, radost, bolest, lásku. Otázkou je, zda méně nebo více dostatečně. Proto se soustředíme pozorněji na emoce a pocity. Telepatická zpráva může přijít v podobě velmi silného pocitu nebo nenadálé emoce. Pocity a emoce, též duchovní pocity (vnímání přírodních sil, souznění s bohy a bohyněmi), jsou tím, co utváří naše vědomí. Duchovními pocity není myšleno nekritické přijímání církevních dogmat, přizpůsobených k udržování energie strachu v lidském vědomí!

Čím víc toho víme, tím lépe si dokážeme zdůvodnit nezdůvodnitelné. Snáze se potom vymaníme z kolektivního povinně-dobrovolného naprogramování. Na co soustředíme pozornost, vrátí se k nám někdy rychlostí bumerangu, jindy za podstatně delší čas, většinou ve chvíli, kdy to nejméně očekáváme. Nevadí, když budeme ze začátku tak trochu neohrabaní. Proměna až do těch nejniternějších detailů může trvat celé roky, krůček po krůčku, trpělivě, nikdo se nenaučí „myslet jinak“ během jediného týdne. Podstatné je rozhodnout se, začít a vytrvat, bez připoutání a očekávání co nejrychlejších výsledků. Postupně takto nastolíme ozdravný proces. Tvořivá síla myšlenek zharmonizuje a uvede do souladu nás a veškeré vnější dění. Proto vždy říkejme jen to, co si skutečně myslíme.

Občas nám v životě přece jen něco nevyjde nebo nás něco nemile zaskočí. Někdy je nesnadné ubránit se negativním okolnostem z bezprostředního okolí, kosmickým či karmickým vlivům – následkům neodčiněné, nezapomenuté minulosti. Především nevyprávějte každému na potkání, jaké nezdary se zrovna ve vašem životě odehrávají. Pokud jsou tyto okolnosti negativní, jen posilujete jejich energii! Zachováním naprostého klidu a pozitivním přístupem vyřešíte nepříjemnosti rychle, bez stresu a dalších nepříjemných následků a řetězových reakcí. Vězte, že pozitivním myšlením, vlídností a úsměvem získáte osobní šarm, osobní kouzlo, které vám samo o sobě otevře prostor pro netušené možnosti.

Uvedme si jednoduchý příklad nevědomého negativního smýšlení. Matka, snažící se ochránit své dítě, na něj donekonečna volá: „Nelez tam nebo spadneš!“ Matka tak dlouho panikaří, (ve smyslu telepatie postačí, pokud tak činí pouze v duchu), až dítě skutečně spadne. S tím souvisí i emoce. Starost o děti je v pořádku, ale nerozvíjíme v sobě příliš mnoho zbytečných obav a strachu. Mysleme na své děti v každém okamžiku optimisticky. Ve chvílích meditace si opakujte tuto afirmaci: „Nekonečná vesmírná moudrost ochraňuje moje děti na každém jejich kroku.“ Mějte ale na paměti, že i děti mají vlastní karmu a jednou si povedou vlastní život. Budete-li jim posílat optimistické myšlenky, ochráníte je. Ale sem tam odřenému kolenu nebo jinému výchovnému karambolu prostě nezabráníte.

Rituál telepatického přenosu

Jedná se o ovlivnění mentálního obrazu na dálku pomocí telepatie. Tento spirituální akt je možný, pokud toho nebudeme chtít jakkoli zneužít. Jedná se o pozitivní ovlivnění druhé osoby pomocí telepatického přenosu. Máte ve svém okolí někoho blízkého, s kým jste díky nedorozumění v konfliktu? Nebo si s danou osobou prostě jen nerozumíte, mrzí vás to a rádi byste uzavřeli smír, ale brání vám v tom její nepřístupnost či trucovité mlčení? Může se jednat o rodiče, sourozence, přítele, nadřizeného, spolužáka, učitele, kolegu v zaměstnání nebo souseda. Tento rituál vykonáme za účelem usmíření. Úspěch může vyžadovat více času ve smyslu častějšího opakování stejného rituálu za jediným účelem. Úspěch záleží na naší upřímnosti a na tom, jak hluboce nám budou nakloněny komunikativní, tajemné vzdušné sféry.

Pořídte si vhodný rezonátor, může jím být fotografie nebo osobní věc dotyčného. Zapalte svíce, nechte doutnat vonnou tyčinku, případně nechte hrát uklidňující hudbu. Na ústřední bílou svíci rituální dýkou vyryjete jméno dotyčné osoby. Rozjímejte o společném problému. Pokuste se uvědomit si, proč se tak stalo, nic víc. Nikoho neobviňujte, ani sebe. Potom myslíte na vašeho přítele výhradně v dobrém, nespílejte jemu ani sobě. Vybavte si všechny jeho klady, případně i vaše klady a všechny okolnosti, které vás vzájemně spojují. Tím se na danou osobu koncentrujete. Při soustředění se na fotografii zaměřte pohled na místo mezi očima, nad kořenem nosu.

Vytrvejte v soustředění alespoň po dobu deseti minut. Nic nesmí odvádět vaši pozornost.

Nyní přichází nejdůležitější fáze rituálu. V tuto chvíli se mentálně napojujete na informační pole dotyčného. Zavřete oči a představte si jeho tvář do všech detailů. Vidíte jeho tvář s rozzářenými očima, usmívající se, vlídnou a přívětivou? Pokud ne, pokud vidíte obličej zamračený nebo jinak nepřístupný, Nepokračujte!. Musíte si vašeho přítele vybavit v pozitivním smyslu. Až se vám to podaří, přívětivý obraz přítele udržujte v mysli co nejdéle. Snažte se navodit si pouze příjemné pocity, což vyžaduje nepřipouštět si strach a obavy, žádné záporné emoce. Je-li vám příjemně, potom jste v harmonii, mentálně ve spojení. Představte si přívětivou atmosféru budoucího osobního setkání, vizualizujte si zdárný průběh do nejmenších detailů.

Pokuste se obraz přítele, takto viděný, požádat aby se na vás láskyplně usmál. Ze začátku se vám to možná nepodaří, časem by měl tento mentálně vytvořený obraz s vámi spolupracovat. Dokonce je možné si takto mentálně popovídat, ovšem za podmínky, že si skutečně udržíte vizualizaci té konkrétní osoby po celou dobu a nenecháte se ničím jiným rozptylovat. Musíte však dodržet dvě podmínky: na danou osobu budete myslet pouze pozitivně, a to kdykoliv, nejen během meditace. Dále naléhavě platí zásada mlčenlivosti, nikomu vaši činnost neprozrazujte, jinak riskujete nedorozumění, vše se může otočit proti vám.

Zapalte tři oranžové svíčky, rozjímejte a vybavte si příjemné vzpomínky. Pro přenos myšlenek je vhodná středa – den Merkura, den komunikace. Případně rituál opakujte, podle naléhavosti situace dvakrát třikrát týdně. Pokud však obdržíte mentální, intuitivní varovný signál, že se daná osoba brání jakékoliv spolupráci a odmítá obnovení narušeného vztahu, okamžitě vašeho telepatického působení zanechte. Nikoho nesmíme ovlivňovat proti jeho vůli. Nepřineslo by to nic dobrého vám, ani nikomu jinému. Chcete-li příteli telepaticky poslat konkrétní informaci nebo vzkaz, v ten okamžik se mentálně napojte na jeho duši, nikoli na fyzické tělo!

Budete-li vnímat, že vše probíhá bez překážek, během osobního setkání postupně navážete příjemný, minulostí nepoznamenaný vztah. Možná budete překvapeni, až se na vás přítel, sourozenec nebo kdokoliv jiný podívá pohledem stejným, jaký jste si během rituálu vizualizovali. Pokud možno, již nikdy se nevracejte k

problémům, které vás v minulosti rozdělovali. Tím více od chvíle, kdy opětovně navážete pozitivní kontakt. Jistě vám vaše fantazie poradí, za jakým dalším účelem lze podobný rituál využít. Mějte však na paměti, že nesmíte nikoho ovlivňovat proti jeho vůli, nikomu nesmí vaše jednání žádným způsobem uškodit. Magie je umění snadno zneužitelné. Potom se ale jedná o magii destruktivní. A věřte, že cokoliv je učiněno popudem jakéhokoliv zla, je velmi nebezpečné – zrcadlení energií platí za jakýchkoliv okolností.

Rozvíjejte vlastní fantazii a obrazotvornost. Máte možnost rozehrát pozitivní energetické vibrace na všechny strany. Toto se samozřejmě týká jakéhokoliv oblasti našeho života. Vše půjde o něco snadněji, až pochopíme, že život je dynamická hra všemožných účinků té jediné tvořivé energie. Život se může stát příjemnou hrou, budeme-li vědomě používat pouze přitažlivou, pozitivní sílu a zápornou zcela a nekompromisně vyloučíme. Máme schopnost přetvářet drobné okolnosti ale i složitější situace silou vůle, jen si to musíme neustále připomínat a tyto schopnosti v sobě znovuobjevit. Naděje a víra je účinnou protilátkou stresu a nejistoty.

Zrcadlení ve snech

Sny jsou zrcadlem duše. Duše putuje během spánku vesmírnými dimenzemi, kde naplňuje své touhy a vize. V realitě snů, pod tajemnou rouškou noci, pohybuje se duše člověka v tajuplném světě, kde neexistuje čas a prostor, tak, jak jej známe – od sebe oddělen. Mysl je ve spánku jen zdánlivě v klidovém stavu, nahlíží do jiných dimenzí nekonečného vesmíru, existujících paralelně s naší realitou. Do snů se nám promítají důležité vhledy, vize, odlesky minulosti, inspirace, spiritualita předků, požehnání od bohů a informace z neprobádaných hlubin spirituálních sfér. Zpětně tak získáváme nadčasové momenty, vzácné postřehy, inspiraci a především moudrost z kroniky všech věků, neovlivněnou alibismem vlastního já. Často se ve snech nevědomě napojujeme na myšlenky druhých lidí či dokonce na kolektivní vědomí.

Lidský mozek je nepoznaný fenomén. Dokonce produkuje myšlenky i ve spánku. Kdo to tedy vlastně spí? Vědomí, to asi nebude. Kdo tedy? Vědomí zdá se být i ve spánku velmi činné. Vědomí tedy asi

nespí. Ale co tedy? Kdo nebo co v nás to spí? Mozek je precizně organizovaná hmota. Kdo nebo co tento „stroj“ tak dokonale ovládá, kromě všetečného ega? Kdo nám zprostředkovává duševní vidění? Jsou to pouze biologické buňky, kdo nám umožňuje prožívat duševní slast nebo duševní peklo, vztek nebo rozkoše slasti? Telepatické schopnosti nebo jasnovidnost? Krásné sny nebo noční můry?

V čase blaženého spánku dochází k vymístění duše z fyzického těla. A následně k vizím, kterým vděčíme za ne jeden geniální objev nebo hudební či literární dílo. Potřebné informace nám v bdělém stavu, kdykoliv to potřebujeme, předkládá naše podvědomí srozumitelným jazykem, pomocí telepatie, alegorických obrazů, symbolů a znamení. Tedy pokud jsme dostatečně otevření, vnímaví a ochotni dát přednost starobylé moudrosti před moderními předsudky. Mnohé události nebo zážitky se postupem času z naší vědomé paměti vytráť. Tyto informace se v podobě asociací uloží do nevědomé paměti, přesunou se do podvědomí. Tam zůstávají uloženy až do chvíle, kdy je budeme potřebovat, kdy aktivujeme jejich rozkódování. Optimismus aktivuje pozitivní příběhy, pesimismus aktivuje nebezpečné „džiny v lahvi“ a vypouští je z hloubky nevědomí.

Někdy se nám sny zdají být nelogické, to je způsobeno tím, že si pamatujeme jen zkreslené, neucelené útržky z jednoho nebo více snů. Vzhledem k tomu, že v duchovním světě neexistuje čas v pozemské lineární podobě, může se nám dlouhý sen zdát jen ve zlomku sekundy. (Můžeme to porovnat s počítačem, představte si, jak velké množství informací je schopen zpracovat za pár sekund.) Nebojte se snů a nechte duši, aby k vám bez zábran promlouvala, naučte se s ní komunikovat, mimo jiné, také skrze sny

Bezvýznamnost a nelogičnost snové reality je pouze zdánlivá. Například létací sny jsou úzce spjaté s duší, jsou symbolem nezávislosti a touhy po odpoutání se. Často doprovází nesnadné období dospívání, kdy si začínáme uvědomovat vlastní sexualitu. Představují podvědomou touhu vyrovnat se bohům, hvězdám, Slunci a Měsíci. Někdy nás nabádají uvědomit si správný směr cesty, abychom z nadoblačných výšin nedopadli tvrdě na zem. Jindy nám zas říkají, abychom se osvobodili od všeho zbytečného, svazujícího, včetně myšlenek. Někoho mohou létací sny upozornit na nereálné plány nebo přehnané, vysoké mínění o sobě samém. Sny nás nabádají, jak uvést do harmonie energie naší osobnosti s všeprostupující energií kosmu. Učí nás vidět Světlo, jež nosíme v

srdci, jak vidět svět objektivně, jak překonávat strach všeho druhu. Probouzejí v nás odvalu. Vyzývají nás, jak vidět v jasném světle naše charakterové vlastnosti, jak si přiznat slabosti a vyrovnávat protiklady. Varují před nebezpečím a radí nám, jak odhalit nereálná očekávání. Umělci hledají ve snech inspiraci.

Několik dní bez spánku přivodí zmatenost, nepřítomný pohled, vše se kolem nás točí. Můžeme slyšet neexistující hlasy, vidět imaginární postavy, oživé duchy, různé přízraky a bizarní krajiny. Není-li duši umožněn pravidelný odpočinek od pozemského života v podobě vydatného spánku, (duše odpočívá od pozemské reality v duchovních sférách), pokud ve snech nerealizuje své přirozené potřeby, navodí nám právě tyto stavy zmatenosti a halucinace. Spánek je naprosto nezbytný, v době spánku naše energie (rozuměj duše) potřebuje se obnovit v jiných vesmírných rovinách. Spánek je relaxací především pro duši samotnou. Život bez spánku, už po několika dnech, znamená pro fyzické tělo nesmírné vyčerpání a nakonec jistou smrt. Je naprosto nemožné bránit duši v pravidelném odpoutání se od pozemské reality.

Jak máme naložit se sny děsivými, s nočními můrami? Někdy se ocitáme v příjemném snovém světě, v neskutečné říši fantazie, umožňující nám odpočinek od běžných starostí. Děsivé sny nás naopak upozorňují na skutečnosti z reálného života, se kterými se nedokážeme bez problémů vyrovnat, jsou reakcí na stres a nepřiměřené psychické vypětí. Sny nás nabádají ke změnám, nenásilně nás postrkují vpřed, všemožně se snaží zjednodušit nám život. Během spánku se duše každého jedince napojuje také na přírodní a mentální energie, komunikuje se stromy, přírodními živly, napojuje se na energie andělů, víl a jiných astrálních bytostí. Ovšem také bývá ve spojení s démony, stvořenými nevědomě naší vlastní mentální energií. S démony skrytými v nevědomí, jež jsou odezvou na negativní myšlenky, emoce a psychické potíže.

Zlých snů, kdy nás opakovaně pronásledují temné síly a probouzíme se s nesmírnou úzkostí nebo zborceni strachem, nás zbaví znovuobjevení zářivého Světla v nás i v našem okolí. Noční můry mají na svědomí výčitky všeho druhu a pocity viny, strach ze života, případně přepracovanost. Naučme se vědomě změnit úzkostlivé reakce na nepříjemné sny s prozíravým nadhledem. Snažme se je chápat pouze jako pomíjivé pocity a imaginární obrazy. Není nutné nechat se vlastními sny negativně ovlivňovat, ony nejsou příčinou

stresu. Právě naopak, snaží se nám pomáhat zvládat náš každodenní život s nadhledem. Reagujeme na sny s naprostým klidem, ať už jsou jakkoli hrůzostrašné, tím se nám snáze podaří odhalit nejednu skrytou příčinu různých nezdarů v osobním životě. Vezmeme-li zlé sny tímto způsobem na vědomí, brzy uvidíme, že se dějové imaginární obrazy zklidní a začnou nám předávat informace přijatelnějším způsobem.

Pod polštář vložte pentagram: symbol magické hvězdy uzavřené v kruhu vás ochrání před neklidem a nepříjemnými nočními můrami. Dáte-li na noční stolek malou pyramidu z polodrahokamu citrínu, jaspisu nebo čistého křišťálu, jejich energie vás zbaví podrážděnosti a neklidu. Krásné sny přinese větvička sušeného jmelí utržená o letním slunovratu nebo šestý den vždy po novoluní. Případně prostudujte jógu a naučte se techniky vhodné pro duševní uvolnění. Vše učíte s vědomím, že bylinky nebo jiné pomůcky budou skutečně fungovat, vdechnete-li jim pozitivní energii a budete věřit v jejich účinek. Protože nevěřit znamená mít a vysílat odmítavé myšlenky, a již přece víme, že myšlenky mají tendenci se uskutečňovat v závislosti na jejich síle.

Deník snových příběhů

Prostor, o kterém nevíme, zda je konečný nebo nekonečný, ale v každém případě se zakřivuje, vytváří nekonečnou prostorovou mnoho rozměrnost. Tak vznikají kvantové a nadhraniční jevy. Duše se během spánku vymísťuje z fyzického těla, poté navštěvuje takové paralelní reality, jaké v danou chvíli zrovna potřebuje. Po probuzení tušíme, že nám naše podvědomí naléhavě potřebuje něco důležitého sdělit. Ne vždy si však s těmito informacemi víme rady.

Dokud si sen pamatujete, zapište podrobný děj do deníku ihned po probuzení, ačkoliv se vám může jeho význam zdát na první pohled nesmyslný. Zaznamenejte vše podstatné a dominující, všechny smyslové vjemy, pocity, prožívané emoce. Nezapomeňte zapsat také výrazné barvy a čísla, pokud se ve snu ukáží. Totéž platí o prostředí, kde se sen odehrává, o různých zvucích, vůních, případně o dešti, bouřce a podobně. Například sen o vodě představuje oblast podvědomí. Pokud je ve snu voda čistá, jedná se o dobré znamení.

Špinavá nebo kalná voda varuje, upozorňuje na případné potíže, ty rozeznáme podle ostatních asociací.

Je důležité poznamenat si první skutečné, již probuzené dojmy a pocity po procitnutí. Tyto emoce mohou být jiné, než imaginární snové pocity. Podle záznamu se vám snáze podaří pochopit sen v širších souvislostech. Sen porovnáte s realitou, vaší osobností, skrytými vnitřními touhami a se vším, co se kolem vás děje. Možná se děje něco, co prostě nevidíte, nebo záměrně se snažíte nevidět. Sen o domě může být sen o vás. Je-li v domě útulno, je útulno i ve vás. Je-li v domě nepořádek, máte nepořádek sami v sobě. Stavět dům znamená úspěch. Opravovat dům znamená zapracovat na sobě. Vidět dům rozbořený může znamenat nemoc nebo nesplnění plánů. Utíkat z domu znamená utíkat sám před sebou. Mějte po ruce u lůžka připravený zápisník, později se může stát, že si ze snu nebudete pamatovat nic, nebo jen slabé útržky. Až sen zapíšete, už na něj nemyslete a vraťte se k snovému ději o něco později.

V klidu si přečtete ranní poznámky. Všimněte si těch prvních myšlenek, které vás bezprostředně napadají. Zaměřte se na emoce! Pokuste se je porovnat s obsahem snu a se skutečností, ve které se právě odehrává váš reálný život. Všimněte si především neobvyklých a nápadně se opakujících symbolů. Porovnávejte všechny sny spolu navzájem zhruba jednou za týden. Možná se ve vašich snech cítíte být ponižováni, neustále je zrazováno vaše sebevědomí. Tento nebo podobný aspekt se může nenápadně opakovat v různých snech. Potom se zamyslete nad tím, kdo nebo co ve vašem životě ve vás tyto pocity vzbuzuje, možná jste si to do této chvíle neuvědomovali. Může to být někdo z minulosti, komu stačí upřímně odpustit.

Moderní snáře se snažte brát s rezervou, nebo je raději nepoužívejte, výklad v nich může být s vaším životem zavádějící. Vždy byste měli každý sen porovnat s osobním vnitřním a vnějším světem, se skrytými touhami, které v sobě potlačujete. Měli byste intuitivně rozeznat symboly ve snech se nápadně opakující. Tak se časem naučíte svou představivost samostatně rozvíjet. Později budete bezvadně ovládat vizualizaci, která je nezbytná k magickému tvoření představ a přání. Správně zvolená vizualizace poskytne prostor k vytváření obrazů vhodných pro cílenou sugesci. Časem se naučíte vědomě vklouznout do svých snů a řídit nebo přesměrovat děj podle aktuálních potřeb. Vědomě řízené sny se odrazí v budoucnosti, respektive budoucí přítomnosti.

Upřímné odpuštění je výživná metoda pro tělo i duši. Nepříjemné sny často souvisí s událostmi, na které jsme se vědomě rozhodli nevzpomínat a násilím jsme je v sobě uzavřeli.

Máme-li v sobě uzamčené nechtěné, negativní vzpomínky, musíme je z nitra uvolnit, nechat je volně odejít. To se nám podaří, vzdáme-li se pocitů vlastní viny nebo obviňování druhých, pokud sobě nebo komukoliv jinému bezpodmínečně odpustíme, ať už se nám přihodilo cokoliv. Jestliže toto s naprostou upřímností neučiníme, negativní energie v nás zůstane dál uzamčená a bude nás nadále svazovat. Je naprosto nesmyslné neustále si přenášet minulost do přítomnosti. Je zbytečné zůstat v napojení na dávno nepotřebná energetická pole, negativní myšlenkové proudy, jejichž energie nás jen ničí a zabraňuje nám proniknout k osvobozujícím paprskům čirého vědomí, oproštěného od svazujících vlivů minulosti. Tím, že někomu něco neodpustíme, netrestáme viníka ale pouze a jen sami sebe!

Pokud si negativní energie v sobě ponecháme, je to naše svobodná vůle. Sami si volíme emoce a pocity, které prožíváme právě teď v tuto chvíli. Za naše pocity nemůže nikdo a nic z minulosti či přítomnosti. A už vůbec ne z budoucnosti (ač by se jednalo byť jen o hodinu nebo den), nikdo a nic, co považujeme za příčinu našich emocí. V každém okamžiku sami určujeme jaké emoce a pocity si zvolíme. Volíme-li vztek a zlobu, je to jen naše věc. Budeme-li se těmito pravidly řídit, brzy zvládneme snadno vylučovat ty sny, které ve své podstatě nic neznamenají a jsou pouze zrcadlovým obrazem běžných, každodenních zážitků.

Může jít ale o informace, které nám snové obrazy načrtnou bez servítek: zříme vše, co sami před sebou skrýváme! Vše, před čím ale ve skutečnosti nikdy neutečeme! Cožpak je možné, aby zrcadla v našem vnitřním chrámu neznala dokonale naši pravou tvář? Všechny sebeklamy v nás zůstávají, přehlíženy nás nenápadně ovlivňují. Možná si stačí uvědomit, že jakýkoliv sebeklam nás upozorňuje na nedostatek lásky. Sebelásky především. Tak i lásky k okolnímu světu v té nejryzejší podobě. Opravdová pomoc může kdykoliv přijít nikoli zvenčí, ale přímo z našeho vnitřního chrámu, jenž je nepřetržitě neviditelnými linkami napojen na kosmické vědomí. Uvědomíme-li si existenci našeho osobního, vnitřního průvodce, snáze se otevřeme transformaci vědomí.

Tichá snová pošta

Sny, jakožto produkt podvědomí, se nám zdají být iracionální. Přesto je můžeme pojmut jako tichou poštu, komunikační prostředek mezi námi a podvědomím, mezi egem a duší. Duše se nám nikdy nesnaží ublížit, naopak, touží být naším nejlepším přítelem. Symbolický jazyk snové tiché pošty se časem naučíme překládat srozumitelným jazykem, budeme-li sami k sobě v každém okamžiku upřímní, protože ve snu je nám předkládána ta nejčistší upřímnost. Otevřeme se tak informacím, které nikde jinde nenajdeme. Může jít dokonce o informace léčivé, které nenahradí žádný lék v podobě chemických pilulek. A jak vědomě vyvolat odpovědi na otázky? Nejlepší je naučit se vědomě do vlastních snů vstoupit.

Pořídíte-li si oltář, nechte na něm trvale ležet ochranný symbol v podobě trojúhelníku postaveného špičkou dolů. Do jeho středu vložte křížek. Může jít o vlastnoručně vyrobený obrázek, talisman vymodelovaný z moduritu nebo vypálený z hlíny, vyřezaný z dubového dřeva. Případně vytvořte trojúhelník z drobných mušliček nebo oblázků a doprostřed vložte stříbrný křížek. Energie těchto magických symbolů vám přinese klid a ochranu. Ve snech se vám mohou zjevit číselná znamení. Pozornost věnujte hodně vysokým číslům, mohou varovat před nečekanými událostmi. Musíte brát zřetel na druh snu, někdy čísla znamenají časovou posloupnost událostí, pokud korespondují s ostatními, nápadnými symboly. Překvapí-li vás ve snu oživlé figurky, loutky, sošky nebo oživlé fotografie zapřemýšlejte, zda s vámi někdo nemanipuluje, zda nejste ve svém životě za „figurku“, která si nechá všechno líbit. Nebo zda nejste chyceni v pasti tím, že nevědomky žijete život někoho jiného!

Využití osobní síly a zároveň vědomé koncentrace duševní či mentální, soustředění osobní energie a zaměření se na energii přírodní je v moci každého, kdo v tyto síly uvěří. Rituální magie světla pracuje s vůlí a emocemi, kterým nic nestojí v cestě, pomáhá překonat překážky a bariéry. Rituální magie učiní neviditelné viditelným, neslyšitelné slyšitelným, nepoznané poznaným, škaredé krásným, zlé dobrým. Důležitým magickým nástrojem jsou „obyčejná slova“. A slova námi vystřelovaná jako jedovaté šípy se mohou kdykoliv otočit proti nám. Nikdy nezapomínejme, že kvantová magie je především o tvoření pomocí pozitivních slov, myšlenek, vizualizace a vědomého snění.

Otázky pro podvědomí: uvařte si třezalkový čaj. Zapalte tři fialové svíce. Meditujte nad daným problémem nebo otázkami a dívejte se při tom na hladinu šálku. Tekutina absorbuje energii myšlenek, proto si dávejte pozor na negativní myšlenky – musíte je naprosto vyloučit! Až budete mít pocit uvolnění, čaj po malých doušcích vypijte. V noci vás osloví vaše podvědomí, buďte pozorní, ať vám neuniknou žádné indicie. Nepochybuje! Před spaním si sugestivně skrze podvědomí nařídte, že si děj snu podrobně zapamatujete. Případně vezměte hrst sušených vavřínových listů nebo čerstvě utrženou větvičku, posadte se v oblíbené meditační pozici a nad bobkovými listy rozjímejte, vdechujte jejich vůni. Přemýšlejte o všem, co potřebujete zodpovědět. Těsně před usnutím, v hladině alfa si sugestivně opakujte otázku, na kterou očekáváte odpověď – přijde k vám v podobě obrazů, symbolů či uceleného děje. Necháte-li stromek vavřínu v květináči v těsné blízkosti lůžka, přesněji si budete po probuzení pamatovat své sny.

Bouřlivé emoce nás ovládají jen podle toho, jak jsme vnitřně silní. Jak naložit s emocemi, které nás tak snadno ovládají? Vyzkoušejte tento trik s vlastním egem: v okamžiku, kdy budete cítit naprostou zoufalost, v okamžiku nezadržitelného vzteku nebo srdce rvoucího pláče – vzpomeňte si na tato slova a v jediné vteřině si vědomě navoďte pocit klidu a pohody. A usmějte se! Budete šokováni, jak nesmírně je to jednoduché! Okamžitě vám dojde, že vaše ego je velice samostatná jednotka, manipulátor, který když bude chtít a pokud mu to dovolíte, bude si s vámi dělat doslova, co chce. Pocit pohody a klidu znáte, zažili jste je jako osobní zkušenost, máte je uložené v paměti, v jediné vteřině – BUDETE-LI CHTÍT – je dokážete přivolat přímo uprostřed jakékoliv bouřlivé reakce. Proto se vám tento pokus nemůže nepodařit.

V momentě, kdy se vám to podaří, si uvědomte, že za váš vztek nebo pláč nemůže nikdo jiný ani žádná okolnost, jsou pouze vaší osobní reakcí na danou záležitost. Reagovat můžete jakkoli, třeba úplně obráceně než máte zažito, naprosto klidně – k ničemu nepřipoutaní. Tím nezlehčuji okolnosti vzbuzující vztek nebo pláč, které nás mohou kdykoliv zasáhnout, jde jen o to reagovat smysluplně. V záchvatu vzteku často působíme více škody než užítku. V záchvatu pláče a zoufalství je naše vědomí uvězněno pod taktovkou hladového, sobeckého a nenasytného ega, potom jen velmi nesnadno nalézáme smysluplné řešení dané situace. Ale

pozor, pokud to nejde jinak, nedokážeme-li lehce a přirozeně zachovat klid, pokud to pro nás prozatím není samozřejmost, potom nic nesmíme v sobě silou potlačovat. Zadržování vzteku nebo pláče silou, není to, o čem zde mluvíme, v tom případě je lepší nechat emoce jednorázově vyjít ven!

Poloha těla na lůžku: bezvýznamná není ani poloha těla na lůžku. Spíme-li s hlavou k východu, přichází k nám energie svobodných myšlenek, posilujeme duchovní rozvoj, přijímáme energii věčného světla, snáze se napojujeme na Absolutno. Otočení hlavou k severu umožňujeme volnému proudění léčivé energie, která nás harmonizuje a přináší uspokojení. Energie přicházející z jihu v nás může prohlubovat únavu, poruchy spánku, melancholie a smutek. S hlavou otočenou k západu můžeme k sobě nevědomky přitahovat temné energie z podsvětí, není to vhodné, nevíme-li si s těmito silami rady. Pokud jsme momentálně ve stresu, prohlubujeme depresi nebo psychické rozrušení. Na druhou stranu ale, jsme-li vyrovnaní a v psychické pohodě, můžeme s hlavou k západu trénovat okultní schopnosti, učit se vnímat astrální energie.

Levandulová vůně: než se vám podaří zlých snů se zbavit, nebo se je naučit analyzovat a chápat, prozatím si můžete dát na toaletní stolek plátěný sáček se sušenou levandulí, její vůně navodí klidný spánek. Stejný efekt se dostaví, nakapete-li levandulový éterický olej na papírový kapesníček a položíte jej na polštář. Levandulová vůně intenzívně působí při relaxaci, působí také jako afrodiziakum. Zklidní každého, kdo má pocit, že je uzlíčkem nervů. Nebo polštář lehce potřete růžovým olejem, před spaním si uvařte čaj z meduňky nebo třezalky. Můžete také sníst pár kousků sušené meruňky, v nich obsažené magnezium uklidňuje nervový systém.

Konečné nekonečno

Sokrates pronesl oduševnělou myšlenku v souvislosti s vesmírem: „Vím, že nic nevím.“ Kolik toho víme my dnes? Zřejmě podstatně víc než dávní filozofové. Přesto stále ještě nevíme zdaleka všechno. Některá naše neotřesitelná přesvědčení o vývoji vesmíru se začínají rozpadat. Přikloníme se nyní k domněnce, že vesmír patrně není jen dílem náhody? Je vesmír tím vesmírem, o němž si myslíme, že v

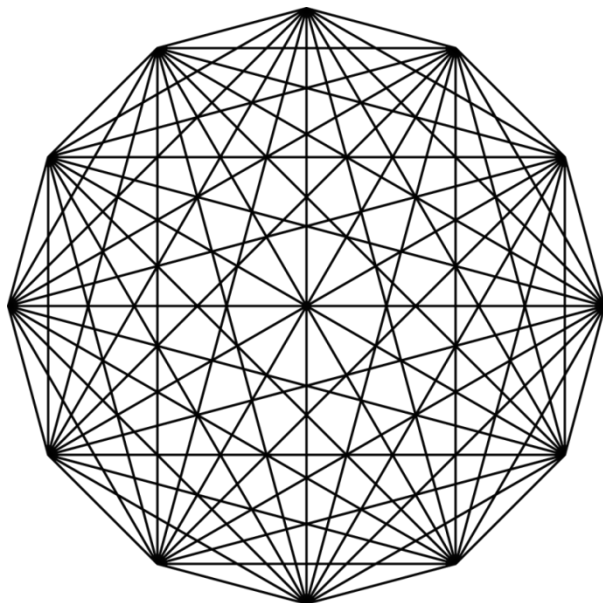
něm žijeme? Nebo si to jenom myslíme a pravda je někde jinde? Jaká je skutečná struktura reality vesmíru? Tvoříme tuto realitu my a tím dáváme prostor pro nekonečno. Nebo žijeme v realitě již dávno vytvořené, virtuální, holografické? Kam až můžeme dnes dohlédnout, jak hluboké je kosmické moře, kolik tajemství v sobě skrývá? Existují vedle našeho vesmíru současně paralelní vesmíry, skryté v různých dimenzích? Drží nad námi ochrannou ruku andělé, nebo je některá naše přesvědčení vymazala z nebeské sféry?

Příroda je tvořena světem fauny a flory a samostatným světem minerálů. Svět obsahuje vše stvořené, a to, co ještě nebylo stvořeno, tvoří samo sebe. Ono, co jest příčinou všeho, vyjadřuje samo sebe ve věčnosti, ohraničené nekonečností. Dávají nám tyto známé duchovní pravdy smysl? Co je to vlastně nekonečno? Domnívám se, že kromě základní definice, uvedené v každé naučné encyklopedii, nevíme o nekonečnu téměř nic. Jakákoli věda je v tomto kontroverzním oboru pouze spekulativní metodou. Ovšem starobylé národy mají v podobných otázkách jasno bez jakýchkoliv pochyb. Například Polynésané mluví, bez pochyb, o paralelních světech jako o ztracených – neviditelných ostrovech.

Neznáme odpověď ani na otázku, zda je vesmír otevřený nebo ohraničený. Převládá názor, že se neustále rozpíná, ale ani zde nejsou vědci zajedno. Pokud se však stále ještě, od Velkého třesku rozpíná, bude se rozpínat do nekonečna? Nebo se v jakémsi konečném bodě opět začne vracet k meznímu bodu nulové energie a pohltí sám sebe? Zakládá-li se tato teorie na reálné možnosti, co potom bylo před Velkým třeskem? Jakási ničím neurčená jednotná univerzální síla? Odkud se vzala? Existovalo něco jako prázdný časoprostor před vznikem vesmíru? Zdá se naprosto neuvěřitelným Velký třesk z bodu ničeho. A z tohoto bodu stvořil se nezměřitelný vesmír, o jehož konečnosti naprosto nic nevíme. Ovšem v magii často operujeme s termínem, že všechno je možné!

Vesmír sám nikdy nečeká, až ho někdo změří. S ironickým úsměvem sleduje to pošetilé člověčenství, jež se od svého vzniku snaží pochopit nezměřitelnost a podstatu vesmíru jako takového. Kosmologie je široký pojem, vzešlý z astronomie a fyziky, studuje vesmír jako celek. Kosmos je vším a vše obsahuje. Vytváří psychologii člověka od počátku času, každý jedinec má vlastní kosmologii, tvořenou vlastním mikrokosmem.

Společně potom tvoříme makrokosmos celého světa. Každá věda je shlukem dobrých i špatných idejí. Mnoho vědeckých idejí bylo přijato jako neměnná fakta, některá se však postupem času vyvrací fakty novými, ještě přesvědčivějšími. Nic proti tomu, samozřejmě, takový je život. Všechno se vyvíjí a mění, lidé, věda, vědecké publikace, učebnice, kosmologie, genetika, společnost, dokonce se velmi často a účelně mění i fakta z historie.

Jak si můžeme být jisti, že okultní vědy nejsou jen výplodem čiré fantazie a pověry?

A můžeme si být jisti, zda jakákoliv idea je dokonalejší než její skutečná podoba? Je idea člověka dokonalejší než člověk sám? Je idea dávných archetypů, zobrazující vývoj lidského vědomí, receptem k sebepoznání? Je snad náš život jen jakási zinscenovaná atrakce? Romantické drama, komedie či strašidelná historka? Kdo to ví? Co na tyto otázky říkají vaše nejjemnější receptory? Ať už jsou vaše názory jakékoliv, jisté je, že esoterické systémy provokují a podmaňují, zachovávají si svou tvář po tisíciletí, ač se je společenské šeptandy občas snaží zdiskreditovat.

Různé ideje jsou příčinou spouštěcích událostí různých okolností, pokud jejich energie dosáhne v prostorové energetické síti kritického množství. Následky jsou poté pozitivní nebo negativní, samozřejmě podle různých esencí nestability v idejích obsažených. Na počátku všeho byl chaos, z chaosu povstala řecká bohyně země Gaia. Zrodila se bohyně, stala se prvotní esencí země, stala se matkou dvanácti bohů – titánů. V řecké mytologii jsou titáni synové Matky Země. Chaos je řecký výraz pro „prázdný vesmír“ nebo „daleký prostor“, jenž obsahuje neviditelný tvořivý potenciál. Představuje ideu, v níž je vše již obsaženo. Mnoho mytologických příběhů vypráví, že svět vznikl z chaosu. Také Atum je egyptským slunečním bohem, považovaným za stvořitele světa, vznikl ze sebe samého. Vznikl z chaosu, panujícího před stvořením světa, v okamžiku, kdy se oddělila země od nebes. Všemohoucí vesmírná energie je nepředstavitelná, proto ji rozdělujeme mezi jednotlivá božstva.

Od dob, kdy se lidé orientovali v čase pouze pomocí hvězd a později slunečních hodin, už uplynulo pár tisíc let. Přesto si klademe stále ty stejné otázky. Řecká filozofie, nazývána též „láska k moudrosti“, snažila se objasnit otázky, na které dodnes neznáme odpovědi, jen je tušíme. Hledala objasnění pro věčnou substanci, z níž pochází vše stvořené. V mýtech o stvoření se mluví o světě vzešlém z nicoty, temnoty či prázdnoty, o posmrtném životě, o převtělení. Lidé se pohřbívali vždy s několika mincemi, sloužily k zaplacení převozníkovi, za převezení přes řeku života na onen svět. Věřilo se, že další život bude šťastný nebo nešťastný, podle toho, jak se člověk choval v životě předešlém. Už tehdy existovaly kultury jen pro zasvěcené, vyznávající tajná mystéria.

Pythagoras, matematik a filozof, věřil, že základem všeho je číslo. Zároveň věřil v duši člověka. Srovnával vzájemný vztah čísel s fungováním vesmíru. Už v jeho představách se objevila verze, že vesmír je harmonie souznějících tónů. Nejen astronomové shledali, že měsíční světlo je odražené světlo Slunce, také alchymisté pracovali při svých pokusech, zaměřených na transmutaci hmoty, s polarizovaným měsíčním světlem. Pochází veškerá filozofie z Universa (kvantové vědomí), odkud dokázali čerpat informace myslitelé všech dob? Jak jinak vysvětlit, všechny ty nepřehlédnutelné shody v myšlení různých civilizací, žijících různě na planetě, aniž by se kdy setkali?

Seznam všech božstev světa, od raných dob civilizace by obsáhl několik objemných svazků. Bohů a bohyň bylo stvořeno mnoho, na všech kontinentech, v každé kultuře. Stali se archetypy lidských charakterů a přírodních zákonitostí. Stojí za to prostudovat egyptskou, římskou, keltskou či indiánskou mytologii, a vybrat si své bohy podle jejich povah, a kdykoliv je vzývat na pomoc při magických obřadech – budeme-li respektovat jejich sílu a moc. Mágové tak činí proto, že je snazší spojit se s abstraktními energiemi různých božstev, archandělů a přírodních živlů, a bezpochyby také s energií stromů, než s jedinou centrální energií. Jedná se sice stále o totéž, ale rozdělením na tato kritéria zapojujeme představivost, neboť absolutní energii si lze jen obtížně představit.

Nepředstavujme si však, že co je božské, musí nutně být dobré. Starověká božstva v sobě obsahují vše, co dělá i obyčejného člověka člověkem, neboť dobro i zlo, temnota i světlo je obsaženo v každé bytosti. V ideálním případě jsou tyto dva základní atributy existence vzájemně vyvážené a tvoří harmonii. Pohanská víra počala násilně ztrácet své kouzlo v okamžiku, kdy byl z touhy po moci ustanoven jediný Bůh a proti jedinému existujícímu dobrému Bohu postaven zlý ďábel – Satan. Některá náboženství dodnes spojují veškeré zlo se Satanem.

Nic takového pohanská víra neuplatňuje! Magie rozhodně nemá zapotřebí kázat striktně danou pravdu a lží maskovat historii, v které bylo prolito příliš mnoho zbytečné krve. Ani nedává boží síle pouze mužskou energii, aby tím vytvářela nerovnováhu v chápání samotného bytí. Taková víra může člověka oslabit, pokud se rozhodne svalovat zodpovědnost na vyšší moc, odpovědnost je pouze v nás.

Magie uctívá mužská a ženská božstva v rovnováze! Není důvodu, aby nebyla ženská energie náležitě uctívána spolu s mužskou silou. Pohanská víra neupřednostňuje otce na nebi a matku v pekle! Ani se v rouše beránčím neklaní hlavám pomazaným popelem z čarodějnic. Naopak, svatý grál je od nepaměti v pohanské víře skryt v klíně moudré ženy. Pohanský dávnovek je však jen dočasně uspán v černém rubáši. Dokud se člověk neprobudí z klamu, dokud nepřízná sám sobě, že je z prachu hvězd, nikoliv z kůže opičí. Avšak dávnovek, ač udržován v umělé narkóze, nebude mlčet donekonečna – kdo slyšet chce, uslyší. Kdo oči máš, prohlédni.

Konečné je nekonečno

Ačkoliv konec konců v nedohlednu! Nejen tráva roní slzy v koloběhu věčnosti. Tajné přání rosy splní jen dech oblačných víl.

Konečné je nekonečno.

Zapomínáme, že ve slovech zrcadlí se ticho věčnosti. Duše na křídlech motýlích, od začátku do konce věků, hledají pravdu o ráji.

Konečné je nekonečno.

Člověk se pitvoří v křeči svých vlastních zvratků. Plaví se po moři a zmaten voláním Sirén, hledá ke Světlu nekonečnou zkratku.

Konečné je nekonečno.

Semafor na duši červenou svítí! Jsme v tom až po uši, lapeni v pavoučích sítích.

ZAPOMÍNÁME,

že zdánlivá je smrt mýtického slunečního krále.

Zlatý řez

Všude v přírodě se v mnoha podobách objevuje tajemný kód – božský princip. Jde o takzvaný Zlatý řez, nadčasový symbol všech věků, symbol skrytý nejen v dynamických principech božské přírody, symbol posvátné tvořivosti. Někdo jej může nazývat jednotícím principem vesmíru, univerzálním zákonem, posvátným řezem, zlatou proporcí, klíčem k fyzice kosmu, a možná nebude daleko od pravdy. Někdo jiný zas nazývá Zlatý řez „archandělem života“. Například Johannes Kepler, německý matematik, astronom a astrolog, který celý svůj život hledal důkazy o „božském díle“, pojmenoval Zlatý řez jako „drahý šperk“. Ovšem pravdou je, že tento božský poměr nalezneme v širších souvislostech v celém vesmíru, v přírodě, v proporcích člověka, v architektuře a v umění. Zlatý řez – málo zjevný avšak o to více skrytý – nalezneme všude kde je harmonie, symetrie a rovnováha.

Tento božský poměr nám od nepaměti říká, že každá malá část je neoddelitelnou částí většího celku, kdy vše je v dokonalé harmonii. Říká nám, že celek je k větší části v přesně stejném poměru jako větší část k části menší. Říká nám, že mikrokosmos (člověka) není oddělen od makrokosmu (vesmíru). Nejznámějším magickým

symbolem mystického významu, v němž je zakódován Zlatý řez, je pentagram – pěticípá hvězda.

Lidstvo od nepaměti hledá ve všem stvořeném tajemné kódy a snaží se je rozluštit. Možná se tak snaží pochopit smysl života a potvrdit si, že za vším se skrývá jakýsi záhadný božský princip. Budeme-li se zabývat hledáním širších souvislostí a sledovat synchronizace dějů a jevů v okolním světě delší čas a podrobněji, jistě nám neunikne zajímavý fakt, že mnoho magických symbolů se objevuje na všech kontinentech, nezávisle na sobě a přesto v podstatě za stejným nebo velmi podobným účelem již od dávnověku. Přestože se některé jednotlivé kultury, podle historických odhadů, nemohli vzájemně nikdy setkat. Najdeme je také v mýtických příbězích z různých koutů světa. Záhý si všimneme, že některé jsou odpozorované na základě přírodních dějů, včetně těch zakomponovaných v posvátné architektuře. A potvrdíme si, že všechno opravdu souvisí se vším.

Zlatý řez je matematické pravidlo často používané umělci, malíři, sochaři. Mnoho malířů zakomponovalo Zlatý řez do svých děl, tím se jim podařilo jakoby zhmotnit princip harmonie, symetrie a rovnováhy. Malíři či sochaři jistě ne náhodou vnímají svět kolem sebe poněkud jinak, než je běžné. Do svých děl mnohdy zakomponují onu vyšší, nelehce poznatelnou inteligenci. Nejednomu malíři se podařilo dosadit do geniální rovnice Zlatého řezu nekonečný vesmír jako celek a všechny jeho součásti, včetně člověka.

Zlatý řez, jeho harmoničnost a rovnováhu, najdeme připomenutý ve starém zákoně, dále v egyptských a řeckých chrámech, v pyramidách. V přírodě jej nalezneme ve struktuře biologických soustav, v proporcích lidského těla, v semeníku slunečnice, v uspořádání semínek borové šišky, ve hvězdičce ze semínek v rozkrojeném jablku, ve spirálovitých ulitách. Nově je viděn stále častěji ve vzkazech z budoucnosti – v symbolice kruhů v obilí. Můžeme v těchto symbolech vyčíst existenci zrcadlících se vesmírů? Respektive, nejsou tato poselství viditelnými zprávami přímo z paralelních světů? Co se nám čím dál složitější symboly v kruzích v obilí snaží naznačit? Proč od nich média záměrně odvrací pozornost nebo se je snaží zpochybnit?

Harmonii a zároveň jedinečnost božského principu najdeme také ve spirálovitých galaxiích, ve výrech větru, v šroubovici DNA, ve vyvíjejícím se lidském zárodku, v mladém listu kapradí stočeném do

spirály. Jako by nám sám vesmír chtěl říci, že vytvořil část sebe samého v mnoha menších podobách, aby skrze tyto části poznal sám sebe. Většina z nás to stále ještě nebere na vědomí. Proto pojďme hledat další souvislosti, které nás přesvědčí, že sami jsme strůjcem svého života.

Božský princip nalezneme také v hudbě, což tvrdil již zmiňovaný Kepler. Byl přesvědčen o existenci „hudby sfér“, o níž napsali ve svých dílech již řečtí učenci Platón a Pythagoras. Kepler věřil v „harmonii světa“. Planety a jejich vesmírný život přirovnával k hudební harmonii. Dnes tyto myšlenky znovu objevujeme: Vědecké zkoumání záření kosmického pozadí dokazuje, že vlnová délka tohoto záření je naprosto čistá – má harmonické kmity jako hudební tóny! Harmonické kmity vzniklé v hudebním nástroji – přesně odrážejí tvar hudebního nástroje. Harmonické kmity vzniklé v počátcích vesmíru, v jeho mikrovlnném pozadí – odrážejí vesmír samotný.

Prostorové fraktály

Fraktál je komplikovaný útvar v rovině nebo prostoru s velkou vnitřní členitostí. Fraktály matematické nebo přibližné fraktály viděné v přírodě patří mezi sobě-podobné tvary, které jsou v podstatě neměnné i pokud dojde ke změně měřítka – od rozložení hmoty v galaxiích, oblacích až po blesky a sněhové vločky. Fraktály se vyskytují všude ve vesmíru i v přírodě. Pravý fraktál je geometrický objekt v podobě matematické formy s úplnou samo-podobností.

Samo-podobnost v přírodě se objevuje všude, kde v přírodním útvaru nebo rostlině můžeme vidět nejrůznější kopie toho kterého útvaru v menších velikostech. Kupříkladu tvar stromu jako celku se opakuje ve tvaru listu nebo v obraze žil na listu. Takto se projevují fraktály ve hmotě. Počítačovou grafikou lze upravit vzory, které napodobují fraktály, vznikají tak zajímavé tvary a obrazy. Počítačové vzory vznikají v barevných kombinacích tak, aby vynikla tajuplnost a magická krása harmonických fraktálních vzorů. Fraktály jsou součástí božské geometrie přírody. Znamená to, že příroda sama je založena na opakujících se vzorcích? Dokonce historie vesmíru i historie lidstva je také založena na opakujících se vzorcích! Ve

fraktálnosti (samo-podobnosti) nalezneme při bližším zkoumání božský princip – Zlatý řez.

Hologram: Na podobném principu fungují hologramy, třírozměrné obrazy tvořené v podstatě světlem. Rozdělíme-li obraz tvořený hologramem na libovolný počet částí, obraz celku zůstane zachován v každé oddělené části, každá malá část hologramu představuje celý obraz v plném rozsahu. Každé oddělené místo hologramu, například v podobě trojrozměrné projekce, bude miniaturní kopií neboli dokonalým odrazem celku. V esoterickém duchu nalezneme nejednu prastarou moudrost, která nám říká totéž: Absolutno v makrokosmu se projevuje ve zmenšeném měřítku jako různorodost mnohosti v mikrokosmu.

Vesmír jako celek, pokud jej rozložíme na nekonečně mnoho částí, zrcadlí sám sebe ve zmenšeném měřítku, to znamená, že ve vesmíru je vše propojeno navzájem. Princip fraktálů propojuje jednotlivé prvky navzájem v jeden celek, každý jeden bod odráží všechny další. Každý menší kousek hmoty zrcadlí ve zmenšeném měřítku celek. Každá bytost, ač prožívá svou vlastní realitu, zůstává neoddelitelnou součástí prvotní esence, energií koncentrovanou ve hmotě, dočasně pobývající v určitém bodě časoprostorového kontinua.

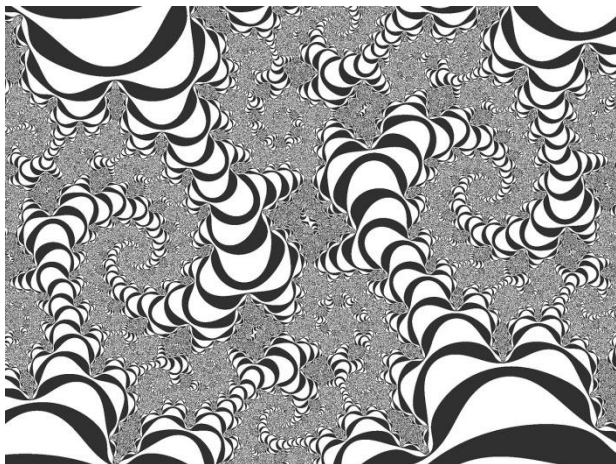
Fraktálnost myšlenek: samo-podobnost existuje také na energetické úrovni, například myšlenky jsou také fraktální, okamžitě se šíří prostorem. V morfických polích se myšlenky každého z nás seskupují na základě fraktálnosti – sobě si podobné myšlenky vytvářejí energetická pole, kde se shlukují myšlenky s podobnou vibrací. Zpětně se k nám jejich energie vrací v závislosti na kritickém množství a vzhledem k zákonu o příčině a následku.

Každá představa a myšlenka vytváří v morfických polích trojrozměrné obrazy na principu hologramu. Dokonce se hypoteticky předpokládá, že paměťové procesy lidského mozku odpovídají holografickému záznamu. Potom skutečně platí esoterické: „Jeden není oddělen od druhého ani od zbytku světa. To, co děláme druhým, děláme sobě. Chovejme se k druhým tak, jak chceme, aby se oni chovali k nám.“ Dokonce to vysvětluje skutečnost, jak je možné, že osoba, která prožila blízké setkání se smrtí, vypráví, jak v jediném okamžiku se jí před očima promítl celý život. Pokud náš mozek skutečně funguje jako „počítač“, v bezdrátovém napojení na

magický „superpočítač“. Každá myšlenka je energetická vlna a každá vibruje na určité frekvenci.

Je vesmír skutečně více dimenzionální?

Můžeme jednotlivé vesmírné dimenze symbolicky vyjádřit geometrickými vzorci, pravidelnými mnohostěny? Mohou tyto vzorce, podle některých mystických koncepcí, vytvářet fraktálové vesmírné dimenze? Funguje vesmír na principu hologramu? Můžeme v symbolice geometrických obrazců najít jakýsi velmi zajímavý a nepřehlédnutelný chronologický pořádek? Je možná koexistence několika vedle sebe jsoucích vesmírů? Dokážeme někdy spojit moudrost dávnověků s budoucností?

Už od starověku víme, že rovnoramenný trojúhelník, šestiúhelník nebo čtverec harmonicky a pravidelně vyplňují prostor bez mezer. Geometrické vzorce jsou již dávné věky pod mystickým drobnohledem. O geometrickém stvoření světa jsou přesvědčeni již staří Egypťané, a také řecký filozof Platón. Platón přiřadil některé mnohostěny ke čtyřem vesmírným živlům: vzduchu, ohni, vodě a zemi, které jsou spoluvůrcem všeho, co jest, včetně člověka. Platónská tělesa, pravidelné mnohostěny (čtyřstěn, šestistěn, osmistěn, dvanáctistěn, dvacetistěn) jsou základem vesmírné geometrie. V geometrii je tedy skryt kód, v kterém lze rozpoznat nikoliv nahodilost nýbrž jednotu a řád obsažený v Univerzu.

Hermes Trismegistos

Za kolébkou hermetismu je pokládán starověký Egypt. Staří Egypťané považovali Zlatý řez za základní konstantu vesmíru. Egypťané malovali na stěny chrámů přesně geometricky znázorněné lidské postavy pomocí Zlatého řezu. Božský princip je zobrazen v podobě boha Thovta, v proporcích jeho těla malovaných na zdech chrámů. Je velká škoda, že papyrus, na který učenci starého Egypta zaznamenávali své poznatky, byl velmi křehký, mnoho důležitých děl se tak nepodařilo zachovat pro současnost, která je mnohdy nebezpečně izolovaná od (posvátné) přírody.

Pokud se na hermetismus podíváme z pohledu mytologie, tak Egypťané uctívali Thovta – boha moudrosti, učení a magie. Měl lidské tělo a hlavu ptáka Ibise. Thovt vynalezl hieroglyfy, byl znalcem alchymie, astronomie, lékařství, matematiky a geometrie, a dokonce rozuměl řeči zvířat a zpěvu ptáků. Tajemná knihovna egyptského mága obsahovala tajemství pozemská i nebeská. Světu odkázal mysteriózní dědictví v podobě jedinečných spisů, které se pro mnoho dalších učenců staly základním stavebním kamenem veškerého poznání a bádání. Starověkým spojením egyptského boha Thovta a řeckého boha Herma patrně vzniklo tajuplné jméno bájného alchymisty, mýtického krále a učence – Hermes Trismegistos.

Hermův nadčasový magický odkaz pro lidstvo je zaznamenán na legendární Smaragdové desce. Tajemný, magický text je vytesán do kamene. Smaragdová deska je kámen – jak jinak, než s tajemným šestibokým sloupcovým krystalem, zde shledáváme podobnost s magickým hexagramem. Smaragd je kámen zelené barvy, barvy přírody a neustále se obnovujícího života. Smaragdově zelená barva je rezonanční barvou bohyně Venuše. Polodrahokam smaragd sám o sobě je kamenem, skrývajícím v sobě tajemství podstaty života. Tento drahokam podporuje schopnost vnímat a vstřebávat kinetické a duchovní energie.

Nikdo však neví, zda tento učenec, pán Měsíce, pán času, strážce prahu mezi světem živých a světem duchů, nositel vědění lidstva, skutečně kdy existoval. Hermes je spojován s planetou Merkurem a archandělem Michaellem. Merkur je symbolem transformace prapůvodní vesmírné hmoty v životadárné látky. Stejně tak Hermes je označován za stvořitele pozemské krajiny, darované člověku k

životu. Jelikož přetvořil povrch Země na posvátný prostor – produchovnil hmotu. Archanděl Michael je svým postavením nejbliže k bohu, rezonuje se sluneční energií. Stejně tak planeta Merkur je nejbliže k Slunci. Merkur, v podobě božského Herma, se tak stal během času patronem poutních míst, hranic a stezek, a strážcem mezery mezi světy.

Pokud se bůh Hermes doopravdy rozzlobil, objevila se na obloze jako neblahé znamení takzvaná „zelená kometa“ – Hermova kometa. Jako jediná z komet bývala zjevením neštěstí, katastrof a nenadálých událostí. Právě Hermes přinesl světu známá rčení: „Co je nahoře, je i dole.“ „Vše, co existuje, je jen jinou formou toho, co není.“ „Mikrokosmos je zároveň makrokosmem.“ Zde je kulantně skryto, že jde o hadí sílu, jedinou všeprostopující energii, která je nahoře i dole, v člověku i ve vesmíru, je všechno ve všem. Hermes je v podstatě symbolem slunečního božství, představuje aktivní sílu Slunce, světla a ohně, tedy životní energie. Podobně jako ve východní filozofii Buddha a v křesťanství Ježíš.

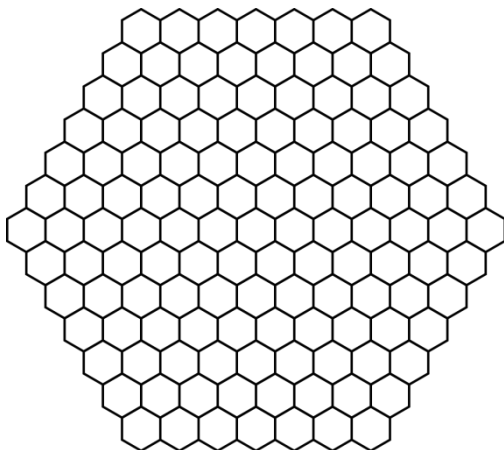
Světlo, stejně jako život, je zrozeno ze tmy. „Budiž světlo“ je psáno také v bibli. Panna (černý kámen nebo také černá bohyně) je oplodněna Duchem, poté následuje zrození Světla, mužské energie. Černý kámen v hermetice symbolizuje prvotní vesmírnou substanci. Vesmírný třesk (výron božského semene) představuje zažehnutí nukleární energie, zrození světla (Slunce). Prvotní a všeprostopující energie je v hermetismu chápána jako energie principiálně ženská. Proto lze zrození mužského principu definovat jako: tma, v lůně bohyně, oplodněná světlem. Díky této symbolice, v níž je немало dvojsmyslů, slovních hříček a skrytých významů, vznikaly posvátné příběhy, včetně těch křesťanských.

Hexagram

Hexagram je jeden z magických symbolů, které můžeme odvodit z energetických projevů přírody. Hexagram je z esoterického pohledu spojován s planetou Merkurem. Stejně jako Venuši bychom jej mohli pozorovat za úsvitu nebo při soumraku, ale vzhledem k tomu, že Merkur je nejbliže ke Slunci, není pouhým okem dobře viditelný. Nicméně putuje po obloze podobně jako Venuše. Merkurův

astronomický pohyb po obloze vytváří uvnitř zvěrokruhu hexagram. Šalamounovu hvězdu tvořenou dvěma vzájemně se prolínajícími trojúhelníky. Šalamoun znamená: „Sluneční muž“. Merkur opisuje na obloze během své pouti vesmírem tuto šesticípou hvězdu, naznačuje tak spříznění s galaktickým vědomím vesmíru.

Propojíme-li šest vrcholů hexagramu (mimo jiné symbolu Slunce) po jeho obvodu, **vznikne magický šestiúhelník**. Šestiúhelník, svou geometrickou dokonalostí, se přímo magicky zviditelňuje v trojrozměrném prostoru, ve viditelném hmotném světě. Šestiúhelník najdeme v dokonalosti přírody, tento geometrický obrazec představuje základ hmoty. Vnitřní struktura diamantu je tvořena na principu šestiúhelníku.

Pokožka lidského těla se skládá z plochých šestihranných útvarů. Lidské buňky obsahují šestioké otvory, které fungují jako mezibuněčné záklopy. Voskové voštiny v medových plástvích jsou přírodním šestiúhelníkovým útvarem, který znázorňuje princip vyplňování prostoru na základě fraktálnosti. V zemské atmosféře mají své důležité postavení jakési šestioké destičky, na nichž se lámou světelné paprsky. Podobné útvary se nacházejí na povrchu Slunce. Sněhová vločka vzniká na základě šestiúhelníku, detailní záběr sněhové vločky je více než fascinující v jejím libozvučném tvaru.

Hexagram je symbolem probuzené hadí síly, prvotní materie, mužské a ženské energie. Tvoří jej dva vzájemně se prolínající rovnoramenné trojúhelníky. Trojúhelník s vrcholem směřujícím nahoru představuje ohňový mužský princip. Trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů představuje vodní ženský princip. S tím souvisí jedinečnost čísla šest, které je také číslem sexu a životní energie. Hledání kamene mudrců, (přeměna neušlechtilého kamene ve zlato), symbolizuje otevření hadí síly. Pokud se černý kámen (bohyně Měsíce) aktivuje světlem (bůh Slunce) dojde k přeměně ve zlato. Jde o tak zvaný křest ohněm, kdy dochází k probuzení životní síly. Jde o symbolické zrození Slunce z temnoty.

Křest ohněm, krví a vodou nelze brát doslova. Oheň zde poukazuje na aktivní mužskou energii, voda představuje aktivní ženskou energii, krev symbolizuje probuzenou hadí sílu, spící v první čakře, již je připisována červená barva. Při rituálech používáme svíčky, ty představují páteř člověka, hořící plamínek symbolizuje zažehnutí vnitřního ohně. V alchymii, magii, legendách ale i v pohádkách je skryto mnoho jinotajů. Pokud bychom dokázali správně číst mezi řádky, transformace vědomí probíhala by rychleji a na vyšší úrovni.

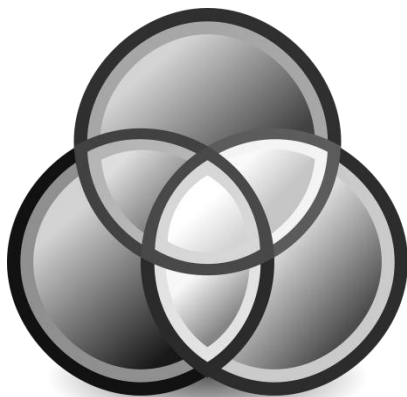
Magická geometrie vesmíru

Můžeme to vzít od samého počátku: vznik vesmíru symbolizuje bod. Z bodu ničeho, z nedefinovatelné nicoty vznikl Velký třesk. Bod nemá žádný rozměr, představuje začátek i konec. Bod je středem všeho, symbolizuje nepoznatelný zdroj počátku všech věcí, prvotní prázdnotu. Střed je posvátná zóna, zóna absolutní reality. Nic neexistuje bez středu, kolem kterého se vše otáčí. Kolem jádra atomu rotují částice, kolem Slunce planety, kolem galaktického středu spirálovitě víří galaxie. Bod nula se rozmnožuje nekonečným zrcadlovým odrazem sebe sama. Každý bod pulsuje vlastní energií. Počátek se tak rozdělí na nekonečně mnoho částí. Výchozí bod je symbolem jednoty, věčného Světla.

Symbolem jednoty je číslo jedna. Jednotka je symbolem prvního dne stvoření, představuje absolutní princip. Jednotka rezonuje s bílou barvou, která je syntézou všech barev. Hvězdy ve vesmíru jsou tvořeny hlavně vodíkem, vodík je jeden z nejdůležitějších prvků ve

vesmíru. Jádro atomu vodíku tvoří jeden proton, kolem jádra se pohybuje jeden elektron. V periodické tabulce prvků je vodík prezentován číslem jedna. Všechna další čísla prezentují formy zjevení oddělené od nejvyšší božské jednoty.

Magický kruh, nemaje začátek ani konec, představuje kosmickou sílu, nekonečno, dokonalost, světlo, ochranu a harmonii. Podporuje získání energie, slouží k regeneraci těla i duše. Kruh s tečkou uprostřed je symbolem pro zlato, představuje Slunce, mužský princip, nesmrtelnost. Kruh vepsaný do čtverce je symbolem božského principu skrytého ve hmotě. Tři propojené kruhy představují triádu v podobě harmonizující energie muže, ženy a ducha.

Kruh představuje především věčnost. Oddělením se od věčnosti vzniká nekonečně mnoho částí. Každý bod oddělený od jednoty, má v paměti zakódován svůj původní zdroj. Tak ve vesmíru vzniká polarita – jedna část se odloučí od druhé, ale nikdy nezůstane zcela oddělena. Neustále se vzájemně přitahují, jako Slunce a Měsíc, den a noc, bílá a černá, světlo a stín, dobro a zlo, teplo a zima. Jako muž a žena, duše a tělo, život a smrt, plus a mínus, elektřina a magnetismus. Každý bod se jednou v dokonalé harmonii navrátí ke zdroji a vytvoří opět jednotu a kruh se uzavírá.

Tajuplný bod uprostřed kruhu symbolizuje také duhovku uprostřed oka. Podle vyprávění lidí, kteří se ocitli na prahu mezi životem a smrtí, ve stavu kómatu viděli světelný bod, který se k nim přibližoval

a zvětšoval se. Vnímali světlo vyzařující lásku a harmonii. Bod v kruhu symbolizuje prajednotu uprostřed věčnosti. V astrologii je bod v kruhu symbolem Slunce (nebeského oka).

Spojíme-li dva body, (dva středy dvou kružnic), vznikne přímka. Pokud bychom žili na přímce, náš svět by byl jednorozměrný. Pokud bychom žili v rovině (na ploše) náš svět by byl dvourozměrný. Symbolem polarit je číslo dvě a symbolem čísla dvě je přímka. Číslo dvě představuje polarizaci prahmoty, (pól a protipól, viditelné a neviditelné, hmotu a antihmotu), kdy jedno nemůže existovat bez druhého. Dvojka rezonuje s černou barvou, černá na rozdíl od bílé ostatní barvy pohlcuje. Dvojka v periodické tabulce představuje prvek helium. Atom helia se skládá ze dvou elektronů, které obíhají kolem atomového jádra se dvěma protony. Helios neznámá nic menšího než Slunce! Slunce je kulovitý útvar žhavých plynů, hmota Slunce je tvořena především vodíkem a heliem. Veškerý život je přeměněná sluneční energie.

Trojúhelník

My ale nežijeme na přímce, náš svět je trojrozměrný, vnímáme výšku, šířku a hloubku. Symbolem třetí dimenze je trojúhelník, božská triáda, princip tvoření. Postavený špicí nahoru představuje mužskou energii a element ohně, postavený špicí dolů ženskou energii a element vody. Dva trojúhelníky, postavené k sobě hroty, představují princip sjednocení ženské a mužské energie, spojení živlové energie ohně a vody. Triáda představuje mysl, tělo a ducha, toto jest nazýváno trojjediným božstvím. Triáda sjednocuje protiklady a povznáší je na vyšší úroveň.

Trojúhelník představuje oko vševidoucího boha, kvantové vědomí vesmíru, znamená moudrost, jednotu, tvořivý intelekt. V podobě talismanu je magickým ochranným znamením, obzvlášť pokud jej znázorníme modrou barvou. Je také symbolem magického třetího oka. Symbolem všeho, co se odehrává pod i nad prahem vědomé mysli. Rezonuje s planetou Saturnem.

Trojúhelník koresponduje s číslem tři. Číslo tři představuje princip Akáši, vesmírné knihovny přesahující hranice pozemského a astrálního světa, který existuje paralelně se světem fyzickým. Symbolizuje vše minulé, přítomné i budoucí. Život, smrt, znovuzrození. Duši, tělo, mysl. Číslo tři rezonuje se základní žlutou

barvou. Smícháme-li žlutou barvu (slunce) s barvou modrou (nebe) vznikne zelená (příroda). Zvláštní je, to jen tak na okraj, že Slunce je zhruba 330 tisíckrát hmotnější než Země.

Čtyřstěn

Symbol čtverce představuje hmotu a materiální svět, čtyři živly a čtyři světové strany, uspořádanost a logiku, tím se čtverec stává emblémem přírody. Čtverec je symbolem bezpečí, je znamením řádu a pevné půdy pod nohama, je symbolem prostoru, hmoty a času. Zároveň ohraničuje a uzavírá. Představuje materiální realitu, uzavřené pole (pro hmotné tělo nepřekonatelnou dimenzi). Čtvrtým rozměrem je čas, přidáme-li prostor, vznikne časoprostor, svět forem. Ale také svět pohybu, čas je definován pohybem. Zároveň je symbolem nesmrtelnosti vědomí. Čtverec je spojován s Jupiterem.

Čtyřúhelník v podobě kosočtverce symbolizuje spravedlnost. Kosočtverec představuje symbol narození i smrti, přechod z jednoho do druhého. Při magických rituálech se v antickém Řecku používal jako ochranný štít a symbol spravedlnosti.

Čtverec koresponduje s číslem čtyři. Číslo čtyři rezonuje s barvou zelenou. Čtyřka je symbolem rovnoramenného kříže, křižovatky čtyř cest, tím je zároveň symbolem svobodné vůle. Máme čtyři světové strany, ale pokud chceme někam dojít, musíme se rozhodnout, vydat se můžeme vždy jen jedním směrem. Avšak k horizontu, který vidíme před sebou a který odděluje nebe od země, nikdy nedojdeme, ať už se vydáme kterýmkoliv směrem. Horizont se nám bude stále vzdalovat. K horizontu se můžeme vydat nekonečně mnoho směry, může nám to trvat nekonečně dlouho a stejně jej nikdy nedostihneme.

Šestistěn

Symbolizuje prazáklad hmoty. Harmonické vyplňování prostoru spatříme například v šestiúhelníkové struktuře řetězení ledových krystalků. Ledové krystalky sněhu mají podobu šesti ramenných hvězdiček nebo šestibokých destiček, které se na principu fraktálnosti spojují do pravidelných útvarů. Ve sněhových vločkách se zrcadlí vesmírná harmonie – zvětšené pod mikroskopem podobají se překrásným krajkám. Základním prvkem důležitým k životu je

uhlík. Molekuly uhlíku jsou tvořeny šesti atomy, vytvářejí prostorový útvar podobný útvaru, jenž tvoří medový plást – tedy šestiúhelník.

Šesticípá hvězda zvaná hexagram – Šalamounova hvězda je symbolem makrokosmu, božské prozřetelnosti. Každý cíp hvězdy samostatně představuje jednu planetu a k ní přiřazený kov: stříbro a Měsíc, železo a Mars, měď a Venuše, cín a Jupiter, olovo a Saturn. Uprostřed Davidovi hvězdy kraluje zlato a Slunce.

Šestistěn je dle Platóna symbolem elementu země. Symbolem šestistěnu je krychle, představuje materiální svět. Krychle je prostorový útvar a šestiúhelník je její dvojrozměrná podoba. Symboliku krychle můžeme najít v architektuře středověkých katedrál. Též Svatyně svatých v Šalamounově chrámu měla tvar krychle. Šestiúhelník koresponduje s číslem šest. Šestka je číslem knihy Genesis. Šestého dne stvořen byl člověk. Symbolem šestky je lidské srdce a sebeuvědomění, také sexualita. Číslo šest rezonuje s omamnou vůní kadidla a barvou indigo.

Osmistěn

Osmistěn je podle Platóna symbolem elementu vzduchu. Vzduch je symbolem dechu a dech nám dává život. Rezonuje s planetou Merkurem. Do magického prostoru osmiúhelníku můžeme vepsat dvojitý rovnoramenný kříž. Osmicípá hvězda se nazývá oktogram, je symbolem překonání času. Osvobodíme-li se od času, osvobodíme se od strachu ze smrti.

Osmiúhelník koresponduje s číslem osm. Představuje sféru intelektu, rozumu a vědění, sféru vědy jako takové. Číslo osm spojuje energie čtyř živlů s energií čtyř archandělů: oheň – Michael, vzduch – Rafael, voda – Gabriel, země – Uriel. Magická osmička představuje dvojitý kruh, nekonečno, spravedlnost.

Dvanáctistěn

Důležité tajemství skrývá dvanáctiúhelník. Esoterickým symbolem vesmíru je dodekagon – dvanáctistěn. Dejme tomu, že tvar vesmíru jako celku je podoben dvanáctistěnu. Symbolem dvanáctistěnu je granátové jablko. Granátové jablko je symbolem fraktálnosti – dokonalého vyplňování prostoru hmotou. Dvanáctiúhelník koresponduje s číslem dvanáct.

Dvacetistěn

Další z řady mnohostěnů symbolizuje podle Platóna element vody – zdroj všeho života. Symbolizuje molekulu vody, životadárné tekutiny. Dvacetistěn si můžeme představit jako balónek ušitý z dvaceti rovnoramenných trojúhelníků. Číslo dvacet je také hermetickým číslem Měsíce, který má velmi úzký vztah k vodě a její životadárné energii. Symbolem čísla dvacet jsou mystické zážitky, například v podobě DejaVu.

Geometrický model vesmíru

Víme, že světlo je nositelem informací, a že světlu trvá určitý čas, než dorazí z bodu A do bodu B, proto můžeme pozorovat minulost vesmíru. Záření kosmického pozadí je zkoumáno družicí, která přinesla světu velmi zajímavá data. Na základě těchto dat je zkoumána a vyhodnocována mikrovlnná radiace pocházející z doby těsně po vzniku vesmíru – pár okamžiků po Velkém třesku. Model vesmíru, tak jak je zachycen družicí, byl vyhodnocen ve tvaru DVANÁCTISTĚNU!!! Z těchto dat vychází teorie, že vesmír je konečný. Konečnost vesmíru je prezentována symbolem dodekagonu (dvanáctistěnu).

Nemůžeme přehlédnout, že řecký filozof Platón prezentoval již v dávných dobách, že vesmír je konečný. Dokonce byl přesvědčen, (aniž by měl spojení s nějakou družicí), že má tvar právě dvanáctistěnu. Navíc není bez zajímavosti, že dvanáctistěn lze zkonstruovat pomocí Zlatého řezu – božského poměru! Představme si uzavřený vesmír jako balón ušitý z dvanácti kousků kůže, každý kousek kůže je navíc ve tvaru pětiúhelníku – zde se opět neomylně dostáváme k pentagramu. Konečnost vesmíru není konečnost sama. Prostor je nekonečný, na principu fraktálnosti je nekonečný prostor vyplněn nekonečným počtem vesmírů, poskládaných vedle sebe jako políčka v medových plástvích.

Pentagram

Pentagram je jednoduchým příkladem, který dokazuje, že známé magické symboly nevznikaly jen tak náhodou, jakousi ničím

nepodloženou abstraktní představou snů. Pentagram vznikl na základě odpozorovaného přírodního, vlastně kosmického úkazu. Zde nám lidské bádání předkládá, že hvězdná symbolika spojuje lidské vědomí s vesmírnou energií odpradáva.

Pohyb planety Venuše po obloze, který najdeme vyjádřený také v astrologickém zvěrokruhu, opisuje všechny cípy hvězdy v pentagramu – čímž vytváří tento symbol také na nebi. Jinak řečeno: osmileté (cyklické) putování Venuše po obloze, vytvoří uvnitř pásu astrologického zvěrokruhu pomyslný tvar pětiúhelníku. Každý cíp Venušiny hvězdy je zasvěcen jednomu z pěti živlů: oheň, voda, vzduch, země a čistý Duch. Venušina dráha po obloze, kdy opisuje pentagram, trvá celých osm let. Osmička je nekonečno. Pětiúhelník je abstraktním symbolem ženství.

Pentagram představuje koncentrovanou sílu vesmírných energií. Je prastarým klíčem k poznání. Je symbolem páté dimenze. Symbolem dechu a vývoje lidského ducha. Často je nazýván planoucí hvězdou mágů. A není pochyb o jeho jedinečnosti, je-li v magickém pětiúhelníku skryt velmi mocný prastarý symbol – Zlatý řez.

Číslo pět je silným magickým zářičem. Pětka je, mimo vše ostatní, matematickým základem Zlatého řezu. Je symbolem rituální magie, ale také symbolem člověka. Člověk má pět smyslů, které korespondují s pěti živly: čich se zemí, chuť s vodou, zrak s ohněm, hmat se vzduchem, sluch s éterem (Duchem). Živly spoluvytváří vše jsoucí tedy i člověka. Pětka rezonuje s nebeskou barvou modrou.

Pentagram provedený v modré barvě bude vyzařovat ochrannou energii. Podobu pentagramu nalezneme také v pětilisté růži. Spojíme-li vrcholy pěticípé hvězdy, vznikne symbol zvaný pentagon

Pokud pentagram uzavřeme do kruhu a do vzniklého prostoru namalujeme rozkročenou lidskou postavu, přesně podle zásad Zlatého řezu, vyjádříme tak trvalé sjednocení těla, mysli a ducha. Vědomí, podvědomí a nadvědomí. Neznámějším dílem v této podobě je pentagram ztvárněný malířem Leonardem da Vinci. Někteří badatelé mají za to, že Leonardo byl první, kdo božský poměr nazval Zlatým řezem.

Geometrie lidského těla nám ukazuje, že mikrokosmos člověka je tajemným odrazem matematicky (nenáhodně) uspořádaného vesmíru. Všechno je obsaženo ve všem. Kolem ležící osoby – rozkročené lidské postavy s rozpaženými pažemi – můžeme opsat kruh, kdy bod středu je přesně v lidském pupku. Kružnice přitom přesně opisuje konečky prstů rukou a chodidla. Pokud si lehne na podlahu, nohy rovně natáhneme a ruce rozpažíme v pravém úhlu, potom lze z rozměru od hlavy k patě a z šířky rozpažených paží vytvořit čtverec. Čtverec v kruhu je prastarým symbolem, kruh představuje věčnost, čtverec hmotu a prostor. Čtverec v kruhu tvoří základ indických mandal. Nejen z tohoto důvodu má geometrie přívlastek – posvátná.

Deseticípá hvězda

Můžeme si ji představit složenou ze dvou pentagramů položených přes sebe. Je symbolem dimenze duchovní sféry, která leží nejbliže k Zemi, je bránou do zahrady eden. Koreponduje s číslem deset, v geometrii ji představuje desetiúhelník.

Číslo deset rezonuje se Zemí. Je číslem člověka v jeho dosažené dokonalosti, vnitřní jednoty s nejvyšším Universem. Desítka je považována za dokonalé číslo, za číslo bohů. Symbolem desítky je také čtverec v kruhu, představuje nejhustší formu hmoty, kdy čtverec představuje Zemi a kruh nebe. Známe desatero přikázání, máme deset prstů. Desítka je číslem ukončení a nových začátků, poukazuje k návratu do středu, znamená celistvost a zároveň návrat k číslu jedna. Desítka je číslem času, nabádá člověka vyrovnat se s časem a tím i s přírodními a životními cykly. Ponouká nás žít zde a tady, žít více přítomným okamžikem.

Polovina desítky je pětka – číslo člověka. A pět plus pět je deset – číslo boha. Průřez dvojitou šroubovicí DNA tvoří DESETIÚHELNÍK!!! A aby toho nebylo málo, tak každá spirála dvojité šroubovice opisuje tvar PĚTIÚHELNÍKU!!! Pětiúhelník v podobě pentagramu je už celá tisíciletí symbolem člověka. Že je kód DNA podoben velice složitému počítačovému programu, je už všeobecně známo. Ale i z dalších, většinou přehlížených „maličkovostí“ jde mráz po zádech. Z dokonalosti vesmírné geometrie jde až posvátná hrůza.

Tajemství čísla dvanáct

Dvanáctka je jednotkou měření času a prostoru, je číslem dvanáctkového systému. Máme dvanáct hodin na ciferníku. Dvanáct měsíců v roce. Nejmagičtějším časem v roce jsou dny rovnodennosti, kdy noc a den trvají přesně dvanáct hodin. Mystické číslo dvanáct představuje karmické dluhy. Zvěrokruh je složen ze dvanácti slunečních znamení. Z pohledu magie a astrologie známe jedenáct vládnoucích planet: Slunce, Měsíc, Země, Merkur, Venuše, Mars, Jupiter, Saturn, Uran, Neptun, Pluto. Dvanáctá planeta teprve čeká na objevení. Již dávné civilizace předpokládají její existenci. Dostala jméno Marduk nebo také Nibiru.

Známe dvanáct Ježíšových apoštolů. Král Artuš usedá ke kulatému stolu se dvanácti rytíři. Řecká mytologie nám představuje dvanáct bohů – titánů, kterým vládne Zeus. Obyvatele starověkých Athén tvoří dvanáct skupin. Do Nového Jeruzaléma vede dvanáct bran. Děti Izraele tvořily dvanáct kmenů, stejně tak keltských kmenů bylo dvanáct. Císařovna vyobrazená na tarotové kartě má na hlavě korunu, tvořenou myrtovým věncem zdobeným dvanácti šesticípými hvězdami. Svá tajemství skrývá například dvanáctá rovnoběžka. Pražský orloj se pyšní dvanácti apoštolů. Smrtka zde představuje probuzení hadí síly. V alchymistických spisech bývá uvedeno, že k dokonalosti bytí, tedy k úplnému probuzení hadí síly, je třeba vykonat dvanáct magických operací. Tedy nikoliv náhodou máme dvanáct šroubovic DNA. Každá čakra v našem těle odpovídá jedné šroubovici DNA. Základních čaker v těle člověka je sedm, základních energetických center „duše člověka“ je dvanáct.

Rok má dvanáct měsíců, na konci roku bilancujeme a hodnotíme naše skutky. Dvanáct pokorných zastavení svátků zimního slunovratu je návod k meditacím a rozjímání o pravém účelu vánočních svátků. Dávno jsme zapomněli, jaký je skutečný smysl vánoc. V souvislosti s tématem je důležité vzít na vědomí, o co v tyto dny jde z pohledu čistě esoterického. Rok má dvanáct znamení zvěrokruhu, symboly zvěrokruhu jsou základními archetypy vesmíru, během roku ovlivňují naše vědomí. Konec roku je časem, kdy se otevírá kosmické vědomí, tehdy působí nejsilněji účinek zákona: příčina - následek. Snad proto jsou lidé podvědomě hodnější především k sobě navzájem! Z vesmíru můžeme v tyto dny odečíst spoustu plodné inspirace. Můžeme též provést osobní očistu a poklidit si v podvědomí, odstranit vše staré a usazené z minulosti.

Vlastní vědomí očistíme, pokud se budeme věnovat rozjímání nad významem dvanácti znamení zvěrokruhu. Začínáme druhý svátek vánoční, v noci z 25. na 26. prosince a končíme 6. ledna. Každý den věnujeme pozornost jednomu z dvanácti znamení v tomto pořadí: Ryby, Vodnář, Kozoroh, Střelec, Štír, Váhy, Panna, Lev, Rak, Blíženci, Býk, Beran. Ryby jsou symbolem křesťanství. Nyní probíhá přechod z kosmického vědomí Ryb do vědomí Vodnáře. Tato meditace je symbolem ohlednutí se „zpět“, proto jednotlivá znamení pokračují v opačném sledu, než jak se díváme na hvězdné pozadí v kalendáři během roku.

Také v knize Genesis je nápadně mnoho odkazů na posvátnou dvanáctku. Stejně tak ve studiích, které se zabývají posvátnou geometrií, architekturou prastarých chrámů, architekturou pyramid. Původní Starý zákon, biblická kniha Genesis obsahuje klíče k nezodpovězeným otázkám. Obsahuje nejen informace o DNA ale i tajný kód, jehož rozluštění má být odpovědí na otázku o původu člověka. Obsahuje vyprávění o zrodu světa, o počátcích lidstva. Nový zákon je přepisem původního Starého zákona, tím naprosto zásadně ztrácí na významu. Některé pasáže, a tím pádem velice významné informace, které se ovšem obyčejný lid nemá dozvědět nebo jim porozumět, jsou úmyslně odstraněny případně pozměněny. S tím vším souvisí, že máme sedm hlavních čaker, dalších pět čaker (dohromady dvanáct) nás skrze auru spojuje s kosmickým vědomím. Ale to není všechno, kosmologie moderní vědy a hlavně kvantová fyzika možná již brzy přinese rozluštění. Moderní svět se rychle blíží k poznání: **kvantového vědomí vesmíru.**

Energie hadí síly

Zmíněná hadí síla je uložena v oblasti první čakry. Představuje evoluční prasílu, životní energii. Jejím symbolem je například spirála. Pokud spí, pokud je neprobuzená, je znázorněna spícím, do klubíčka svinutým hadem červené barvy. Vzpomeňme na Jiřka ze známé pohádky o Zlatovlásce – v okamžiku kdy ochutná hada, porozumí řeči zvířat a zpěvu ptáků – zde je skryt jinotaj o probuzené hadí síle. Probuzená a očištěná hadí síla, v okamžiku, kdy dojde k pomyslné smrti a znovuzrození, bývá někdy zobrazována také jako roj včel. Včela je symbolem od sebe neoddělitelných prvků: hmoty a energie.

V okamžiku probuzení životní energie, například pomocí hluboké meditace, rituálního tance nebo rituálního sexuálního aktu, můžete odkudsi vnímat nadpozemskou hudbu, nepozemské velmi zvláštní zvuky, případně zvuky připomínající bzučení roje včel. Vnitřním zrakem můžete spatřit zlatavou záři prolínající se s jemně purpurovou barvou. Případně uvidíte červený ohnivý trojúhelník ale i další magické symboly. Začne-li se hadí síla probouzet, ať už vědomě nebo nevědomě, prostupuje její energie z oblasti pohlavních orgánů vzhůru po páteři celým tělem, skrze všechny ostatní čakry. Dosáhne-li korunní čakry, potom dojde k vzplanutí netušené životní a duševní energie. V nejkrajnějším případě dojde též k „osvícení“. Symbolem probuzené hadí síly je také hexagram, Šalamounova pečeť (šesticípá hvězda složená ze dvou trojúhelníků).

Podíváme-li se na hadí sílu zblízka, zjistíme, že jde v podstatě o uctívání ženské energie, akceptování sexuality. Jde o koncentrované soustředění se na pozitivní myšlenky, jde o víru, duševní čistotu, magické procesy. To vše nakonec neomylně vede ke spojení s všeprostopupující kosmickou oživující energií. Potlačování ženské energie vede naopak k mnoha duševním ale i tělesným problémům. Na celospolečenské úrovni, kdy světu vládne patriarchát, dochází k problémům celospolečenským. Dochází ke konfliktům na úrovni nesprávné výměny energií neboli disharmonie mezi ženským a mužským světem. Ve středověku toto vyvrcholilo až pálením čarodějnic.

Symbolem hadí síly jsou také měsíční bohyně, Měsíc a stříbro. V mnoha legendách a pohádkách je skryt význam procesu probouzení hadí síly. Ať už jde o spící princeznu, královskou korunu, sedm

dračích hlav, zakopaný poklad, létající koberec nebo o zakázanou třináctou komnatu. Například bohyně Venuše, zjevující se v mořských vlnách a vystupující z mušle na břeh, představuje jinotaj, vypovídající o probuzené hadí síle.

Určitě si dokážete vybavit šamanské rituální tance, ty spočívají v krocích vedených do spirály, tak se v těle aktivuje do spirály stočený spící had. Během meditačních cvičení, směřujících k aktivaci hadí síly, se špička jazyka opírá o patro, oživující energie je tak vedena vzhůru skrze sedmou korunní čakru nad hlavu. Energie dále prochází málo známou osmou čakrou, která se nachází nad hlavou, v místě, kde u některých jedinců můžeme zaznamenat silné záření aury. V ústech se může objevit jakoby nasládlá, podivně elektrizující chuť. Východní tao-jóga nám předkládá, že se jedná o „nektar nesmrtnosti“. Individuální pocity, které vzestup hadí síly tělem skrze čakry doprovázejí, jsou velmi podobné sexuálnímu vzrušení, ač s tímto nemají v tento okamžik nic společného.

Energie srdeční čakry

Srdeční čakra spojuje vnitřní bytost s okolním světem, je jedním z nejdůležitějších energetických center v těle člověka. Pozvedá ho na vyšší duchovní úroveň, ukazuje cestu k Jednotě. Její síla a tvořivost ožívá, čím více jsou v harmonii první tři čakry. Srdeční čakra je energetický průsečík spojující nebe se zemí. Uzavřeme-li svá srdce, uzavřeme se světu i sami sobě. Zůstaneme zranitelní! Je to tím, že životní energie nemá možnost proudit dále do vyšších čaker. Překonáme-li zranitelnost, jež je součástí poznání, otevřeme své vědomí o něco více a zvýšíme energetické vibrace. Tak se přiblížíme k nejvyšší vesmírné energetické vibraci: skutečné Lásece.

Srdeční čakra je tím více otevřená, čím více radosti prožíváme, dokážeme-li lásku dávat ale i přijímat. Tím více zažíváme svobody, včetně svobody ducha. Potom dojde k souznění mezi duchem a tělem. To znamená: souznění mezi myslí, myšlenkami a tělem. Přijímáme sebe s láskou a bez předsudků. Milujeme-li sebe, vyzařujeme pozitivní energii, tím ji k sobě zpětně přitahujeme. Zde je myšlena sebeláska duchovní. Láska je čirá energie.

Energie čakry času

Další důležitý energetický bod, čakra času, se nachází v těle člověka v oblasti krční páteře. Aktivace čakry času způsobí poněkud jiné vnímání plynutí pozemského času. Aktivuje-li se v těle hadí síla, čistá sexuální energie první kořenové čakry, životní energie začne proudit podél páteře směrem vzhůru. Následně pronikne čakrou času, potom dochází k celkové regeneraci těla a zpomalení stárnutí. K tomu je zapotřebí dokonalé myšlenkové koncentrace.

V legendách a mýtických příbězích je tento fakt skryt v na první pohled poněkud krutých jinotajích, kdy je například Jiříkovi v pohádce o Zlatovlásce sřata hlava. Přesným zásahem, který zde symbolicky vykonává kat, se může čakra času nenávratně zničit nebo naopak aktivovat. Poprava je zde symbolem zastavení času. Kdo má potíže s krční páteří, má ve své podstatě potíže na duševní úrovni s časem. Například se trápí minulostí, ožívuje bolestivé vzpomínky, trápí se pocity viny nebo křivdy, bojí se budoucnosti, obává se stárnutí. Případně má dojem, že ve svém životě nic nestihá.

Sedm rovin vědomí

Lidské vědomí rezonuje s čakrami, se sedmi základními energetickými centry. Tato energetická pole jsou propojena s dalšími pěti skrytými rovinami kosmického vědomí. Čakry, jinak zvané také energetické pletence, představují energetická pole v těle, jakési víry vzájemně doplňující se energie. Jednotlivé body postupují v linii podél páteře, souvisejí s různými úrovněmi vědomí. Čím více energetických průsečíků je otevřených, čím volněji jimi proudí energie vzhůru po páteři, tím vyšší vibrace má naše energetické tělo.

Tím více jsme schopni napojit se na vesmírné rezonance, otevřít se transformaci vědomí. Každá čakra se projevuje samostatně, může být otevřená nebo zavřená.

Skrze čakry prochází universální životní energie. Pokud je v oblasti některé čakry problém, energie zde neproudí volně. Můžeme si pod tím představit, že v místě té které čakry „vypadly pojistky“ našeho energetického systému. Potom určitá oblast nefunguje tak, jak by měla. Jednotlivé čakry energii vysílají, přijímají, ale také transformují. Sedm základních čaker je spojeno se sedmi barvami duhy. Každá čakra harmonicky vibruje s určitou frekvencí barev, neboť barva je sama o sobě také druhem energie. Sedmiramenný svícen se zažehnutými plamínky sedmi svíček symbolizuje sedm otevřených čaker.

První čakra – kořenová či bazální, též hadí síla. Je úzce spjata s fyzickým světem, s vnímáním hmoty, s vnímáním životní energie. Jde o čakru vitality, vůle a instinktu. Nachází se v oblasti pohlavních orgánů. Ze smyslů je spojena s čichem. Živel: země. Barva: červená, světle fialová.

Druhá čakra – sakrální či křížová. Propojuje vnímání hmoty s emocemi a cítěním. Nachází se pod pupkem. Je čakrou tvořivosti. Je-li zablokována, člověk neumí zvládat stresové situace. U žen je spojena s plodností. Ze smyslů je spojena s chutí. Živel: voda. Barva: oranžová, zlatá, jantarová.

Třetí čakra – čakra solárního plexu. Propojuje hmotný svět a emoční cítění s rozumem, myšlením a schopností rozlišování. Tato čakra nejvíce rezonuje s energií slunečního světla. Je spojena s osobní silou, pevnou vůlí. Nachází se pod hrudní kostí za žaludkem. Emoce, jakési chvění nebo svírání různého druhu, pociťujeme právě v oblasti žaludku. Ze smyslů je spojena se zrakem. Živel: oheň. Barva: žlutá, zlatá, růžová.

Čtvrtá čakra – srdeční. Představuje energii srdce, spojuje člověka s vnějším světem na duchovní úrovni. Nachází se zhruba uprostřed hrudníku. Jde o místo, kam každý člověk podvědomě ukáže rukou, pokud vysloví „já“. Zde je sídlo vyšších emocí, jako je soucit, něha, bezvýhradná láska. Ze smyslů je spojena s hmatem. Živel: vzduch. Barvy: zelená, růžová.

Pátá čakra – čakra času. Představuje hlubší uvědomování, hlubší komunikaci se světem forem. Je čakrou komunikace, umění naslouchat, sebeprosazení. Je-li aktivována, vede nás k myšlenkám, které realizujeme skrze umění, psaní, hudbu, tanec. Nachází se v oblasti šíje (krční páteř). Ze smyslů je spojena se sluchem. S tím souvisí staré rčení: „Kdo v tichosti naslouchá, uslyší!“ Živel: éter (prána). Barva: modrá, stříbrná, tyrkysová.

Šestá čakra – třetí oko. Představuje onen fenomén, kterému říkáme šestý smysl, souvisí s vůlí, moudrostí, intuicí, vnitřním zřením a psychickou energií. Nachází se mezi obočím. Zde se aktivují vyšší duševní síly, intuice, telepatická energie. Barva: indigová modř, světle fialová, tyrkysová. K aktivaci třetího oka přikládáme mezi obočí ametyst, kámen mystické fialové barvy. Ne náhodou mají egyptští faraoni na čelence symbol hada.

Sedmá čakra – korunní. Propojuje fyzické tělo s vyšší duchovní dimenzí, s takzvaným sedmým smyslem. Je úzce spjata s vesmírnou energií, jde o sídlo spirituality. Otevírá vědomí, dovoluje přístup k vyšším realitám, tím umožňuje růst osobnosti a souznění s duchovní sférou života. Jejím otevřením dochází k harmonickému souladu mezi myslí, tělem a duší, potom snadněji probíhá transformace vědomí. Nachází se na vrcholu hlavy. Barva: fialová, zlatá, bílá.

Dvanáct duchovních stupňů

Osmá čakra – je čistě duchovní. Nenachází se přímo v lidském těle, ale v oblasti aury, která rezonuje celým tělem a zároveň jej přesahuje. Osmá čakra se nachází nad hlavou, můžeme ji spatřit jako světlo, podobné aureole vyobrazované nad temenem světců. Otevření tohoto vesmírného průsečíku dosahují jen zcela výjimeční lidé, díky celoživotnímu úsilí v souladu s planetární a vesmírnou harmonií.

Dokonalosti nejvyšší dosáhneme spojením se zbývajícimi čakrami, energetickými body kosmických rozměrů – pokud vezmeme na vědomí, že celkový počet energetických center je dvanáct. Devátou čakru představuje vědomí planety Země. Desátou čakru představuje vědomí Měsíce. Jedenáctou čakru představuje vědomí Slunce. Dvanáctou čakru představuje galaktické vědomí. Pro pozorného čtenáře je stále zřejmější, že nikoliv náhodou máme dvanáct šroubovic DNA. Dvanáctka je dokonalé mystické číslo.

Nebudeme rozebírat podrobně význam jednotlivých čakr, v této knize na to není dostatek prostoru, podíváme se v následujících řádcích pouze na několik souvislostí, které nás nejvíce zajímají v tuto chvíli. Jsme trojjediné bytosti, žijeme v trojrozměrné realitě. S tím souvisí, že většina z nás má přístupné, méně či více, hlavně první tři čakry (fyzickou, citovou, mentální). Nejsou-li první tři čakry v harmonii, nemáme mnoho šancí dokonale otevřít čtvrtou, srdeční čakru. A skutečně si uvědomit, že láska je cosi nepodmíněného. Potom si pleteme lásku s nezdravou sebeláskou, se závislostí, nebo ji vědomě či nevědomě užíváme jako prostředek moci. Láska je jev čistě iracionální, nelze ji vysvětlit racionálně.

Skryté symboly hadí síly

Planeta Země má vlastní energetická centra, je protkána energetickými liniemi. Hlavních šest čakr se nachází každá na jednom ze šesti kontinentů: Evropa, Afrika, Austrálie a Oceánie, Asie, Severní a Střední Amerika, Jižní Amerika. Lidské tělo ale má sedm základních čakr, avšak stejně tak Země. Jeden ztracený, bájný kontinent představuje marně donekonečna hledanou Atlantidu. Atlantidu hledáme jako ztracený bájný poklad. Hledáme ji podvědomě potopenou na dně oceánu – hluboká voda v hermetice představuje podvědomí.

Zmizelá Atlantida symbolicky představuje hadí sílu, první čakru Země, ukrytou a spící kdesi na dně oceánu. Atlantida tedy představuje část oddělenou od Jednoty. Stejně jako když původní člověk – Adamah, oddělil se od Jednoty a hadí síla, tedy vše prostupující energie sestoupila v jeho těle do první kořenové čakry. Od té doby „spí“ na samém dně energetického systému člověka. Tehdy se od sebe oddělila duše, duch a hmota. Zrodil se muž a žena.

Původní člověk – Adamah je nikoliv muž ale předchůdce Adama a Evy, tedy muže a ženy. Jde o bytost s nadpřirozenými schopnostmi, jde o alchymistický symbol dokonalého spojení těla a duše, čili muž i žena současně. Původní člověk je dle legend tvor stvořený z hlíny. Adamah je hebrejský výraz označující červenou hlínu – zde si musíme uvědomit skrytou symboliku: člověk je stvořen ze stejných

prvků jako vše ostatní ve vesmíru. Podle starých legend dosahoval původní člověk nesmrtelnosti, případně se dožíval vysokého věku.

Také kotel, vroucí voda a vodní pára jsou symbolem sexuální energie, magického sexuálního aktu. Kotlík v magii či alchymii, v kterém se vaří tajemné lektvary, představuje sídlo sexuální energie v těle člověka. Symbolicky to vyjadřuje ve vroucím kotli sedící lidská postava, jde o jinotaj pojednávající o probuzené hadí síle. Do varu se dostáváme při sexu. Dokážeme-li sexuální energii správně použít v magickém duchu, může se nám podařit aktivovat hadí neboli životní sílu. Potom snáze dochází k celkové transformaci vědomí, ke kvantovým změnám v životě nejen člověka. Projde-li proměnou člověk, potom pozvedne láskyplnou vibraci i planeta Země. Symbolem transformace jsou například vzácné perly, nalezený poklad (svatý grál), proměna zámotku v motýla.

Alchymie je nauka o přeměnách, zásadní magická poučka zní: „Odděluj a spojuj.“ Zde je přirozenou alchymistickou laboratoří neboli svatyní právě lidské tělo. O přeměně sexuální energie na životní sílu pojednává tantra, jóga a taoismus, především ale staré, původní texty obsahují to správné spirituální vedení! Na moderní komerční knihy v tomto případě raději nespolehejte.

Pomyslíme-li opět na planetu Zemi, jako na živou bytost, tak se nám zde nabízí analogie ke vroucímu kotli, pokud se zamyslíme nad vroucí a bublající a lávu chrlící sopkou (mužský princip). Opakem jsou jeskyně, představují „dělohy“ země (ženský princip). V jeskyni se může „narodit“ nový člověk. Meditační dlouhodobé pobyty v absolutní tmě představují regresivní metodu očištění, případně osvícení, kdy samovolně dochází k magické přeměně – iniciačnímu procesu. Hadí korunka je symbolem probuzené hadí síly, nejvyšší duchovní úrovně. Had na stromě, případně na kříži, představuje nejvyšší alchymistický proces. Jde o proces spojení protikladů, symbolické spojení síry a rtuti, kdy hořící síra váže těžkou rtuť. Proměnu prvotní materie ve vyšší substanci symbolicky představuje také orel s hadem v zobáku.

Hadí legendy

Nikoliv náhodou je právě had symbolem životní síly. Ke stromu života neodmyslitelně patří toto záhadné a magické stvoření. Pomineme-li hada z původního ráje, máme tu ještě obraz hada – zvaného Uroboros – držícího vlastní ocas v tlamě. Je symbolem kola roku, věčného času, pomíjivosti a časoprostoru. Určitě se vám vybavuje také magické zobrazení majestátní kobry na čelenkách egyptských faraonů. Kobra, v tomto případě had Ureus, je symbolem Slunce. Dále je had v magii spojován se zasvěcením, moudrostí a silou energie proudící lidským tělem, tak i tělem planety Země. Hadi symbolicky představují energetické linie proudící u člověka po linii čaker, a zároveň ve vrstvách pod zemí, takže had vlastně symbolizuje onu prazákladní energii. Dva propletení hadi jsou symbolem moudrosti, spojení levé a pravé hemisféry. Není divu, že je had hlavní hrdinou v tolika mýtických příbězích.

V magii má had zásadní význam a v mytologii mystickou moc, téměř ve všech kulturách je považován za symbol moudrosti. Ovšem v křesťanství je tomu, jak jinak, než přesně naopak! Zde má had podobu ďábla, který svedl k prvotnímu hříchu biblickou pramáti Evu. Nelze si odmyslet, že je tomu tak z důvodu spojování hada, v pohanských kulturách, s ženskou energií. Pohanská víra v přírodní energii a v přírodní zákony, kdy příroda je rodu ženského, je v podstatě prvním světovým náboženstvím. Pokud vám stále něco uniká, dovoluji si zde dát důraz na jeden zásadní ale společností úmyslně přehlížený detail: NÁBO – ŽENSTVÍ!

Had vždy zná svůj směr, nedokáže totiž couvat! Had je v přírodě mnohostranným živočichem, žije na zemi, pod zemí, v pouštním písku, na stromech, v mořích, skalnatých horách. Někteří jsou krásní

kresbou kůže, dokonale splývají s okolím. Hadi jsou jedineční už od okamžiku vylíhnutí. Mláďata mají od prvních chvil vlastnosti dospělého hada, dokáží okamžitě sami najít a ulovit potravu, a chránit se před nepřáteli. Nikdo je to neučí, přesto vědí. Zvláštností přírody je had slepák brahmánský, zastupuje jej ženský rod. Tento druh nezná pojem samec. Samička bez páření je schopna produkovat vajíčka, ze kterých se líhnou zase jen samičky. Navíc jsou přesnou genetickou kopií sebe sama.

Had v přírodě nejen, že pravidelně svléká kůži, v zimě se uloží pod zemí, kde může i zmrznout, nedýchá, srdce mu nebije, a na jaře opět ožije. Hadům se nedíváme do očí, ač špatně vidí, mají hypnotizující pohled. Hadí pohled je zvláštní tím, že jejich oči nemají víčka, proto působí poněkud děsivě. Hadi nemají sluch, reagují především na chvění země, tak zaznamenávají i sebemenší pohyb kolem sebe. Rozeklaný hadí jazyk funguje jako čichové ústrojí, v podstatě kmitající jazyk přenáší pachové informace do jamek na horním patře, kde se nachází centrum, které rozlišuje pachové částice.

Had je nezávisle na sobě působivou mystickou bytostí v mnoha kulturách. Australané uctívají Duhového hada jako duchovní bytost, ztvárňují jeho podobu odnepaměti rytinami ve skalách a na stěnách jeskyň. Had je spojován s vodou, věčně spící had vyjadřuje dobu před stvořením světa, tuto dobu nazývali Australané „Dobou snů“. Než nabrali vodu ze studánky, požádali o svolení Duhového hada. Často si představovali dávné předky jako obrovité hady. Mystického hada najdeme také v africké mytologii, obdobně je spojován s vodou a africkými řekami. Oslavován je s královským majestátem, domorodci věří, že had existoval před stvořením světa. Tím získal punc nadpřirozené bytosti, nejen v podobě ducha kmene ale i božské tvořivé síly. Had stočený do klubička symbolizuje věčnost. V Asii zas uctívají kobru královskou jako boha Slunce.

V Mexiku si od indiánů zasloužil stejnou úctu Opeřený had. Aztékům se zjevoval v lidské podobě, a opět je spojován s vodou, oblohou a plodností. Také s Jitřenkou na obloze, strážkyní Slunce. Chápan je také jako pán časů úsvitu a bůh větru. Aztécký Opeřený had disponuje obnovující a životodárnou silou. Jistě všichni známe také řeckou bohyni Medúzu s hadí hlavou. Bohyně dávných Aztéků je rovněž hadí žena, podle indiánské legendy je matkou Země, Měsíce a hvězd. Na rozdíl od Medúzy, jež je podle mytologie nestvůra – kdo se na ni podíval, zkameněl – zde je ale opět skryta analogie k

probuzené hadí síle. Jde o vědomou myšlenkovou koncentraci. Jsme-li vyzváni k tomu, abychom se neotáčeli, (jak to ostatně často bývá v pohádkách a bájích), je nám tím kladeno na srdce, abychom neztratili koncentraci, abychom udrželi sebe ve vyšším stavu rozšířeného vědomí! Zkamenět znamená ustrnout – jde o ztrátu koncentrace, sestoupení hadí síly zpět do první kořenové čakry.

Ještěrka sice není had, ale její mytologické poslání je podobné hadu a draku. Proto si ještě povězte, že pro staré Egypťany je ještěrka posvátná, představuje ochránce zemřelých. Stává se ochráncem nejistých, zmateně se pohybujících duší mezi podivnými záhrobními bytostmi, jak se můžeme dozvědět v egyptské Knize mrtvých.

Energetičtí upíři

Energetičtí upíři: to není nic nového, to je bohužel realita. Vytvořením ochranného pole se můžeme účinně bránit lidem, kteří nám životní energii, ať už vědomě nebo nevědomě, vysávají. Jde o částečnou ochranu, ke které musíme přidat pozitivní myšlení, nereagovat rozčileně a nikoho zbrkle neobviňovat, tím bychom jen přilávali oleje do ohně. Pokud nám někdo odebírá energii vědomě, dělá tak proto, že se potom sám cítí lépe a silněji. Posiluje vlastní ego.

Někdy jsou tito lidé na energii druhých doslova závislí, ne vždy si to však uvědomují. Často v druhých úmyslně vyvolávají hněv, provokují, kritizují, ponižují, intrikují, otravují své okolí, potom čerpají životní energii z projevů sebeobrany napadeného. Čím silnější emoce vyvolají (pláč, křik, stud, strach, zuřivost), tím lépe. V tomto okamžiku se energie napadeného prudce uvolní. Tito požírači emoční energie nemají slitování, nutně potřebují svou každodenní dávku. Tak dlouho provokují, dokud z nás nevymačkají všechnu životní šťávu. Někteří upíři potřebují k životu energii strachu nebo zoufalství, kterou vysávají ze svého okolí, někdy se snaží vyprovokovat násilí.

Některým požíračům energie stačí využít každé příležitosti dotýkat se druhých lidí. Soustředují se především na doteky, jejich potřeba je tak silná, že nepřipouštějí společenskou nevhodnost takového chování. Tento člověk vás při každé příležitosti poplácá po rameni,

obejme vás okolo ramen, okolo pasu, bez ohledu na to, zda je nebo není vám to příjemné. Bude-li vedle vás sedět, bude se s oblibou dotýkat vašich ramen nebo stehen, nebo vás bude plácát po ruce. Činí tak jakoby v rámci rozhovoru, díky jakoby přehnané gestikulaci rukou. Tito lidé to ale většinou dělají podvědomě, neúmyslně.

Někteří požírači energie se chovají mnohem méně nápadně, v podstatě jim stačí být v blízkosti někoho, kdo je smutný nebo se jakkoliv jinak necítí dobře. To jsou okamžiky, které je uspokojují. Ve své oběti pravidelně vyvolávají pocity strachu nebo studu, pocity odpovědnosti za jejich život, vinu a úzkost. A nedají pokoj, dokud ve vás nevyvolají špatnou náladu, dokud vás nerozbolí hlava, neudělá se vám špatně od žaludku, nebo vás alespoň nepřivedou do rozpaků. V přítomnosti této osoby vám začne být podivně, cítíte se víc a víc vyčerpáni a netušíte proč.

Je velmi smutné, že takto se často chovají rodiče vůči dětem. Buď je od sebe odstrkují a čerpají tak energii z dětského projevu touhy po lásce, která se může projevovat jakkoliv – smutkem, nemocí, revoltou, hyperaktivitou atd. Nebo čerpají energii svých vlastních dětí způsobem, kdy je uvádějí do rozpaků a pěstují v nich pocity méněcennosti. Například neustálým opakováním: „Z tebe v životě nic nebude! Nic nedokážeš! Jsi nešika!“

Jindy nám vysává energii člověk, který neustále nařká a lituje se. Běduje nad životem a soustředí se jen na sebe. Mluví sice k nám, ale nemluví s námi, na nás mu nezáleží. Tak odčerpává energii ze svého okolí. Na chvíli se stáhne do ústraní, ale jen na tak dlouho, dokud nebude potřebovat další dávku. Existují odborníci, manipulátoři, kterým stačí k odsátí energie cílený, upřený zlý pohled. Odborně se takový jedinec nazývá „arivista“, jednoduše duševní upír, člověk, který vysává životní energii druhým lidem, a posiluje tak své ego. Žije z energie druhých, z jejich radosti a elánu, nebo smutku či bolesti. V dřívějších dobách se pro ochranu používalo stříbro nebo křišťál. Dokonce i vlčí mák, bylina s čarodějnou mocí proti upírům, zlým čarodějnicím a vlkodlakům. Během magických operací se proti negativním démonům, též skrytým v člověku, používal mák, který vyrostl na hrobě sebevraha.

Psychická energie jiných osob na nás působí mnoha způsoby, aniž bychom si to vždy uvědomovali. Dopad negativního vlivu může být mentální, emoční, fyzický (odebrání energie až do silné únavy,

onemocnění). Chcete-li si zachovat v sobě klid a zdravý rozum, nikdy nepřistupujte na jejich hru. Držte si odstup, nepřipouštějte si je k tělu. Vyvarujte se přímému očnímu kontaktu, pokud je to alespoň trochu možné! Pokud už musíte jednat, reagujte opačně, než dotyčný očekává. Jednoduše se nenechte v žádném případě rozhodit. Tvařte se uvolněně a neutrálně. Nenapodobujte řeč těla útočníka. Ihned si vzpomeňte na kruh síly, který jste si kolem sebe vytvořili, a mentálně jej naplňte vibrací světla. Udělejte to hned, útočníka nechte v klidu vypovídat nebo vykřičet.

Nesnažte se takové lidi měnit, je to zbytečné, nezabírá to! Nikdo se nezmění, pokud sám nechce. Dnes žijeme v docela nestabilním emočním vypětí, setkat se s tím, že se nám někdo snaží odebrat životní energii, není ničím výjimečným. Jedině tím, že budeme vědomě vnitřně silní, na nás podobné manévry nebudou zabírat.

Často ale nastává situace, která není škodlivá, naopak! Někdy dáváme energii dobrovolně, aniž bychom si to vždy uvědomovali. Stává se tak ve chvílích, kdy někoho spontánně pochválíme, kdy nás někdo požádá o radu, kdy potřebuje utěšit v nenadálé životní situaci, potřebuje pohladit, vypovídat se nebo se vyplakat. V tom případě věnujeme životní energii, aniž bychom nad tím přemýšleli. Dáváme kousek ze sebe s naprostou samozřejmostí. Kdykoliv se také nám může přihodit, že budeme potřebovat něčí náruč, kapku životní energie, kterou nám kamarád, přítel nebo naprosto cizí člověk bez rozpaků poskytne.

Energetický ochranný štít

Jak se můžeme bránit nechtěné ztrátě životní energie? Máte pocit, že vám někdo vysává životní energii? Někdy je bohužel zapotřebí vytvořit kolem sebe ochrannou bariéru, energetický ochranný štít, abychom odrazili negativní energie směřované k nám z bezprostředního okolí, které nemůžeme jiným způsobem ovlivnit. Vytvoříme-li kolem sebe ochranné pole, nepřístupné útokům zvenčí, energie vyslaná proti nám se od ochranné vrstvy odrazí a dříve nebo později zasáhne útočníka – vrátí se k němu. Vědomě se potom soustředíme na pozitivní energii, nesoudíme druhé, dáváme si

pozor, abychom sami neodebírali energii lidem kolem nás. To se děje neustále, někdy vědomě ale většinou nevědomě.

Rituál energetické ochrany: předem proveďte očištnou koupel. Ve vodě nechte rozpustit nejméně hrst mořské soli. Soustředte se na celkové uvolnění, rozjímejte o Světle a Lásce. Následně proveďte uklidňující dechová cvičení. Potom se postavte čelem k východu, ruce držte uvolněně podél těla, dlaně otevřené a otočené k východu. Vizualizujte si nekonečné zlaté světlo, nebo zářivou energii duhového spektra. Otáčejte se ve směru hodinových ručiček velmi pomalu do kruhu. Stále si představujete zářivé světlo, které prochází skrze vás a dlaněmi jej uvolňujete v kruhu kolem sebe.

Světelný kruh kolem sebe ne zcela uzavřete. Musíte ponechat otevřený průchod pro energii pozitivní, kterou budete vysílat i přijímat! Takto spoutáte energii světla a vytvoříte silové „zrcadlo“ pro vaši ochranu. Od energetického zrcadla se bude negativní energie odrážet. Je-li to nutné, každé ráno krátkou vizualizací utvrdíte sebe o funkčnosti vašeho ochranného „světelného obalu“. Jednou za čas zopakujte rituál k obnovení vašeho ochranného pole.

Ochranná pozice: Co dělat v případě, kdy vás nepříjemná situace nečekaně překvapí? Máte pocit, že nejste dostatečně chráněni? Bez prodlení zaujměte tuto pozici: v pozici v sedu překřížte ruce i nohy. Uzavřete tak svůj osobní energetický obvod, negativní energie vám nepronikne až na kůži a alespoň částečně tím útočnickou energii odrazíte. V pozici ve stoje udělejte totéž. Ovšem nebude-li chtít vypadat jako cvok, překřížte tedy alespoň ruce nebo nohy. Toto je vhodné, pokud neradi cestujete v přeplněných prostředcích městské hromadné dopravy. Možná podvědomě vnímáte kolem sebe chaos, povětšinou negativních energetických myšlenkových proudů. Nesmíte ale zapomínat, mít za každé situace pozitivní mysl.

Ochranná mudra: Odrazit nežádoucí energii dovede také následující gesto: Prsty na ruce se dotýkají, ruce tvoří jakousi pyramidu zhruba v úrovni třetí čakry (oblast kolem žaludku). Všimněte si, že toto ochranné gesto zcela vědomě používá jedna vysoce postavená, nejmenovaná, evropská politička.

Duše nikdy nestárne

Fyzické tělo je chrámem pro duši. Proto, v ideálním případě, o své tělo pečujeme a máme se rádi. Přesto se obáváme stárnutí na fyzické úrovni a nechceme připustit, že život pozemský plynule přechází v existenci nadpozemskou. Po určité době se duše opět vrací do pozemské roviny, do nového těla, do světa hmoty. V tomto věčném koloběhu života a smrti spočívá skutečná „nesmrtelnost“. Tibetská a egyptská Kniha mrtvých učí, že smrtí rozhodně život nekončí. Též bible původně obsahovala záznamy o reinkarnaci, později však byl tento text vypuštěn.

Život je cesta světla. V tom ideálním případě. Samotnému stárnutí předchází myšlenky na blížící se stáří, strach ze stáří, stále častější pocity bezmoci a pesimismu, tím se stárnutí paradoxně aktivuje. Též jsme-li nespokojeni se současným životem, příliš se soustředíme na vzpomínky, jsme duchem nepřítomni a utíkáme do minulosti. Nedokážeme-li nalézt soulad mezi tělem a duchem. Neuznáme-li, že naše tělo je chrámem pro duši. A popíráme-li svou vlastní sexualitu. Nejhorší je, pokud myšlenky začnou „plout“ jakoby mimo naše tělo, naše vědomí, mimo realitu, tím vznikají různé disharmonie. Každý člověk během času osobně ztělesní sám sebe přesně dle představy, jakou o sobě má. Buňky každého fyzického těla jsou stejné, časem jsou ale prodchnuty nehmotnou a bezrozměrnou složkou lidské osobnosti, jež tělo obývá. Podstatou hmoty, ať už jde o tělo, strom nebo minerál, nejsou atomy ale cosi pro nás neskutečného a nepředstavitelného – vše oživující božská energie.

Stárnutí je v lidech uměle programováno již od dětství. Ve škole jsme zavaleni spoustou v životě nepoužitelných zbytečností, myšlení je zaměřeno převážně na logiku. Společností jsou nám předkládány často zbytečné a zkreslené vzpomínky na minulost. Neučíme se prožívat přítomnost, přebíráme zkosnatělé a zastaralé myšlení. Nesprávně používaná logika je nepřitelem intuice. Té intuice, která má schopnost zvrátit dějinné události, případně události čistě na osobní úrovni. V mládí se musíme poprat s přirozenými projevy samotného „bláznivého“ mládí, na které ti starší rychle zapomněli. A tím v nás vzkvátá revolta a představa, že stáří je něco nepatřičného. Sex je tabuizován anebo naprosto nesprávně pochopen. Přitom právě sex může fungovat jako elixír mládí. Nejde však o pouhé

sexuální vybití, ale o dokonalé harmonické spojení ženské a mužské podstaty.

Stárnutí se v této dimenzi, kterou dočasně obýváme, patrně nelze vyhnout. Ale rychlého nebo předčasného stárnutí se můžeme vyvarovat vědomě prožívanou přítomností. Nepolarizovat čili nerozdělovat věci na dobré a špatné. Přísné škatulkování má nesmírný vliv na život! Vzniká tak interpretace světa na subjektivní úrovni, tím je ovlivňována hmota a všechny děje náš život doprovázející. Nesouhlasíme s okolím, protestujeme a rozčilujeme se. Někdy jsme zděšeni, jindy znechuceni, když se cokoli ukáže být jiné, než si myslíme, že by mělo být! Velmi často nesmíme nebo nemůžeme svému okolí říci to, co si skutečně myslíme. Potom subjektivně přikrášlujeme nebo očerňujeme skutečnost, přispíváme tak k všeobecnému i osobnímu chaosu. Polarizování je často spouštěčem zbytečného stresu nebo vzteku. Stres a vztek je spouštěčem stárnutí.

Dalším prohrěškem je lpění na starých myšlenkách, stylech, křivdách. Myšlenky jsou ve své podstatě informace, které se na neviditelné úrovni zapisují do hmoty, na jejichž základě se aktivují příslušné jevy a děje doprovázející nás životem – nic není náhoda. Koncentrovanými myšlenkami můžeme ovlivnit i tělesné procesy, jde doslova o vědomí tvůrčí proces. Jde o víru, že myšlenka skutečně může ovládnout hmotu (tělo). Chceme-li například upravit tělesnou váhu nebo metabolismus, musí všemu ostatnímu předcházet změna v celkovém myšlení, v názorech na sebe sama. Bez tohoto duševního počínu nemůže žádná dieta skutečně fungovat, alespoň ne trvale. Totéž platí, chceme-li se uzdravit.

Stárnutí se určitým způsobem aktivuje již v okamžiku početí, vývoj samotné buňky je svým způsobem procesem stárnutí a obnovy. Jde o věčný koloběh života a smrti, viditelný již na buněčné úrovni, tělesné buňky procházejí neustálým procesem regenerace. Zánik a tvoření je ve své podstatě projevem dokonalé jednoty, jedno bez druhého by nikdy nemohlo existovat. Atomy, z kterých jsou složeny jednotlivé buňky, jsou věčné, jsou velmi, velmi staré. Pamatují si počátek samotného vesmíru. Každá buňka má vlastní paměť, vlastní vzpomínky a zážitky. Tak se během života utváří různé kódy, archívy nekonečných řetězců příčin a následků zapisovaných následně do hmoty. Tělo živé bytosti je složeno z nesmírně velkého počtu buněk, pro které je přirozené neustále se obnovovat.

Vesmír a příroda se v pravidelných cyklech obnovují. Nezapomínejte: „Jak nahoře, tak dole“! Podobně je tělo člověka původně předurčeno k nekonečné regeneraci. Teoreticky by stárnutí v ideálním případě, za naprosto ideálních životních podmínek, nemělo probíhat. Hmota se neustále mění v energii a energie ve hmotu, v tom spočívá tajemství nekonečného vesmíru. Tajemství probuzené hadí síly je největším okultním tajemstvím. Však v pohádkách bývají čarodějnice klidně i tři sta let staré. Symbolem nesmrtnosti je Caduceus – hůl obtočená dvěma hady, duchovní symbol jednoty protikladů, spojení ducha a těla, mužského a ženského principu.

Nyní proveďte tiché rozjímání. Nedivte se ničemu. Vše je tak, jak si to neustále přejete. Jinak to ani nemůže být. Bůh vás nikdy netrestá. Každý den je paměť vašeho rodu, do které neustále zapisujete vteřinu po vteřině vlastní historii, tak tvoříte story vašich životů. Vaše mysl je režisér a vaše oči kamera, cokoliv oči přenesou do mozku, tam je to zpracováno podle vašich vlastních slov, podle obrazů ve vaší hlavě vytvořených. Ani jeden člověk na světě nevytvoří obrazy a myšlenky a emoce totožné s vámi, při pohledu na stejný jev či událost. Vaše dojmy se dokonce mohou diametrálně lišit.

Realita je každou vteřinou posouvána do minulosti, zároveň je každou vteřinou skrze přítomnost posouvána do budoucnosti, vše se děje v jediném okamžiku. To je boží dichotomie

Proto zůstaňte až do konce svého pozemského bytí mladí na duchu. Duše nikdy nestárne. Ani myšlenky nestárnou, nikdy. Myšlenky prostě nemohou zestárnout – vy jste vaše vlastní myšlenka. Nezpívejte nikdy tesknou píseň stáří, nevytvářejte si ve své hlavě ódy na nemoci ve stáří! Strach vás vždy předběhne – uvědomujte si energii zrcadlení, co vysíláte, to se k vám odráží. Odstraňte z vaší mysli všechny nesmyslné domněnky a předsudky. Máte strach z lásky? Máte strach ze samoty? Pracujte s tím! Naučte se mít svou samotu rádi. Teprve potom přijdou chvíle, které vás od samoty osvobodí. Například poznáte toho správného partnera – a to v jakémkoliv věku.

Zákon entropie

Podstatou zákona entropie je samovolná „destrukce“. Souvisí se stárnutím živých bytostí, věcí nebo různých systémů. Jde o míru

neuspořádanosti daného systému. Rozumíme tím zdánlivý nepořádek či dokonce chaos. Jde o sílu vždy směřující k rozkladu a úpadku. Jakýkoliv systém podléhá rostoucí entropii – míře neurčitosti „náhodného“ procesu. Nic nezůstává stejné, vše se pomalu ale jistě rozkládá a rozpadá, ať už jde o jakýkoliv systém. Entropie je jeden z nejdůležitějších přírodních zákonů, který stejně funguje ve vesmíru i v lidském světě. Každá hmota, nebo jakýkoliv systém, se jednou rozpadne, otázka je pouze, za jak dlouho.

Život pozemského těla přechází dříve nebo později v smrt. Entropie se vždy ubírá jediným směrem: od vzniku k zániku. Tak například nejdříve vyrobíme a v peci vypálíme hliněný hrneček, který se časem docela určitě rozpadne v prach. Různé systémy, například politické, se dříve nebo později zákonitě rozpadnou. V životě člověka se jedná jak o rozpady různých vztahů, tak o rozklad a stárnutí fyzického těla, které je domovem pro duši – věčnou inteligenci, oživující energii. Jen jediná síla nepodléhá entropii tedy ani smrti – životní energie. Životní energie je jediná síla, která nevzniká ani nezaniká, prostě Je. Energie se přeměňuje ve hmotu a hmota v energii, to je přírodní zákon. Ani badatelé, zabývající se kvantovou fyzikou, ještě nedokázali stanovit hranici mezi energií a hmotou.

Jediná síla, která je silnější než entropie a tudíž na ni nemá žádný vliv – je síla inteligence. Tedy síla informací, v podobě energetického vlnění, navždy zapsaných ve vesmírném kvantovém vědomí. Ať už toto vědomí nazýváme vesmírnou inteligencí nebo inteligencí ducha. V momentě, kdy se tělo člověka obrátí v prach, inteligence, tedy duch, tělo přežívá. Inteligence ducha v každém dalším životě naopak sílí a zraje. Ať už se jedná o inteligenci ducha člověka, zvířete, rostliny, bakterie nebo viru. Jedině inteligence sama o sobě je vůči entropii imunní. Vše ostatní v naší dimenzi podléhá věčnému kolotoči zrození a umírání, vzniku a boření. Tato inteligence ale nemá naprosto nic společného s tím, kolik vystudujeme, nebo nevystudujeme universit. Jedná se o čistou inteligenci ducha, mající tu schopnost napojit se na centrální vesmírné vědomí.

Mnohé nám bude jasné, uvědomíme-li si, že entropie ve své podstatě úzce souvisí s disharmonií mezi opačnými póly, mezi mužským a ženským principem, mezi energiemi jin a jang. Princip této energie je nejkrásněji vyjádřen v černobílé monádě, symbolu východní filosofie. Jde o obraz dokonalé harmonie, jedná se o kruh rozdělený vlnovkou na černou a bílou polovinu. V esoterických

symbolech najdeme napříč celým světem mnoho, ať už jednoduchých nebo složitých, pravidelných geometrických obrazců vyjadřujících vesmírnou dokonalost.

Monáda netradičně

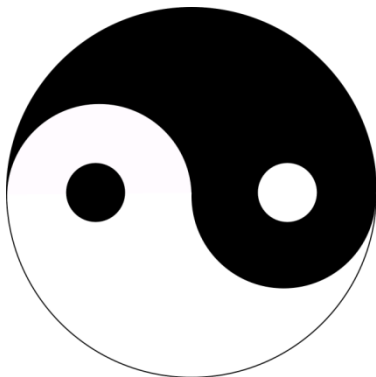
Je to mysl, kdo nás dokáže povznést k nebi nebo srazit k zemi. Ale i zašlapat do bláta. Jde o to, naučit se BÝT v přítomném okamžiku, nenásilně vyrovnat pravou a levou hemisféru. Uvědomovat si sám v sobě ženský a mužský princip a udržovat tyto dvě mentální energie v rovnováze. Monáda je mimo jiné dokonalým obrazem harmonie. Je jedním z nejkrásnějších a nejuvýstižnějších esoterických symbolů. Pojďme se tedy na tento magický symbol podívat z pohledu mužského a ženského principu.

Bílé pole s černým kruhem: levá hemisféra, mužský princip. Černé pole s bílým kruhem: pravá hemisféra, ženský princip. Vlnovka uprostřed: představme si ji jako jakési zrcadlové převrácení, pravá hemisféra totiž ovládá levou část těla. A naopak levá hemisféra ovládá pravou část těla.

Mužský princip: levá hemisféra, ale pravá ruka, svět „horejší“.
Ženský princip: pravá hemisféra, ale levá ruka, svět „dolejší“.
Vlnovka uprostřed znamená harmonii, sjednocení. Malý černý kruh v bílé ploše znamená, že v každém muži je přítomen ženský princip. Bílý kruh v černé ploše znamená, že v každé ženě je přítomen mužský princip.

Monáda tedy představuje dva póly. Dvě prvotní energie, které nelze rozdělovat: koruna stromu sice roste do nebe (mužský princip), ale výživu a sílu čerpá ze země (ženský princip)! Kmen představuje páteř, hadí sílu, která vše sjednocuje a spojuje v harmonický celek. Polovina monády představuje světlo a Slunce, druhá polovina představuje tmu a Měsíc. Vlnovka uprostřed nám připomíná magické časy mezidobí: okamžik svítání a okamžik stmívání. Jedno nelze odloučit od druhého. Dále zde najdeme například symbol života a smrti, vlnovka uprostřed značí přechodný pobyt duše v nadsvětí.

Mužský princip: Animus (duch), racionalita, ego. Slunce, světlo, poledne, den, horko, sopka, oheň. Mysl, nebe, vzduch. Luk a šíp, klas obilí. Levá hemisféra, vědomí, pravá ruka, trojúhelník postavený špicí nahoru, lichá čísla, zlato.

Ženský princip: Anima (duše, psýché), iracionalita, intuice, emoce. Měsíc, tma, noc, půlnoc. Podvědomí, moře, voda, vlhko, mlha, studna, podzemí, jeskyně. Harfa, motýl, had, drak. Pravá hemisféra, levá ruka (ruka srdce), trojúhelník postavený špicí dolů, sudá čísla, stříbro.

Ego je odvislé od našeho myšlení. Ego vytváříme vlastní subjektivní pravdou, ať už se týká čehokoliv. Ego ovlivňuje život každého jedince. Odvíjí-li se různé události kolem nás i v nás v souladu s naším egem, cítíme se být spokojeni a šťastní. Odvíjí-li se různé události v rozkolu s naší subjektivní pravdou, cítíme se být nespokojeni a nešťastní. Nelpíme-li na svém egu, jsme sami se sebou a vnějším děním v harmonii. Monáda je symbolem dokonalé harmonie.

Astrální putování

Astrální putování je svým způsobem slavnost. Jde o dočasnou existenci mimo tělo, jde o čistě éterický stav, duchovní putování, během této cesty můžeme potkat a do detailů prozkoumat sami sebe. Případně zříme cokoli, co se stane naším cílem. Jedná se o

dokonalé spojení lidského vědomí se samotným Duchem přírody. Je to nevšední, vrcholný způsob navázání kontaktu s jinými dimenzemi. Astrální tělo se ocitá mimo materiální rovinu. Případně se přenese v prostoru a čase, z přítomnosti do minulosti, z jakéhokoliv pozemského místa na jiné. Zážitek mimotělní zkušenosti prožitý na vlastní kůži, přesvědčil by nejednoho skeptika, že bezesporu existuje něco mezi nebem a zemí. Tento zážitek jako osobní zkušenost je zcela nepřenositelný, nelze jej dostatečně popsat slovy. Součástí astrálního putování je sebepoznání a sebejistota. Ze světa nepozemského si přinášíme inspiraci, vnuknutí, nové nápady, informace, kreativní myšlenky.

Astrální putování můžeme přirovnat k obyčejnému snění ve spánku. Ale jen velmi zjednodušeně! Víme, co se děje, když spíme? Spánek doprovází sen. Duše se po vymístění z těla pohybuje v astrálním světě, aniž bychom o tom měli tušení. Spánek je pro duši odpočinkem od pozemského světa a dočasným osvobozením se od hmotného těla. Na astrální úrovni čerpá energii a informace, které nám po probuzení předává skrze podvědomí. Spánek je pro duši vyšším stupněm povznesení se nad hmotu. Kdežto při vědomém stavu mimo tělo, při plánované astrální projekci si jedinec uvědomuje svou existenci, sám sebe pohledem zvenčí. Myšlenková úroveň je vyšší kvality než při bdělém stavu, může dosahovat neočekávaného maxima. Duchovní neznalost je překonána, příčinné souvislosti zjevené reality jsou jasné a řešení problémů se ve změněném stavu vědomí nabízí samo.

K vymístění z těla dochází v okamžiku, kdy se vědomí nachází mimo tělo, v okamžiku, kdy astrální tělo vibruje na takové frekvenci, která umožní uvolnění z těla hmotného. Ve stavu mimo tělo můžeme své fyzické tělo vidět nehybné a v pozici, v jaké jsme je opustili. Ve stavu mimo tělo není hmota ani čas překážkou. Pohybujeme se rychlostí myšlenky v nám známém hmotném světě, ale i v jiných dimenzích, v duchovních sférách a odlišných prostoročasech. V okamžiku vymístění z těla si nezvratně uvědomíme existenci věčné a nekonečné vesmírné moudrosti. Existence mimo tělo, v okamžicích vědomé astrální projekce, je pochopitelná pouze na základě osobní zkušenosti. Jinými slovy jde o zkušenost, kdy tělo nebiologické je odděleno od těla biologického. Nemá žádný smysl pokoušet se kohokoliv přesvědčovat sáhodlouhým, sebe víc přesvědčujícím

popisem tohoto, dá se říci, duchovního putování či mentální projekce. Nelze to jakkoliv přesvědčivě popsat.

Plánované a vědomé astrální putování je zážitek, kdy se mentální energie pohybuje v časoprostoru bez hranic, nebo kdekoliv jinde, kde si přeje být. V tomto dočasném éterickém stavu poznáváme nové skutečnosti. Pohyb „nekonečným prostorem“ řídíme vlastní vůlí, vědomě se účastníme přenosu v podstatě kamkoliv jen silou myšlenky a uskutečňujeme své představy. Soustředíme se jen na jeden záměr, myšlenky musí být jasné, abychom se nepohybovali zmateně – rychlostí myšlenky – z místa na místo. Jde o mimotělesnou zkušenost, k jejímu navození se používá technika změněného stavu vědomí. Při řízené hluboké meditaci astrální tělo opustí uvolněné, meditující fyzické tělo. Fyzické tělo zůstane ležet v poloze, v jaké je opustíme. Všechno zřetelně vnímáme, kontrolujeme a vědomě řídíme. Jde o velmi zvláštní a většinou příjemný a povznášející zážitek. Až se vám to povede poprvé, nebude se vám chtít uvěřit. Překvapením sebou žuchnete zpět do těla!

Rozšířeného stavu vědomí lze dosáhnout cvičením jógy, meditací, rituálním tancem při poslechu rytmického hlasu bubnů, dlouhodobou askezí, řízeným holotropním dýcháním, během magických rituálů. Dále při extrémním psychologickém rozpoložení, při velmi silném sexuálním zážitku, ale i spontánně. Je to dynamický, metafyzický zážitek, kdy se vědomí, oproštěno od tělesného ega, ocitá ve vyšší úrovni bytí, kdy může obsáhnout neomezené prostory nadvědomí. Je to abstraktní zážitek bez racionálna, kdy se vědomí pohybuje jakoby rychlostí čirého světla, v časově neměřitelných okamžicích. Ve vrcholném okamžiku rozpuštění vlastního ega je prožita vědomá „malá smrt“. Čiré vědomí se bezprostředně ocitá v přímém, vrcholném spojení s Duchem, neboli s kosmickým vědomím.

Zážitek odpoutání se od těla nás povznáší do vrcholných sfér poznáním absolutní svobody. Jde o napínavou, dobrodružnou cestu do hlubin prahmoty, s vědomě řízenými vizuálními zážitky.

Prostor a čas přestává být skutečností. Fyzické tělo je natolik uvolněné, že jej vůbec nevnímáme. V okamžiku naprostého uvolnění jak myšlenkového, tak svalového napětí, se soustředíme jen na velmi pomalé dýchání. Soustředíme se na přítomný okamžik. Čas plyne velice pomalu, ještě pomaleji, náhle se zastaví. Právě jsme se dostali do změněného stavu vědomí. V soustředění se hluboko do

svého nitra víme, že za okamžik opustíme vlastní tělo. Požádáme svého duchovního průvodce o ochranu a bezpečí.

Představujeme si své astrální tělo jako energii. Ten okamžik, kdy sami sebe opouštíme, poznáme – ačkoliv se nehýbáme, máme skutečný pocit pohupování se ze strany na stranu a zároveň pohybu vzhůru. Na okamžik jsme klidně nadnášeni, potom se naše astrální tělo pohodlně nasměruje a začne jakoby „plout vzduchem“. Někdo může doslova vnímat rozrážející se vzduch kolem těla. „Vzduch“ je chladivý, příjemný a je to neuvěřitelně krásný pocit. Vzduch v uvozovkách, protože je vnímán neuvěřitelně hmotně, jako bychom proploovali jakousi zvláštní esencí, velmi pružnou, živelnou a přitom lehkou jako vánek.

Zdolání vnitřních bariér

Na astrální putování musíme být duševně připraveni. Nepříjemnosti změněného stavu vědomí nás mohou v počátku překvapit. Musíme vědět, že vše kolem nás se odehrává v návaznosti na naše myšlenky. Na cokoli pomyslíme, to se odehraje, uvidíme, co budeme chtít vidět, dozvíme se odpovědi na otázky, které položíme. Chceme-li se dostat na konkrétní místo, zcela jasně si je představíme. Proto je dobré mít jasnou představivost. Můžeme však improvizovat a využít fantazie, kdy necháme své astrální tělo unášet prostorem bez hranic naprosto spontánně.

Ze začátku je nejlepší jen tak si „létat“ a vnímat jen emoce a pocity. O nic jiného neusilovat. Pokud to co nejlépe zjednoduším, dáme svému vědomí příkaz, prostě jen tak si letět nad světem, jen tak se dívat a pozorovat krajinu, oceán, ostrůvky lesů nebo velkoměsta pod sebou. V podstatě proces astrálního putování není složitý, jen musíme být v naprostém souladu s myšlenkami a s předem připraveným záměrem. Návrat proběhne naprosto jednoduše, dáme astrálnímu tělu příkaz k návratu do těla hmotného.

Nejobtížnější na celém procesu je dosáhnout onoho magického okamžiku odpoutání se za plného vědomí. Dosáhnout tohoto okamžiku a udržet se v pozitivních vibracích. Další nebezpečí spočívá v tom, že této magické činnosti, pro její nevšední krásu,

můžeme zcela podlehnout. To znamená, že na astrálním cestování můžeme být nějakou dobu závislí, nebude se nám chtít vracet do reality. Tady je zapotřebí velké opatrnosti, nesmíme za žádných okolností zapomínat žít svůj pozemský život, se všemi jeho radostmi, povinnostmi i starostmi.

Změněný stav vědomí se projeví různě. Každý člověk je originální individualita. Proto si uvedeme příklady, které ale nemusí platit pro každého. Ve změněném stavu vědomí funguje naše tělo jako vysílač a přijímač, ono tak funguje běžně, ale v tomto stavu si to plně uvědomujeme. Více než kdy jindy si uvědomujeme, dokonce velice citlivě, naše smysly: hmat, chuť, zrak, čich, sluch. Máme zostřené vidění i slyšení, intenzivněji vnímáme vůně a pachy. Ve změněném stavu vědomí intenzivně prožíváme mimosmyslové vidění v barevných, jakoby živých obrazech.

Cíleně se dostat do změněného stavu vědomí bychom se měli snažit, pouze jsme-li v duševní pohodě. Protože tento stav mnohonásobně prohlubuje emoce a pocity, které zrovna v ten okamžik prožíváme: pocit radosti, lásky, štěstí, naplnění a lehkosti. Nebo naopak: pocit zoufalství, strachu, duševní bolesti a viny. Někdy můžeme být celkem v pohodě, ale ve změněném stavu vědomí mohou vyplavat na povrch z hlubin podvědomí nezpracované, staré negativní emoce, bolesti, pocity viny, nezpracované porážky. S tím musíme počítat. Pokud takový stav přijde, prožijte všechno naplno, tak, jak se to dere ven z vašeho nitra. Nic neanalyzujte! Nechte vše nepotřebné odejít! Právě probíhá vaše vnitřní očista. Jedná se o regresi, může přijít naprosto samovolně, ničeho se však nelekejte, nic neřidte. Až to skončí, až od vás vše temné odejde, budete se cítit jako po blahodárné koupeli, budete vnitřně čistší a volní.

Kdokoli touží astrální putování zažít na vlastní kůži, nesmí mít o duchovním světě žádné pochybnosti, potom zakusí složitější magické projekce. Mimo to musí zvládnout přechod, vstup a pobyt v nadsvětí a podsvětí. Pozorný žák si je vědom, že nadsvětí je astrální svět, kam se vydává za inspirací a světlem, pro moudrost duchovních bytostí a vyššího Já. Místo neomezené pozemským časem, plně jasného světla a nekonečnosti. Je obeznámen s tím, že podsvětí nemá nic společného s peklem, že se jedná pouze o temné hlubiny vlastní duše. Místo, kde je konfrontován se všemi vnitřními strachy a obavami. Může očekávat dobrodružství, jež očistí jeho duši od všech stínů a je mu nabídnuto řešení problémů. Před vstupem do

podsvětí si žák vizualizuje vchod v podobě dutiny stromu nebo vchodu do jeskyně, nebo si představí potápění se do hlubokých vod oceánu.

Žák na duchovní cestě přistupuje k učení a životu optimisticky, upřímně a bez sobectví, je vládcem svých myšlenek. Uvědomuje si podstatu života v přítomném okamžiku a zná, jak se ponořit do absolutního ticha myslí. Má osvojenou správnou techniku dýchání a hravě se dokáže soustředit na vlastní duši. Bez pochyb dokáže plynule a bezpečně oddělit vnitřní bytost (astrální tělo) od tělesné schránky. Zčásti zapomene na racionalitu, bez předsudků a bez obav očekává splynutí času a prostoru v jeden ničím neohraničený celek. Očekává nekonečnou „vesmírnou krajinu“ svého, a nejen svého bytí. Neustále se zdokonaluje v mimosmyslovém vnímání. Nepřekvapí jej časoprostorové vidění, kdy ocitnout se může ve vzdálené minulosti, tak za horizontem budoucnosti, ale i v každém z minulých vtělení. Může se ocitnout též v přítomnosti, odehrávající se však v několika různých úrovních.

Pozorný žák ví, že po opuštění svého těla může v jediném okamžiku kontaktovat své přátele, třeba na druhém konci světa, nemluvě o kontaktu s astrálními bytostmi. Nic pro něj není překážkou, jazykové bariéry, dokonce ani průchod jakoukoli pevnou hmotou. Měl by mít předem připravený cíl a plán astrální cesty, aby zvládl efektivně řídit a kontrolovat tento mimotělní prožitek. Ovšem může si samozřejmě udělat spontánní výlet kamkoliv, kde bude mít svobodné zážitky, ať už vizuální, pocitové nebo akustické. To už ovšem musí tuto magickou techniku bravurně zvládat. No a každopádně nesmí mít strach z nefyzického světa a různých astrálních entit, které ho mohou doprovázet. A rozhodně se to nenaučí ze dne na den. Astrální putování, jehož dokonalé zvládnutí vyžaduje čas a nesmírnou trpělivost, (hodně času a hodně trpělivosti), je jedním z nejúčinnějších prostředků, jak se spojit s přírodními silami a energií vesmírného Ducha.

V egyptské mytologii nacházíme bytosti či bohy s ptačím tělem a lidskou hlavou – astrální putování připomíná lehkost bytí. Dotyčný má pocit, že se lehce vznáší v ničím neomezeném prostoru. (Nepletme si však tento ryze specifický stav s obyčejnými létacími sny.) I v dalších civilizacích měl každý kmen svého šamana, léčitele s nadpřirozenými schopnostmi, který se vyznal v astrálních sférách. Postupně, během tisíciletí, kdy začalo pohanství, magie a víra v

přírodní síly upadat, hlavně v Evropě, a v lidech rostla nevědomost, převzala moc do rukou církev. Církev uznávající jediného Boha, nevědomost a strach v lidech záměrně prohlubovala, jak jinak, než k obrazu svému. Magická kouzla označila za „zázraky“ a v představách lidu záměrně stvořila peklo a dábla. A z všemohoucího Boha udělala svého mluvčího striktního práva a bytost trestající zlo. Na rozdíl od tradice pohanství, které osvobozovalo člověka od strachu a bolestí, rozvíjelo jeho tvořivost a víru v sebe a přírodní zákony. Pohanská víra, vnímání přírodních energií a esoterické cítění našťěstí nebylo nikdy docela potlačeno a z kolektivního vědomí nevymizelo.

Astrální putování – příprava

Předpokládám, že již máte vnitřní odhodlání a praktickou zkušenost s meditacemi. Umíte ovládnout své myšlenky a uvést se do stavu vnitřního ticha. Dokonale zvládnete uvolnit své tělo - každý kousíček těla, každý jednotlivý sval. Nejdůležitější ale je umět zastavit myšlenky a spočinout v přítomném okamžiku. Předpokládám, že již máte splněn bod první: Ovládám své myšlenky, umím se uvést do stavu bez myšlenek, do stavu vnitřního ticha a hlubokého vnitřního klidu.

Vyberte si den, kdy jste v pohodě, nemáte žádný stres, nikam nespícháte. Zajistěte si dokonalé soukromí, naprosto nic by vás nemělo během vašich pokusů o astrální putování vyrušovat. Soustředte se na třetí oko a pomalu uveďte sebe na hladinu alfa, do meditativního uvolnění. (Na hladině „alfa“ se nacházíme například těsně před usnutím, těsně po probuzení, během dokonalé koncentrace a soustředění). Nejlepší je večer nebo noc, protože denní světlo vás může zpočátku rušit. Ale nesmíte být hodně unaveni, jinak vás přemůže spánek v momentě těsně před uvolněním astrálního těla od těla hmotného. Trénujte soustředění na třetí oko - oblast, kde máme umístěno centrum šesté čakry.

Předpokládám, že již máte splněn bod druhý: Kolem mne je naprosté ticho, jsem v pohodičce a je mi fajn. Jen tak si ležím na zádech. Ovládám své myšlenky, jen je z dálky pozoruji, po chvíli je zastavím a vnímám jen vnitřní klid. Chvilinku koukám do stropu nebo

několik minut pozoruji plamínek svíčky, potom se soustředím na své tělo. (Předtím ale nezapomenu zhasnout svíčku!) Zavřu oči a vědomě kousek po kousíčku uvolňuji všechny svaly, včetně obličejových, včetně palců u nohy.

Poloha těla: Nejlepší je lehnout si na záda, nohy dát kousek od sebe, asi tak na šířku ramen. Ruce nechat volně podél těla. Nesmí vás nic rozčilovat a odvádět pozornost, například neurovnaná přikrývka. Nejlepší je mít rovná záda (páteř), ležet bez polštáře pod hlavou. Může se vám ale stát, že se vám v naprostém uvolnění začne točit hlava a může vám být lehce nevolno. Potom máte dvě možnosti, buď podložíte hlavu polštářem, nebo toho necháte. Existuje ale i třetí možnost: tento stav fyzického nepohodlí překonáte. Nebudete tomu věnovat pozornost, ani jedinou myšlenku, překonejte v poklidu tento stav, za chvíli to přejde. Pokud to nepřejde, zkuste to někdy jindy. Příště si dejte pod hlavu polštář. Nemá cenu vstát, dát si pod hlavu polštář a pokračovat. Uvědomte si, že než se do tohoto stavu dostanete, může trvat třeba půl hodiny, klidně i hodinu, kdy ležíte naprosto bez pohnutí. Bez jediného pohnutí! Nemyslíte na nepohodlí, nedrbete se, když vás začne něco šimrat pod nosem. Nemyslíte, jen tak si ležíte. V určité chvíli, kdy už máte zkrocené myšlenky o světě kolem vás, si můžete v duchu opakovat například:

„Za okamžik se moje vědomí odpoutá od mého těla, jsem na to připraven“.

Teď se pokusím připodobnit vám, jak asi byste se měli cítit těsně před odpoutáním se. Ale to je věc čistě individuální, je to jenom náповěda. Jde o to, že vlastně nesmíte nic očekávat, nesmíte si předem představovat, jak to proběhne, musíte se tomu poddat. Doslova! Každý to prožívá jinak, nechte tedy ať se „TO“ děje samo. Nezasahujte. Nesmíte mít strach, nesmíte se ani ničeho leknout, ať se děje cokoliv. Nesmíte si například říct: „Co to bylo, co se to děje...?“ V tom případě vše okamžitě skončí. Prostě musíte zůstat v dokonalé koncentraci, myšlenkovém i pohybovém klidu. Odpoutání od těla se bude dít samo od sebe, nemusíte dělat vůbec nic, jen pozorovat, bez myšlenek, co „zajímavého“ se to děje.

Není jednoduché tuto situaci popsat tak, abych slovy vyjádřila přesně to, co vyjádřit chci. Slova jsou jen slova. Pocity těsně před odpoutáním jsou velice zvláštní. Představte si například, že dlouho

sedíte u počítače a najednou vám začne padat hlava, přišla únava, okamžik mikro spánku, hlava vám padá na klávesnici. Snažíte se to překonat, přece zrovna teď neusnete, když máte tolik práce. Snažíte se, nejde to, padá vám hlava, mikro spánek vás přemáhá. Stává se to i během čtení knihy: zaujatě čtete, padne vám brada, okamžik mikro spánku. Otřepete se, snažíte se probrat, chcete přece číst dál. Marná snaha, v hlavě vám tak nějak divně hučí - (jak to napsat?) - ale vždyť víte, co mám na mysli.

V tento okamžik odložte tu knihu, nebo se svalte od počítače na pohovku, uveďte se do klidu, tělo uvolněte. Vnímejte jen přítomný okamžik. Soustřeďte se na uvolnění těla a na svůj dech, dělejte vše vědomě, nesmíte usnout. Předpokládám, že mi rozumíte, že nejsou moje myšlenky zmatenější než ty vaše. Ačkoliv vše výše popsané vypadá jednoduše, tak v praxi to napoprvé jednoduché není. Než začnete, nastudujte si vše o přítomném okamžiku, astrálním putování, čakrách a hadí síle. Trénujte, trénujte, trénujte! Malá připomínka:

Považujeme-li cokoliv za složité, vytváříme příčinu složitosti.

Považujeme-li cokoliv za obtížné, vytváříme příčinu obtížnosti.

Považujeme-li cokoliv za nemožné, vytváříme příčinu nemožného.

Předpokládám, že již máte splněn bod třetí: Moje tělo je dokonale uvolněné. Vlastně už své tělo vůbec nevnímám. Kdybych teď chtěla zvednout ruku, nezvednu ji. Kdybych chtěla pohnout nohou, nepodaří se mi to. Kdybych chtěla otevřít oči, neotevřu je. Tak dokonale jsem uvolněná. Můj dech je tak tichý a pomalý. Soustředím se pouze na můj dech na nic jiného. Já jsem, Já jsem, Já jsem. Není nic, pouze Já. Můj dech už vůbec neslyším. Moje vědomí se odpoutává. Já jsem čisté vědomí!

Astrální putování – odpoutání

Astrální putování souvisí s uměním, zacílit myšlenku tam, kam potřebujeme. Energie každé správně zacílené myšlenky se nachází tam, kde ji potřebujete mít. V dokonalém svalovém a hlavně myšlenkovém uvolnění si představte svoje astrální tělo jako nehmotnou substanci lehkou jako pírk. Oči máte stále zavřené a

natočené trochu vzhůru směrem k třetímu oku, do místa těsně nad kořenem nosu uprostřed čela. Nyní už na odpoutání se od těla hmotného myslíte snadno a lehce, někde v pozadí nepokojné, nedůvěřivé myslí. Těsně před odpoutáním se od těla hmotného můžete v hlavě, zhruba někde v oblasti čela, vnímat zvláštní tlumený zvuk a zároveň jakoby pohyb toho zvuku. Je to jako by se vám v hlavě něco přepnulo - „přefázovalo“ - vnímáte pocit lehkého škusnutí, jakýsi obtížně definovatelný záškus v hlavě.

V každém případě, až ten okamžik přijde, poznáte to. Není to nic děsivého, jen je to zvláštní a velmi nezvyklý pocit. V ten okamžik je důležité zůstat dál v dokonalé koncentraci a nikterak si nevšímat naprosto ničeho, co se vám děje. Vše, co se vám nyní děje, pouze dokonale pocitově prožívejte. Neexistuje mít strach nebo prožívat jakékoliv obavy a už vůbec ne paniku: v ten okamžik vše skončí. Soustředte se pouze a jen na prožitek. Vaše astrální tělo se právě odpoutává, vnímáte dokonalý úžas, vnímáte velice pomalý houpavý pohyb a stoupání vzhůru. Později, až vám odpoutání půjde samo od sebe, budete nejspíš zažívat odpoutání rychlejší, někdy až prudké. Ale pokaždé vám v pozadí myslí naskočí tato, nebo podobná slova: „Bože, to je nádhera, úžasné!“ Ale ani těmto pocitům se myšlenkově nepoddávejte, pouze je hluboce bez myšlení prožívejte. Pokud to dokážete, budete si přát, aby to nikdy neskončilo!

Zmocní-li se vás jakékoliv obavy a odpoutání se přeruší, nemá smysl pokračovat. Zkuste to někdy jindy. Stalo se vám někdy, ve chvílce kdy usnete například u televize, lehce zdřímnete a najednou vás probere prudké škusnutí, někdy doprovázené pocitem, že padáte? Doslova se leknete, že padáte z pohovky a přitom se ve skutečnosti vůbec nehýbáte? To máte tak: v okamžiku zdřímnutí se vaše astrální tělo pokusilo odpoutat, ale s ohledem na rušivé vlivy z okolí se prudce vrátilo zpět - to je ten nečekанý záškus. Podobně se to odehraje během vědomého odpoutání astrálního těla, pokud se do vaší myslí dostaví strach nebo panika a astrální tělo se v ten okamžik vrátí zpět do těla hmotného, ať už chcete nebo ne.

Pokud se vám odpoutání úspěšně podaří, poznáte to. Docela určitě to poznáte. Proto nemá smysl popisovat dále, co se bude dít. Buďte si jisti, že to poznáte, od tohoto okamžiku už nikdy nebudete stejní! Budete toužit „zaléhat si“ a vracet se „TAM“, kde čas neexistuje, každý večer před usnutím. A pokaždé, znova a znova budete tímto zážitkem fascinováni. Pravda ale je, že se vám to docela určitě

nebude dařit každý den, tento stav vyžaduje uvolnění, pohodu, koncentraci, žití bez stresu a strachu. Někdy se zase budete tak moc usilovně snažit, že se vám to už jen z toho důvodu nepovede. Odpoutání proběhne lehce, jakoby samo od sebe pouze bez urputného snažení se. Jindy vás zas přemůže únava a úplně v tom nejlepším usnete. Takže se může stát, že se vám to třeba během měsíce nepodaří ani jednou. Nic ale nevzdávejte, to vše je docela normální. O to víc si budete vážit každého okamžiku a dne, kdy se vám astrální putování podaří. Odpoutání se od těla se vám děje nevědomě každou noc během spánku.

V podstatě jde „pouze“ o to, dostat se do té správné hladiny uvolnění a uvědomění, těsně před usnutím ale přitom neusnout a zůstat v plném vědomí.

Po odpoutání můžete zažít ve zlomcích sekundy různé situace, než se vydáte na vlastní cestu. Například spatříte své tělo, jak si spokojeně leží na pohovce. Těsně před odpoutáním můžete přímo před očima (máte je stále zavřené) zahlédnou svůj vlastní obličej, geometrické obrazce nebo jen barevné vlnění. Nebo se vaše astrální tělo po odpoutání vydá na cestu, pro vás nečekaně tak, že projde zdí nebo zavřeným oknem. Což je úchvatný zážitek - nepopsatelný - buď se leknete, nebo se vám bude chtít smát, nebudete chtít uvěřit jak snadné je proplouvat hmotou, jak snadné je proplouvat mezi jednotlivými atomy „pevné“ hmoty. A další podobné zážitky a pocity a podivnosti vás během vašich prvních pokusů o astrální putování budou doprovázet. Ujišťuji vás, že toto je jen nepatrný výčet všeho, co vás může potkat, časem už se nebudete divit naprosto ničemu, ale úžas ten vás bude doprovázet úplně pokaždé.

Dovolte sobě nebýt skeptičtí, dovolte si uvěřit, používejte vizualizaci. Časem si předem zvolíte místa, která budete chtít navštívit. Vámi zvolený program definujte svému podvědomí naprosto přesně, protože pokud nevyjádříte ve svých myšlenkách nebo ještě lépe v představách naprosto jasně co, kde a jak „cestou“ chcete zažít, můžete zažívat různé, na první pohled „nesmysly“, protože TAM je všechno nemožné možné. Všechno se časem naučíte, protože od chvíle, kdy budete poprvé vědomě mimo tělo, docela určitě od záměru zdokonalovat se v umění astrálně putovat už neustoupíte.

Astrální putování je jako ta nejsladší zmrzlina, na kterou se celou zimu těšíte, protože se těšíte nejen na tu nejlepší zmrzlinu na světě,

ale těšíte se také na jedinečný zážitek, na kouzlo niterně osobního rituálu. Docela určitě si dokážete uprostřed ledna vizualizovat, jak si se zmrzlinou v ruce sedáte na toužebně očekávané první jarní sluníčko do trávy a vychutnáváte si tu jedinečnou vanilkovou chuť. Úplně stejně se pusťte do vizualizace čehokoliv, co si přejete během astrálního putování zažít a vidět. Nyní už mi nezbývá než popřát vám hodně úspěchů.

„Létající čarodějnice“

Toto povídání může vzbuzovat představu čarodějnice létající na koštěti. Lidské tělo je ve spojení s jemnohmotným astrálním tělem, skrze které komunikuje s astrálním světem. Éterické tělo je schopno se odpoutat, opustit materiální rovinu a vydat se na magickou cestu. Po smrti fyzického těla opustí astrální tělo svého „pozemského dvojníka“ a existuje dál v nadpozemské rovině. Navrací se k božské přirozenosti. Jak jinak, než opět ve formě energie. Právě díky astrálnímu putování (mentální projekci), které má co do činění pouze s mentálními schopnostmi, vznikla pověra o čarodějnicích létajících na koštěti.

Čarodějnická „létající mast“ umožnila astrální létání. Obsahovala omamné, silně jedovaté látky s halucinogenními účinky (blín, durman, rulík zlomocný, náprstník, vrbová kůra). Také z muchomůrky červené lze připravit tajemný lektvar, psychotropní opojný nápoj. Astrální projekci ovšem dokáže správná čarodějka podstoupit bez použití omamných prostředků, pouze silou vůle a silné koncentrace na předem stanovený záměr! Když už jsme u těch čarodějnic, můžeme se podívat do středověku na ďábelské poznávací znamení: mateřské znamínko nebo piha na tváři čarodějnice se nazývala „signum diabolicum“. Neprávem označovala nešťastné babky kořenářky, porodní báby, zaříkávačky zla, vědmy a léčitelky za ďábelská stvoření.

Nebeské milování

Indigová barva ticha maluje, za zavřenými víčky vědomí, v šeru svící a vůni růží, čarodějny kruh sedmikrásek. Mystérium noci konečně, v mrazivém záchvěvu, rezonuje beze slov a bez otázek středem magického pentagramu. Šeptáš mocná slova zaříkání. Avšak náhle a bez varování, ač temná půlnoc je, zdá se, že nad dračí jeskyní

svítá. Bez emocí a strachu tvé pozemské vědomí konečně vydává se cestou z prachu zatoulaných hvězd. Pírko havraní sleduješ krajinou. V jediném okamžiku ocitáš se ve víru šedivě stříbrné mlhy, na magické hranici tří cest. Z dálky vidíš přicházet bohyni Měsíce. Vnitřním zrakem vnímáš její mrazivou krásu. Černá jí sluší, v hábitu noci. Ne vždy však odhalí svou tvář, skrytou pod stříbrným závojem z neviditelných vláken pavoučích. Náhle slyšíš vnitřní hlas, naléhavou výzvu bohyně Luny: „Vyslyšena jsou slova tvá. Odejdi však a již se neotáče!“

Energii myšlenek posíláš po větru. Vedena prožitkem sama sebe, skrze hlubiny podvědomí, vydáváš se oceánem hvězd. Tam konečně spatříš v úžasu, v Mléčné dráze zrcadlit se kouř věčného ohně v záři svící z oltáře krále Šalamouna. Tam konečně spatříš v úžasu, ve vesmírné mlhovině zrodit se, v jediném okamžiku, kouzlo magické pečeti. Tam dotýkáš se bez zábran smaragdového poselství, tajemství prstenu z hvězd. Tajemství božské magie. Pod širým nebem s pokorou vnímáš nejen nekonečné víření atomů, zrozených ze sedmi barev lásky, ale především požehnání až na věky. V tvém vědomí zrodila se síla, v podobě slunečních bohů, v podobě měsíčních bohyní. Tak, jak blízké tvému srdci jest. Nebeský oheň tiše dohořívá a než půjdou hvězdy spát, vesmírné mocnosti odhalí ti část magických tajemství. Magické půlnoční vize v bezedném mlčení přicházejí znenadání. Hodina vlků odeznívá též.

Náhle není noc ani den. Není světlo ani tma, jsoucno a nicota jedno jest. V objetí harmonického souznění, ve vlnách věčnosti čistá energie rozechvívá tvé pozemské tělo. V tomto okamžiku přítomnost chvěje se ve vlnách blaženosti, ve vlnách palčivého prozření. Z luna tvého vzhůru po páteři hadí síla bez zábran stoupá silou nekonečnou. Ohnivě oči hvězd svědectví očistného procesu v pravdě navždy ve vzpomínkách zpečetí. Uvolněné emoce podobají se vibracím letní bouřky nad krajinou. Okamžik tady a teď navždy již, pod prahem tvého vědomí, v sedmibarevné spirále času, zůstane zahalen vzpomínkou. Nebeské milování v náručí přírodních živlů. Nebeské milování v náručí strážců vědění. Zahalená měsíčním stříbrem, v okamžiku vystřízlivění, nepodléháš již iluzím. Každá jedna myšlenka rezonuje, ve svobodné volbě tvé duše, s realitou pozemského prožívání. Ve stříbrné pečeti vesmírné prasilý probouzíš se navždy jiná.

Půlnoční přírodní koupel

Chcete-li zažít báječnou inspiraci, oddejte se rituální očištné koupeli před půlnocí na vaši zahradě, za svitu Měsíce v úplňku. Možná se vám podaří nahlédnout do zákoutí tajemna, neboť Měsíc, bůh času a noci je tím, kdo symbolicky odděluje duši od těla. Samozřejmě za teplé letní noci a za předpokladu, že máte zahradu a starodávnou nepotřebnou vanu. Do které napustíte vodu po ránu, nejlépe z vlastní studny, a necháte ji po celý den nabíjet sluneční energií. Bylinkový odvar si připravte těsně před koupelí. Můžete přidat také pár kapek čistého éterického oleje, zapojte vlastní fantazii. Okolo vany rozházejte okvětní plátky růží a kopretiny. Po obvodu rituálního kruhu postavte lichý počet svíček ve skleněných nádobkách, aby je vítr nezhasil. Proveďte vámi zvolené rituální úkony.

Pokud cokoliv řešíte, můžete na pomoc vzývat hvězdu noci – měsíční bohyni Seléné. Podaří-li se vám imaginárně se napojit na její zářivý svit, přitáhnete k sobě spoustu pozitivní energie. (Určitě stojí za zmínku, že jméno bohyně Seléné můžeme přeložit právě jako: „Zářivý svit.“) Pod inspirující hvězdnou oblohou se oddejte nerušené relaxaci a užívejte si blahodárnou koupel za tajuplného měsíčního svitu. Uvolněně meditujte. Zcela zapomeňte na realitu. Snáze se tak napojíte na všeprostupující energii, pokud si dokážete imaginárně představit, že se koupete v moři. Energie Měsíce a vody spolu velmi úzce souvisí. Moře představuje prapůvodní univerzální substanci, ze všech stran obklopenou milující náručí země. Moře je svým způsobem miniaturním vesmírem sám pro sebe. Neustále se proměňuje, pohybuje, tvoří i ničí, vytváří rozmanitý a pestrý život – v každém okamžiku.

Ač vám to bude znít nepochopitelně, také během astrálního cestování si můžete dát za cíl koupání v moři, kdekoliv budete chtít. Tento zážitek je nepopsatelný, nepřenosný.

Prostě se „tam“ koupete, vnímáte „vodu“ na svém těle naprosto intenzivně, ale tak nějak zvláštně. Jako byste se sami stali vodou. Ale zároveň víte, že vy jste vy, ne ta voda. Nemáte tělo ani oči, přesto vidíte, jako byste sami byli mořem. Slova na tu krásu nestačí!

Slova jsou jen slova

Asi si říkáte, proč se všude píše, že nadpozemské zážitky se popsat nedají. Myslíte si, že to přece musí jít, popsat je slovy. Ale slova jsou skutečně jen slova. Představte si, že se setkáte s člověkem, který nemá od narození vyvinuté chuťové buňky. Vy víte, že chuť existuje, on to neví. Chuť nevidíme, poznáme ji, až se zakousneme do jablka. Člověk bez chuťových buněk vám také nebude rozumět, neuvěří vám, budete-li se snažit popsat mu, jak chutná jahoda. Jen si to vyzkoušejte, popsat, jak chutná čokoláda nebo feferonka. Nebo maso. Maso chutná jako...? Nad tím jsem dlouho přemýšlela a nevymyslela jsem nic. Nebo med. Popište jak chutná med. Můžete říct, že je sladký, ale to je k ničemu, pro člověka bez chuťových buněk je slovo sladký jen prázdný pojem. Můžete maximálně říct, že med chutná jako rozkvetlá louka, ale to dotyčnému taky moc nepomůže. Stejně je to s nadpozemskými zážitky, vysvětlit se prostě nedají. Prostě jsou nadpozemské. Nadpozemská je ale také ona neznámá, vše vědoucí prozřetelnost. To ona nám dala do vínku chuťové buňky a všem úžasným plodům přírody tisíce rozmanitých chutí a vůní.

Magie sexuální energie

Může být koncentrovaná sexuální energie klíčem k pochopení božské jednoty? Mágové a okultisté všech dob se snažili o probuzení a usměrnění životní energie, jejíž opravdové pochopení má universální význam, také magickými akty lásky. Sexualita jako taková očisťuje a podporuje zdraví. Naproti tomu ritualizovaný milostný akt vede navíc ještě k proměně ducha, k podpoře aktivní energie k uskutečňování mystických cílů. Toto nelze jen tak obyčejně pochopit, toto lze nalézt a zakusit jen v přímém prožitku. Zde platí dvojnásob, že osobní zkušenost je nepřenositelná. Sexualitu, jakožto neodmyslitelný božský prvek, můžeme shledat bez předsudků jako důležitou součást lidství prostudováním mytologií různých světových kultur. Esoterické filozofie představují sexualitu jako duchovní a metafyzickou záležitost.

Magický sex může být cestou k sebereflexi. Vnímáte, jak toto téma okamžitě rezonuje s hadí silou, pociťujete mrazení podél páteře,

překvapila vás podivná vlna dojetí, nebo sebou nervózně ošíváte? Sex je prostě božský, ať si kdo chce, říká, co chce. Snad nikdo nedostane infarkt, když si dovolím říct, že Bůh je převtělený kouzelník, a sex dal člověku darem. Proč? Právě proto, aby člověk pozemský objevil své vlastní božství.

K velmi silné koncentraci (životní) energie dochází během sexuálního vzrušení a samozřejmě následně při orgasmu (hadí tanec). V těchto chvílích dochází většinou spontánně k zvýšenému mimosmyslovému vnímání. Možná se vám již vícekrát podařilo zakusit během sexuálním aktu jakýsi neuchopitelný pocit nekonečnosti a splynutí se zvláštní energií, procházející celým tělem, která je více než jen vrcholným zážitkem aktu samotného. Dokonce se může stát, že budeme mít neodbytný pocit, že nás tato energie doslova pohlcuje do neznámých výšin. Nebo nás naopak vtahuje přímo do našeho nitra. Můžeme mít pocit zastavení času. A nebudeme daleko od pravdy! Poté uvěříme, že sexuální energie je tou nejpřirozenější silou, jež se dá využít k magickému tvoření. Sex je spojen s touhou, zde je skrytá hluboká vnitřní touha po splynutí s Jednotou. Věřte, že změnu ve všech oblastech vašeho života přinese širší, než jen horizontální pohled na svět.

Hadí tanec

Energie uvolněná ve vrcholném okamžiku sexuálního prožitku, neboli hadí tanec, je tedy v podstatě projevem prvotní, všeprostupující a vše oživující energie. V tomto smyslném prožitku se jedná o velmi silnou koncentraci životní energie, o probuzení hadí síly. Jedná se o tu nejpřirozenější koncentraci energie, jakou si jen lze v přírodě představit! Veškerý nervový systém je v tuto chvíli zharmonizován a vtažen do jakéhosi bodu nula (had stočený do klubíčka), kdy následně dochází k energetické explozi. Jejíž síla se ve vlnách rozlévá celým mikrokosmem člověka a skrze energetická centra fyzického těla (čakry) míří přímo do kosmických rovin. V okamžiku uvolnění velkého množství energie, budeme-li mít dostatek zkušeností, můžeme se přenést v čase, opustit hmotné tělo – prohlubujeme zážitky spojené s astrálním putováním. Obzvláště v okamžicích, kdy k orgasmu dochází současně u obou partnerů.

Nesmíme ale chápat sexualitu pouze jako pudovou, tělesnou záležitost. Natož trápit se nenaplněným tělesným toužením. Ani nesmíme sexualitu považovat za cosi hanebného, právě naopak,

vnímat ji jako nejpřirozenější sblížení dvou milujících se bytostí. Potom snadno získáme zdravou duševní, fyzickou, posilující a samozřejmě omlazující energii. A dosáhneme souladu mezi podvědomím a vědomím, citem a logikou. Sex povznáší nejen smyslově, ale povznáší nás též do vyšší úrovně vědomí i vědění. Využijte tedy bez jakýchkoliv zábran sexuální extázi jako hybnou sílu vesmíru. Máte-li však přece jen zábrany, pokuste se v meditaci o uvolnění a mentální napojení na energii bohyně lásky Afrodity, případně Venuše, jež je nepochybně královnou zahrady lásky a požádejte ji o vedení. A nezapomínejte, že nejlepší afrodiziakum na světě je láska.

K vytvoření velmi silné a harmonizující energie se zahrnuje celý sexuální akt, jenž rozhodně nesmí trvat jen pár minut. Vědomě avšak nenásilně jej prodlužujeme co nejdéle. Jedině tak vytvoříme dostatek energie pro prožití té správné extáze. Přibližně hodina intenzivního vzrušení je ideální doba, po které má energetické proudění v těle regenerační účinky. Myšlenky lehce soustředíme na tu kterou čakru, jíž je třeba očistit. Tento rituál se odehrává samozřejmě v místě, kde vytvoříme magický kruh, v kterém se síla energie násobí a koncentruje. V tomto případě, pokud již máme zkušenosti, a vše probíhá v ryze pozitivním duchu, je vhodné v rituální místnosti umístit zrcadlo. Odraz v zrcadle prohlubuje prožitek, znásobuje emoce a konečný projev extáze. Zrcadlo slouží také jako vchod do astrální dimenze, pokud se nám podaří dosáhnout změněného stavu vědomí. S energií zrcadla však není radno si nepatříčně zahrávat.

V přírodě, na odlehlém místě od civilizace, s přihlédnutím k magickým časům mezidobí, mohou být zážitky splynutí životní energie s energií přírodní velmi silné. Jakýkoliv stud z nahoty musí jít ale stranou, nahota znamená pravdu. Takže jeden z klíčů k úspěchu je mít rád své tělo! Jde nám přece o splynutí ženské a mužské energie v jednotu. Jde o dosažení harmonie mezi tělem a duchem. Vyvrcholením celého aktu může být společné a velmi intenzivní prožití stavu změněného vědomí. V tomto stavu můžeme zažít různé vize, odehrávající se čistě na astrální úrovni. Veškeré dění vnímáme všemi smysly.

Meditace a sex

Pokud již budeme mít dostatek zkušeností s astrálním putováním, je možné vytvořit kruh proti směru hodinových ručiček, pokud se hodláme ocitnout v prostoru, kde se zcela vymaníme z běhu času? Možné to je, ale velmi uvážlivě. Před rituálem je nezbytné ponořit se do zklidňující meditace, naprosto utišit mysl. A při samotném aktu se soustředit všemi smysly převážně jen na pocity a emoce. V meditaci si vyjasníme náš záměr, představu a jasnou vizualizaci toho, kam budeme posléze získanou (životní) energii směřovat. Samotné meditaci může předcházet koupel se zapálenými svíčkami. Použijeme vonné tyčinky nebo esenciální vonné oleje do aromalampy. Vůně probudí mentální vnímání a smyslnost.

Vhodná je vzájemná masáž celého těla, za použití vonného oleje, který svou vůní bude působit jako silné afrodiziakum. Vzpomeňte na orientální harémy, kde jsou vůně nedílnou součástí každodenního života. Příjemnou hudbu posloucháme celým tělem a hlavně srdcem. Čím více energie rozproudíme, tím větší sílu investujeme do našeho záměru, který se později zhmotní v našem životě. Podvědomí se ve stavu sexuálního opojení lehce napojí na nadvědomí, na universální kosmickou sílu.

Sexuální magii je nutné provozovat s partnerem, který je do této magické praxe zcela zasvěcen. Za každých okolností se držíme zásady svobodné vůle a nikdy nikoho k ničemu nenutíme! Je nutné vědět, že v tomto případě nelze sexualitu oddělovat od lásky, emoce jsou velmi důležité. Než se naučíte tímto v podstatě velmi příjemným způsobem dokonale koncentrovat energii a následně ji používat k magickým účelům, bude to od vás vyžadovat praxi a zkušenosti. K těmto účelům je vhodné prostudovat reakce svého těla na různé podněty. Jedná se o záležitost, která v podstatě pracuje s mentální a fyzickou energií člověka, která má ten dar přivést jej k nirváně. Studujte, oddávejte se vášni a samostatně se učte s touto energií pracovat, důvěřujte vlastnímu poznání. Nesnažte se o sexuální magii nikdy s přeplněným žaludkem, vhodná je lehká strava. Další rady jsou jen obtížně sdělitelné.

Meditace byla patrně vymyšlena na základě orgasmu, neboť tento jedinečný zážitek je zážitkem, jenž má nepochybně své pokračování v rámci uvolněné hadí síly, tento zážitek je prost vlastního ega. Jde o

nejčistší formu přítomného okamžiku, bez myšlenek. Čas se v tu chvíli zastaví a stáváme se ryzí energií. Energie, kterou vnímáme při orgasmu, je tatáž energie, která nás utváří, jen je silně koncentrovaná v jediném bodě a následně se rozlévá celým tělem po linii čaker. Od orgasmu už je jen krůček k poznání oné harmonie v Absolutnu. Přece se říká, že orgasmus je malý vesmírný třesk, jde vlastně o čistý spirituální zážitek.

Nehledě na skutečnost, že při opravdu hluboké meditaci dochází k vzrušení naprosto spontánně, pro nezkušeného zcela nečekaně. Stejně tak při astrálním putování, těsně před tím, než se astrální tělo odpoutá od těla hmotného. Proč myslíte, že se po sexu tak dobře spí? Někdo dokonce (většinou muži) dokáže vzápětí po prožití orgasmu usnout – tehdy dochází k odpoutání se od těla. Avšak nevědomě, nic neřídíme, jednoduše to zaspíme. Dokonce zaspíme ryzí poznatek, že nejsme ani ego, ani tělo, ani mysl. Přesahujeme vše, čím jsme kdy byli – jsme čistým vědomím. Také zde, jako ostatně ve všem ostatním, co se magie týče, je nezbytné prožít si vše na vlastní kůži.

Sex je a vždycky byl přirozenou inspirací k životu, hnací tvořivou silou, ačkoliv je nepochopitelně stále mnoho názorů, které se tuto odvěkou pravdu snaží popírat. Není k tomu sebemenší důvod! Sexuální energie je, existuje, a pokud je nám něco dáno do vínku, tak patrně proto, abychom se s tím naučili zacházet a využívat ke spokojenému životu. Správně pochopená sexuální energie přináší do života nejen příjemné fyzické prožitky, ale také mentální, emocionální a duchovní uvědomění. Samozřejmě přináší též duševní i fyzické zdraví. V sexu samotném, chápaném jako posvátný duchovní proces, je zašifrované tajemství Univerza. Nikoliv však v pouhém pohlavním pudu a akrobatickém tělesném aktu, prováděném po guláši s pěti knedlíky, kdy samotný akt představuje deset vteřin slasti a je po všem.

Energie pro muže: ženské prso je magie sama. Proč se muži soustřeďují zrovna na tuto část ženského těla? Jako malé děti jsme v matčině náručí v dokonalém bezpečí. Slyšíme tlukot jejího srdce, pro nás nejdůležitější „zvuk“ z prenatálního období. Prsem nás matka vyživuje – dává nám životní energii. Muži v dospělém věku mají obecně méně ženské intuice, empatie, ženského citu a něhy. Muž dotekem ženského prsu získává určitý druh energie, kterou postrádá. Není to jen otázka sexu a erotiky, (i když obecně vzato,

téměř vše v našem životě se odvíjí, ač se to nezdá, z těchto pohnutek). Muž se ústy dotýká ženského prsu, „saje“ tak posilující energii, skrze své tělo probouzí na úrovni osobního DNA vzpomínky na čisté božství. Pociťuje vzrušení – pohyb hadí síly! DNA je komunikační systém mezi egem, duší a Duchem – božskou silou.

Spontánní uvolnění hadí síly

K náhlému uvolnění hadí síly dochází také spontánně. Například během prožívání nesmírného stresu nebo strachu, ve velmi krizových situacích, kdy říkáme, že jsme překonali sami sebe. Také při extrémním sportovním výkonu. Případně během silného a dojemného, emocionálního zážitku. Většinou si v těchto chvílích ani neuvědomujeme, o co se vlastně jedná, mohou to být okamžiky velmi prchavé. Může se nám to přihodit během jízdy na koni krásnou přírodou. Po výstupu na hřebeny hor. Podobné euforické pocity zažívají například motorkáři během riskantní rychlé jízdy. Čím více vládne disharmonie mezi ženskými a mužskými silami ve společnosti i ve vztazích, tím více lidé prahnou po nevšedních zážitcích. Sem spadá také alkohol a drogy. A samozřejmě války, proč jsou nekonečné války v zemích, kde vládne násilná náboženská síla, kde je potlačovaná sexualita, ženská energie i žena jako taková?

Někdy dojde k jejímu uvolnění v okamžiku velmi silné bolesti, například při úrazu, kdy se stane, že si bolest nějaký čas neuvědomujeme. Pokud například člověk upadne do bezvědomí, není to nic jiného, než milosrdný projev uvolněné hadí síly. Spontánně můžeme zažít uvolnění hadí síly v přírodě, kdy všemi smysly vnímáme její nesmírnou krásu, v okamžiku, kdy do sebe krásu doslova vdechujeme. A samozřejmě k jejímu probuzení dochází vysoko v horách, kde zažíváme nepopsatelné pocity zvláštní euforie. Mnoho poutníků, dokonce celé průvody věřících, podnikají takzvané poutě na svatá místa, nacházející se vysoko v kopcích. Vede je snad podvědomá touha po splnutí s vesmírnou energií?

Hadí síla (prvotní vesmírná energie) je v mnoha symbolech znázorněna po celém světě. Dokonce i v křesťanství má své místo, ač je to na první pohled neuvěřitelné. Mnoho pohanských rituálů a svátků křesťanství převzalo a upravilo podle svého. Panna Marie

může představovat v podstatě jakoukoliv měsíční bohyni a Ježíš jakéhokoliv slunečního boha. Vánoční rituály jsou zasvěceny narození Ježíše (slunečního boha), kterého porodí Marie (měsíční bohyně). Vše se odehrává právě v období, kdy se rodí nové Slunce, pomine nejkratší den v roce a příroda se pomalu začíná probouzet. Panna byla oplodněna Duchem, probuzenou hadí silou, vesmírným světlem. Jde o symbol mystické svatby, který najdeme v legendách mnohem starších, než je samo křesťanství.

V podobném duchu se nese symbol velikonoc. Ukřižování Ježíše je v podstatě symbolem probuzení spící hadí síly v člověku. Jde o mystickou smrt, odchod duše do „nebe“ a opětovné znovuzrození. Regeneruje se životní síla, zbavujeme se starého ega, rodí se nová, světlem oživená duchovní bytost. V podstatě dojdeme k tomu, že všechny chrámy, svatyně a kostely jsou také symbolem životní energie, té jediné skutečné vesmírné síly, o které se naše povídání táhne textem těchto stránek podobně jako pověstná Adriadnina nit. Adriadnina nit symbolizuje hledání té správné cesty životem, kdy naším cílem je probuzení hadí síly.

Pravidelná sexuální extáze je lékem k vitalitě a zdraví, je doslova darem od přírody, je tajemstvím k jejímu dokonalému pochopení. Přináší tvořivou inspiraci. Musíme ovšem pamatovat na sexuální harmonii, bez stresu a manipulace. Sex, z pohledu magie, je vrcholným spojením ženského a mužského protikladu, spojením a sjednocením dvou protikladných energií. Kdy muž a žena v ten okamžik jedno jest. Jejich vědomí se setkává na té nejvyšší možné úrovni v propojení s universální kosmickou energií. Počítejte také s tím, že při sexuální magii je nezbytné zcela potlačit vlastní ego. Brzy zjistíte, že sexuální energie je velmi inspirativní, napomáhá k hledání vlastní identity. Z toho jasně vyplývá, že puritánská výchova a víra, a všechny její možné bariéry, která degradovala sex na pouhý reprodukční instinkt, je sama o sobě proti přírodě a naprosté přirozenosti bytí! Taková víra může probouzet, a patrně také probouzí spoustu vnitřních konfliktů, potom paradoxně vede k promiskuitnímu chování.

Svatý grál

Pokud toho na vás ještě není moc, pokuste se uvědomit si, co je to vlastně onen pověstný „svatý grál“, který neustále hledají rytíři ve starých i novodobých legendách. Ne náhodou najdeme legendy o

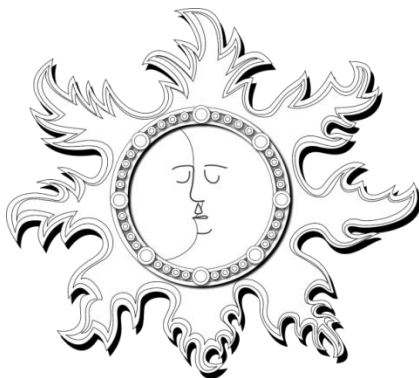
dvanácti rytířích (dvanáct čaker). Poklad bývá většinou zakopán v kořenech stromu. Strom života je kapitola sama pro sebe, připomeňme si alespoň, že kmen stromu představuje páteř lidského těla. Ovšem svatý grál je poklad, skrytý kde jinde, než v první kořenové čakře, v těle člověka, kde sídlí spící hadí síla. Ten, kdo najde poklad, tedy svatý grál, je člověk, kterému se podařilo probudit hadí sílu. Vytáhnout ji z kořenů, skrze páteř po linii jednotlivých čaker, do koruny. S tím vším souvisí otázka, jak je možné, že v křesťanství je paradoxně velmi tabuizován a zapovídán sex a sexuální život. Stejně jako je skeptiky popírána esoterika. Mocní tohoto světa rozhodně nemají zájem na tom, aby se poslušné ovečky probudily. Aby v sobě lidé probudili spící program dokonalosti a Jednoty.

V podstatě první lidé měli otevřené třetí oko, probuzenou hadí sílu, vnímali svět duchovně, vnímali přírodní elementární bytosti atd. Najednou se přihodilo něco, co vniklo člověku ochutnat zakázané ovoce ze stromu života. Životní síla v podobě hada, symbolicky ovinutá kolem kmene stromu, v ten okamžik sestoupila z koruny (hlavy) do jeho kořenů. Tedy do první kořenové čakry a uložila se ke spánku. A člověk musel opustit ráj (ztratil napojení na vesmírné vědomí). Tehdy vznikl muž a žena, racionalita a iracionalita. Od té doby hledáme tajemné a skryté poklady tam, kde je nikdy najít nemůžeme!

Pohanské rituály plodnosti

Pohanské rituály oslavují spojení země a Slunce. Nebo mystickou svatbu Slunce a Měsíce, mají ve své podstatě sexuální podtext, ačkoli hlavním tématem je převážně plodnost a úrodnost země, a uctívání měsíčních bohyní. Měsíční bohyně představují symbol hadí síly. Rituálnímu sexu se můžeme věnovat během roku v návaznosti na hlavní pohanské svátky. Jde o dny jarní a podzimní rovnodennosti, jarní svátek čarodějnic, letního a zimního slunovratu a další. Zejména ve dnech jarní rovnodennosti, kdy se probouzí oživující energie přírody, kdy se také probouzí hadi ze zimního spánku, je vhodné podstoupit rituál k zažehnutí a probuzení životní čili hadí síly. Hadí síla, skrytá v bodě první čakry, je ohnivá podstata, její pohyb tělem se projevuje vlněním.

Tyto svátky jsou podmíněny ohnivými rituály. Oheň vzbuzuje naše, ať už jde o zapálené svíčky, planoucí pochodně, oheň v krbu nebo ohýnek venku v přírodě. Světlo symbolizuje královské Slunce, slunečního boha, který se rok co rok znovu narodí po mystickém spojení bohyně Luny a starého Slunce. Energie slunečního světla se také projevuje vlněním. Živel vody v sobě podnítlíme, pokud se těsně před rituálem vykoupeme venku v přírodě. Úplně nejlepší kombinace přírodních sil dosáhneme, bude-li navíc ještě Měsíc v úplňku. Není obtížné zjistit, že hadí sílu lze skutečně tím správným sexuálním aktem probudit. Obtížné je setrvat v tomto stavu i nadále, udržet životní energii aktivovanou i v běžném životě. Někomu to může trvat pár měsíců, než se to naučí, někomu pár let, ale jedná se spíše o výjimky ze spícího davu. Většina o životním principu probuzení hadí síly nemá sebemenší tušení.

Některé prvky pradávných rituálů máme stále uchovány v podvědomí. Například mrskání pomlázkou je mnohem starší než velikonoce. Během jarních oslav plodnosti nesmělo chybět šlehání březovými větvíčkami, i v tomto aktu je skryt sexuální jinotaj. Šlehání proutky vyvolává smíšené pocity, u někoho příjemné a u někoho nepříjemné. Každopádně může vyvolat sexuální dráždění. Někdy může mírná bolet umocnit sexuální touhu. Případně může přejít v prožitek extáze a následně k změněnému stavu vědomí. Dnes ovšem nechodíme do lesa pro březové větvíčky, ale do erotických prodejen pro kožené oblečky a důtky. Zrovna tak tetování nebo oblíbený piercing má prastarý, exotický původ ve starobyklých rituálech. Dokonce převlékání mužů do ženských šatů má svůj původ v prastarých rituálních oslavách ženské, přírodní energie.

Rádi se také, podvědomě, milujeme u krbu, kde plápolá oheň – symbol životní energie.

Tanec je neoddělitelnou součástí magie. Tančí se, pokud to počasí dovolí, nejlépe v přírodě v magickém kruhu. Proč zrovna ve směru hodinových ručiček, po směru Slunce? Slunce představuje duši člověka a sebe-vědomí, tanec duši povznáší. Uvolňující tanec povznáší vyšší Já, dočasně uvězněné ve hmotném těle, do nadpozemských sfér, vrací nás do hlubin dávných, zapomenutých časů. Tanec je magickým klíčem k otevření všech pomyslných nebeských bran. Tanec v kruhu znamená vysvobození se z proudu času, obzvláště pokud tančíme obráceně – točíme se proti směru hodinových ručiček. Rituál ve spojení s tancem osvobozuje od nechtěného. Od lidí či jiných bytostí, které nám vysávají životní energii, nebo se nás jinak snaží ovládat. Při magickém rituálu jde téměř vždy o vymanění se z pout času. Tancem otevíráme brány astrálního světa, přivoláváme energii bohů a bohyň. Napojujeme se na jemnohmotné astrální sféry.

Rituál provádějte na místě, kde budete mít naprostý klid, soukromí a ticho. Ani si nepouštějte žádnou hudbu – hudba se v konečné fázi dostaví jaksí sama od sebe, budete vnitřně vnímat doslova barevnou symfonii nádherných zvuků. Podaří-li se vám probudit hadí sílu, ucítíte elektrizující proud stoupající vzhůru tělem, procházející linií čaker. Zažijete neuvěřitelné pocity a emoce. Pocity absolutního štěstí. Stav dokonalé blaženosti je nesdělitelný. Vnášet do tohoto prožitku jakoukoliv racionalitu a logiku je naprosto nemožné. Nepůjde-li vám tančit bez hudby, zkuste hudbu šamanskou, zaměřenou na bubny.

Rituální tanec

Tancem vyrovnáváme osobní energii. Upravujeme životní rytmus. Ladíme se na energii lásky a uvolňujeme nahromaděné negace. Tančíme-li, rozvíříme kolem sebe spirálu energie, napojíme se na energii hvězd, žádáme vesmírnou moudrost o přízeň přírodních sil. Vyjádříme náklonnost a poděkování bohům, bohyním, přírodním duchům, Slunci a Měsíci. Doprovázen podmanivou hudbou, promlouvá k nám tanec svým rytmem a pohyby těla. Rituální či

posvátný tanec je vyjádření beze slov, ve skupině si tancem sdělujeme své pocity. Výsledný změněný stav vědomí nás vede ke vnímání jemnohmotné stránky bytí, kterou za normálních okolností nevnímáme. Běžně si neuvědomujeme ani pohyby hadí síly v nás. Do spirály stočené energie červené barvy. Rituálním tancem je možné přinutit hadí sílu se otevřít, jako pomalu se otevírající rudý letní květ.

Vytržení mysli a odpoutání duše od těla, to je běžná praxe kmenových šamanů. V silném transu neboli extázi již člověk většinou nemá kontrolu nad svým tělem a nevnímá okolí, je zcela ponořen do nadpozemského dění. Dočasně „odložené“ hmotné tělo dokonce může pozorovat pohledem zvenčí. Trans je cestou do světa duchů, cestou k nahlédnutí do lidského nevědomí, užívaný především v šamanismu. V transu dochází k jasnozření, tak věští někteří jasnovidci, a k dalším paranormálním jevům.

K rozvíjení schopnosti uvést sebe do tohoto stavu pomáhají různá dechová cvičení, která praktikovali například již kněží starověkého Egypta. Ve starověkých mystériích jsou tyto události popsány jako transcendentní zážitky, kdy dochází k odhalení jen nepatrně tušených dimenzí člověka v návaznosti na kosmický řád. K

nastavení vhodného tělesného rozpoložení, které následně přivodí trans, jsou například šamany užívány různé čarodějné rostliny, jako datura, rulík zlomocný, vavřík a mnoho dalších, v kombinaci s rituálním tancem. My se ovšem pokusím s magickými rostlinami, vzhledem k jejich nebezpečnosti, nekompromisně vyhneme!

Tanec má pradávnoú historii. Vznikal již v době, kdy lidé ještě nevyužívali sílu slova a neznali písmo. Vše co potřebovali, vyjadřovali gesty a tancem. Tancem vyjadřovali vlastní chápání světa, přírodních živlů a emoce, vyprávěli příběhy. Napodobovali tanec hvězd. Tancem se dokázali oprostít od strachu a přírodních nadpozemských sil, komunikovali tak s přírodou. Během oslav pohanských svátků tanec v přírodě vyzařoval do okolního prostoru energie radosti a pozitivního očekávání. Představte si, kolik energie se spoutává a následně uvolňuje do prostoru v okamžiku, kdy lidé, držíce se za ruce, tančí v kruhu. Kdy vyjadřují bez zábran své radostné pocity a emoce naladění na stejný energetický proud. V tanečním kruhu vzniká vše harmonizující soulad, souhra pohybů, gest a myšlenek, vzniká pozitivní napojení se na ducha té doby.

Rituální tance mají kořeny v šamanství, kdy se tančí v rituálních maskách, dodržují se pevně dané úkony v podobě různých gest a přesně cílených rytmických pohybů. Tancem jsou podněcovány a vyvolávány tajemné tvořivé síly. Duše šamana lehce vstoupí do hmoty – květiny, stromu, zvířete, kamene, skály. Vstoupí za hranice pozemského horizontu, odkud přinese potřebné informace. Pokud šaman použije při tanci masku, na kterou váže negativní energie a propůjčí jí magickou moc, ještě během obřadu ji spálí. Říká se, že je nemožné šamana v extázi při rituálním tanci vyfotografovat, jelikož uvolňuje do prostoru kolem sebe spoustu mentální energie. Postava kouzelníka je zahalena v neviditelném, silně energetickém mlžném oparu, přes tento oblak mentální energie jej nelze zvětšit.

Tanečními kroky rozvíjíme rezonance magických energií zaměřených určitým směrem, směrem k harmonii, dokonalosti nebo poznání. Rozvíjíme-li energetické spirály radosti a nadsmyslového poznání, potom nás tanec uvede do extáze, především tehdy, přivedeme-li tancem k životu skrytou spící hadí sílu v nás. Tančíme-li rituálně v kruhu, proti směru hodinových ručiček, vymaníme se z pout pozemského toku času. V tomto případě musíme dobře vědět, co děláme a proč to děláme. Mimo vše ostatní je tanec také erotický akt lásky, spojení muže a ženy, představuje spojení nebe a země.

Rituální tanec: rozpažíme ruce, pravou ruku pozvedneme blíže k nebi s dlaní otočenou ke Slunci. Dlaní pravé ruky takto přijímáme energii slunečních paprsků (kosmickou energii). Její vibrace povznesou naše srdce. Proudí tělem a skrze dlaň levé ruky, kterou máme po celou dobu tance otočenou dlaní směrem dolů, odevzdáváme energii zpět zemi. Tančíme v drobných krocích kolem své osy proti směru hodinových ručiček a vytváříme spirálu vířící energie. K tomuto rituálu je zapotřebí zcela se oprostit od všech myšlenek a nechat v hlavě znít pouze harmonickou melodii přírody, zvonkohru slunečních paprsků. Od rituálního tance již není daleko k astrální projekci.

Můžeme také vyzkoušet tanec, kdy tančíme zcela nekultivovaně. Prostě necháme tělo (ruce, nohy, trup, hlavu) ať si doslova dělá, co chce. Myšlenky zcela zastavíme, koncentrujeme se pouze na prožívané pocity a emoce. Tančíme stále rychleji. Pomalu nás začíná ovládat euforie, zcela se oddáme všem pocitům. Nemáte-li ještě moc zkušeností, v okamžiku, kdy začnete mít zvláštní smyslové i tělesné pocity, přestaňte tančit, lehněte si rovně na záda a zůstaňte v naprostém klidu. Samozřejmě i v naprostém klidu myšlenkovém, nic nesmí odvádět vaši pozornost. Je docela dost možné, že samovolně a zcela spontánně dokonce dojde k silnému vzrušení, aniž byste to očekávali – v tu chvíli musíte ale tyto pocity nechat bez povšimnutí plynout a zůstat dál v nehybnosti a myšlenkovém klidu. Opravdu skutečná extáze je v podstatě „orgasmus“ celého těla (samovolný). Následně se může dostavit stav rozšířeného vědomí, vymanění se z proudu lineárního času.

Je ale nezbytně nutné se před podobným rituálem vnitřně očistit, mít pozitivní myšlenky, být takřikajíc doslova v pohodě. V opačném případě, pokud jste ve stavu jakéhokoliv stresu, pod vlivem negativních myšlenek, nemusí nutně vaše pocity a celkový prožitek mít takto ideální podobu. Můžete místo hudby vnímat nepříjemné zvuky. Můžete prožít skličující emoce, ačkoliv pod správným vedením mohou mít očistující dopad pro vaše znečištěné emoční tělo. Vždy záleží na vašem momentálním rozpoložení. V případě rozšířeného stavu vědomí se můžete setkat se vším negativním, co máte uloženo v podvědomí.

Éterická hudba

Hudba je magická, je skvělým zdrojem síly a regenerace. Uklidňuje i rozvášňuje, čistí emoce, odbourává stres, vnitřně harmonizuje. Například melodická hudba hraná na flétnu nebo klarinet. Komorní hudba v nás může navodit pocit konejšivého klidu. Během meditace, například klidná hudba barokní, dokáže zpomalit a vyrovnat mozkové vlny, nastolit rovnováhu mezi levou a pravou hemisférou. Čím pomalejší jsou mozkové vlny, tím více energie klidu, uvolnění a soustředění na vlastní nitro jsme schopni. Stejně tak dochází poslechem hudby k uvolnění svalového napětí a celkovému uvolnění od každodenního stresu. Hudbu totiž nevnímáme pouze sluchem ale doslova celým tělem.

Dokonce každá buňka našeho těla vydává vlastní specifický zvuk, posloucháme-li příjemnou hudbu, potom harmonizuje s naší „vnitřní hudbou“. A naopak, posloucháme-li nepříjemnou hudbu, která se jako hudba pouze tváří, dochází k vnitřní destrukci, k vnitřnímu rozladění, ač si to v daném okamžiku nejsme schopni uvědomit. Vnímáme to pouze podprahově, proto nás některá hudba rozčiluje. Starší osoby může velmi silně rozčilovat například hudba metalová. Pomocí hudby vyjadřujeme celou škálu emocí, různé skladby mohou zasáhnout celé naše emoční tělo.

Soustředěný poslech hudby nás udržuje v přítomném okamžiku, může v nás vyvolávat příjemné snové obrazy. Inspiruje nás nebo nám usnadňuje cestu k vlastnímu podvědomí, pozměňuje vnímání času a prostoru. Rádi se tak necháváme unášet například podmanivou hudbou hranou na klavír. Hudbu využíváme také jako duševní terapii, k odpočinku, relaxaci a k odpoutání od bolesti. Asi už nás nepřekvapí, že každá píseň nebo skladba má vlastní vědomí a právě jím na nás působí. Stejně tak má vlastní vědomí obraz, socha, loutka nebo fotografie.

V hudbě jsou zakódovány vzpomínky na mládí, na první lásky. Nejen hudba ale i mnohé další zvuky fungují jako kódy nebo klíče, které v nás probouzejí věrné obrazy vzpomínek. Při poslechu příjemných melodií tělo vylučuje hormony endorfiny, jejich povznášející účinek se dá lehce přirovnat k opiu. Děti, jejichž matky často poslouchají hudbu s příjemně znějícími tóny v těhotenství, uklidňuje stejná hudba také po narození. Léčivou sílu krásné hudby můžeme využít k utišení

bolestí, tento obor se nazývá muzikoterapie. Dokonce i „neživé“ rostliny reagují na různé melodie různě.

Ve starém Římě to byl bůh pramenů, lesů a pastýřů Pan, kdo světu přinesl hudbu. Z rákosy vyrobil první flétnu. Hra na kouzelnou flétnu ozývala se z hlubokých dubových lesů, někdy její melodie vzbuzovala panický strach. Zvuk flétny dokáže otevírat brány paralelních světů. Na tento nástroj je možné vykouzlit melodie s velmi hypnotickými účinky. Flétna představuje dech – životní sílu, bývá také symbolem hadí síly. Co vás napadne při pohledu na obrázek indického fakíra hrajícího na flétnu a vzdouvající se tělo hada stočeného do klubíčka?

Řecká bohyně vítězství, moudrosti a umění Athéna také učila svůj lid hrát na flétnu. Staří Řekové uctívali boha slunečního svitu, umění a hudby Apollóna, nádherně hrál na hudební nástroj lyru, obvykle na řeckých slavnostech doprovázel přednášení veršů. Jeho hudební nadání bylo oceňováno vavřínovými věnci. První lyru sestrojil bůh Hermés, použil želví krunýř, opatřil ho rameny a spojnicí, na kterou upevnil struny a hudební nástroj byl na světě.

S pomocí hudby zdokonalíme mysl v představivosti a vytváření barevných vnitřních obrazů, potřebných při rituálech zaměřených na splnění představ a vizí. V theurgii, čili ve vysoké magii se můžeme dozvědět, že správným způsobem vybrané tóny strunných nástrojů, jako je viola a housle, dokáží zhmotnit mágem uvolněné myšlenky a představy, nebo případně spoutat přírodní živly a astrální energie.

Uvědomme si ale, že skutečně existuje také nepravá hudba, která se jako hudba pouze tváří a není ničím jiným, než nemelodickým chaosem. Vyvolává napětí, nesoulad a někdy dokonce způsobuje i bolest. Taková hudba otevírá temné stránky duše a paralyzuje nervový systém fyzického těla, vyzývá demony. Například hudba metalová otevírá v člověku nevědomí a v něm uložené negativní energie vynáší ven na světlo. Respektive je cestou do hlubin temnoty, uvolňuje temné vnitřní síly. A v astrálním světě vytváří temné elementární bytosti. Systematicky, promyšleně a v duchu magických sil, ale někdy i zcela náhodně můžeme stvořit kompozici zničujících a paralyzujících tónů. Některé takto zkomponované „melodie“ mohou svou rezonancí zapříčinit popraskání zrcadel, oken ale i zdí. Podobné vlastnosti mají i jiné slyšitelné nebo neslyšitelné zvuky. Nespočet zvuků, slyšitelných i těch podprahových, které vnímáme jako nepříjemné a destruktivní, vytvářejí různé disharmonie.

Magická energie zvonů

Hlasy kostelních zvonů mají vlastní a nezaměnitelnou symboliku. Zvony vydávají kovové starobylé tóny s velmi silnou energií. Kouzelná, skrytá melodie zvonů probouzí a svolává přírodní duchy. Tyto melodie patří mezi zvuky, které otevírají naše podprahové vnímání a tím také přístup do jiných dimenzí. Jedná se o neslyšitelné infrazvuky a ultrazvuky. Dříve se některé zvony zařkaly a opatřovaly magickými zaklínadly, potom jimi bylo zvoněno proti nebezpečným rozmarům počasí. Zvonkohra zavěšená v okně harmonizuje okolní proudící energie, očišťuje ego od negativních vibrací. Na oltáři stojící mosazný nebo bronzový zvonek střeží a posiluje pozitivní energie. Čarodějka, po pronesení zaklínadla, vždy zvonkem třikrát zazvoní.

Působivé a uklidňující zvonkohry se ozývají v okolí buddhistických klášterů, pročišťují energii místa. Melodicky monotónní zpěv meditujících mnichů otevírá jim ducha. Buddhisté zpívají monotónní mantry, které vibrují v kmitočtu shodujícím se s frekvencí mozkových vln theta. Pomocí manter se tak dostávají do velmi hlubokého meditačního stavu. Překonávají tak hranice, kdy se lehce dostanou do stavu rozšířeného vědomí. Některé zvuky, například právě mantry, jsou přesně stanovené pro synchronizaci obou mozkových

polokouli – levé a pravé hemisféry. Zvon je ve své podstatě tvarovým zářičem. Některé zvony jsou díky tvaru a zvuku natolik magické, že dokonce vytváří deformaci neboli ohnutí prostou. Potom fungují jako otevřená „hvězdná brána“. Traduje se legenda, že dva takové zvony, obrovských rozměrů, jsou skryty v nepřístupném místě vysoko v Tibetu. Jedná se o zvony kamenné, svým tvarem prý zakřivují prostor a otevírají tak brány do tajemných, nám neznámých světů.

Tibetské zpívající mísy: známé jsou také tibetské zpívající mísy, které se rozeznívají dřevěnou paličkou. Jedná se o kruhové nádoby používané při magických rituálech. Vyrábějí se ze sedmi planetárních kovů. Zlato, stříbro, rtuť, měď, železo, cín a olovo jsou alchymistické kovy, které rezonují s energií planet. Tibetská mísa vydává tajemné magické zvuky, jedná se o harmonické kmitočty a tóny, které rezonují s vesmírnými zákony. Hluboce podmanivý zvuk tibetské mísy harmonizuje mozkové hemisféry, tím navozuje změněný stav vědomí.

Bubny a lastury: bubny také vydávají hluboké tóny, otevírají pomyslné brány do jiných dimenzí. Šamani přírodních národů se uvádějí do změněného stavu vědomí pomocí rytmického zvuku bubnů. Ovlivňují přírodní síly a komunikují s nimi, zahánějí zlé duchy. Bubnování vyvolává mocné energie, dotýkající se těch nejjemnějších nuancí duše, používané také k léčení nemocných. Šamanské bubnování je dokonalá spiritualita, vytváří rezonance astrálních energií, šaman je poté nechá vstoupit do vlastního těla a čerpá tak potřebné informace.

Magické zvuky dokáží vykouzlit také velké spirálovitě točené lastury. Jejich hluboký, dunivý, specificky hučivý zvuk rezonuje s molekulami vody skrytými v oblacích. Zvukové vibrace, chvějící se ve spirálovitě točených útrobach velké lastury, ovládali zaklínači bouřek a krupobití. Nebo naopak vodiči mraků – přivolávali (vzývali) déšť v období sucha. Déšť přichází v okamžiku, kdy magický hlas lastury, skrývající v sobě pro lidské ucho neslyšitelný infrazvuk a šamanovo soustředění a vůle, jsou dostatečně silné, aby takto vzniklá energie rozechvěla kapičky vody v oblacích. Zaklínač nebezpečných bouřek zas odvádí černé mraky za doprovodu kouzelného hlasu lastury. Musí však jít proti proudu řeky či potoka a hromobití a kroupy odvést na místo, kde nenapáchají žádnou škodu. Některé známé zvuky v nás mohou vyvolávat různé podmíněné reflexy, jak pozitivního, tak negativního charakteru. Představme si například zvuk skleniček cinkajících o sebe při přípitku na různých oslavách. Příjemně znějící cinknutí sklenek v nás většinou evokuje pocit pohody, uvolnění a harmonie.

Zvukové iluze

Je možné, že i zvuky vytvářejí fata morgány a falešné iluze? Neočekávané a zvláštní zvuky můžeme zaslechnout v přírodě, v horách, na ledových pláních a v některých pouštích. Nekonečný písek na vlnících se pouštních dunách uvede do pohybu náhlý závan větru nebo pohyb pouštního hada, vznikne písečná lavina a tím se uvolní velké množství energie. Pohyb znásobí zvuk vytvářený padajícími zrnky písku a pustou pouštní krajinou se zdánlivě bez příčiny ozývá zpěvavé dunění, proměňující se v širokou škálu zvuků. Pohyb vrstvy písku na různě tvarovaných dunách změní mechanickou energii ve zvukovou – odrážející se prostorem. Z pouště se pak ozývají záhadné skladby různě podivně znějících tónů, pro ucho nezasevěčeného mohou působit překvapivě až nepříjemně. Podobné zvuky se ozývají také v Antarktidě, v nekonečné ledové pláni, která může na první dojem působit nečinně a tiše. Polárníci tomu říkají zpívání ledu.

Neslyšitelné jsou pro nás mnohé frekvence zvuků, nevnímáme různé kosmické šumy, dunění a další zvuky z hlubin země, neslyšíme ultrazvuk a infrazvuk, na rozdíl od zvířat. Před zemětřesením reagují

zvířata na zvuky, vysokých nebo nízkých kmitočtů, které lidé nezaznamenají. Podobné zvuky jsou pro lidské sluchové ústrojí nedostupné. Nevíme nic o „neslyšitelných“ zvukových vlnách skrytých například v nepříjemném kvílení větru. Vnímáme je jen podprahově. Nevědomě v nás mohou vzbuzovat psychické vyčerpání. Také zážitky podobné smrti jsou někdy, podle vyprávění, doprovázeny zvláštními zvuky. Nejčastěji připomínajícími jemné zvonění nebo klidnou, tichou hudbu. Tyto zvukové vjemy jsou někdy doprovázeny také barvami a vůněmi. Dokonce při změněném stavu vědomí, kdy se zaměříme na astrální projekci, můžeme ještě před odpoutáním se od fyzického těla zaslechnout různé melodie nebo velmi výrazné a hodně hlasité zvuky. Nezkoušeného člověka to může vylekat a na dlouho odradit od záměru uskutečnit a na vlastní kůži zakusit astrální putování.

Energie obsažená ve větším rozvětveném blesku za bouřky má magické rozměry, nejen tím, že rozsvítí oblohu. Zvukové, neboli šokové vlny, nazývané hromy, vznikají za bouře ve vzduchu ohřátém na velmi vysokou teplotu. Následně se vzduch prudce rozepne a zpětně se velmi rychle smršťuje. Tento atmosférický jev se dá přirovnat k explozi. V pradávných dobách považovali lidé blesky křížující se po obloze za výraz hněvu z nebes. Například ve starověké Mezopotámii uctívali boha jarních bouřek.

V jednom blesku může být až několik stovek milionů voltů. V jediném okamžiku je vzduch v okolí elektrického výboje blesku rozžhaven až na třicet tisíc stupňů Celsia. Bouřkový blesk vydává světlo, jehož rychlost je větší, než rychlost zvuku. Tím pro naše vnímání vzniká dokonalá iluze. Přestože ve skutečnosti hřmění předchází světelnému výboji, našimi smysly vnímáme nejdřív světlo elektrického výboje a až později hřmění. Toto je jeden z mnoha příkladů, jak můžeme zkresleně vnímat realitu kolem nás. Vidíme blesk a následně slyšíme hřmění – přesně naopak. Děje se tak vždy s větším či menším zpožděním, podle toho, jak je bouřka daleko. Stejně tak dochází ke zkreslenému vnímání zvuků, ke zvukovým iluzím, před přicházejícím deštěm nebo bouřkou, kdy v ovzduší vznikají rozhraní teplého a studeného vlhkého vzduchu. V těchto místech se zvukové vlny odrážejí, znějí silněji, ostřeji a do větší vzdálenosti – například houkání vlaku. Realita je jiná, než se v daný okamžik jeví našim smyslům!

Existují zvuky, které se do naší reality přenášejí z jiných dimenzí, v časových smyčkách z dávné historie. Například právě před bouřkou. Tradují se historiky pocházející z okolí hradů, hradních zřícenin, zámků, kaplí, hřbitovů, polorozpadlých samot, temných lesů a skal o tom, že je na těchto místech možné zaslechnout bez zjevné příčiny různé podivné zvuky. Ozvěny tajemných lidských kroků, děsivé výkřiky, démonické hlasy, dětský pláč, odbíjení neexistujících věžních hodin, půlnoční hlasy zvonů, zvuky neexistujících varhan. V blízkosti některých jeskyní nebo temných podzemních prostor se ozývají hlasy a zvuky připomínající dávné rituály.

Jedná se o časové smyčky, otevírající nám brány do jiných dimenzí? Chtějí nás snad energie dávných časů na něco upozornit? Možná se jedná o jakési poruchy neustále kmitajícího a vibrujícího vesmíru. Bylo zjištěno, že v mnoha jeskyních a skalách všude po světě, kde můžeme vidět pravěké rituální kresby a rytiny, vznikají za určitých podmínek zvláštní ozvěny, kdy se prostorem jeskyní šíří podivné zvuky. Tyto zvuky disponují zvláštními vlastnostmi, které působí na psychiku a vědomí člověka. Kdysi dávno bývaly součástí magických obřadů. V dávných časech dokázali lidé využít přírodní jevy pro navázání kontaktu s nadpozemským světem.

Synestézie – prolínání smyslů

Někteří lidé, častěji malé děti, vidí vibrace zvuku v barevném vnitřním přenosu. Zvuk se před jejich očima zhmotňuje v barevných obrazech. Tento jev má odborný název – synestézie, jde o prolínání smyslů. Jedná se o současné působení více smyslových dojmů, v tomto případě jsou to dojmy sluchové a zrakové, plus opomíjený šestý smysl. Touto schopností souznění smyslů jsou obdařeni někteří geniální hudební skladatelé. Podobně jsou někteří jedinci dokonce schopni zaznamenat barevné vibrace pohybu – každý pohyb vyvolává určitý zvuk, tyto lidé vnímají neslyšitelné zvuky právě pomocí barev. Může se jednat třeba o diváka sledujícího balet, kromě tance sleduje svým vnitřním viděním také barevné efekty vyvolané pohybem a gesty tanečnicků. Jsou dokonce jedinci, kteří různým zvukům přisuzují nejen barvy ale i chutě. Lidé, u nichž synestézie funguje, mají netradiční ale zároveň zvláštními jevy obohacené vnímání světa, vidí, slyší a ochutnávají barevně, dokonce i vůně vnímají barevně.

Současným působením více smyslových dojmů je také vysvětlován další zajímavý jev – vnímání doteku na dálku. Tělesnými smysly můžeme vnímat pocity osoby nacházející se v našem dohledu – vidíme třeba někoho, jak se lehce zraní, okamžitě se ošijeme nebo sebou cukneme, jako bychom tu bolest na okamžik sekundy ucítili. Stejně pocity zažíváme, díváme-li se na podobnou scénu v televizi. Jedná se o zrcadlovou synestézii. Další formou synestézie je, pokud jedinec při pohledu na číslice a písmena vidí zároveň barvy. Projevuje se to například tak, že člověk čte a zároveň vidí písmena barevně.

Nebo si představte vliv léčitele na pacienta na dálku. Pacient vnímá sluchem instrukce léčitele po telefonu, je mu tímto způsobem (zvukem) předávána energie. Pacient následně vnímá přenos energie v místě na těle, kam ji léčitel vysílá. Pacient v daném místě vnímá tlak, teplo, brnění, úlevu od bolesti. Nemocné fyzické tělo je jako chaoticky rozladěný hudební nástroj, jenž si k uzdravení žádá harmonii, pozornost a lásku, sebelásku a pozitivní energetické vibrace. Uzdravení může přijít v pravou chvíli, pokud připustíme, že nejsme pouhou objetí v rukách Všemohoucího. A shledáme-li vlastní já, jakožto podstatného strůjce života.

Dosáhnout trvalého rozšíření vědomí (jakési osobní transformace), je obtížnější, než sestoupení na úroveň nižší. Jde o to uvěřit, že všechny jsoucí „vesmírné“ dimenze jsou na vysokofrekvenční úrovni propojeny s vědomím. Svět, který nás obklopuje, je tvořen jedinou jsoucí prazákladní energií, jíž jsme my sami nedílnou součástí. S příchodem na svět je však našemu vědomí určena hranice, kam až smí dohlédnout. Tyto hranice lze vědomě, postupně posouvat, ale nelze je jen tak zcela otevřít. Pokud bychom si byli v každém okamžiku vědomi všeho, co se kdy odehrálo, všech energií nás obklopujících, nebylo by možné vše pojmout a zpracovat. V pohádkách je skryto mnoho moudrosti. Nápoj zapomnění najdeme v symbolice mrtvé a živé vody, mrtvá voda je temný nápoj zapomnění, živá voda je bílý nápoj rozpomínání.

Každý se rodíme s určitými schopnostmi, určitým nadáním, osobním posláním, na které se máme rozpomenout. A potom zaměřit. Cíleně chtít dosáhnout trvalého rozšíření vědomí, tedy aktivace vnitřní síly v souladu s vyššími vibracemi, a tím i aktivace okolností souvisejících (poznání, moudrost, pomoc bližnímu, léčitelství, ochrana přírody), může být obtížné v neutuchajícím ruchu současného hektického

života. Proto lidé, kteří se vědomě snaží dosáhnout nějakého duchovního cíle, často se uzavírají na nějakou dobu do samoty, straní se příliš živelné a na hmotu zaměřené společnosti. Tím snáze dosahují soustředění, potřebného klidu a ticha ve své mysli. Posléze objevují průzory do oněch tajemných sfér mimo náš svět.

Kvantová polévka

Tajemství hmoty, jejích mnoha podob a vlastností, prozatím ani zdaleka není zcela zřejmé. Možná jednou přijdeme na to, že její skutečné pochopení nemá hranic. Vědomosti moderní doby postupně odkrývají nejedno tajemství, dnes už víme, že některé zaběhnuté představy o světě dostávají trhliny. Zjistili jsme, že pohyb a chování elementárních částic (nejmenších částic hmoty) je v podstatě bezprostřední reakcí na vědomí a snad i duševní stav přihlížejícího, pozorovatele, osoby zúčastněné při pokusech v kvantové mechanice. Z toho vyplývá, že prastaré vědomosti zastřené mystickým tajemstvím dostávají nový lesk, oprašujeme z nich prach a pavučiny. Tušíme již znovuobjevenou pravdu, že pozorované struktury hmoty, stejně tak všechny jevy a děje jsou zrcadlovým odrazem kvantové struktury našeho vědomí.

Šálek kvantové polévky je místo, kde se soustřeďují myšlenky, emoce a pocity v dimenzi neovlivněné časem ani prostorem. Kvantová polévka je hmota tvořená částicemi – které se chovají podle toho, jakou emoci, pocitem nebo myšlenkou jsou ovlivněny. Kvantová polévka se nachází všude kolem nás. Je světem částic, je všechno ve všem. Mysl je ohnivá podstata, každá myšlenka je polínkem, kterým přikládáme do ohně pod kotlem. Vědomí je kořením kvantové polévky: přesvědčení a názory, pozitivní či negativní, cílené představy, vědomé sny, opakující se vzorce událostí, lpění na minulosti, možnosti volby, změny směru, neochota ke změnám, ustrnutí na jednom místě, ustrnutí v hypnóze, v dogmatech, opakování zastaralých myšlenek, pocity radosti nebo nenávisti, emoce lásky nebo zatracení. To vše a ještě mnohem více má vliv na jedince i lidstvo jako celek.

Podle toho s jakými ingrediencemi a recepty se ztotožňujeme, takovou chuť případně pachut' bude mít právě ta naše polívička –

náš život. Přidáme-li koření lásky podle pečlivého uvážení, nebo okořeníme-li si tu naši polévku náhodným, zmatečným a chaotickým výběrem neuvážených ingrediencí je jen naše volba. Hmota je ovlivňována myšlenkami. Vaříme-li skutečnou polévku pod palbou negativních myšlenek, ve svém vlastním mikrosvětě, bude výsledný efekt mít negativní vliv na nás i ostatní strávníky. Ta naše osobní polívička je ale jen součástí velkého menu, velké recepce, na níž se účastníme společně. Každý přihodí sem tam nějakou ingredienci, morfická pole shlukují ve svých kotlích jednu myšlenku za druhou. Bude-li některých ingrediencí přespříliš, neviditelná síla spustí lavinu – hrnečku vař! A nikoho nešetří. Každému podle karmických zásluh.

Proč si nejsme dostatečně vědomi všech jsoucích energií, které na nás mají vliv? Mozek je naladěn na určité kmitočty, vnímá jen určité frekvence. Informace a jevy ostatních frekvenčních pásem filtruje. Pokud by nám bylo najednou zpřístupněno vše, nedokázali bychom se v projevech jiných dimenzionálních pásem orientovat. Některá frekvenční pásma vnímáme ve změněném stavu vědomí nebo při hluboké meditaci. Za normálního vědomí vnímáme fyzický svět pomocí smyslů. Pokud se mozková frekvence sníží, potom jsme schopni vnímat záblesky informací z jiných realit. Mimosmyslové vnímání probíhá skrze astrální tělo, které vibruje na vyšší frekvenci než tělo hmotné. Astrální tělo si představme jako plazmatického dvojníka těla hmotného. Hmotné tělo je zahuštěným shlukem částic, vytváří zahuštěné kvantové pole, soustředěné ve viditelném poli jsoucná. Astrální tělo je shlukem energie a informací, je čistým vědomím, soustředěným v neviditelném poli jsoucná.

Astrální dimenzi si můžeme představit jako neviditelnou realitu vibrující v jiném frekvenčním pásmu, přičemž se paralelně prolíná se světem viditelných forem. V astrálním světě se zrcadlově zobrazuje vše z viděné reality, včetně myšlenek, emocí a představ. Včetně lidskou myslí stvořených archetypálních vzorců, včetně elementálů stvořených mentální energií každého jedince. Vše nacházející se v astrálním světě si můžeme představit v podobě jemnohmotné plazmatické látky, vibrující vysokofrekvenční, za normálních okolností neviditelnou energií. Astrální sféra je tedy obývána všemi entitami za tisíciletí stvořenými lidskými myšlenkami. Je domovem také pro všechny přírodní duchy a duše zemřelých. Za určitých podmínek můžeme tyto bytosti spatřit, vidíme je v podobě jakési nehmotné substance.

V astrální dimenzi se nachází univerzální kronika všech událostí a jevů. Z neviditelné reality astrálního světa pochází všechny paranormální fenomény, pro které nemáme racionální vysvětlení. Proto jsou možné paranormální jevy, kdy dochází ke vzájemnému prolínání a vzájemnému ovlivňování obou realit. Mág vyvolá takové prolínání vědomě, například při astrální projekci. Případně dochází k prolínání obou světů za zvláštních okolností, třeba během atmosférických poruch, kdy dochází k různým projevům v podobě časových smyček.

Transformace vědomí je proces, který probíhá u každého jednotlivce po svém způsobu. To záleží na tom, jakého stupně vědomí dosáhla ta která duše v předešlém životě a na dalších faktorech. Někdo otevírá své vědomí duchovním podstatám zcela vědomě a cíleně. Někdo jiný prožije transformaci vědomí následkem šoku, nemoci, duševního otřesu, těžkého úrazu. Může jít o urychlený vývojový skok, který je většinou doprovázen takzvanou životní zkouškou. V podstatě se nikdo z nás změnám ve vědomí nevyhne, ať už v tomto nebo jiném životě. Transformace vědomí znamená napojit se na vyšší vibrační úroveň. Znamená vnímat skutečnou realitu, nikoliv pouze představy o realitě. V magické praxi to znamená, projít vědomě hlubokou vnitřní očišťou a otevřít své vědomí a mysl natolik, že stanu se tvůrcem vlastního života.

Síla kosmické rezonance se neustále zvyšuje, ve stále větší síle rezonuje s vědomím Země a tedy i s lidským vědomím. Naše těla vibrují na určité frekvenci, transformace vědomí spočívá v přeladění osobních vibračních polí na frekvence vyššího stupně. Podvědomě jsme na vyšší frekvence více či méně naladění neustále, je však zapotřebí otevřít se vyšším energetickým polím Univerza vědomě. Lze tak učinit přirozenou cestou pochopením přírodních a vesmírných zákonů, které nás dnes a denně ovlivňují. Všechny cesty, byť ke společnému cíli, však nejsou stejné, každý si vzhledem ke své vlastní intuici vybere to, co mu nejlépe vyhovuje. Ať už jedinec, skupina nebo ten který národ. Ideální by bylo, pokud bychom se všichni dokázali naladit na stejné vibrace harmonie a porozumění. Konečný výsledek je v našich rukou, ničeho nedocílíme žádnou oklikou. Vyhneme-li se problémům, vrátí se zas v jiné podobě – dokud nepochopíme, dokud se dostatečně neponaučíme.

Duchovní přeměna nemusí probíhat skokem, pro začátek stačí mít do široka otevřené oči. Otevřené vědomí znamená odložení

předsudků a osvobození se z pout nevědomosti, znamená splnutí protikladů a vytvoření harmonie. Jde o přeměnu v bytost na vyšší duchovní úrovni, o pochopení hlubšího smyslu existence, k čemuž dochází prostřednictvím poznání. Pokud toto není zvládnuto přirozenou cestou, potom přichází jako poslední varování zdvižený „Boží prst“! Transformace vědomí razantním skokem může přijít, z našeho nevědomého pohledu, zásahem Vyšší moci, pokud si to skutečnosti vyžádají.

Můžeme stanovit střed vesmíru?

Vesmír se rozprostírá do všech stran. Střed vesmíru není na žádné vědecké úrovni stanoven. Nejen zastánci esoteriky ale i astronomové zastávají přesvědčení, že vesmír vznikl z „prázdnoty“. Někteří astronomové dokonce tvrdí, že střed vesmíru neexistuje, vzhledem k tomu, že prostor vznikl v okamžiku Velkého třesku, stejně jako hmota a čas. Jestliže neexistoval prostor před Velkým třeskem, není ani možné určit „kde“ se vlastně vznik vesmíru odehrál. Je možné, že každý jeden z nás se nachází v samém středu časoprostoru, jímž je obklopen? Ve vesmíru probíhá pohyb, kdy se vše v něm jsoucí neustále od sebe vzdaluje. Pokud bychom se nacházeli kdekoliv ve vesmíru, jako samostatný objekt, vždy bychom měli pocit, že stojíme v samém jeho středu, a vše se směrem od nás rovnoměrně vzdaluje.

Představte si nekonečnou pláň a vzduch plný poletujících krystalek ledu. Nic jiného neexistuje. Jedna krystalka se od druhé vzdaluje. Všechny dohromady vytvářejí v prostoru jakousi pravidelnou, avšak neviditelnou geometrickou mřížku.

Tak nějak si můžeme představit svět prapůvodních elementárních částic pár okamžiků po Velkém třesku. Každá jedna krystalka (elementární částice) je středem nekonečného prostoru. Postupně se však začínají spojovat a proměňovat se. Krystalky ledu se uspořádají v krásný geometrický obraz – tak vzniká sněhová vločka. Každá sněhová vločka je jiná. Vesmírné elementární částice se také různě seskupují, vznikají atomy a z nich postupně veškerá vesmírná hmota, zjednodušeně řečeno. Nakonec vzniknou galaxie, které se podobně od sebe vzdalují, každá je ze svého pohledu středem

vesmíru. Totéž platí na úrovni jednotlivých hvězd, každá může sama o sobě být středem vesmírného rozpínání. V dlouhé řadě výčtu veškeré jsoucí hmoty ve vesmíru se takto můžeme dostat až k planetě Zemi, k lidem a každé živé bytosti.

Překvapí nás, když si uvědomíme, že ať jsme, kde jsme, děláme, cokoliv děláme, vždy jsme my sami středem vesmíru? Pozorovatel (já nebo vy) ovlivňuje to, na co se dívá, ovlivňuje hmotu – ze svého středu. Oči cokoliv vidí, přeneseno do mozku a tam zpracováno, putuje v podobě „pohybujících se obrazů“ dál kvantovými poli vesmírného vědomí jako energie. Kterou nelze zastavit a ponechat napěchovanou v mozkových buňkách! Energie uchopená očima a zpracovaná mozkiem putuje směrem k morfickým polím, zde jest uložena navždy v kvantovém archívu všeho Jsoucna. Cokoliv oči vidí (snímají jako kamera) je uloženo v paralelním světě (jako jakýsi videozáznam), a to jakákoliv událost, bytost nebo věc. V závislosti na vědomí, myšlenkách a emocích pozorovatele!

Máme jistotu, že všechno to, co naše oči v ten který okamžik vidí je pravda? Takovou jistotu nemáme naprosto nikdy. Kdo má patent na pravdu? Jelikož někdo jiný vidí tu samou věc nebo událost jinak (každý je středem vlastního zážitku), jeho „videozáznam“ se může od našeho více nebo méně lišit. Subjektivní pocit druhého člověka může být odlišný od našeho. Vědomí je vícerozměrné. Sám vesmír je vícerozměrný. Jsme obklopeni paralelními světy, které se v několika úrovních prolínají. Někdy si toho můžeme dokonce všimnout. Většinou ale nic z toho nevnímáme. Nevnímáme ani, že projekce našeho mozku, zaznamenané na „videozáznamu“, se v morfických polích zpracovávají. Odtud jsou projektovány zpět do hmotného světa – potom se realizují životní události v závislosti na zákonu o příčině a následku.

Symbolický „střed vesmíru“ a jím proudící síla energie, symbolizuje také každé náměstí postavené na základě geomantie a vesmírné geometrie. Nejednen základní kámen nového města byl položen přesně podle astrologicky vypočítaného času. Náměstí zde představuje ústřední bod, střed veškerého dění. Prastará náměstí v našich městech, nenarušená nepatřičnou moderní výstavbou, v sobě soustřeďují proud blahodárné energie. Prvky, které tuto energii vytvářejí, poutají nebo uvolňují, najdeme v geometrickém tvaru náměstí, ve vysokých věžích se zvonnicemi, v podloubích, v domech lemujících náměstí, v symbolickém zdobení jejich fasád atd. A v

neposlední řadě jde o kašny se sochami či sloupy, které kralují v samém středu náměstí, zde se nachází nejvíce tajemné vnitřní energie ducha samotného města. Svou roli zde hrají také úzké uličky, které vycházejí směrem ven z náměstí, úzké jsou proto, aby pozitivní energie ze samého středu města zbytečně neunikala.

Starověké osady bývaly záměrně stavěné do kruhu, kde v samém středu je posvátné centrum, to nám nápadně připomíná princip mandaly (čtverec v kruhu). Náměstí jsou většinou dlážděná přírodním kamenem, tedy nikoliv betonem, zde shledáme další tok pozitivní energie. Náměstí dříve sloužila jako tržiště, kde řemeslníci prezentovali rukodělné výrobky, vlastní tvořivostí oživovali vnější tok energie. Rukodělné výrobky disponují odlišnou energií, než hromadně vyráběné v továrnách, kdy se do jejich energetického pole promítne mnoho negativních faktorů. Také každý historický dům vyzařuje svou vlastní energii, formovanou událostmi v závislosti na proudu lineárně vnímaného času. Každý dům také vyzařuje energii svého vnitřního dění. Dnes je na každém rohu náměstí banka, pojišťovna, herna: jaké energie vyzařují v okolí takových míst?!

Synchronizace

Panuje ve vesmíru synchronická magie matematiky a geometrie od začátku, od okamžiku Velkého třesku? Nebo vznikla matematika a geometrie zcela náhodně? Nebo jde o cosi, co existuje samo o sobě, a my to během času, od jednoduchých zářezů do pravěkých kostí, pouze pozorujeme a poté objevujeme? S přirozeností nám danou snažíme se rozplést nekonečnou vesmírnou pavučinu (matematické zákony universa) a postupně objevujeme matematicky synchronický vesmír. Pátráme po příčinách samo-organizace, v přírodě či kdekoli jinde. Některé nově odhalené přírodní zákonitosti nabourávají různé oficiální teorie.

Synchronismus můžeme pozorovat i ve zdánlivě obyčejných věcech doslova všude kolem sebe. Například bouřlivý potlesk: trvá-li potlesk déle, změní se z nekoordinovaného tleskání v synchronní aplaus – sám od sebe, bez zjevné příčiny, jakoby veden neviditelnou kouzelnou hůlkou udávající rytmus. Dáme-li do jedné místnosti několik na sobě nezávisle tikajících hodin, časem se docela určitě

rytmus chaotického tikotu synchronicky vyladí. Objevíme-li v přírodě světlušky, můžeme si všimnout, jak se porůznu blikající světýlka náhle změní v koordinované pulsující světlo, tajuplně se rozsvěcí a zhasíná v šeru krajiny, která tak může vzbuzovat zvědavost a bázeň. Jindy nás překvapí cvrččí cvrkot, nezaměnitelné zvuky ozývající se mezi trávou a kopretinami na rozkvetlé louce, proměněné v přírodní koncert. Podobně tak žáby sehrávají v temnotě noci podivné koncerty pod světlem magické Luny.

Synchronismus nalezneme také ve vzájemné odvěké a neměnné provázanosti Země a Měsíce. Dokonalá synchronní rotace Země a Měsíce, v návaznosti na přesně dané časové posloupnosti, způsobuje, že vidíme stále stejnou tvář Měsíce. Odvrácená strana Měsíce zůstává pro nás skrytá. Také procesy v buňkách, vzájemné procesy, provázanosti a různé podmíněné reakce molekul, řídí zákony chemie, fyziky a synchronizace. Vzpomeňme ještě na synchronně tančící malé rybky v oceánu, pohybující se obrazy na modré obloze vytvářené početnými hejny ptáků.

Také vnitřní biologické hodiny člověka pracují bez našeho vědomí v rámci jakési energetické samo-organizace. Důležité je střídání dne a noci, pravidelný rytmus bdělosti a spánku. Neviditelné vnitřní biologické hodiny samostatně řídí například tvorbu důležitých hormonů. Každý člověk může mít nastavené své vnitřní hodiny jinak, s různými odchylkami, ale v podstatě platí přírodním rytmem daná pravidla. Týden má sedm dní, tím je dána určitá pravidelnost chování, sedmička je mystické číslo sama o sobě. Po sedmi letech dochází k různým životním změnám, ač si to ne vždy uvědomujeme, tělo se pravidelně v sedmiletých cyklech regeneruje. Organismus funguje na elektrochemických procesech, vnitřní fyziologické hodiny pracují samostatně, synchronizovaně a jen obtížně to můžeme ovlivnit například cíleným naprogramováním vlastního podvědomí. Ale i to je možné, víme-li jak na to.

Psychologie dvojčat: jednovaječná dvojčata, která se vyvinula z jednoho oplodněného vajíčka, mají shodné genetické vybavení. Podobají se sobě navzájem nejen vzhledem ale také fyzickými vlastnostmi, částečně i povahovými rysy. Jejich vzájemné soužití často bývá výrazně synchronní, někdy se může dokonce přihodit, že při rozhovoru s třetí osobou je jejich řeč synchronní, aniž by se předem jakkoliv domluvily. Dvojčata jsou si velmi podobná myšlením, pohyby (řečí těla). Některá dvojčata si na tomto faktu velmi zakládají,

snaží se dokonce zrcadlově oblékat. Někdy vypovídají, že jsou jako jedna osoba, jakoby jejich mozky byly na nehmotné úrovni synchronně propojené. Často vědí, co si myslí druhé dvojče, dokonce i na velké vzdálenosti, pokud jsou od sebe odloučeny. Toto se projevuje silně v případě emočního rozrušení. Dvojčata mají schopnost telepatie, schopnost ucítit bolest sourozence, vnímat emoce a náladu.

Je nesmírně zvláštní, že po oplodnění jednoho vajíčka, kdy se začínají vyvíjet dvě totožné bytosti, probíhají v těle matky dva naprosto stejné a přitom složité procesy (samo-organizace) těsně vedle sebe. Z pohledu atomárního můžeme tento proces zjednodušeně definovat takto: *elementární částice, atomy, DNA (informace), buňka, člověk.*

Samo-organizace během vzniku vesmírů: vesmíry (nekonečně mnoho vesmírů) vznikají na podobném principu samo-organizace. Což může znamenat, že jeden vesmír je méně či více podoben druhému (jako lidé), další vesmíry jsou naprosto totožné (identické jako dvojčata). Zjednodušeně proces samo-organizace vesmírů vypadá takto: *velký třesk, elementární částice, atomy, hmota, galaxie, kupy galaxií, sluneční soustavy, planety (Země).*

Organizovaný chaos: velký třesk dal vzniknout prostoru, času a hmotě. Vznikla na první pohled chaotická změň elementárních částic. V prvním okamžiku svého vzniku byl vesmír menší než tečka za touto větou. To trvalo jen nekonečně malý okamžik, vesmír se hned po svém (samo-vzniku?) začal rozpínat do všech stran. Takže si můžeme představit, že po „oplodnění vesmíru“ (v prázdném prostoru?) okamžitě nastává synchronizace vzájemně provázaných dějů. Prázdný prostor je sporný a nepředstavitelný, protože prostor - a to je dokonalá boží dichotomie - vnikl až po Velkém třesku. Kde, kým a proč dochází k „oplodnění“ každého jednoho vesmíru? Nic se přece neděje bez příčiny, problém je pochopit příčinu nebo princip vzniku něčeho, co zdánlivě nemá žádnou viditelnou a běžnými lidskými smysly vnímatelnou příčinu.

Astronomové udávají: „Velký třesk se odehrál všude a nikde, neexistuje žádný jeden přesně definovatelný střed.“ Z esoterické pohledu si můžeme zopakovat, že existuje pouze vědomí, které je obsaženo všude a ve všem a zároveň nikde. Kolik atomů je ve vesmíru? Nekonečně mnoho. A každý jeden atom, z kvantového

pohledu, má vlastní inteligenci a všechny mezi sebou „komunikují“. Vesmírem prostupuje organizovaný chaos synchronně organizovaný v matematicky měřitelný a nádhernou geometrií zastoupený řád. Nejde vám z těchto jednoduchých úvah mráz po zádech?

Podobně nás životem provází nenápadné koincidence nenápadných, život utvářejících okamžiků. Organizovaný sled životních událostí nevnímáme, nejsme svými smysly schopni pozorovat a pochopit vzájemně na sebe navazující děje, které naplňují náš život hlubším smyslem tím, že jedna událost s druhou se jakoby samo-organizují z chaosu v řád. Neusilujeme o sebepoznání, neusilujeme o vědomé vstupování do proudu událostí. Kdy vlivem synchronizace se vždy ocitneme tam, kde si přejeme být. Koincidence tedy vyžaduje vědomou spolupráci, myšlenkovou koncentraci, vědomé bytí v přítomném okamžiku, očekávání těch správných událostí, empatii k osobám, které se někdy jakoby náhodně ocitnou v proudu událostí našeho života. Některé duše jsou natolik ponořené do materiálního světa, že nepostřehnou nenápadné záblesky intuice, potom postrádají kontrolu nad nejistou budoucností. Nenacházejí soulad mezi: podvědomím, vědomím a nadvědomím.

Vědomí

Vědomí – to, co vím. V tento okamžik vnímáte vše, co čtete, přemýšlíte a uvažujete, zároveň vzdáleně vnímáte, co se kolem vás děje. Nacházíte se v plném vědomí. Jsme-li bdělí, v plném vědomí reagujeme na okolní podněty. Vnímáme, prožíváme, zažíváme, cítíme, vyjadřujeme se a vše si uvědomujeme. Myšlenky jsou také vědomé, myslíme a plánujeme vědomě. Uvědomujeme si sebe a zdroj vlastní vůle. Vědomí zahrnuje vše, na co soustředíme pozornost. Pracuje v prožívané realitě, je to ten hlas v nás: vše hodnotí, chválí nebo kritizuje, řeší nelehké úkoly, pamatuje si, žárlí, závidí, vzteká se nebo se raduje. Vědomí spadá do oblasti levé, dominantní poloviny mozku, levé hemisféry, jedná se o soubor duševních činností. Levá hemisféra analyzuje, pracuje s rozumem, ovládá řeč a logické procesy s ní spojené, ovládá lineární vnímání. Vědomí a levá hemisféra pracují s časem.

Vnímáním všech podnětů z vnějšího světa se udržujeme v bdělosti převážně smyslovými orgány, všímáme si i zdánlivě nepodstatných detailů. Tím na životní okolnosti včas smysluplně reagujeme. Jsme-li bdělí, to znamená v plném vědomí, uvědomujeme si veškeré procesy bytí, jednáme, myslíme a prožíváme život v bezprostřední realitě. Neuniknou nám včasné podněty ke změnám. Prožíváme zkušenosti také sami se sebou, odehrávající se v reálném čase, zakoušíme svět i sebe sama. Říkáme: „Já jsem...“ Jsme schopni sebereflexe – sebepoznání. Snažíme-li se své vědomí probouzet a rozšiřovat, uvědomujeme si svobodu, spontaneitu a tvořivost. Přibližujeme se k vyšší dimenzi pravdy a bytí. Žijeme-li v polospánku, stáváme se omezení sami sebou. Neení-li vědomí v souladu samo se sebou, potom se soustředí na to, co je zavádějící, nepravé, jdoucí oklikou. Všeobecně ani levá ruka není považována za tu „šikovnější“.

Život je neustálá změna, vše se mění, ani my nezůstáváme stejní. Na našem vědomí záleží, zda dokážeme vesmírnou energii vnímat, ovládnout, a tím čerpat informace z univerzální paměti, z kolektivního nevědomí lidstva. Ve stavu vědomé bdělosti dokážeme bezodkladně přijímat a rozlišovat vnitřní pocity a emoce. Čemu věnujeme pozornost, to zpětně prožíváme v realitě. Žijeme-li vědomě, snáze si uvědomujeme přítomný okamžik a tím i skutečné potřeby. Uvědomujeme si, že život je nikdy nekončící nenáhodná synchronizace událostí v naší vlastní režii. Vědomí si své hodnoty, nepodléháme mnohdy zkreslenému vnímání světa, máme důvěru především ve vlastní úsudek získaný osobními zkušenostmi. Osobní zkušenost, je-li správně pochopena, je nejspolehlivějším vodítkem na cestě životem. Vědomí je tím, kdo v nás přemýšlí především racionálně.

Dáme si příklad vhodný pro tento okamžik. Pokud čtete text v knize bez obrázků, třeba dvě hodiny v kuse, může se vám stát, že nejste chvílemi v plném vědomí. To znamená, že se vám myšlenky zatoulávají mimo čtený text. Pokud čtete texty s obrázky, srovnané do kratších odstavců, více vnímáte, co čtete. Přečtete odstavec a oči na okamžik spočinou na obrázku. V tu chvíli se vám čtené ukládá do paměti, věnujete okamžik plnému porozumění čteného. Je-li ještě k tomu obrázek vhodný k textu, doplňuje poznání též vizuálně, lépe si čtené zapamatujete a pochopíte. V ten okamžik pracuje vědomí společně s podvědomím. Jste plně soustředění.

Podvědomí

Podvědomí – to, co dočasně nevím. Žít skutečně vědomě je možné, je-li naše sebevědomění v souladu s podvědomím, které je naší opomíjenou součástí. Jsme-li v souladu, potom vznikne duševní vědomí. Podvědomí obsahuje informace uložené v záloze, jež se nám vybaví kdykoli to budeme potřebovat a na podvědomí se napojíme. Právě ono je v neustálém kontaktu s veškerou moudrostí, uloženou ve starobylém chrámu, v tajemné knihovně moudrého krále Šalamouna. Skrze podvědomí lze překládat poselství starověkých pergamenových svitků. Samozřejmě vždy za předpokladu, že přestaneme odmítat paralelní existenci našeho vnitřního mikrokosmu s makrokosmem. Šalamounova Píseň písní je podle kabalistů kryptogramem tajemství Velkého Díla alchymistů (hadí síla).

Podvědomí zná a ví, co je to telepatie, intuice, mimosmyslové vnímání, je v neustálém kontaktu s šestým smyslem. Zná tajemství zrcadlení vodní hladiny spojené s tajemnou Lunou. Podvědomí každého člověka, bez výjimky, rezonuje s vesmírnou energií, s kolektivním nevědomím, se všemi informacemi o minulých životech, zná tajemství života a smrti. Všechny informace ze všech našich životů – tím jsou myšleny všechny naše činy a především veškerá moudrost, jsou zaznamenány v podvědomé paměti, ač si je vždy paradoxně neuvědomujeme. Často jsou zakódované v různých symbolech a obrazech.

Podvědomí lze definovat jako hluboko v lidské duši uložené nevědomé vrstvy. Ale není v nás uzavřeno, kdykoliv je napojeno na vesmírné informační pole.

Podvědomí obsahuje informace, které jsou momentálně mimo vědomí, v určitý okamžik se nám vybaví, stanou se tak vědomími. Podvědomí člověka ovlivňuje, aniž by si toho byl v tom kterém okamžiku vědom. Hovoří k nám skrze sny, pomocí intuice, náhlými vzpomínkami na hluboko uložené, odsunuté zážitky či bolestné zkušenosti, a také projevenou duchovní silou. Podvědomí je nesmazatelnou kronikou našich zdánlivě zapomenutých vzpomínek.

Skrze podvědomí se projevují vzpomínky na minulé životy. Případně skrze něj „hovoříme“ s bytostmi z jiných světů. Někdy se náhle projeví například schopnost automatického psaní. Jindy míváme

vnitřní pocit, jakýsi nepatrný okamžik, smyslový zážitek DejaVu – překvapení zobrazující nám „již viděné“. V okamžiku jakési podivné iluze máme silný dojem, že právě viděné dobře známe, ačkoliv to ve skutečnosti vidíme poprvé. Nebo právě prožívanou událost, jako bychom zdánlivě již někdy naprosto stejně prožili, ačkoliv tomu tak není (na úrovni současného života). Podvědomí nás dokonce může včas varovat před nežádoucími událostmi z budoucnosti.

Chceme-li podvědomí vnuknout myšlenku pozitivní, ať už se týká čehokoliv, k tomu nám poslouží cílená autosugesce. Mějme ale na paměti, že podvědomí nerozlišuje skutečnost od smyšleného, nezná lež ani ironii. Cokoliv myslíme jako žert, může podvědomí přijmout jako fakt, v závislosti na častém opakování. Z toho vyplývá, že přijímá informace tak, jak jsou mu podány, je samostatné, neovlivnitelné, nepřetvařuje se, nelže, a nelze jej přechytračit. V tomto ohledu se na podvědomí můžeme značně spolehnout, ale musíme si dávat pozor, co do svého podvědomí ukládáme, a to většinou nevědomě. Podvědomí je jen částečně ovládáno vůlí. Budeme-li sami sobě pravidelně lhát nebo se často zabývat stresujícími myšlenkami strachu z onemocnění, podvědomí vezme naše představy vážně a jinak zdravé tělo skutečně onemocní – na základě negativní autosugesce.

Nejlépe přijímáme autosugesci před usnutím a těsně po probuzení nebo v meditaci. Před spaním si můžeme vsugerovat myšlenku, že se ráno probudíme a budeme znát odpověď na neřešitelný problém. Musíme si ale dát pozor na formulaci takové myšlenky, vždy ji formujeme pozitivně, jako bychom odpověď již znali. Rozhodně nepoužijeme výraz: neřešitelný problém! Podvědomí to takto přijme za své a bude náš problém i nadále považovat za neřešitelný.

Zvolíme například tuto formulaci: „Odpověď, kterou potřebuji znát, je jednoduchá. Vše, co potřebuji vědět, již vím. Právě včas se rozpomenu.“

Ke zdánlivě nepřístupné oblasti podvědomí se lze dostat také pomocí meditativních rituálů, kdy sladíme mysl s přítomným okamžikem. Naladíme se například na barvy, vůně nebo hudbu. Mysl vyladíme na konkrétní vizuální obraz nebo jen na jediné slovo či jasnou formulaci našeho přání nebo dotazu, tím se dostaneme do hlubokého rozpohybení. Případně se naladíme na fotografii jako na

pomocný rezonátor. Vědomě se snažíme o synchronní napojení, toto je důležité při přípravě rituálů i při rituálech samotných.

Podvědomí spadá do oblasti kreativní poloviny mozku (pravé hemisféry). Sem spadá celistvé holistické vnímání světa. Pravá hemisféra souvisí s tím, co je pravé, pravdivé, přímé, bez oklik. Ovládá pocity, představivost, podprahové vjemy, intuitivní a tvůrčí činnost. Podvědomí společně s pravou hemisférou si neuvědomuje čas a není omezeno časem ani prostorem. Zaznamenává všechny naše zkušenosti, včetně těch, na které jsme už dávno zapomněli. Proto nám může naservírovat v ten správný okamžik mysteriózní tajemství rovnou pod nos, tajemství čistá, obnažená a zahalená pouze v pravdě.

Má to však jeden háček: ze všech tajemství, která jsou před námi skrytá, se dozvíme jen tolik, kolik si zasloužíme. Stupeň duševní zralosti určuje, kolik nám bude během života postupně odkryto z oněch vyšších světů, z obvykle nepoznatelné kosmické perspektivy. Bezbrhý vesmír, kde neexistuje nahore ani dole, vlevo ani vpravo, teď ani potom, je nekonečně větší, než nám naše spoutané vědomí za „normálních“ okolností dovoluje poznat.

Nevědomí

Nevědomí – to, co nevím. Další naší skrytou součástí je nevědomí. Zdá se, že jsme opravdu složité bytosti. To je opravdu jen zdání. Nevědomí je velice úzce spjato s podvědomím, není mezi nimi velký rozdíl. Nevědomí je místo v nitru naší osobnosti, kde máme uložen potlačený obsah vědomí, jako jsou například hodně hluboko zasunuté, nechtěné vzpomínky, představy, různé asociace, pudová přání a různé motivující podněty, které si běžně neuvědomujeme. Jsou to potlačené vědomé i nevědomé psychické procesy. Dále se zde nacházejí informace, které jsme nikdy jako vědomé nevnímali, projevují se například v podobě instinktu. Tato oblast osobnosti se významně týká psychiky. Mohou zde probíhat skryté psychické procesy, skryté „paranormální“ schopnosti, které si jedinec neuvědomuje, protože nevědomí nelze běžně ovládat vůlí. Od nevědomí je už jen krůček k nadvědomí. Potom přichází transformace, jeden dílek z mnoha jejích částí.

Nevědomí zcela samostatně řídí a organizuje životní procesy: dýchání, krevní oběh, regeneraci, trávení. V nevědomí jsou přesně nastaveny naše biologické hodiny. Nevědomě probíhá například neustálá regenerace našich tělesných buněk. Stejně tak proces chůze probíhá nevědomě – rozhodneme se někam jít, aniž bychom přemýšlely nad mechanismem chůze. Aniž bychom uvažovali nad tím, jak mechanicky děláme jeden krok za druhým, odkud přicházejí pokyny pro svaly. V podstatě nás to ani nezajímá, přesně takto nevědomě probíhá v našich tělech nespočet úkonů potřebných pro život. Z toho plyne, že vědomí se rozhoduje v závislosti na naší vůli, naproti tomu nevědomí velice samostatně a precizně činí potřebné kroky nezbytné pro fungování našeho organismu.

V nevědomí je uložena také potlačovaná energie všech skrytých vášní a pudů. Některé mohou zapříčinit nekontrolovatelné stavy napětí a nespokojenost. Jedná se o oblast psychiky, kde mohou být skryté příčiny různých fobií – těch fobií, jejichž příčinu si neumíme vysvětlit. Nevíme si rady, dávno jsme ztratili klíč, k bráně zásvětních tajemství. V nevědomí je uloženo, jak se během času utvářely naše charakterové vlastnosti, silné i slabé stránky našich povah, různé předsudky pocházející například z výchovy v dětství. Základy naší povahy se utvářejí právě v dětství. Můžeme například vyrůstat s pocitem méněcennosti, s pocitem nutkavého strachu, nepamatujeme si však, jaké okolnosti nás v raném dětství utvářely – vše je uloženo v našem nevědomí. Nevědomí často představuje skrytou temnotu, temné stránky našich charakterů. S nevědomím jsou spojovány všechny hluboké vody a také oceán je jeho symbolem.

Kolektivní nevědomí: souvisí kolektivní nevědomí s viditelným a zároveň neviditelným světem rozmanitých forem? Pokud je kolektivní nevědomí totéž co univerzální paměť, nebo také duše světa, pak samozřejmě ano. Nehledě na to, že všechno souvisí se vším. Kolektivní nevědomí, též moře „psychického“ vesmírného vědomí, je universální kolektivní mysl nás všech. Jedná se o „paměť“ všech vtělených duší od počátku času. Jedná se o dědictví všech věků mající vliv na současnost i pro příští generace.

Kolektivní nevědomí narůstá každou vteřinou miliardami slov, myšlenek a emocí. Vytváří složitou pavučinu všemožně se prolínajících tvořivých sil. Moře kosmického vědomí je utvářeno energií v nekonečném proudu ze všech stran vlévajících se řek, tvořených slovy a myšlenkami. To, čemu věnujeme pozornost, se

skrze naše podvědomí zapisuje do universální kroniky lidstva, do kvantového vědomí vesmíru jako celku. Pokud se dokážeme na kolektivní nevědomí napojit, potom si můžeme leccos z jeho obsahu zpětně přehrát. Mysl, osvobozená od předem daných jistot, nám v tu chvíli poslouží jako jakýsi videorekordér.

Nadvědomí

Nadvědomí – to, co vím, jenom když „vím“. Nad těmito aspekty lidského bytí se nachází nadvědomí, neboli rozšířené vědomí – aby toho nebylo málo. Nadvědomí překračuje hranice každé osobnosti a obecného pojetí času a prostoru. Je to svět mimo obyčejné lidské chápání. Je to svět, kde neustále probíhá neviditelná recyklace času člověkova. Je to prostor, kde se můžeme napojit na sjednocující sílu Universa skrze osmou čakru. Vše se může tak trochu motat dohromady, ale to nevádí, v podstatě hovoříme stále o jedné a té samé bytosti, jen tak trochu vymezujeme hranice. Ale zde, v tomto elementárním světě žádné hranice neexistují. Světlo a stín spolu soupeří pouze na úrovni vědomí. Musíme si uvědomit, že světlo samo není stínem! Stín je pouze iluze, zviditelněná překážka. Světlo vrhá stín jen tam, kde mu něco stojí v cestě.

Podvědomí neustále spolupracuje s nadvědomím, s oblastí transcendentního světa, přesahuje hranice vědomí a běžného poznání. Odtud pochází ona universální síla, energetické pole vědomí všech bytostí, univerzální paměť Země a celého vesmíru. Nadvědomí je tedy rozšířené vědomí, které přesahuje hranice individuální osobnosti, hranice času a prostoru. V prostoru nadvědomí, za hranicemi fyzické bytosti, se pohybuje naše duše například v okamžicích spánku. Duše je netělesnou substancí každé bytosti, čas a prostor pro ni nepředstavuje žádnou překážku. Někteří přívrženci esoteriky zastávají názor, že nadvědomí rovná se duše. Duše je nesmrtelná, je součástí nekonečného božství.

Rozšířené vědomí překračuje energetická pole fyzických těl. Obsahuje vše, za normálních okolností nepoznatelné. Jedná se o nehmotný svět. Právě v této rovině je před naším zrakem skrytá mocná síla „oddělená“ od ega. Ego většiny z nás je přesvědčeno, že tyto hranice neexistují a s nedůvěrou je odsouvá do spirituálních

sfér, jež odmítá přijmout za své – je tak naučeno. Naservírujme našemu egu novou učební látku, ověřenou vlastními zkušenostmi. Pro racionálně uvažující ego jsou nehmotné sféry nepochopitelné. Přesto ve skrytu duše dožadujeme se poznání vyšší moci a odhalení pravdy. Tážeme se, co pro nás vlastně znamená život ve fyzickém těle, proč a kam jeho kroky směřují. Nahlédneme-li do tajemné sféry nadvědomí, potom se můžeme úspěšně spojit s vesmírnou harmonickou rezonancí, se světem rozmanitých forem.

Mořský koník: je symbolem harmonie a rovnováhy mezi zemí a mořem, a tím také mezi vědomím a podvědomím a nadvědomím. Je symbolem přátelství a nerozlučného partnerství, neboť mořský koník vytváří partnerství na celý život. Jako rezonátor použijeme fotografii. Nezapomínejme, že moře, země a nebe jsou zrcadlovým obrazem podvědomí, vědomí a nadvědomí.

Změněný stav vědomí

Změněný stav vědomí je stav navozený záměrně nebo náhodně. Tento zvláštní mystický zážitek můžeme popsat zjednodušeně jako vystoupení ze sebe sama. Tehdy shledáváme pravou podstatu věcí, nahlížíme do minulosti, čteme v kronice kolektivního nevědomí, vnímáme svět holisticky, tedy jako celek. Je vyvrcholením některých magických rituálů či hlubokých meditací, kdy můžeme následně navázat kontakt s astrálními bytostmi, případně navštívit neznámé říše. Navštívujeme mystické duchovní sféry, ocitáme se v prostředí, kde se prolíná několik časových rovin, můžeme odečítat informace z viděné budoucnosti. Rozmlouváme s přírodou – s duchy přírody či jinými nepozemskými entitami. Někdy se může jednat o silné mystické vytržení, kdy s každým nádechem nasáváme tajuplnou atmosféru nepoznatelná, které se před námi pozvolna odhaluje.

Anebo můžeme získat potřebné informace z minulých životů. Případně nahlížíme do kvantových záznamů o jakémkoli dění ze současnosti. Nevědomé odpoutání od pozemské existence čili změněný stav vědomí zažíváme také každou noc během spánku, jen s tím rozdílem, že si to neuvědomujeme. Vzpomínkou na tento nevědomí stav je sen, který se nám zdál.

Změněný stav vědomí je jako přechod přes tajemný most, odhalující nám nespočetné paralelní reality a zásvětní říše, které si běžně neuvědomujeme. Od cíleného, vědomého nabytí změněného stavu vědomí je už jen krůček k extázi. K tajemnému překročení zemského horizontu, kdy se mysl vymaní z fyzického těla, kdy dojde k jakési psychické proměně. Následně dojde k bezprostřednímu, vyššímu poznání, za hranicemi obyčejného vědomí. Při extázi můžeme propadnout do stavu euforie, myšleno přímo kosmické, božské euforie. Doslova se odpoutáme od pozemské existence. V okamžicích změny vědomí, kdy se změní úroveň elektrické aktivity v mozkové kůře, můžeme zažít pocit, jako bychom se koupali ve víru padajícího zlatého deště, zažíváme sebe jako čistou energii. Jednotlivé úrovně stavu vědomí se odvíjí od úrovně frekvence mozkových vln.

Frekvence mozkových vln

Na úrovni beta se nacházíme v plném vědomí, jsme čilí, pracujeme či konverzujeme. Současně si uvědomujeme všechny pocity, emoce nebo fyzické nepohodlí. Jedná se o normální stav soustředěné pozornosti, v kterém si uvědomujeme různá intuitivní poselství.

Úroveň vědomí alfa zaznamenáme těsně pod úrovní beta, například v okamžiku ospalého dřímání nebo velmi lehkém spánku, při denním snění, tvořivém myšlení, soustředěném čtení, zaujatém sledování televize či poslechu hudby. V hladině alfa se nacházíme při lehkém hypnotickém transu, mírné meditaci, cílevědomé koncentraci, jednoduché astrální projekci.

Úroveň vědomí theta nastane během hluboké meditace, středně hlubokém spánku, při silném emotivním cítění a ve stavech rozkoše. Také během řízeného snění nebo hypnózy, složité vědomě řízené astrální projekci, v lehkém bezvědomí.

Úroveň vědomí delta nastává při velmi hlubokém spánku, těžkém bezvědomí nebo koma, anestezii během operace. Tato úroveň vědomí může být někdy doprovázena „zážitky blízkosti smrti“.

Změněného stavu vědomí snáze docílíme udržováním pozornosti na přítomný okamžik. Soustředěním se na konkrétní věc, jedinou myšlenku. V meditativním uvolněném rozpoložení, soustředěným pohledem na lesklý bod či plamen svíce, pohledem do ohně,

soustředěním se na abstraktní představu. Případně udržujeme pozornost na přítomný okamžik naprostou absencí myšlení. Tento stav vědomě řídíme, kontrolujeme, prohlubujeme a prodlužujeme. Soustředěním se na jediné slovo nebo věc, na vnitřně viděný obraz růže nebo našeho oblíbeného místa, bez jakéhokoliv vyrušování nežádoucími myšlenkami, docílíme snížení počtu cyklů mozkových vln za sekundu. Docílíme přechodu z jednoho stavu vědomí do druhého. Ponořujeme se do sebe, až se ocitneme v jakémisi kontrolovaném – bdělém polospánku.

Pohroužíme se především do vnitřního ticha, kde setkáváme se sami se sebou. Případně se předem rozhodneme, že našim cílem bude odpoutání vědomí od těla. Na výletě v dalekých krajích můžeme nečekaně a plynule mluvit cizím jazykem, aniž bychom tu kterou řeč ovládali. Po návratu jsme schopni popsat konkrétní místo na světě, aniž bychom tam kdy skutečně byli. Meditativní cvičení je třeba opakovat často, než se zdokonalíte, a než se dostanete do povzneseného stavu vědomí lehce a během několika málo minut. Jde totiž o to, že ačkoliv se vám podaří dostat se do změněného stavu vědomí, tak dříve než přistoupíte například k astrální projekci, možná se vám dříve podaří neplánovaně tvrdě usnout.

Vyrovnaní rezonance mezi hemisférami: pohodlně se posadte, soustřeďte se pouze na dech. Pravou rukou ucpěte pravou nosní dírku. Volnou levou nosní dírkou se nadechněte po dobu šesti vteřin. Na jednu vteřinu zatajte dech. Potom uvolněným nosem pomalu vydechněte. Toto celé opakujte devětkrát. Potom vše provedete obráceně s ucpanou levou nosní dírkou. Nakonec se uvolněným nosem nadechněte po dobu šesti vteřin. Na vteřinu zatajte dech. Pomalu nosem vydechnete. Opakujte devětkrát. Toto cvičení provádějte dvakrát denně. Zhruba po devíti dnech se dostaví zklidnění emocí, uvolnění stresových bloků, budete více vitální,lepší se vám vnitřní vidění i slyšení.

Přítomný okamžik

Bytí v přítomném okamžiku je soustředění se na momentální vnitřní a vnější okolnosti, v kterých se bezprostředně nacházíme. A to bez sebemenšího náznaku myšlenky na minulost nebo budoucnost.

Dovednost prožívat přítomný okamžik v každodenním životě nám nabízí odbourání stresu, zvládnání deprese a různých psychóz. Nedokážeme-li přirozeností nám danou žít tady a teď, může mít naše chování v některých situacích destruktivní tendence. Osobně způsobené nepozornosti, neschopnost vnímat jednotlivé nuance jak vnitřních, tak vnějších okolností, stávají se příčinou nežádoucích emocí a stresových situací. Mnohdy jsme proti své vůli vtaženi do konkrétního děje, jenž byl nevyhnutelný, přesto jsme jej svou nepozorností nepředpokládali. Zavčas nedokážeme odhadnout příznaky zbytečných složitostí, do kterých se občas vlastní vinou dostáváme. Často nejsme ochotni připustit si, že za naše problémy nemůže nikdo jiný ani náhoda.

Přítomný okamžik zakusíme soustředěním se na svůj dech, v okamžiku bez myšlenek, v okamžiku oproštění se od času i vlastního ega, oproštění se od minulosti i budoucnosti. V okamžiku otevření se duši. To neznamena, že se zbavíme krásných a příjemných vzpomínek, zbavíme se pouze nostalgie a smutku. Zbavíme se té minulosti, která nás uvěžňuje v sebelítosti nebo ve vině. Minulost sice nemůžeme popřít, důležité je ale umět si nekompromisně říct: „Co bylo, to bylo!“ Minulost si nesmíme přenášet do přítomnosti a tím dále do budoucnosti, trápením se nad minulými zážitky. O pomoc můžete požádat anděla přítomnosti – archanděla Metatrona.

Osvobodit se od budoucnosti znamená, zbavit se strachu z ní. Zbavit se lpění na nepodstatných věcech, připoutanosti a ztotožňování se s hmotou a materialismem. Musíme se zbavit negativních očekávání, planých domněnek, strachu a obav. Pokud to nedokážeme, potom je naše mysl uvězněna v čase a ne zcela je schopna uvědomovat si přítomnost, skutečnou realitu. Budoucnost, které se obáváme, je pouze produktem naší mysli. Jak myslíme – to k sobě přitahujeme. V přítomném okamžiku neexistuje čas a mysl je naprosto svobodná.

Soustředění se na přítomný okamžik znamená, že jsme stále ve střehu a dokážeme včas odhalit skryté okolnosti, kauzální vnější záležitosti a příčinné děje, které pozitivně nebo negativně zasahují do našich životů. Pro běžný život platí, že jediný čas je teď a jediný prostor je tady. Přítomný okamžik je jediný jsoucí čas. Být ve střehu znamená žít daným okamžikem, s otevřenýma očima vnímat veškeré dění kolem sebe, bez zbytečných myšlenek a neustálého souzení a posuzování viděného. Vědomí sebe sama předpokládá soustředění se především na emoce a pocity. Další naší berličkou je,

že děláme příliš věcí najednou, jsme roztržití, jednáme ve spěchu, nevíme, kam dřív skočit. Přítomný okamžik zakusíme, pokud se soustředíme vždy jen na to, co zrovna děláme – a to doslova, což je docela umění. Znamená to, mimo jiné, souhru levé mozkové hemisféry s pravou hemisférou.

V přítomném okamžiku se snáze soustředíme na synchronní události a kauzální děje. Ať se děje cokoliv, občas se ptejte sami sebe: Proč se to děje? Proč se stalo to či ono? Každé proč má své proto. Odpovědi však ponechte v režii vlastní intuice, spíše než rozumu. Pokud se budete těmito pravidly řídit, záhy zjistíte, že mozek vidí jen to, co vidět chce! Než stihnete postřehnout budoucnost, tak se mezi tím změní na minulost, neboť mezi těmito časovými liniemi zůstává vždy věčná přítomnost. Pečlivě vnímejte své okolí v přítomnosti. Nenechte se ničím zaskočit. Položí-li vám někdo nečekanou otázku, na kterou v ten okamžik nemáte odpověď, v klidu se tázajícího zeptejte: „Proč se ptáš?“ „Proč to potřebuješ vědět?“ „Proč chceš, abych to udělal?“ Mezitím pozorně vnímejte všechna slova, posunky, grimasy ale i dech tázajícího. Zůstaňte v myšlenkovém klidu a vnímejte vlastní pocity, jen tak dojdete k správnému pochopení dané situace.

Člověka spojuje s přítomným okamžikem chůze. Vydejme se proto co nejčastěji na procházky do přírody, příroda sama je silně motivující. Chůze rezonuje se živlem vzduchu, ten zas se sférou myšlení. Při chůzi dbáme na vzpřímenou páteř, impulsy myšlenkového napětí potom volněji proudí atmosférou, a námi zas volně proudí životní energie. Klidná chůze nebo hloubavé procházky prosvětlují duši, harmonizují tělo. Vzpřímená páteř připomíná anténu, vysílač, nosnou osu mezi nebem a zemí pro naše podvědomí i srdce. Pokud vstoupíme například do gotické katedrály, která je symbolem jednoty lidského těla a ducha, jakoby podvědomě narovnáme páteř, jsme najednou přítomní sami v sobě, myšlenky se nám nikde netoulají.

Náš život je buď čiré zrcadlo naší duše, nebo zamlžené zrcadlo našeho soužení. Až půjdete na procházku, nekoordinujte směr cesty přemýšlením, zda jít tudy či jinudy. Jděte tak, jak vás nohy a intuice vedou. Doslova následujte své kroky. Podvědomí vždycky ví, co dělá. Důležitá je procházka sama o sobě, nikoliv cíl, nebudte tedy předem připoutaní k cíli. Tím docílíte toho, že se zjemní vaše vnímání, vnitřně se napojíte na okolí, přírodu, světla, stíny, barvy,

zvuky, vůně, přírodní elementární bytosti. A s tím vším spjaté všudypřítomné neviditelné panoráma různě prolínajících se rezonančních polí kvantového vědomí přírody. Snáze pak uvěříte v existenci paralelních vesmírů.

Až se toto stane naší přirozeností, včas rozpoznáme různé shody okolností, intuitivní pocity, zhoubné skryté emoce, které svou nesoustředěností na přítomný okamžik přehlídíme. Pokud nevidíme a neslyšíme, chodíme s hlavou skloněnou, potom máme jen nepatrnou šanci účelně zaznamenat nabízená řešení té které situace. K žádné změně nedojde samo sebou, o své vlastní vůli, tak to prostě nefunguje. Každá okolnost je něčím zapříčiněna. Někdy i zdánlivě bezvýznamná příčina může v sobě obsahovat jiskru následků nečekaných rozměrů. Mozek je zaneprázdněn stále dokola se opakující spleť nepotřebných myšlenek, nemá dostatek motivace a prostoru pro přijímání nových podnětů. Nemá šanci odhalit náповědu, přicházející samovolně z hlubin podvědomí či z výšin nadvědomí. Neustále se soustředí na to, co bylo, nebo na to, co bude, a málokdy si skutečně uvědomuje, že „Je“!

Je to podobné, jako když při čtení knihy zjistíme, že nám uniká obsah čteného, nepamatujeme si téměř nic z obsahu předešlého odstavce. V tuto neuvědomělou chvíli je mozek, neboli vědomí někde úplně jinde než v přítomném okamžiku. Přesto dál čteme slovo od slova, větu za větou, ale náš mozek, nezávisle na této automatické činnosti, pohybuje se ve svém vlastním světě, ovládán myšlenkami, které v tuto chvíli neovládáme my, ale ony nás.

Anomálie času

Čas je ve své podstatě pouhý fyzikální pojem. Čas, tak jak jej vnímáme v pozemské rovině, je neustálá přítomnost v každém okamžiku rozpadající se na minulost a budoucnost. Základní vlastností časoprostoru je dynamické chování a schopnost rezonance. Rezonance je základní vlastností energie, jež tvoří hmotu všeho, co jest. Myšlenka je také rezonance! Rezonancí vzniká síla přitažlivosti. Myšlenky se organizují v prostředí, která nazýváme morfickými poli. Čím více opakování – tvořivých myšlenek – tím více vzniká přitažlivé síly. Rezonance každé jednotlivé myšlenky vytváří

ozvěnu v čase zpět do reality tím, že rozkmitává podobné myšlenky, potom dochází k souznění nebo odezvě.

Podvědomí neustále rezonuje s vesmírnou energií, v níž je obsaženo veškeré vědění. Šťastný člověk dokáže harmonicky souznít, neboli rezonovat s energií vesmíru a tudíž ji využívá tvůrčím způsobem v čase stanoveném jemu k životu. A tím vytváří sobě navíc ještě pozitivní karmické následky do životů budoucích. Nešťastný člověk rezonuje v úrovni disharmonie, jeho vlastní energie (negativních myšlenek) rozkmitává a napojuje se na energie podobně disharmonické. Způsob vnímání reality tedy vyjadřujeme každodenním pohybem v trojrozměrném světě. Čas je nositelem energie. Nad tímto základním prahem vnímání však existují další nám neznámé a pro náš dosavadní způsob myšlení a vnímání skryté dimenze, jejichž skutečnost modernímu člověku v čase pozemského života uniká.

Většinou tyto skryté dimenze tušíme, ale vnitřně odmítáme záhady paralelních světů do našeho viditelného světa přijmout. Jednosměrný tok pozemského času vyjadřuje pouze trvání bytí. Čas je jednou z největších záhad přírody, přijít s jasnou definicí o pochopení jeho podstaty se zřejmě ještě nikomu nepodařilo. Plynutí času je vždy vázáno na určitý prostor, pohyb, změny a růst. Čas je spjat s hmotou, bez hmoty nebude existovat ani čas. Obvykle přijímáme, že podstata času je lineární. Běží čas stále stejnou rychlostí a stále stejným směrem? Od minulosti k budoucnosti? A je pravdou, že jej nelze zpětně reprodukovat? Ne všichni připisují času jednosměrný tok. Rádi bychom věděli, zda můžeme projít bránou času, zda může čas běžet v protisměru a libovolně měnit směr. Ať už jdou výzkumy jakýmkoliv směrem, je logické přiklonit se k domněnce, že čas nemá žádné skutečné opodstatnění, žádnou skutečnou existenci. Ovšem pro člověka je čas a prostor nezbytnou formou nazírání na život – a to je skutečná „boží dichotomie“.

Je možné, že vesmírné energetické pole, které má svým způsobem všechno na svědomí, je natolik inteligentní, že jemu nedělá nejmenší problém vyžívat se ve vytváření dokonalých iluzí? A že by mělo dokonce smysl pro humor? Dokonce existuje jev, který se nazývá „dvojitý čas“. Na silně energetických místech může docházet ke střetu běžného času, běžícího po přímé linii, s neznámou strukturou času běžícího opačným směrem. V bodě střetu dochází k „nulovému času“. V tomto energetickém bodě může dojít k rozpadu hmoty, ke

ztrátám vědomí, k výpadekům paměti, k nenadálým zmizením, k holografickým projekcím. Mnohé nám bude objasněno, až se dozvíme více o takzvaném zakřivení prostoru a zkracování času.

Další zajímavostí, týkající se anomálií času je, že „obyčejné“ elementární částice si navzájem předávají informace! Atomy jsou složeny z částic, všechny věci, například v přírodě jsou složeny z atomů – to znamená, že různé věci a děje si mezi sebou předávají informace. Dokonce, aby to nebylo tak jednoduché, částice si mezi sebou sdělují informace rychlostí vyšší, než je rychlost světla, což odporuje nám známým fyzikálním zákonům. Že je naše vidění světa poněkud zkreslené, dokazuje ještě další maličkost: pokusy na úrovni kvantových částic ukázaly, že informace se vyskytne v místě určení o okamžik dříve, než je vyslána! Malinko zjednodušeně si tedy můžeme říci, že pokud mohou být částice ve stejný okamžik na dvou místech najednou, potom není nemožná tak zvaná teleportace, kdy osoba k tomu nadaná dokáže být na dvou místech najednou. Proti tomu se jev zvaný telepatie (přenos myšlenek na dálku), zdá být naprostou hračkou!

Mysticismus, který objevujeme ve starých mýtech a legendách, přestože je v mnohém romantický a někdy v nás může vzbuzovat nostalgii, nemusí nutně být absurdní. Ve starobyklých mýtech, které vyprávějí o posvátnosti některých krajin, můžeme najít mnoho inspirativního pro dnešní život. Podíváme-li se na legendu o rytířích spících v útrobach hory Velký Blaník, tak tomu jen nesnadno uvěříme. Traduje se, že v tajemných podzemních prostorách plyne čas jinak než venku. Podíváme-li se však na tajemnou horu jako na místo, kde může za jistých okolností docházet k jakési časové smyčce, uvědomíme si, že „rytíři“ rozhodně „nespí“ v tajných jeskyních uvnitř hory. Tyto bytosti žijí si svůj vlastní život v jiné časové dimenzi, v paralelní realitě, která zůstává před naším pozemským zrakem skryta.

Jen někdy, za zcela zvláštních okolností, může se před naším zrakem promítnout „holografický obraz“, přenesený časovou smyčkou z minulosti do přítomnosti. Jak víme, světelné záření obsahuje informace, tím pádem může být světelné záření nosičem obrazů z jiných dimenzí, z minulosti či budoucnosti. Můžeme na okamžik zahlédnout bytost, krajinu, věc nebo děj nepocházející z našeho času a prostoru. Jsou popsány případy, kdy člověk takto spatřil sám sebe buď v dětství, nebo naopak ve stáří, viděl sebe v

situaci odehrávající se v budoucnosti. Nebo se v naší realitě z ničeho nic objeví takzvaný „příchozí odkud“, člověk z jiné časové dimenze projde branou otevírající lineární proudění času. Tito lidé nechápou, kde se to ocitli, nikdo je nezná, nemají žádnou totožnost. Většinou disponují nadměrnou inteligencí, fotografickou pamětí, mají vyvinuté mimosmyslové schopnosti.

Všeobecné pojetí času a prostoru ovlivňují různé optické klamy, sugesce, prostorové iluze a neméně neuvědomělá zaslepenost. Často se mysl nevědomě oddává a podléhá zkreslenému vnímání reality kolem nás i v nás pod vlivem emocí a nepozornosti. Jindy se od tušených skutečností záměrně odvracíme. V nejhorším případě nemáme vlastní názor téměř na nic, často v závislosti na ovlivnění různými informačními médii. Přijali jsme za své vnímat moderní svět pouze sugestivně, naučeně, bez větší snahy o samostatné pochopení, rozlišování a pojmenování skrytých skutečností. Některým vědeckým názorům věříme do chvíle, než se na přetřes objeví nová, převratná a nepochybnitelná fakta. Naučme se věřit převážně zdravému úsudku na základě osobních zkušeností a pozorování, a také obyčejnému selskému rozumu. Hledejme každodenní inspiraci ve vlastním potenciálu. Věřme odvěkým moudrostem velkých duchovních mistrů, především těch, jejichž existence je skromná a často utajená. Nemám ale na mysli pro dnešní svět už zastaralá organizovaná náboženství, ta mají velkou moc udržovat lidstvo v nevědomosti.

Ego se chová podmíněně

Co se odehrává na úrovni samostatného ega, odděleného od čistého vědomí? Člověk, který se zaobírá se neustále sám sebou, nemůže nikdy naplno vnímat, co se kolem něj doopravdy děje. Ego se chová podmíněně, naučeně, v zažitých a naprogramovaných liniích a předsudcích. Organizuje nám život v zaběhnutých kolejkách a jen nerado přistupuje na potřebné změny. Ačkoliv ve skrytu duše víme, co je pro nás žádoucí! Ego je v neustálém kontaktu s okolním světem, zprostředkovává nám vidění reality tak, jak to vyhovuje jeho naučenému myšlení. Přestože skutečná realita (a lidé kolem nás), častěji než jsme ochotni připustit, již dávno mohla projít nevyhnutelnými změnami. Přítomný okamžik se naučíme vnímat,

prozkoumáme-li jednotlivé vrstvy naší osobnosti: vědomí, podvědomí, nevědomí.

Všechny roviny vícevrstevné bytosti je obtížné udržet v trvalém souladu. Pokud toto nedokážeme, vytváří se energetická nerovnováha, odtud se zpětně odráží všechny psychické problémy, rozpolcenost a samozřejmě také původy různých onemocnění fyzického těla. Žijeme-li nevědomě, to znamená, že nežijeme v přítomném okamžiku, často se ocitáme v bludném kruhu různých nechtěných situací, vytváříme realitu, která se paradoxně rozchází s ideálními představami o životě. Nevědomky vibrujeme s nižšími energiemi, které k sobě přitahujeme. Stavíme sebe do takové role, kterou osobně ztvárňujeme i režírujeme, v závislosti pouze na svém podmíněném egu.

Podmínky pro život si utváříme individuálně: chtěním, očekáváním, myšlenkou, slovem a činem. Některé životní okolnosti se částečně odehrávají v závislosti na rodinném, společenském či kolektivním nevědomí, které není vždy snadné odhadnout a ovlivnit. Ovšem i to je za určitých podmínek možné, alespoň v tom smyslu, že společenské nebo kolektivní dopady negativních procesů se nám podaří zmírnit pozitivním přístupem tak, aby se nás osobně nedotýkaly v té nejhrubší úrovni. To znamená: zůstat za každých okolností osobně nepřipoutaní k okolnímu dění. Naučme se být soběstační a spoléhat v první řadě na vlastní úsudek, odvozený od osobního poznání, a přesto se v žádném případě neodloučit od ostatních. Rozjímejme o samotě, přijímejme pozitivní náhled na jakoukoli okolnost a získanou energii předávejme nezištně do svého okolí. V klidné, hluboké meditaci se nám podaří rozpoznat skryté schopnosti, blížící se nečekané události, inspirativní vhledy, jež nám nastíní řešení komplikovaných situací.

Náhled do vlastního nitra při meditaci nás propojí s energií, která je námi a zároveň nás obsahuje. Připustíme-li její existenci, bez jakýchkoliv předsudků a nedůvěry, povede nás životem a náročnými úkoly bez šrámů na duši. Vždycky nás včas upozorní, abychom se zastavili a zpomalili tempo, a že ne vždy je možné prožívat život podle našich představ. Pokud jsou tyto představy sobecké a bezohledné, nebo v případě nebezpečí skrytého v představách a plánech, které si neuvědomujeme, záměrně nepřipouštíme. Naučme se energii věčného světla vnímat a přijímat ji jako nedílnou součást přítomného okamžiku. Jsme-li k jejím projevům lhostejní, může nás

zaskočit dramatická událost například v podobě úrazu. Událost, která nás v konečném důsledku stejně donutí zastavit se, zamyslet se, zpomalit tempo a zkrotit své sebestředné ego, tím že v klidném smíření se sebou konečně rozvážeme uzly našich nekompromisních předsudků a zastaralých programů.

Ve všem se nacházejí polarity dobra a zla. Naučme se tyto odvěké síly od sebe rozlišovat, chápat, používat a udržovat v rovnováze. Veškerá hmota je zároveň energie! Energie, jež tvoří nás, tvoří celý svět. Jde stále o tutéž rezonující sílu, která se rozlišuje pouze rychlostí vibrací – tvoří rozličnou hustotu veškeré hmoty. Tatáž síla tvoří myšlenky, přání a představy a následně je zhmotňuje v realitě. Dává vůni růžím, barvu slunečnicím, spřízněným duším pocítit lásku. Stejná energie je námi před narozením, vytváří životní realitu, a věrně nás doprovodí přes oblouk barevné duhy na druhý břeh. A dál bude utvářet a obnovovat sebe sama v nekonečném spojení s vše prostupujícím jsouncem.

Očekávání

Svobodnou vůlí si utváříme život v každém okamžiku. Nedějí se nám žádné náhody, někdy se dobrovolně, ač nevědomky, vrháme do nepřehledného chaosu. Nechápeme souvislosti, proto připouštíme osudové náhody, kterým podle našeho mínění nešlo předejít. Ego považujeme za nepostradatelné a nepřipustíme, že je až druhořadé, že na prvním místě se nachází duše. Zanedbáváme ji a nevěnujeme pozornost jejím přirozeným potřebám. Slepě dáváme přednost intelektu před moudrostí prověřenou staletími. Přitom nám uniká, že možnosti duše jsou neomezené, že její přirozeností je Tvořit. Je to dáno tím, že nejsme schopni přizpůsobit se kosmické moudrosti a příliš spoléháme na zastaralé společenské předsudky, módní diktáty, nesmyslné konvence. Též uctíváme pro povznesení ducha nic neříkající ikony.

Duše je věčným dítětem! S velkou nelibostí nese, jak jsme společností (programově) vychováváni k nesamostatnosti. Často nevíme, co je pro nás dobré a ve své nevědomosti tápeme. Naše podvědomí to však ví: v každém přítomném okamžiku! Zpomalme naše kroky a především proudy neutuchajících myšlenek! Zahleďme se hlouběji do vlastního opomíjeného nitra, potom nalezneme sebe ve vlastním srdci, nalezneme věčné dítě v nás. Očekávejme, že se tak stane! Připusťme bez předsudků, že jsme tvoření všemocnou

přírodní energií, která je v každém okamžiku v přímém spojení s duší. Očekávejme lásku, zdraví, štěstí, hojnost a prosperitu, ale také hravost, nevázanost a nadhled.

Světlo má pozitivní vlastnosti, temnota negativní, polarita se tak odráží se ve všem stvořeném. Člověka nevyjímaje. Každý náš přítel má v sobě pozitivní i negativní aspekty osobnosti. Každý náš nepřítel má v sobě také pozitivní i negativní aspekty osobnosti. To platí o každém z nás. Hledejme v každém to dobré. Očekávejme v každém to dobré. Pokud se protikladné síly udržují v rovnováze, není nutné, aby světlo s temnotou neustále bojovalo. Na tomto principu funguje vesmírný zákon o příčině a následku. Jakákoliv příčina vyvolá jí odpovídající následek. Budu-li v jakékoliv bytosti vidět pouze temnotu, temná budou i naše setkání. Je-li příčina v poloze negativ, vzešla-li z temnoty, nikdy nevyvolá pozitivní následek! Konejme proto vždy tak, abychom nikdy nemuseli říkat: „Kéž bych mohl vrátit čas!“

Budeme-li intenzivně působit na hmotu například tím, že budeme jistého člověka nebo věc považovat za špatné, ačkoliv tomu tak nemusí být, časem se to špatným skutečně stane. Například jeden z partnerů neoprávněně žárlí. Neustále podezírá a představuje si kdy a jak, kde a s kým jeho partner trávil čas. Bude to dělat tak dlouho, až se jeho mentální vize skutečně naplní. Vytváříme tak vlastními myšlenkami, představami a emocemi virtuální realitu, která v momentě, kdy bude naplněna dostatečným množstvím energie, stane se skutečností. Ani nás potom nenapadne, že to, co se děje, vlastně očekáváme a tím k sobě přitahujeme. Někdy se dokonce zbytečně navzájem strašíme, takzvaně sýčkujeme. Někteří sýčkaři dokonce cítí vnitřní uspokojení, když se jejich vize naplní: „Vidíš, já jsem ti to říkal!“ Tak někdy nechtěně vznikají satirické koncovky příběhů, které se ale nemusely stát.

Barevnost myšlenek

V nepochopených aspektech bytí je hluboký význam, který odmítáme brát na zřetel. Podíl na tomto faktu má také rezistence, neboli schopnost vědomí bránit se, odolávat a nepřijímat do života vše, co se zdá být neslučitelné se současným sebepojetím a

vnímáním světa. Svobodně, o své vlastní vůli se rozhodujeme ponechat vše při starém. Rezignujeme a odmítáme vše nevědomé. Byť vzdáleně tušené. Tím vznikají rozhodnutí neakceptovat skryté příčiny některých psychických potíží, zbytečných stresů a depresí. Ačkoliv paradoxně v hloubi duše je nám vše jasné a srozumitelné. Pokud se chceme ubránit rezistenci, potom je nutné neváhat a směle se vydat cestou od nevědomého bytí k vědomému.

Astrální tělo tvoří ta nejjemnější vibrace v prostoru. Je to živá látka, esence dočasně propůjčující fyzickému tělu život. Duše má neomezený přístup do všech dimenzí, čerpá informace z astrálních úrovní, bez přestání je na ně napojena. Na astrální úrovni je v nadčasové realitě zaznamenáno vše budoucí, co má se teprve uskutečnit a to v několika možných variantách. Záleží jen na našem vědomí a na kolektivním vědomí celého lidstva, jaké životní okolnosti nás i celé planety si svobodně zvolíme – tvořením pomocí slov, myšlenek a činů. Chceme-li správně používat svobodnou vůli, musíme si neustále uvědomovat, že myšlenky jsou barevné živé vibrace.

Astrální úroveň je nesmrtelnou pamětí Univerza. Univerzální světlo je architektem přírody, světlo je harmonie zvuků, barev a jemnohmotných esencí propůjčujících dech všemu živému. V této vesmírné kronice jsou zaznamenány dějiny lidstva od prvopočátku všeho. Z astrální úrovně se zrcadlí energie námi vysílaná zpět do našeho času bytí. Pozemský čas jen vyjadřuje prostor našeho bytí. Čas je spirála, na které jsou zaznamenány všechny informace. Čas považujeme za realitu, ve které žije naše fyzické tělo, proto je nutné chápat čas jako neustálou přítomnost, v každém okamžiku rozpadající se na minulost a budoucnost.

Svobodně rozhodujeme o obsahu vlastních myšlenek, nikdo nám nemůže přikazovat, jak máme myslet. Myslíme-li harmonicky (v pastelových barvách) je to naše volba. Myslíme-li negativně, pesimisticky, černě a šedivě je to také naše volba. K tomu si ještě představte, že každá myšlenka má svůj specifický tvar, vibraci a samozřejmě barvu – podle toho, zda ji tvoří kladný nebo záporný náboj může vytvářet různé abstraktní obrazy, vyjadřující její osobitou ideu. Nacházíte se v prostoru jasného, zářivého světla nebo šedivých mračen? Jaké barvy vyznačuje vaše aura? Dejte pozitivním myšlenkám krásné pastelové barvy a negativním černou a šedé

odstíny. Teď se pokuste představit si, že jste celý den doma a jedna myšlenka za druhou zaplňuje váš byt jako živé barevné obláčky.

Tak a teď si můžete pro zajímavost upřímně představit, v jak barevném spektru se pohybujete. Převládá světlo, barevná duha anebo máte doma šedivé temno? Nezapomeňte započítat také „barevnost myšlenek“ ostatních členů domácnosti. Podobně si můžeme představit pozitivní energie dobra a negativní energie zla na pracovišti a ještě dále, nad jednotlivými kontinenty a nakonec v atmosféře nad celou planetou!

A co přírodní katastrofy? To, že se dějí přírodní katastrofy, dokonce čím dál častěji, je bezesporu také odrazem „chaotického“ kolektivního nevědomí lidstva, nás všech dohromady. A všech negativních aspektů, rezonujících vesmírným prostorem. Počasí se poslední dobou chová, jako kdyby se zbláznilo. Jenomže ono se nezbláznilo samo od sebe! Kromě cyklických přírodních jevů, je to z velké části také reakce na negativní energie rezonující kolem celé planety! Je to reakce také na to, jak my lidé s přírodou nešetrně zacházíme. Přestali jsme ji uctívat. V podstatě již nám není nic svaté. Přírodu nešetříme! Je bláhové domnívat se, že ona bude šetřit nás! Kyvadlo času (myšlenková recyklace) se neustále kývá.

Zavřete oči a představte si auru planety Země. Co k vám přichází? Vidíte duhu pastelových barev nebo zakalené, nevýrazné barvy v temných odstínech?

Jistě už chápeme božský princip příčiny a následku. Podaří-li se nám žít život v přítomném okamžiku, možná si záhy s překvapením uvědomíme, jak náš čas plyne pomaleji. Uvědomíme si, že bez vůle a správného nasměrování pozornosti by nebylo poznání. Bez poznání ustrnuli bychom na jednom místě. Touha po poznání je všechno jiné, jenom ne hřích! Kdyby Adam s Evou neokusili zakázané jablko poznání, tak tam pod tím stromem v blažené nevědomosti leží ještě teď! Zaměřit se na chtění poznávat sebe sama a okolní svět novým způsobem je rozhodnutí citu a vůle. Za každých okolností bychom si měli být vědomi poctivosti a smysluplnosti svých úmyslů. Měli bychom rozlišovat energie lásky vysílané srdcem od sobectví a manipulace pro vlastní prospěch. Tyto záporné energie pocházejí z potlačovaných pudů skrytých v nevědomí a temných stránek našich charakterových vlastností.

Magie zvuku

Dáme-li si vše výše uvedené do souvislosti, tak nejen myšlenky ale i mluvené slovo hraje svou roli v závislosti například na příčině a následku. Chceme-li vyjádřit myšlenku, pomocí zvuku ji přeměníme na souznějící tóny našeho hlasu. Na rtech se objevují slova. Náš hlas může znít tiše, vesele, smutně, nesměle, plamenně, impozantně, bouřlivě, panovačně, rozčileně nebo třeba rozechvěle. Hlas každého člověka má jinou barvu, dobře se poslouchá například vyprávění hlasem medové barvy. Náš hlas prozradí, v jakém jsme emocionálním rozpoložení. Síla slov může být okouzlující nebo odpudivá, ničivá nebo uklidňující, hypnotizující a svůdná. Někdy je síla mluveného slova tak silná, že způsobuje uzdravení nebo také prokletí. Některé myšlenky, pocity či emoce mohou být nesdělitelné. Jindy si zase ani neuvědomujeme, co říkáme, jednáme rutinně, máme zažitě reflexi, reagujeme naučeně a stereotypně. Nebo potlačujeme spontánnost.

V některých situacích nerozlišujeme jemné a nepatrné nuance vnějších okolností, snadno se potom nevyužitě ztrácejí pod prahem ospalé vnímavosti. Jindy zas nevnímáme a neposloucháme, ať už vědomě nebo nevědomě, co nám říkají druzí. Jsme-li přeplnění zlobou a negativními emocemi křičíme, pláčeme. Jsme-li šťastní, smějeme se nebo si zpíváme. Malé dítě pláče, aby vzbudilo pozornost. Vyřčením myšlenek nahlas šíří se energie slov éterem, posílená a znásobená energií zvuku. Tvoření přání a představ zintenzivníme pomocí zvuku při přenosu myšlenek. Toto pravidlo platí samozřejmě pro cokoliv, co říkáme nahlas. Ať už je to upřímně myšlená pochvala, láskyplné vyznání nebo přání hezkého dne. Stejně tak jakákoliv kritika, pomluva, promyšlená lež, osočování, litování se, zesměšňování. Vše, co říkáme, může se v konečném důsledku otočit proti nám. Budoucnost jen následuje svobodou vůli. Cokoliv proneseme nahlas, má intenzivnější tvořivou sílu.

Musíme však dodržovat jednu velmi důležitou zásadu: toužíme-li po změně, nesmíme si protirečit. Je důležité dát našim představám přesně cílenou energii, nic se nestane samo od sebe. Musíme přinejmenším probudit energii chtění a očekávání. Cokoli vyslovíme nahlas, zrcadlí se zpětně do budoucnosti – respektive přítomnosti, která ještě nenastala. Ovšem v makrokosmu již se uskutečnila, ve sférách věčnosti čas neexistuje. Budoucnost je jen představa, iluze

bytí. Cokoli z budoucnosti odehraje se vždy v přítomnosti. Každá hodina i minuta minulosti odehrála se také v přítomném okamžiku.

Pomocí zvuku našeho hlasu se také dorozumíváme mezi sebou. Slovy vyjadřujeme emoce, rozpaky, chválu, lásku, lítost, uznání, poděkování, ale také zlobu, rozčilení, nadřazenost, lež, nenávisť, ponižování, nepřátelství. Někdy jsou naše slova podobná nic neříkajícím blábolům, jindy vyjadřují chuť ke zdravé polemice. Slovy dokážeme popsat minulost, vyjádřit představy budoucnosti. Věnujme proto pečlivou pozornost nejen myšlenkám samotným, ale především mluvenému slovu. Zdá se vám to těžké a složité? To připouštím, pro začátek určitě. Jaký zvolíme úhel pohledu? Budeme toto učení vidět jako složité nebo jako jednoduché? Stále máme na paměti zákon tvoření: vidíme-li náš problém složitý – vytváříme příčinu složitosti!

Zvuk je mechanické vlnění šířící se prostorem. Působí na hmotu, vibruje, kmitá, šíří se všemi směry, vytváří dynamické procesy. Vše kolem nás je tvořeno energií vířících atomů – každý jeden atom vydává svůj vlastní zvuk. Vše má svůj vlastní zvuk, který je tvořen uskupením neslyšitelných tónů v pohybu atomů tvořících určitou hmotu, strukturu. Proč vypadají sněhové vločky jako krajky? Tvoří je neviditelná vibrace zvuku. Jejich formu vytváří zvuk – v přeneseném slova smyslu jsou sněhové vločky hudbou, jsou melodií vyjádřenou ve hmotě. Žádná sněhová vločka není stejná, každou utváří jinak naladěné akordy.

Už stavitelé starověkých chrámů dokázali využít akustiku prostoru. Například chrámy starých Mayů jsou mimo jiné stavěny také jako zesilovače zvuku. Vyslovil-li kněz při obřadu uvnitř chrámu cokoliv potichu nebo polohlasem, zvuk jeho hlasu se mnohonásobně zesílil. A jeho hlas rezonoval uvnitř chrámu, aniž bylo možné zjistit, ze kterého místa se ozývá. Nejen mayští stavitelé dokonale ovládali akustiku prostoru, využívající odraz zvukových vln ke zvláštním účelům. V mnoha dalších sakrálních stavbách jsou akustické prostory, které umožňují, že promluvy knězů nebo zpěvy jsou slyšitelné do širokého okolí. Stejně tak chrámové polokruhové kopule fungují jako zesilovače zvuku.

Podívejte se na oblohu – máme nad sebou klenbu, přírodní kopuli – všechny zvuky se odrážejí od atmosféry. Podobně se v těchto chrámech odráží zvuk a znásobuje se jeho rezonance. V uzavřeném

kruhovém prostoru vzniká zvláštní, magická rezonance zvuku. Také špičaté věže působí jako přijímače a zesilovače. O Praze se říká, že je stověžatá. Věže a věžičky mají z geomantického hlediska blahodárny vliv na své okolí. Každá věž rezonuje energií posbíranou ze svého okolí, přebytečnou energii vyzařuje do „vesmíru“ tím své okolí stabilizuje a vyrovnává. Věže vytvářejí harmonické proudění neviditelných vesmírných sil. Určitě nejen z tohoto důvodu se o Praze říká, že je magická.

Energie rozličných zvuků rezonuje v každém okamžiku všude kolem nás. Hlavně v přírodě, přesto jsme k těmto energiím málo všímaví. A je to velká škoda, zapomínáme, že přírodní energie jsou léčivé. Nezaměnitelná je souhra vizuálních podnětů a zvuků tvořených jedním ze živlů – vodou. Některé zvuky, tvořené pohybem vody mají nezaměnitelné charisma a silný magický náboj: padající voda, hučení vodopádu, divoká voda v řece, bublání potoka, šplouchání rozbouřených mořských vln o skaliska, uklidňující déšť. U vodní hladiny meditujeme co nejčastěji, a čerpáme sílu z její uklidňující energie. Dokonce se můžeme napojit na paměť vody.

Určitě se vám někdy stalo, že vás emotivně oslovil nějaký obraz v galerii. Dívali jste se na jeho barvy a zaplavil vás nečekaný pocit harmonie nebo dokonce dojetí. Podvědomě jste se v ten okamžik napojili na strhující nepozemskou hudbu vyzařující z tohoto díla v pozitivních vlnách. Některé obrazy ale vyzařují negativní energie, odvislé od emocí dotyčného malíře. Můžeme směle popustit uzdu fantazie a představit si energii, která je v neustálém pohybu a vytváří veškerou hmotu neslyšitelným zvukem. Nekonečnou vibrací vytváří viditelnou, ale také našim smyslům skrytou realitu.

Možná je ta naše realita dokonce jakýsi přírodní, akustický koncert, odehrávající se pod ale i nad nebeskou klenbou. Představme si pouhou myšlenku nebo vizualizaci jako zvuk, rytmus nebo melodii vyslanou do prostoru. Pohybující se časoprostorem. Kde rezonuje, setkává se a vytváří jednotu s podobnými vibracemi a společně tvoří notový zápis, navždy zaznamenaný v koncertní síni zvané vesmír. Cokoliv kdy řekneme, stane se díky našemu hlasu zvukem, a zvuk je vibrace, ta je nezničitelná a v éteru zůstane rezonovat už navždy.

Temné larvy

Negativní myšlenky často opakované v psychickém rozrušení, (nic se mi nedaří, určitě onemocním, nic si nepamatuji, jsem nešika, mám strach, nemám peníze, nenávidím), zhmotňují se v astrální sféře, kde dostávají konkrétní formu, tvar, podobu. Oživujeme tak elementály nebo jiné entity, které nám potom „slouží“ přesně podle našich neuvědomělých záporných představ. Nevědomky dáváme vlastním stínům inteligentní sílu, která nás velmi oslabuje. Čím hlubší je naše negativní smýšlení, tím více jim dodáváme potravy v podobě záporné energie, tím více si nás podmaní.

Plazmatické stíny žijí v paralelním světě bez času a prostoru, kde mohou okamžitě zhmotnit a přivolat k nám vnější nepříjemné události, jež odpovídají nebezpečným myšlenkám a představám. Čím více jsme rozrušení, čím častěji takto uvažujeme, tím více mentální hmoty a síly bezděčně dáváme vlastním stínům. Živou imaginací nevědomě prohlubujeme většinu stresových situací. Fantomy vlastních stínů rozpustíme změnou myšlení, ovládnutím vášní, pudů a sebeklamů. Toto si ovšem vyžaduje upřímný mentální trénink. Změníme-li myšlení, potom se temné larvy vlivem nedostatku potravy v podobě negativní energie časem rozpustí.

Všechna vyřčená slova, vědomé sny, představy a činy rezonují a prostupují skrze svět viditelný na astrální rovinu. Odtud se zpětně odrážejí do hmotné reality. Neustále vysíláme neviditelné impulsy a podněty pro budoucí přítomnost. Ať už je naše chování a myšlení pozitivně či negativně naladěno, vždy vytváří životní příběhy každého jedince tak, jak nahlíží na sebe a svět kolem. Magie tvoření pomocí slov už dávno není žádným tajemstvím. Je jen na naší vůli, zda budeme nazírat na život očima, jenž nám umožní vidět tyto podmíněné souvislosti. A zda je budeme vědomě odhalovat, zkoumat a osobně prožívat.

Nadpřirozený svět je tajuplný, neustále nás svádí k nahlédnutí. Vzápětí nás zase odmítá a vrací zpátky na zem. Tváří se tak nedostupně. Má k tomu opodstatněné důvody. Vše má svůj čas. Rozpomínáme se, toužíme, tápeme a hledáme správné odpovědi na nekonečné množství vyslovených i nevyslovených otázek. Kdo jednou prohlédne, hledá intenzivněji další vize a souvislosti. Touží poznat víc, alespoň pár vláken tajemna z celé té pozoruhodné a

záhadné sítě, tvořené neviditelnými nitkami postupně se vynořujících tajemství. Občas bloudíme bludištěm vzájemně propletených cest. Někdy se země zachvěje, nebe potemní a znenadání ocitneme se v životní bouři. Nezapomínejme, že po bouři vždy vyjde Slunce. Cesta k prohlédnutí je nesmírně klikatá a zdánlivě nelogická. Pomalu nás vede k uvědomění si a objevení vedle sebe jsoucích paralelních vesmírů a k prohlédnutí některých docela zbytečných strádání a nesmyslných trápení.

Oblečení do již nepotřebných zakořeněných zvyklostí, nesvobody, nepřiznání si možností volby a strachu, nemáme šanci tento náročný terén zdolat bez zbytečných šrámů na duši. Takový je život. Vrchol poznání, pomyslná hora moudrosti, je nám na dosah a přece tak daleko. Nejtěžší místo výstupu k samotnému srdci hory je jen tolik vzdálené, kolik máme upřímného odhodlání a odvahy. Zdoláme-li mnohá obtížně přístupná pohoří s úspěchem, zjistíme, že ani další cesta není zrovna jednoduchá. Mnohdy opakovaně ocitáme se po náročném výstupu na horském hřebeni, v ještě složitějším a náročně členitém terénu, pokud se včas nepoučíme z vlastních chyb. Pokud jsme připoutáni k výsledkům svého snažení, nikoli a především k cestě samotné.

Vrcholky hor působí na člověka magicky, vzduch je zde řídký, čistý a ionizuje. Vibruje duchovní euforickou silou. Vnímání je ostřejší, můžeme zde pociťovat malátnost a jakousi podivnou přitažlivost ke hvězdám. Mnoho duchovních bytostí oddává se meditacím a osvobozujícím vhledům do vlastního nitra právě vysoko v horách. Zde se snáze otevírá člověčí vědomí a přibližuje se k samotné podstatě Absolutna. Zde máme velmi blízko k nahlédnutí do paralelních světů. Zážitek Absolutna může přijít zcela spontánně a nečekaně. Zde je nám najednou zřejmé, že vesmír je jedna velká a stálá konstanta, sama určující svou stálost. Každá bytost je osobitou jednotkou v celém vesmíru a zároveň je celý vesmír v každé bytosti obsažen. Vědomí každého jednotlivce je propojeno s vědomím ostatních bytostí i s vědomím Univerza.

Všechny bytosti jsou od sebe odděleny pouze na úrovni osobního ega. Ego je samostatná jednotka. Pokud si jednatel své ego ochraňuje a opatruje, jako by nic jiného neexistovalo, své ego si hýčká a uzavírá do neproniknutelné bubliny, nikdy nepozná svobodu v pravém slova smyslu, neomezenou časem a prostorem. Svobodu inspirovanou vesmírným Duchem. Cokoliv v tomto směru učiníme

pro sebe, učiníme i pro ostatní a v konečném důsledku, pokud bude naši cestu následovat více probouzejících se bytostí, ozdraví se i bytost zvaná Země. Čím více lidí bude dál žít ve stresu, tím více stresu to obnáší pro sebe vědomou bytost planetu Zemi. Nehledejme v tom nic složitějšího, je to jednodušší, než si myslíme. Všechno souvisí se vším. Vše je energie. Všichni vysíláme vlny kvantové energie, každou vteřinou, na osobní i kolektivní úrovni.

Jak uvěřit, když existence magické vesmírné síly je na první pohled mlčenlivá? Existují jevy, které prozatím neumíme pojmenovat a vyjádřit slovy, přesto nepřestáváme hledat esence pravdy. Pojďme relaxovat do přírody, třeba se nám vybaví obrazy, vhledy a slova, která dávno známe, jen jsme je zapomněli. Hledejme podnětné impulsy, podivné shody, léčivé tóny, nové nápady. Pocity, které nás zahřejí. Hledejme půlnoční nebe ve svém nitru. Nahlédněme s odhodláním a odvahou do vlastních neprobádaných pustin, neboli opuštěných zahrad, často zarostlých plevelem. Nezpochybujme na naši cestě pravdu kolemjdoucích, jen obezřetně hledejme tu svou. Zřekněme se s odvahou temné, chladné mlhoviny zakrývající mnoho cest, mnoho možností volby. Nezůstávejme sedět ve svém zaběhnutém pohodlí a žehrat na osud. Ovšem s vědomím, že nás nikdo k ničemu nenutí.

Představme si život jako počítačovou hru, v které jsou předem dány všechny možné varianty. V každém okamžiku září do všech stran nekonečně mnoho paprsků světla, svými rozhodnutími se vždy napojujeme na jeden z nich. Každé rozhodnutí je projevem svobodné vůle. Pokud bychom se napojili na dvojníka v jednom z paralelních světů, bylo by zajímavé vědět, v čem spočívala jeho rozhodnutí, která tvoří jeho život šťastným. Bylo by zajímavé zjistit také všechna špatná rozhodnutí, kterých bychom se následně mohli vyvarovat.

A teď si představme, že odpovědi se nacházejí v našich snech, ve sledování synchronních událostí, v šestém smyslu, v intuici. V holistickém tedy celostním vnímání světa. Astrální světy jsou mnohvrstevné a nezávislé na času a prostoru, tam naše životy vibrují jako energetické paměťové záznamy v nekonečném množství variant. Pokud odstraníme hranice, vymezující náš svět jako jediný možný, potom připustíme matematické vzorce a modely, které naznačují existenci vícerozměrného světa, hyperprostoru a jednotlivých dimenzí s odlišným plynutím času. Potom připustíme, že

užívání drog, kterému propadají mladí lidé, mylně se domnívající, že takto naleznou sami sebe, také umožňuje nahlédnutí za hranice světa mimo prostor a čas. Tato cesta je však velmi nebezpečná! Dětem a mladým lidem nevěnujeme tolik pozornosti, kolik si jejich SMUTNÉ DUŠE naléhavě žádají. Televize a počítače jim naši lásku nikdy nenahradí. Jak je možné, že to nevidíme? Je nám to jedno?!

Intuice a šestý smysl

Kde se bere onen nenápadný tichý hlas, který vnímáme kdesi v pozadí vlastních myšlenek? Intuice je tušením, nápovědou, vnitřní inspirací. Ale také předtuchou, která nepřichází skrze racionální uvažování, je vnuknutím, spontánním vycítěním, šestým smyslem. Intuice nám umožňuje bez racionální, logické úvahy pochopit pravdu. Někdy přichází znenadání, pociťujeme ji jako jakýsi nepatrný okamžik světla, kratičký záblesk obrazu, mlhavého vidění. Přichází většinou nepředvídatelně, jen někdy očekávaně, pokud se dostatečně koncentrujeme například na položenou otázku. Intuice je nahlédnutí, představuje nenápadná poselství, která jsou většinou potlačována intelektuálními úvahami, rozumem, který se snaží intuici předběhnout, odsunout do pozadí. Děláme to nevědomky, jindy intuici nevnímáme nebo jí nevěříme, často ji ignorujeme. Možná také proto, že nám její nápovědy připadají příliš jednoduché na to, abychom jim uvěřili.

Ale v jednoduchosti je často ta největší síla. Intuice v návaznosti na synchronismus nám jednoduše říká kam jít, kudy jít, co obejít, čemu se vyhnout, kde se zastavit, co udělat a co říct.

Každá událost je doprovázena více nebo méně nápadnými ději nebo znameními, tyto předzvěsti můžeme intuitivně včas odhalit. Pokud bychom s podvědomím dokázali každý den komunikovat, život bychom měli z velké části zjednodušený. Znamená to nespolehat se jen na předem daná strohá fakta. Podvědomí se realizuje ve snech – pokud intuici nevěnujeme pozornost. Během dne nám unikne určitá informace vyslaná nebo naopak zachycená podvědomím, může jít o varování, které na úrovni vědomí nezaregistrujeme. Podvědomí se opakovaně pokouší předložit nám tyto informace během spánku. Intuice je přímé poznání bez rozumu, okamžik prostý racionálního

přemýšlení, jde o poznání s okamžitým, hlubokým pocitem jistoty. Pro intuici neexistuje čas ani prostor, pracuje také v symbolech, proto jsou některé naše myšlenky překvapivé, nadčasové. Intuice někdy převyšuje rozum, vymyká se působení pozemského času. Dává nám vědět, že v přítomnosti je obsaženo cosi z budoucnosti.

Bezprostředním nazíráním na dění kolem sebe a potlačením racionálního uvažování můžeme intuici rozvíjet. Jde o přirozenou schopnost vystihnout pravdu a pochopit nenáhody, přesto ji často podceňujeme. Projevuje se jako tichý, nenápadný vnitřní hlas, sdělující nám potřebné informace nebo varování před možným nebezpečím, před unáhlenými kroky směrem do slepé uličky. Mimosmyslové vnímání zdokonalíme rozvíjením šestého smyslu, podpoříme meditací a koncentrací na určitou věc nebo děj, potlačením zbytečných myšlenek. Tuto schopnost má každý z nás, bohužel většina má tyto vlohy uložené kdesi hluboko, pouze v latentním, spícím stavu. Pokud se o něčem rozhodujeme, tak intuice je ona první myšlenka, která nás napadne, ještě než zapojíme rozum. Intuice často vychází ze (zapomenuté) zkušenosti uložené hluboko v podvědomí. Dokonce může jít o zkušenost z minulého života. Pochybováním se připravujeme o tvůrčí proces, pochybování snižuje okamžitý úsudek, jak v té které situaci správně reagovat.

Intuice, kterou nedokážeme v pozadí našich myšlenek přečíst, je jako neotevřený dopis, obsahuje informace, které jsme se rozhodli buď vědomě, nebo nevědomě ignorovat. Intuice neprobuzeného člověka podřimuje v pravé, intuitivní části mozku. Svět obvykle pozorujeme skrze poloprůhledný závoj, to, co je nám pomocí běžných smyslů předloženo, nemusí vždy být zcela přesné, nedokážeme-li intuici přijmout jako neodmyslitelnou součást naší přítomnosti. Příčinou může být už od dětství nesprávně naprogramovaná mysl.

Intuice – odkud přichází? Jde o schopnost předvídat, používat šestý smysl, poslouchat vnitřní hlas. Vnitřní varování či signály správně vyhodnotit na základě zkušeností z minulých inkarnací nebo díky schopnosti nadvědomí, které vidí budoucnost skrze kvantová pole vědomí. Intuice je v souladu s emocemi, které neumíme dostatečně vnímat a rozlišovat. Neposloucháme své tělo. Jde o vnímání emocionální a smyslové. Někdy intuici mylně považujeme za pouhou fantazii. Vláda rozumu není vždy tím nejlepším řešením, rozum bohužel stále nadřazujeme nad emoce. Bráníme se meditacím,

nepokládáme otázky svému podvědomí, přehlízíme symboly, znamení, vize, nemáme snahu zbavit se skrytých vnitřních mentálních bloků.

Vnitřní vidění mívá podobu nečekaných vizí, které většinou nedokážeme postřehnout. Ač se nám zjeví jen v několika vteřinách, přesto obsahují mnoho zásadních informací. Může jim předcházet vidění geometrických vzorců, nebo vidění barev, jedna se přelévá do druhé, každá barva má vlastní symboliku. Máme pocit vznášení se, nebo pocit skutečného letu, to se stane během správně provedené meditace. Někdy se naše já během vize promění v jinou osobu, zvíře, mýtickou bytost, rostlinu. Vnitřní vidění můžeme s důvěrou považovat za vizualizaci pravdy. Vize mohou přicházet například během poslechu šamanského bubnování, v okamžiku kdy dojde ke zklidnění emocí. Díky naslouchání rezonanci zvuku bubnů dosáhneme změny v mozkové aktivitě, tím se uvolní vnitřní vidění.

Život nelze striktně naplánovat, občas velice dobře zafunguje improvizace, samozřejmě ve spojení s intuicí. Stačí si uvědomit, že člověk je mnohem víc, než jen mozkiem řízené fyzické tělo. Výbornou intuicí disponují malé děti, velice dobře například vnímají naše skryté špatné nálady, vnitřní smutky a podobně. Děti kolikrát vědí více o svém bezprostředním okolí, než si uvědomujeme. Jejich vědomí a podvědomí není zatíženo vnitřními zábranami a stresujícím množstvím každodenních úkolů. Stačí zabrousit také do říše zvířat a hned si uvědomíme, že intuice je jim naprosto přirozená.

Je předtucha také intuice? V podstatě ano, jen intuice se může týkat naprosto čehokoliv, ale předtucha nás většinou varuje před nebezpečím, nehodou, neuváženými kroky, neštěstím. Předtucha se může realizovat nápadněji než intuice, s větší intenzitou, většími průvodními emocemi. Určitě ji alespoň jednou za život zažil každý z nás. Ale ne vždy dokážeme tyto nadhraniční projevy našeho podvědomí vyhodnotit a to v nás může vyvolávat emoční i názorové rozpory. Někdy se nám ve snu zjeví duše našich blízkých zesnulých, přicházejí v tichosti, s láskou a povzbuzením, někdy s varováním, předkládají nám vize budoucnosti. Duše zemřelých, v okamžiku kdy opustí hmotné tělo, stávají se netělesnými duchovními bytostmi, zjednodušeně řečeno.

Předtucha je onen neodbytný, někdy náhlý a nečekaný pocit, že se „něco“ přihodí. Může nás překvapit během dne ve stavu bdělosti,

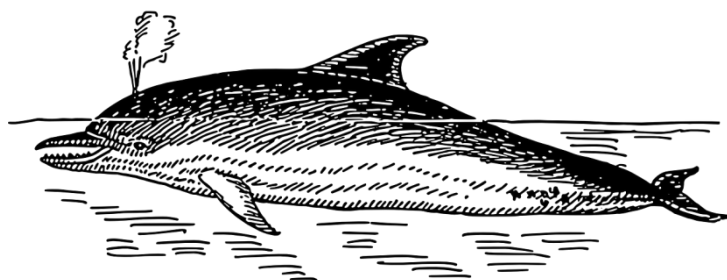
nebo nás varuje prostřednictvím snu. Pokud se předtucha projeví symbolicky, ani ji nemusíme postřehnout, někdy si uvědomíme, že šlo o předtuchu až se zpětnou vazbou. Předtuchu doprovází silné emoce. Někdy se může předtucha projevit jasnou řečí, které rozumíme a okamžitě reagujeme. Jindy působí natolik silně, že má průběh podobný halucinaci. Nesmíme si ale předtuchu plést s vlastními strachy, s obavami produkovanými vystrašeným nebo nejistým egem.

Intuice zvířat

Intuice u člověka je v současnosti zakrnělá, ospalá, uzamčená v latentním stavu. Porovnejme intuici člověka se zvířetem na jednoduchém příkladu: Matka, které se z nějakého důvodu ztratí dítě, pravděpodobně nebude schopna jej nalézt pouhou myšlenkovou koncentrací, soustředěním se na intuici. Zato pes nebo kočka, ztratí-li se majiteli například během stěhování, dokáže jej následovat (vystopovat) i na velmi velkou vzdálenost, do neznámých končin, někdy dokonce i stovky kilometrů. Zvířata dokonce dokáží vycítit přicházející smrt svého páníčka, i svou vlastní. Případně s předstihem reagují na náhle zhoršující se zdravotní stav svého pána, před infarktem nebo epileptickým záchvatem. Dokonce se občas stává, že pes chodí truchlit na hřbitov k hrobu svého pána. Zvířata intuitivně reagují na geomagnetické změny, které předcházejí zemětřesením a jiným přírodním katastrofám.

Zvířata dokonce telepaticky reagují na naše nevyslovené myšlenky. Přizpůsobují se změnám našich nálad, vycítí naše emoce a reagují na ně. Ptáci, delfíni, netopýři, dokonce i motýli mají dokonalé navigační schopnosti. Motýli, například monarcha stěhovavý, migrují na velmi velké vzdálenosti, motýli předem vědí, kam letí. Zvířata zkrátka a dobře sama o sobě dokáží to, čím se člověk holedbá avšak pouze za použití moderních přístrojů. Vědci dokonce připisují některým zvířatům schopnost poradit si s jednoduchými počty – koně, psi, havrani, papoušci, kavky, včely. Havrani jsou považováni za velice inteligentní. Za nadprůměrně inteligentní bytosti ze zvířecí říše jsou považováni také šimpanzi a překvapivě i chobotnice. To ale není žádná převratná novinka, ač se ji věda snaží doložit vědeckými důkazy. Už starověké pohanské národy považovali havrana, delfína a jiná zvířata za symbol moudrosti, a nepotřebovali si to stokrát dokola ověřovat různými testy a podivnými výzkumy. Pohanské národy komunikovali s přírodou především intuitivně.

Delfín je bezesporu inteligentní obyvatel oceánů. Na obloze je zastoupen v podobě souhvězdí, a jistě právem. Pupek světa – tak se říkalo řeckým Delfám, jméno vychází ze souvislosti, že delfín je tvor zasvěcený slunečnímu bohu Apollónovi. Delfín podporuje inteligenci, cit k odpovědnosti, cit k ochraně přírody. Symbolizuje svobodu, radost a volnost. Jeho energie je láskyplná. Delfín v podobě symbolu rozvíjí telepatické schopnosti. Podporuje intuici, mimosmyslové vnímání a kreativitu. Ochraňuje v jakékoliv nepřízni. Některé přímořské národy věří, že duše zemřelých doprovázejí na onen svět právě delfíni. Delfíni zachraňují lidské životy. Můžeme uvěřit tomu, že to dělají vědomě, že mají osobitý charakter a disponují vynikající inteligencí? Delfín je symbolem světla. Světla v duši!

Delfíni inteligence je záviděníhodná! Stále usmívající se delfíni mají dokonalý sluch, je pro ně zdrojem téměř všech informací potřebných k přežití, dokáží rozeznat vysokofrekvenční zvuky. Orientují se pomocí „sonaru“, který jim předává do mozku informace o prostředí, v kterém se nacházejí, zvukové vlny jim poskytují přesný obraz okolí. Delfíni ultrazvuky také sami vydávají a zpětně zachycují jejich odraz, tak získávají informace o tom, kde se nachází potrava nebo třeba skála, dokonce velmi přesně odhadují vzdálenost. Delfín je stále ve střehu, ve spánku odpočívá jen jedna polovina jeho mozku, druhá hemisféra je stále aktivní, stále v bdělém stavu. Oceány se ozývá jejich zpívání. Kytovcům usnadňuje dorozumívání voda, ve vodě se zvuk šíří čtyři krát rychleji, než ve vzduchu. Delfíni mají osobitý šestý smysl, který jim na dlouhých cestách oceány slouží jako kompas. Vnímají magnetické pole země, tím se orientují v nekonečných mořských dálavách.

Indigové děti

Souhvězdí Delfína by se v budoucnosti mohlo stát symbolickým hvězdným znamením nově se rodících dětí, kterým se říká „indigové děti“. Indigové proto, že tato velmi duchovní barva převažuje v jejich auře. Časem se tyto děti, s otevřeným vědomím, neobyčejnou inteligencí, duchovním vnímáním a smyslem pro přírodu, stanou symbolem a hlavním těžištěm nově se utvářejícího duchovního pohledu na svět. Dnes si jejich energii, z ryze duchovního pohledu, ještě nejsme schopni uvědomit. Považujeme je za „hyperaktivní“ a podobně. Tyto děti si svou úlohu pro budoucnost také ještě ne zcela uvědomují. Velmi intenzivně vnímají vesmírnou (galaktickou) energii, a vzhledem k tomu, že si s ní ne vždy vědí rady, projevují se právě například hyperaktivitou. Indigovým dětem bychom se měli intenzivně věnovat a pomáhat jim rozvíjet jejich vzácné schopnosti. Také bychom jim měli velmi pečlivě naslouchat, mohou být nadáni otevřeným třetím okem.

Intuice nebo rozum?

Rozum a vědomosti samozřejmě stále ctíme a rozvíjíme. Ovšem budeme se snažit propojit je s vlákny jemného citu, vnímáním emocí a toho tichého hlasu, který nás nenápadně vede při jakémkoli rozhodování. Jako příklad mohu uvést andělskou pomoc a ochranu, nemohou za nás ale rozhodovat, vždycky má přednost naše svobodná vůle. I ta nejbanálnější rozhodnutí mohou přinést různé zvraty nebo odklon od daného záměru nechtěným směrem. Žijeme-li v ospalé agónii se zavřenýma očima, ve zbytečném zmatku, strachu, smutku nebo sebelítosti, oddáváme se nevědomosti, která nás zbytečně vyčerpává. Potom se dopouštíme všemožných chyb.

Je nezbytné vytvořit soulad mezi racionalitou a iracionalitou. Racionální uvažování zahrnuje logiku, iracionální vnímání je vnímání bez přístupu rozumu. Iracionální je vše záhadné, neprověřitelné, pro rozum neexistující. Vyladte vlastní vědomí tak, aby rezonovalo s tolik opomíjeným podvědomím. Vědomě také usilujte o mentální napojení se na energetické proudy kolektivního vědomí. Každá oblast lidského konání vytváří v kosmickém prostoru energetické proudy, morfická pole, na která se můžeme podle potřeby napojit. Právě

pomocí intuice a podvědomí, to ono vyše potřebné intuitivní signály. Na morfická pole se napojujeme častěji, než by se zdálo, většinou nevědomky. Mnoho vědců nebo badatelů vyřešilo svůj úkol často ve snu, kdy je duše ve spojení s informačními poli, tak se po letech bádání v jediném okamžiku objeví správné řešení dané situace.

Kvantová pole jsou zrcadla, odkud se k nám odráží zpětně vše, co vysíláme. Zde se naše myšlenky realizují. Nikoli náhodné, občasně myšlenky nebo čistě spontánní nápady, ale vše, čemu věnujeme intenzivní pozornost. Všimněte si, nač po celý den myslíte, možná se nebudete stačit divit, kolikrát za den se zaobíráte myšlenkami na nedostatek peněz, lásky, porozumění, zdraví, štěstí, radosti atd. Každý zažíváme nedostatek něčeho jiného. Tento přehlížený aspekt myšlení se k nám vrací v podobě nedostatku! Vysíláme-li energie zklamání, nespokojenosti, plané energie chtění a toužení, potom bude nespokojenost a nekonečné chtění realizováno v životě.

Myšlenky týkající se peněz a jiných životních záležitostí je nutné změnit na pozitivní i v těch nejmenších detailech. To je zákon magie slova, to je kouzlo bytí v harmonii. Potom zažijete realitu dostatečného množství všeho, po čem toužíte. Svému podvědomí dávejte naprosto jasné příkazy, srozumitelné a konkrétní. Pracujte s podvědomím jako s počítačem. Do vyhledávače musíte také zadat jasné a přesné zadání, potom pracuje rychle a správně vyhodnotí informace. Energiím typu věčného chtění a toužení se vyvarujete jednoduše tak, že si všechna přání a projekty budete vizualizovat v čase přítomném – ačkoliv se to racionálnímu rozumu může zdát nelogické. Podvědomí nepracuje s časem, pro podvědomí existuje jen věčná přítomnost. V představách si zhmotníte váš cíl, jako kdyby již byl uskutečněn. Připouštím, že to není zrovna jednoduché, jsme-li stále ještě zavaleni reálnými starostmi. Ale s dostatečným odhodláním, trpělivostí a vnitřním přesvědčením je to možné. Vždycky to nějaký čas trvá, než se odčiní napáchané škody, hlavně jde o to, nezavádát již příčiny dalším řetězovým reakcím.

Jak intuici probudit?

Intuice je tedy vrozená, jak ji probudit a naučit se s ní spolupracovat? Nepřehlížejte žádné vhledy a synchronizace dějů. Můžete například udělat intuitivní nutkavý pohyb, který vás nečekaně někam navádí, přesto nereagujete a jdete obvyklou trasou. Máte neodbytný pocit zavolat kamarádovi, přesto neuposlechnete ten tichý hlas, který vás

vede. Intenzivně hledáte odpověď na palčivou otázku, najednou zaslechnete rozhovor neznámých lidí, v kterém je odpověď, kterou hledáte, ale vám to nedochází. Vaše kroky se náhle zastaví před plakátem upozorňujícím na zajímavou výstavu nebo přednášku, zaujme vás, máte pocit, že právě to by pro vás bylo vhodné, a to je asi tak všechno, co uděláte. Kroky vás vedou životem dál, aniž byste poslouchali vnitřní vedení a znamení, která se vám zjevují přímo před očima. Sledujte informace, které se vám jakoby sami nabízejí.

Nečekejte však znamení pouze v podobě do dálky zářících neonových nápisů! Všimněte si všech nenápadných symbolů a souvislostí, nenápadných slov v pozadí myšlenek.

Dlužno dodat, že je mezi námi mnoho lidí, kteří zbytečné nebo negativní informace, psychické masáže, zkrácené děje a skutečnosti doslova zbožňují. Pokud je například v televizních aktualitách málo děsivých událostí nebo katastrof, mají pocit, že tam tentokrát nebylo nic zajímavého! Což je děsivé, pokud si připomeneme zákon o zpětné vazbě. Intuici je třeba používat i pro vyznání se v nepřehledném množství informací v dnešním mediálním světě. Pakliže se budete denně rozčilovat u televizních zpráv nad absurditou některých jevů a dějů, jen k sobě přitahujete zápornou energii. Přijímat informace je důležité! Ale bez připoutanosti, emocí a komentářů, které nám tak akorát zvednou tlak. Informace přijímáme v klidu, bez komentáře a posuzování. Někdy to vyzkoušejte: jednoduše medituje, dívejte se pozorně na zprávy, jen vnímejte informace a mysl udržujte v tichosti. Nic si vnitřně ani nahlas nekomentujte! Potom pro vás budou informace užitečné a naučíte se rozlišovat kvalitu od balastu.

S intuicí přistupujte k magii samotné, rozhodnete-li se věnovat jí více času. Orientujte se podle vnitřního citění, nic si nevnucujte, nespěchejte, hledejte a porovnávejte. Budete překvapeni, jak jsou si rozdílná vyznání v mnohém podobná, vlastně v tom nejzákladnějším. Uvědomíte si, že duch magie nikdy zcela nevyšel a nebyl zničen. Esoterika je často cíleně zprofanovaná a zesměšňovaná, neboť prozření lidstva je nežádoucí! Vybírejte podle intuice, které učení se shoduje s vašimi potřebami a duchovním citěním. Zároveň vylučujte vše, pro váš momentální styl života nepotřebné. Každá rada je v tomto smyslu ošemetná. Každý máme jiné potřeby, představy a jiné vidění světa, proto se musíme spolehnout sami na sebe. Nebojte se vybrat si odevšad jen to nejlepší.

Energie negativních emocí

Jsou negativní emoce prospěšné? Negativní emoce jsou námi nepochopené, pro ego jsou přirozené. Přesto jsou velmi nebezpečné, zabraňují nám v tvoření všeho pozitivního, po čem toužíme. Negativní emoce jsou nenápadné, nacházejí se skrytě v mnoha myšlenkách a představách, aniž bychom si to vždy uvědomovali. Strach nás může nevědomě ovládat v každé i v té nejmenší obavě z čehokoliv. Proto, než se zaměříme na vlastní emoce a negativní myšlenky je doprovázející, dopřejeme si dostatek času a každý den se budeme pozorovat. Budeme sledovat své jednání a emoce jakoby z pohledu nezaujatého diváka. Nebudeme se hodnotit ani kritizovat – to je důležité. Jen se pokusíme změnit všechny negativní myšlenky v pozitivní, to znamená „Tvořivé“.

Negativní emoce jsou přirozené, pokud nás někam vedou, pokud nám otevrou oči, potom jsou prospěšné. Nesmíme je v sobě potlačovat! Máme si uvědomit, co se nám snaží naznačit. Zásadní chyba je, pokud jejich energii vysíláme jako ostré šípy proti sobě, někomu nebo něčemu, co v nás emoce vyvolalo. Krátkodobá negativní emoce je v pořádku, musíme s ní ale pracovat, změnit ji na pozitivní. Závist, pokud ji neobrátime v negativním smyslu proti objektu závidění, nás má nabudit, abychom něco na sobě nebo ve svém životě změnili. To platí i u strachu, nenávisti, vzteku, sebelítosti atd. Negativní emoce nás mají přinutit ke konstruktivnímu zamýšlení se nad danou situací, nad sebou, nad myšlenkami, které se nám bezděčně honí hlavou.

Ovšem nemyslete si, že se vám podaří vše skryté v myšlenkách a v jejich záludném pozadí, někdy docela temném, někdy zdánlivě radostném, objevit během pár dní, že se vám podaří změnit sebe a svoje zvyky během pár týdnů. To se docela určitě nestane. Může trvat několik měsíců, než se vám podaří rozkrýt všechna možná zákoutí vlastního nitra, s vědomím, že ani nadále nebudete s touto nesmírně trpělivou prací u konce. Není jednoduché být ve střehu v různých vypjatých situacích a nedovolit negativním aspektům ovládnout vlastní ego, vzhledem k tomu, že nikdo nežije pouze sám za sebe. Žijeme v rodině, v partnerství, s rodiči, dětmi, přáteli, kolegy v zaměstnání, ve společnosti. Je docela obtížné, ale ne nemožné, vždy svou osobnost zharmonizovat a ovládat se za každé situace.

Tuto harmonii udržet a dál žít běžným životem, přitom si zachovat vnitřní pocit jistoty, pohody a nepřipoutanosti k okolnímu dění.

Vyvarujeme se přehnaných negativních emocí při jakékoliv akci. Veškerou běžnou činností, zaměřenou na konkrétní cíl, vzniká energetické silové pole. Toto silové pole se aktivuje, prostoupí prostorem, napojí se na podobně rezonující síly a v okamžiku kritického množství vyvolá určitý následek. Energii si již umíme představit jako vlnění nebo rezonanci. Rozkmitáme-li energii, například cíleným opakováním určité myšlenky, tyto kmity opustí naše biopole a po spirále času, která nemá začátek ani konec, vytvoří následek v podobě harmonie nebo naopak nesouladu. Této neviditelné síle musíme plně důvěřovat, potom se napojíme na univerzální proud energie, s jejíž pomocí můžeme tvořit a získávat potřebné informace, uložené v příslušném energetickém poli.

Vše živé, vše hmotné, rostliny, řeky i skály vyzařují energii. Tato energie obsahuje informace, které mohou senzitivní jedinci vnímat. Můžeme ji nazvat auru, bioplazmou, nadhmotnou substancí, světlem. Neživé věci, které nás obklopují, například dárky, předměty zděděné nebo zakoupené ve starožitnictví či bazarech, nepozorovaně kolem nás šíří energii – negativní či pozitivní, získanou například emocemi svého původního majitele. Ve starožitných zrcadlech může být nakumulovaná velmi zhuťná rezonance všeho, co zrcadlo za dobu své existence vidělo a uložilo si do paměti. Proto je vhodné mít se na pozoru, věci kolem nás mohou vyzařovat neznámé síly, které nás nenápadně ovlivňují.

Úzkost

Obáváme-li se budoucnosti na osobní úrovni více než je zdrávo, naše strachy provází ruku v ruce úzkost. Může se jednat o uvědomování si skrytého dítěte v sobě, po němž se nám stýská, nebo o skrytý pocit nicotnosti a konečnosti. Případně nás provází podvědomí strach ze smrti. Společnost nás nutí být dospělými, vážnými, zabíjí v nás hravost, spontánnost a originalitu. Snažíme se zavděčit a nevidíme skryté pastýře, vládnoucí zaslepeným ovečkám.

Úzkosti tohoto typu jsou přesnou manifestací toho, jak neumíme prožívat život v přítomném okamžiku. Úzkostné vnitřní naladění a neodbytný strach je založen pouze na neexistujících abstraktních představách – budoucnost přece ještě nenastala. Je to metafyzický

strach bez zjevného důvodu, hmatatelného, již existujícího důvodu, který by v tuto chvíli stál přímo před našima očima. Úzkost jde ruku v ruce se sklíčeností a pocitem bezvýchodnosti ze situace, která možná ani nenastane – jde přece jen o představy. Často se přidá nepříjemné bušení srdce, únava, nebo nás polévá studený pot. Úzkost často vychází z potlačovaných pudových impulzů z oblasti nevědomí. Někdy jde dokonce o potlačovanou agresi, kterou takto nevědomky obracíme proti vlastní osobě. Proč? Možná jsme měli v dětství zakázáno plakat.

V některých tvářích jsou patrné pod maskou úsměvu skrývané obavy, zloba, chaos, touha uniknout před celým světem, potlačované vnitřní konflikty, popírání přirozených potřeb. Dlouhodobá úzkost může přejít v ještě více ubíjející neurózu, deprese a někdy až v různé fobie. Člověk sám si neumí pomoci, protože netuší, že se musí zbavit v první řadě potlačování a popírání vlastní osobnosti. Pokud si toto nepřipustí, nebude mnohdy ani schopen zbavit se dalších vnějších problémů, spíše bude na sebe nabalovat potíže další. Strach o osobní budoucnost se odehrává v tuto chvíli jen v naší hlavě. Ego je tak naučené, naprosto mu tento způsob imaginace vyhovuje! Dokáže se od rána do večera přehrabovat v myšlenkách typu: „Co by bylo kdyby...“ Nevidí nesmyslnost nepřekonaného zvyku, pocházejícího z výchovy v dětství. Kdy nám bylo striktně a pod pohrůžkou trestu příkazováno, co smíme a co nesmíme. Kdy nám bylo vštěpováno, kdo jsme, čím jsme a čím budeme! Ego samo, přesto že si hraje na hrdinu, může mít strach z krásy, lásky, dobra, pokory, pravdy a nakonec i ze sebe samého.

Jindy se jedná o strach založený na nepříjemných vzpomínkách z minulosti, kdy nám někdo mentálně či fyzicky ublížil. Často vychází ze žárlivosti, z obav o náklonnost, oddanost a lásku našich blízkých. Také strach a úzkost zdravého člověka z nemocí, a v neposlední řadě strach o děti je nesmírně vyčerpávající. Úzkost má schopnost vyvolávat v nás ty nejčernější představy, které, podíváme-li se na ně v duchu magie, jsou velmi nebezpečné – destruktivní. Nevědomě vytváříme negativní vizualizace, zbytečné abstrakce a sugesce a vysíláme je do éteru! Následně můžeme paradoxně naše strachy zhmotnit a k sobě přivolat. Například často opakovaná myšlenka: „Já jsem smolař“, z nás zákonitě, skrze svět kvantových zrcadel, dělá smolaře! Tento strach je ale odlišný od přirozeného strachu,

chápaného jako pud sebezáchovy, ostražitost v konkrétních, životu nebezpečných situacích.

Harmonie

Za dávných časů se narodila Harmonie, dcera bohyně Afrodity a boha Area. Neboli Venuše a Marsu. V její povaze najdeme souznění velmi rozdílných, protikladných povah těchto dvou planetárních archetypálních bytostí. Harmonie je symbolem rovnováhy, porozumění, souznění, svornosti a zdrženlivosti.

Pomocí magie můžeme mít kontrolu nad svým životem, pokud si uvědomíme, co znamená HARMONIE – vědomé udržení protichůdných sil v rovnováze. Harmonie ale neznámá, že se někomu bezhlavě, za každou cenu přizpůsobíme. Harmonie neznámá, že se budeme snažit někoho napodobovat. Neznámá ani bezhlavé přikyvování hlupákům. Harmonie je vědění, že nic není černé ani bílé, je sjednocením rozdílností, je porozumění a vzájemné doplňování. Hledání harmonie není nudná záležitost, dává nám spoustu podnětů a inspirace, jak docílit sjednocení zdánlivě protichůdného. Hledání harmonie může být velmi vzrušující a poutavé, někdy bolestné, jindy komické – hledání harmonie je životní cesta každého z nás. Často v osobním životě vytváříme neskutečné životní parodie. Pořád, kolem dokola! Tomu vousemu bělovlasému stařečkovi, tam nahoře, jsme asi pěkně k smíchu. Ale otázku, zda je to či ono spravedlivé nebo nespravedlivé, musíme pokládat pouze sami sobě. Moudrost toho „nejvyššího“ nám nikdy nepomůže, pokud ji konečně neobjevíme uvnitř sebe.

Musíme ale vzít v potaz, že dokonalá, veskrze čistá harmonie, pokud by měla všude a ve všem vládnout, byla by v podstatě nudná a nepobízela by člověka (ani přírodu) k tvořivosti a sebepoznání. Některé síly je nutné akceptovat, některé dokonce přinášejí důležitá poselství a očistné procesy. Některé negativní síly posouvají člověka ve vývoji, nedovolí mu ustrnout na jednom místě. Pokud těmto silám porozumíme, nemusí nutně působit destruktivně. Je však třeba udržovat je v patřičných mezích, a hlavně neprovokovat. Tam, kde svítí Slunce, je světlo ale i stín. Ani svůj vlastní stín se nikomu z nás nepodaří předběhnout. Bouřka je pro přírodu také očistná, uvolňuje nashromážděnou energii a pročišťuje vzduch, dochází tak k důležitému oživujícímu přírodnímu procesu.

Pokud by Adam a Eva neopustili svět dokonalé harmonie, tedy Ráj, nikdy by nemohlo dojít k evoluci lidského vědomí. Navždy zůstali bychom ležet nazi pod fíkovníkem, a do konce časů nepoznali bychom, jak chutná jablko. Ochutnáním sladkého fíku nebo jablka, nedopustili jsme se hříchu, jak se nás snaží náboženství uznávající jediného Boha přesvědčit. Neboli udržet člověka v trvalém strachu. OCHUTNÁNÍ PŘINÁŠÍ POZNÁNÍ. Zda nás poznání povznese k duchovnímu vnímání světa, nebo nás dovede do náruče ďábelské, je každého svobodná volba. Toto je jeden z vesmírných paradoxů. Nebe, peklo nebo ráj – co si zvolíme? Jedno bez druhého ale neexistuje. Není světla bez tmy. Není dokonalosti bez nedokonalosti. Není dobro bez zla. Není muž bez ženy. Není růže bez trnů. Proto je nutné zvolit harmonii a udržovat energie světa, projevující se v dualitě, v neustálé rovnováze.

Správné porozumění vesmírným energiím spočívá v dokonalém pochopení vesmírného zákona o příčině a následku. Spočívá v uznání a pochopení dopadů – následků všech našich vědomých i nevědomých činů v běžném životě. Jedná se o zrcadlení energie slov, myšlenek a činů zpět z kosmického prostoru k nám samým. Naše mysl neustále, pokud ji neumíme vědomě zastavit, vyzařuje podněty, které následně vytvářejí realitu. Pomocí energie pozitivních slov můžeme vědomě sílu mysli ovlivnit – pozitivním způsobem. A tím přijatelně tvarovat osud podle vlastních představ. Případně zmírnit a usměrnit těžké karmické následky.

Afirmace: zde vám nabízím afirmaci (modlitbu, zařikání), vytvořenou tak, aby ji vaše podvědomí bez předsudků a pochybování snadno přijalo. Podvědomí ji lehce uloží ve své energetické zóně, protože je snadno uvěřitelná. Opakujte si tuto afirmaci co nejčastěji, proživejte ji, vědomě ji osvětlete pozitivními emocemi.

„Já mám v sobě obrovskou tvůrčí sílu, která mně úspěšně a šťastně vede životem. Přitahuje ke mně ty správné lidičky, situace, lásku a bohatství. Bohatství jak duchovní, tak hmotné.“

Rezonance strachu

Strach je synonymem pro vše neznámé, čeho se obáváme, a mnohdy ani nevíme proč. Podíváme-li se strachu přímo do očí, neboť strach nás může opanovat doslova jako nežádoucí, negativní abstraktní bytost, musíme si uvědomit, že se jedná o nebezpečnou energii. Strach vyvolává zbytečnou a neodůvodnitelnou zbabělost. Ovládá nás, pokud se obáváme běhu věcí příštích, velice často souvisí s pojmem zodpovědnost. Uvědomme si, že budoucnost je opravdu jen prázdný pojem. Život se odehrává právě teď a právě tady. Budoucnost představuje naděje, sny, plány, představy – nic skutečného, reálného, nic, co bychom nemohli ovlivnit právě teď v tomto okamžiku. Vše záleží na stavu mysli a na míře strachu, který nás více či méně ovládá, ať už vědomě nebo nevědomě.

Budoucnost se přesto již odehrává za pomyslnými dveřmi, za oponou, v pozadí mysli. Uvědomte si například, jak nás nenápadně ovlivňují v tom, co si máme myslet naše média, zpravodajství, vlády. Běh věcí příštích skládá se z obrazů malovaných naší představivostí – pokud je tam strach, potom se v realitě fakticky projeví jako následek. Strach a panika, v různých podobách čím dál častěji uměle vytvářené, mají za následek společenskou nestabilitu. Pokud je v lidech udržován strach v patřičných mezích, potom je snadnější získat nad nimi neomezenou moc!

Zhoubný strach zažíváme, pokud se v obavách a pochybách, tiše a pasivně oddáváme tomu, co má podle našich představ přijít. Mysl naplněná obavami z možného zklamání a neúspěchu či nemoci je mysl zbavená svobody. Tato negativní energie k nám zpětně zrcadlí všechny možné obavy, ustrašenost, bojácnost, případně lhostejnost. Všechny obavy si osobně zhmotňujeme a proměňujeme v nechtěnou realitu. A v tom se nachází onen paradox a začarovaný kruh. K neznámým břehům budoucnosti jdeme nejen pomocí kroků udávajících nám směr, ale především pomocí myšlenek, představ a vizí. Na nás záleží, jakým směrem upřeme pozornost, kolik energie proměníme v radost nebo strach a obavy.

Život je výzva, nikoliv pasivní čekání ve strachu, v úzkosti a obavách na prožití předem daných osudů. Život je každodenní tvůrčí proces založený na energii snění, představivosti a myšlenek, vždy směřujících k realizaci ve hmotě.

Představme si úzkost či strach jako abstraktní pojem, jako zhmotnělou bytost – dejme jí jasný tvar a barvu. Obojí si můžeme vizualizovat jako mučící nástroj v rukou neviditelného strašidla. V momentě, kdy nás úzkost tohoto typu zaskočí, představme si ji jako konkrétní veličinu a nenechme se jí ovládnout. Nenechme si ukrást duši! Důrazně požádejme naše ego, aby si s námi přestalo jednou pro vždy zahrávat. Propadneme iluzi nepřekonatelného stresu, jen pokud této negativní psychické energii sami dovolíme ovládnout naše zmatené nebo dokonce nemocné myšlenky a sebezničující emoce. Nedovolme vlastnímu egu vášnivým hnutím mysli projevovat prudké a nekontrolovatelné citové výlevy.

Je nesnadné uvědomit si, že nás myšlenky ovládají. Vždy jde pouze o myšlenky a emoce, o nic jiného, nic jiného v tuto chvíli nehraje roli. Změňte myšlenky! Nenechte je nad vámi vládnout. Ustanovte si vědomé pravidlo: buď budete v každém okamžiku vládnout svým myšlenkám, nebo budou cloumat ony vámi. Je to jen na vás. Zde můžete uplatnit vlastní vůli. Pohrajte si s tím. Uvedte tuto sympatickou ideu do každodenního života tím, že budete své myšlenky pozorovat a snažit se přijít na konkrétní podněty jejich vzniku. Tak brzy odhalíte jejich samostatné aktivity, které ale můžete úspěšně ovlivnit a obrátit ve svůj prospěch. S optimismem a veselou náladou je náš mozek schopen mnohem účelněji zpracovávat vizuální podněty, proto se neberte příliš vážně.

Veselé oči více vidí, vidí dokonce barevněji! Veselá mysl je schopna z našeho okolí přijmout a zpracovat více informací, než mysl pesimistická, ta přijímá informace neúplně, šedivě, zkráceně a zpomalně. Někdy také pomateně.

Budete opravdu překvapeni, až se přesvědčíte o tom, že myšlenky si ve vaší hlavě dělají, doslova co chtějí. Že vás ovládají a manipulují vámi, pokud je vlastní vůlí vědomě nesměřujete tam, kde je chcete mít. Ovšem toto se vám nepodaří zjistit ze dne na den, budete muset vlastní mysl pozorně pozorovat a poslouchat, než vám dojde, jakým způsobem vámi vaše vlastní ego manipuluje. Ego je velmi samostatná jednotka, a jen velmi nerado se dobrovolně vzdává svých královských výsad! Začněte tím, že si vždy uvědomíte a zblízka prozkoumáte každou negativní myšlenku, kterou následně změníte na pozitivní.

Velmi brzy vám dojde, jak nesnadný úkol to je! Až zjistíte, že nedokážete myslet pozitivně, bez jediné zbloudilé negativní myšlenky alespoň jednu celou hodinu, natož potom celý den nebo týden. Sem patří samozřejmě veškeré posuzování, odsuzování, nespokojenost – byť by se jednalo o nespokojenost s počasím. Dále jde o pomlouvání druhých osob. Třeba jen pomyšlení, co hrozného, podle našeho soudu, má ta která osoba na sobě za oblečení, je negativní posuzování. A nakonec buďte ohleduplní také sami k sobě. Myšlenky typu: všechno jen pokazím, jsem nešika, nikdy to nedokážu, jsou přesným příkladem negativního tvoření. Jedině pozitivní myšlenky nás vyvedou ze života plného rozporů.

Pozitivní myšlenky působí jako modlitba. Modlitbu formulujeme vždy jako prohlášení, ujištění, nikoli jako zoufalou prosbu. Prohlášení spojené s vírou, bez předsudků, vytvoří pozitivní energetické pole. Pozitivním prohlášením vysíláme energii toho, co očekáváme. V podstatě se modlíme velmi často, aniž bychom to tušili. Takže si ani neuvědomujeme, jakou sílu mají negativní očekávání nebo prohlášení, jednoduše působí vždycky, i když o „magické“ působení vědomě neusilujeme. Jakékoliv prohlášení nebo očekávání vyzařuje paprsky kvantového vlnění, záleží na intenzitě naší vůle, ať už vědomé či nevědomé, co bude skrze energetická pole kvantového vědomí vesmíru zpětně realizováno. Každá naše myšlenka rozšiřuje příslušné pole tvůrčí energie, a následně ovlivňuje hmotu: fyzickou zkušenost.

Nikdy nesmíme předem očekávat to nejhorší! Některé naše strachy a úzkosti jsou zdánlivě opodstatněné: strach ze zubaře, z řešení složitého úkolu, úzkost z nedostatku peněz, ze žárlivosti. Ať už jsou opodstatněné nebo ne, nepřidají nám klidu a nevyřeší napjatou situaci, naopak, probouzí záporné síly, prohlubují bolest, způsobují komplikace a následné řetězové reakce. Ve vědomí zabírají příliš mnoho místa, nezůstává zde prostor pro smysluplné tvoření! Odstraňte je ze svého vědomí. Nahradte je pocity vnitřního klidu, lze to vědomě udělat v jediné vteřině. Pocit klidu a jistoty v sobě udržujte, ať se děje cokoliv. Potom máte šanci nalézat smysluplná řešení. Jedině tak dokážete včas předvídat a smysluplně řešit skutečné krizové situace. Nebo si včas dokážete uvědomit negativní dopady vašeho chování a tím stresovým situacím předcházet.

Žijeme-li vědomě, potom se lépe dokážeme soustředit na intuici a správně nasměrujeme sílu svých očekávání. Předstírání nebo pouhé

povrchní uspokojování smyslů ale nepomůže. Rozšiřování vlastního energetického pole lze postupně docílit jen s otevřenou myslí, bez zbytečného „haraburdí“ v hlavě. Energetický obal našeho těla je pole, které neustále vyzařuje paprsky energie myšlenek, pocitů, emocí, očekávání, prohlášení, snění, lásky, strachu, hněvu.

Nápadnou vizitkou emoce zvané strach je, že se velmi často obáváme vlastních niterných pocitů, negativních vizualizací a zoufalé beznaděje více než skutečné reality.

Čím více se koncentrujeme na strach, tím více tato energie nabývá na síle. Čím více se koncentrujeme například na bolest, tím více jí dáváme energie, totéž platí u nemoci, únavy, deprese. Jakým směrem koncentrujeme pozornost, tudy proudí vibrace životní energie. Čím více pozornosti věnujeme strachu z čehokoliv, tím více si utváříme budoucnost na kvantové hladině energie strachu. Například záchvaty hysterie přináší enormní zviření negativních emocí. Pod vlivem negativních emocí děláme krkolomné úsudky i skutky. Snažíme se například odbourávat tyto energie pomocí alkoholu, který ale nakonec všechno jen zhoršuje. Mnohdy nás nemile překvapí zjištění, že světské radovánky nejsou to pravé, pokud neznáme tu správnou míru! Po prohýřené noci pocitu euforie obvykle vystřídá, v tom lepším případě, jen bolest hlavy. Strach je energie, která se významným způsobem podílí na našem osudu, ovlivňuje naše osudové chování, rozhodování. Strach bývá nosičem osudových omylů.

Máte strach z pekla?

Lidé se často ptají, zda existuje peklo. Samozřejmě, že ano. A to na mnoha místech na Zemi. Nebo si snad můžeme myslet, že na Zemi je všude jen ráj? Peklo jsou války a vraždění, používání chemických, biologických a psychických zbraní. Peklo je v každém, kdo se zmitá v závisti, v každém, kdo plánuje a koná pomsty. Nenávisť, lež a manipulace i to je peklo na Zemi. Peklo zažívá a způsobuje každý nepřítel, žárlivec, intrikář a každý, kdo vyřkne jakékoliv prokletí. Peklo je převlečená zlatá klec, své o tom ví ne jeden mamonář, a ne jeden politik zmítající se v kolotoči korupce. Svě vědí o pekelných trampotách všichni nešťastníci, kdo zmítají se v dlužích. Ziskuchtivé organizace nás přetěžují nechutnou reklamou, která se čím dál více stává (vědomě) tvůrcem „zhloupnutí moderní společnosti“, i to je peklo na Zemi.

Psychické týrání, domácí násilí, zneužívání dětí a žen i to je peklo na Zemi. Zneužívání dětí v církevních organizacích po celém světě i to je PARADOXNĚ peklo na Zemi! Pekelný kouř vznáší se nad souboji politických stran, pekelná jsou též přikázání některých náboženských organizací. V miliardových ziscích utápějící se zdravotní pojišťovny přikládají do ohně pekelného, musí-li mnoho nemocných dětí strádat, pokud se jejich léčba jeví být mocipánům příliš drahá a pojišťovny léčbu nehradí. Piráti silnic jsou pekelní vyslanci, stejně tak kuplíři s lidskými bytostmi. Stíny pekla vychází dnes a denně z drogových gangů. Hladovějící africké děti a naproti tomu impozantní, avšak zbytečné a nechutné zlaté stavby v Dubaji (a nejen tam) i to je peklo na Zemi. A konec konců též ničení přírody samotné i to je peklo na Zemi. A o farmaceutických koncernech se mi nechce ani psát! Toužíme silou a mocí ovládnout svět, přitom se chováme jako bídní smrtelní lidé. Slepě se řídíme heslem: „Po nás potopa!“

Meditace proti strachu

Meditace proti strachu je vizualizace zaměřená na energie všemožných obav. Nevíte, jak se konečně zbavit jakéhokoliv mentálního strachu? Uvolněte se v oblíbené relaxační poloze tak, jak to máte rádi. Zapalte vonnou tyčinku a pusťte si relaxační hudbu, nejlépe doprovázenou efektními zvuky z přírody. Utište mysl a pomalu, vědomě dýchejte, snažte se ze svého hrudníku vydýchat veškerou úzkost. Potom si představte, barevně si vizualizujte nějaké vaše oblíbené místo v přírodě a vydejte se na procházku podvečerní krajinou. Nechte před vaším zrakem zapadnout Slunce za horizont, a vnímejte, jak končící den přechází bez jakéhokoliv úsilí v noc.

Všude je tma, na obloze svítí jen pár zatoulaných hvězd. Vědomě překonáváte všechnen strach, úzkost a nedůvěru v sebe a vydáte se na tajuplnou, dobrodružnou cestu. Projděte si v duchu všechna známá místa po setmění a potom v naprosté tmě. Pozorně poslouchajte zvuky noční přírody. Snažte se zachytit soví houkání a jděte přímo za jejím hlasem. Příroda se najednou prosvětlí zářivým Měsícem, který vám jako kouzelná lucerna posvítí na cestu. Není čeho se bát, jste pod jeho neviditelnou ochranou.

Přijďte na kraj lesní mýtiny a na větví borovice spatříte do tmy zářící velké oči moudré sovy. Popojděte co nejbliž k sově, zadívejte se jí do očí a směle jí požádejte o radu. Snažte se vstřebat co nejvíc její energie. Prociťujte se do tohoto nočního dravce tak dlouho, až budete mít pocit, že sami jste sovou. Zamávejte křídly a vzneste se. Rozlétněte se nad krajinou a vše, co vidíte, vnímejte jejíma očima. Neohroženě se toulejte v krajině poznání až do svítání. Potom se vraťte do svého těla a nezapomeňte sově poděkovat. Očekávejte příjemné události s vědomím, že vaše obavy a strachy jsou překonány. Řešení jakéhokoliv problému je jen otázkou času, důvěry v sebe a pozornosti k vnitřní intuici a nenápadným, každodenním synchronizacím.

Sova je krásné lesní zvíře. Má nádherné oči. Odpradávná ji uctíváme jako magický symbol překonaného smutku, obav a samoty, ale také moudrosti. A samozřejmě probuzené hadí síly – v ten okamžik přece dostáváme křídla! Tohoto nočního dravce považujeme také za symbol věštění, jasnozřivosti a prozření. Sova je noční dravec, tudíž je spojována s Měsícem – strážcem noci. Sova je samotář, zdržuje se ve zříceninách, starých sýpkách, zvonících, dutinách stromů nebo ve skalách. Pořídte si malou sovičku, třeba z pálené hlíny a mějte ji stále na očích. Bude vám připomínkou, že veškerou moudrost a vědomosti zděděné po předcích nosíte ve vlastním srdci všude s sebou, ať jste kdekoliv.

Síla vnitřní energie se může projevit v mnoha podobách. S pomocí vlastní fantazie můžete rozjímat a tvořit, pohroužení do svého vnitřního světa, kdykoliv to budete potřebovat. Začněte tím, že si své úspěchy budete představovat v této imaginární rovině. Nejen, že je to důležité, je to především inspirující. Nic nevzejde z ničeho. Jen vy znáte svoje slabiny! Už jen tím, že si je upřímně přiznáte a vlastní vůlí je vyprovodíte z hlubin temných zákoutí nevědomí ven na světlo, započnete cestu ke zdravé sebedůvěře a odstranění všech strachů, blokád a nejistot z vašeho vnitřního světa. Posléze, negativní energie takto vámi uvolněná, odstraní nedůvěru a ostatní negativní aspekty z vašeho vnějšího života.

Zápornou energii si prostě nesmíme v sobě skladovat! Ať už je to špatná vzpomínka, křivda, smutek, pocit viny, závist nebo zloba ve všech podobách. Každou negativní energii nechte vyjít ven na světlo dříve, než na sebe naváže další a další podobné vibrace a jevy nebo dokonce nemoci. Potom nahlížejte na život s probuzenou intuicí. Relaxujte v přírodě a meditujte v příjemném prostředí domova, za použití sugesce všeho dobrého, co vás jen napadne. Pouštějte si do duše co nejvíce slunečního světla, co nejvíce vitální energie. Mějte svou duši rádi!

Meditace pro sebevědomí

Meditace pro posílení sebevědomí je o tom, že nesmíme nikdy zapomenout, že naše duše je věčným „dítětem“! Máme jednoduchý recept? Nedůvěřujete si? Máte se málo rádi? Opět se uveďte do meditativního stavu. Představte si, že jste v kruhové místnosti, všude kolem vás je spousta zářivého světla. Místnost nemá žádná okna ani dveře, stěny jsou kolem dokola pokryté zrcadly. Máte rozporuplné dojmy, je vám sice příjemně, přesto máte pocit, že jste věznem svých myšlenek. Tento pocit se stupňuje, až se vám život zdá být naprosto bezvýchodný. Chodíte od jednoho zrcadla k druhému, díváte se, tápete, stále se vám nedaří v žádném zrcadle spatřit sebe. V tento okamžik zapomeňte na veškerou racionalitu.

Možná nevíte nic o tom, že pokud sebe v zrcadle nevidíte, nejste v souladu se svým skutečným vědomím. Nechcete tomu uvěřit! Snažte se nepodlehnout bezmoci a panice, proto se vědomě

procítíte do svého nitra a konečně si uvědomíte sebe, kousek po kousíčku. Zářivé světlo v místnosti necháte proniknout do každé buňky vašeho těla. Zavřete oči a v duchu si opakujete: „Já jsem, Já jsem, Já jsem!“ Tak dlouho, dokud vás neobejme hřejivý pocit lásky. Nyní už víte, že můžete učinit o své vlastní vůli spoustu šťastných kroků, s pomocí nekonečné kosmické energie dojdete naplnění svých přání a dosáhnete každého nesobeckého cíle.

Zhluboka dýcháte a uvědomujete si sebe jako jedinečnou bytost, která si zaslouží lásku. Zaslouží si štěstí, vnitřní klid a soucit. Vnímáte svou přítomnost a sílu, slyšíte tlukot vlastního srdce. V každé jeho odezvě nalézáte poselství, že se vám podaří uskutečnit vše, nač jen dokážete pomyslet. Vaše srdce tluče pro vás. Už víte, že v jakékoliv situaci se můžete obrátit k vlastnímu srdci a požádat jej o radu. Už víte, že jste silná osobnost, obklopená všeprostopupující láskou – jinak to ani být nemůže! Nyní vám dochází, že se vám nedostává lásky, nebo čehokoliv jiného, jenom proto, že jste vnitřně přesvědčeni, že si to nezasloužíte. Každá myšlenka o sobě je tvůrčím sebevyjádřením, konečně si uvědomujete, co znamená odraz od vesmírného zrcadla. Od této chvíle přijímáte do svého života láskyplný sebepoznávací proces.

S ulehčením pomalu otevíráte oči. Zrcadla v místnosti jsou lehce zamlžená, podíváte se pozorněji a vidíte, jak se mlha rozplývá a mění se v bílé nadýchané obláčky. Třikrát se zhluboka nadechněte a projděte zrcadlem. Nemějte strach, s naprostým klidem si opakujte, že všechno je možné. Zavřete tedy oči a projděte tím zrcadlem. Až oči zas otevřete, ocitnete se na rozkvetlé louce plné květin a motýlích křídel. Uprostřed zářivě kvetoucí louky někdo stojí. No tak, pojdte blíž. Poznáváte se? Postava k vám přátelsky, odevzdaně a upřímně natahuje ruce. Pojdte, přijměte otevřenou náruč plnou lásky. Vaše druhé Já vám šeptá: „Už mně nemusíš hledat, tady jsem. Mám tě ráda. Vždycky jsem tu byla, měj oči otevřené! Vždycky tady budu – pro tebe.“

Láska na provázku

Sobecká láska člověčí je jako anděl bez křídel.
Sobecká vášeň zmatených srdcí je jako růže bez vůně.

Láska na provázku spoutává duše marnou touhou.

Krvavé polibky nespasí duše obnažených těl.

Mají-li na trní ustláno.

Točitá schodiště až do nebe?

Či davová sugesce?

Past na démony?

Láska na provázku je jako anděl bez křídel.

Je jako zrnko pravdy v moři písku.

Duše spoutané strachem marně touží po volnosti.

Marné jsou v hmoždíři drcené byliny lásky.

Rezonance tajných přání chvějí se v oblacích.

Jen stříbrný déšť zahladí stopy včerejšího svítání.

Nemilosrdně!

Láska na provázku je jako maják bez pobřeží.

Slaná vůně slz smývá krev ze rtů upířích.

Otrávené šípy vysávají energii spoutaných těl.

Růže nevoní po jablku.

Strom přání neroste až do nebe.

Had z ráje patrně navždy stočil se do klubíčka

a schoulený v náruči ženského lůna,

za svitu Luny čeká na kouzelný flétny hlas.

Uzlování na rozbouřené emoce

Nenáročná je práce s magickými uzly. Příklad velmi jednoduchého kouzla nám ukáže rituál s provázkem. Vezměte dostatečně dlouhý provázek z přírodního materiálu. Soustřeďte se výhradně na vaše přání. V okamžiku, kdy ve vás představa uskutečnění záměru vyvolá silné emoce – uvažte na provázku uzel, provázek napněte a utáhněte uzel. Dál se koncentrujte a vizualizujte si v barvách věrnou podobu toho, čeho chcete dosáhnout, važte uzly, napínejte provázek a uzly utahujte. Vše emotivně procitujte, radujte se z vašich představ. Nakonec tento zauzlovaný provázek noste stále u sebe nebo jej dobře uschovejte.

Můžete použít různě barevné provázky, podle účelu přání. Uzly ve své podstatě především zajišťují bezpečí. Pokud byste potřebovali kouzlo zrušit – ovšem jen zcela výjimečně – musíte všechny uzly (opět rituálně) rozvázat. Při rozvazování se mentálně soustředíte jen na okolnosti, které vás ke zrušení kouzla vedou. Každé kouzlo vždy dopředu dobře zvážíme, aby nemuselo k podobné situaci docházet, ne vždy se podaří energii kouzla deaktivovat.

Jak naložit s nezvladatelnou emoci vzteku, strachu, žárlivosti, pláče nebo úzkosti? Ve vypjaté situaci vezměte kousek provázku a v záchvatu těchto emocí energicky svazujte uzly. Uvolněte ze sebe všechnu negativní energii, můžete se dokonce vykřičet nebo hlasitě vyplakat. Až skončíte, vezměte zauzlovaný provázek a okamžitě jej spalte, (energie ohně pozře uvolněnou negativní energii), popel spláchněte do kanálu. Nebo provázek zakopejte do země, (země absorbuje negativní energii), nejlépe na místě co nejvíce vzdáleném vašemu domovu. Ocitnete-li se v situaci, kdy vámí budou cloumat podobné emoce a nebudete mít po ruce žádný provázek, provádějte zauzlování provázku jenom „jako“, dobře vám k tomu poslouží mimika rukou a prstů. Až budete s tímto „divadlem“ u konce, opláchněte negativní energii z rukou pod tekoucí studenou vodou. Opláchněte si také obličej, aby vám ve tváři neulpěla energie nepřirozených rozčilených grimas.

Pokud pracujete s pozitivní představou řešení dané situace, pořídte si provázek, stuhu nebo hedvábný šátek v barvě odpovídající problému. Nebo se zaměřte na situaci, kterou neumíte „rozuzlit“. V tiché meditaci, kdy pozitivně, mentálně váš problém „vyřešíte“,

svazujte na zvoleném předmětu uzly. Potom můžete hedvábný šátek nosit u sebe až do vyřešení všech potíží, noste jej například omotaný na zápěstí pravé ruky. Provázky v bílé a modré barvě, zauzlované a nošené na zápěstí harmonizují auru. Zauzlovanou stuhu můžete ve volné přírodě, nejlépe někde na vršku, uvázat na větev stromu – příznivý vítr odnese vaše přání, přesně tam, kam jste jej vlastní uvolněnou energií nasměrovali. Při vázání uzlů použijeme složitější, ve verších propracované zařikání. Rituál ukončíme jednoduchým zařikáním nebo magickým gestem. Tím nejjednodušším zařikáním je věta: „Tak se staň.“ „Budiž učiněno.“ nebo „Amen“.

Vázání uzlů je prastará magická činnost, několik tisíc let stará. Uzlové písmo používali indiáni ve Střední a Jižní Americe. Také počítání se začalo vyjadřovat vázáním uzlů na šňůrkách. Čarodějky a mágové vážou uzly za účelem koncentrace, na znamení a posílení své moci a pro zvýšení účinků magických kouzel. Kapitán nejednoho námořního korábu opatřil před plavbou pro svou posádku ochranný amulet v podobě magicky zauzlovaného provazu. Pokaždé, když hrozilo nebezpečné počasí, rozvázalo se několik uzlů pro ochranu. V nastalém bezvětří rozvázal se uzel, který přivolal příznivý vítr. Kousek rybářské sítě se také dá využít k čarování. Jednoduše si zapamatujeme, že uzel je symbolem koncentrace a ochrany. Magické uzly a ornamentální symboly znají nezávisle na sobě mnohé dávné civilizace – evropské, orientální, indiánské.

Náramek vyrobený v té pravé magické atmosféře má tu správnou kouzelnou moc. Vázání indiánských náramků přátelství, to byl v nedávné době u nás velice populární rituál. Chcete-li ukončit milostný vztah, bezbolestně a v poklidu, meditujte v pozitivním duchu a važte uzly na oranžovém provázku. Provázek musí být tak dlouhý, aby jej bylo možno uvázat kolem stromu, tímto aktem se v klidu citově odloučíte od dané osoby. Pochopitelně pracujeme v rituálním, meditativním rozpoložení, to znamená, že se fyzicky ani mentálně nevěnujeme ničemu jinému a utvoříme si příjemné rituální prostředí. Zapálíme svíčky v příslušné barvě, necháme v kadidelnici doutnat bylinky nebo zapálíme vonnou tyčinku. Uzly vážeme tak dlouho, dokud nám intuice nevyšle signál k ukončení práce.

Zveličování osobních potíží

Naříkání a sebelítost nás brzdí v posunu vpřed. Rozhodně bychom se měli vyvarovat nepřiměřeného zveličování osobních potíží, například při rozhovoru s druhou osobou. Nejlepší v podstatě je o potížích, trápeních nebo starostech vůbec nemluvit, pokud to není nevyhnutelné. Tím jen zvyšujeme negativní energii a vlastní nestabilitu, můžeme nevědomky zavdat příčinu dalším nežádoucím řetězovým reakcím. Dvojnásob toto platí, pokud se jedná o potíže finanční, pokuste se zamyslet nad tím, jak o vaší finanční situaci smýšlíte. Všechny negativní myšlenky, týkající se nedostatku peněz, musíte bezpodmínečně změnit na pozitivní! Je v tom sice určitý paradox, a není to ani jednoduché, naučit se pozitivně uvažovat, pokud nás trápí nezaplacené účty, ale věřte, že je to možné. Přesto na tento ani na žádný jiný problém nesmíte nahlížet jako na složitý, abyste nevytvářeli příčinu složitosti.

Optimistickým přístupem změníte složité situace, přestože se to na první pohled zdá nemožné. Bude vás to ale stát nepředstírané úsilí, vytrvalost a víru v pozitivní přístup. Všimněte si všech inspirativních impulsů, nových nápadů a pozitivních vhlédů, upřednostňujte přítomný okamžik, netrapte se minulostí ani budoucností. Bezodkladně se zaměřte na všechny myšlenky týkající se zdraví, financí nebo čehokoliv jiného a snažte se je trvale měnit v optimistické. Toto je nejlepší a přímá cesta ze začarovaného kruhu. Dávejte si pozor na občasné protiřečení si a na projevy strachu. Na finanční situaci si v žádném případě nestěžujte ostatním – tím zcela zásadně nabývá energie vašich potíží na rozměrech! Ani o svých nemocech a bolestech není dobré pořád kolem dokola mluvit.

Pokuste se představit si, jen tak mimochodem, jaké energie se dnes a denně šíří mezi „přáteli“ po internetových sociálních sítích, z pohledu kvantové magie! Pro pozorného čtenáře není třeba komentovat, co mám na mysli, hlavně ohledně negativních informací, šířících se po síti. Sdílení informací o svém životě, o soukromí v pozitivní rovině, by bylo celkem v pohodě. Budete-li sdílet „své štěstí“, v rovině pozitivní, posílujete pozitivní vibrace. Ale! Ale můžete paradoxně vzbudit například závist. A věřte, že stačí jediný z „přátel“, který směrem k vám bude vysílat energie závisti nebo nepřejícnosti. Potom velmi záleží na vaší vnitřní vědomé i nevědomé obranné síle, zda vás jakékoliv vystřelené jedovaté šípy minou. Na

neviditelném energetickém poli kvantového vědomí je například facebook vroucí, magický kotel, jak pozitivních, tak negativních energií. Je třeba dobře zvážit, na kterou stranu se vědomě či nevědomě přiklání každý jeden z nás.

Budte tedy stále ve střehu, zvažujte, jak nakládáte se svým soukromím. Neomezujte vlastní svobodu ani svobodu druhých, ať už řešíte cokoliv, byť by to bylo s dobrým úmyslem. Ani vy se nenechte nikým omezovat. Učte se zkušenostmi – přinášejí moudrost. Nepovažujte tyto řádky za spršku nekonečného moralizování, k ničemu vás nikdo nenutí. Nechci nikoho poučovat, sama se stále učím. Dnes a denně!

Emoce jsou také energií, dokonce velmi relativní. To, co nás v daném okamžiku rozpláče, nás může s odstupem času rozesmát. Stejná příhoda někomu připadá vtipná, ve druhém může vzbuzovat pocity studu, trapnosti nebo odpor. Emoce lásky se nečekaně mění v emoce strachu, žárlivosti, nenávisti, zastrašování nebo agrese. Člověk se nejčastěji za svůj život rozhoduje ze dvou důvodů: z lásky nebo strachu. Láska a strach jsou nejzákladnější emoce, od kterých se odvíjí všechno ostatní. Spoustu věcí děláme z lásky k milované osobě, rodičům, dětem, přátelům, z lásky k sobě, svým zálibám, neřestem, penězům, z lásky k přírodě. Stejně bude, pokud si místo lásky dosadíme strach: máme strach o své blízké, o sebe, z nedostatku peněz, samoty, nemoci, přírodních katastrof. Člověk může pouhým strachem z nemoci skutečně onemocnět.

Občas býváme bezradní, zmítání vášněmi pohybujícími se mezi optimismem a zoufalstvím. Někdy nadšeně utíkáme do říše virtuálních snů, zahříváme se optimismem pohádek nebo tiché hudby. Jindy na budoucnost nahlížíme skrze zamlžené okno tajných přání, zmateni chaosem vnějšího dění. Panicky se lekáme vlastního stínu, zůstáváme zakotveni ve své nejistotě, nedokážeme soustředit pozornost na sebe sama. Toužíme po dobrodružství, jindy utíkáme do samoty. Zmateni nevnímáme proudění koincidencí skrytých v synchronních událostech.

Samota

Některým lidem je nejlépe se sebou samými. Vědomě si přejí žít po nějakou dobu bez kontaktu s okolním světem. Přesto nemusejí nutně mít pocit nenaplněnosti, případně nemusejí nutně působit jako

podivní nebo pesimističtí škarohlídi. Samota se stává problémem, pokud ji obtížně snášíme, máme nedostatek kontaktů, trápí nás osamělost. (Samota a osamělost není jedno a totéž.) Myšlení je stereotypní, bolestivé a neplodné, člověk se nedobrovolně uzavře ve svém vlastním světě. Čím déle tento stav trvá, tím méně jsme ochotni kohokoliv do své říše pustit. Potom zákonitě vzniká nenápadný zato dlouhodobý, skrytý stresový faktor, přichází pláč, nespavost, převládá negativní myšlení. Nacházíte-li se ve své samotě nedobrovolně, naučte se mít svou samotu rádi.

Naučte se mít rádi především sebe!!! Potom si k sobě, do svého energetického pole ale i do života přitáhnete situace a okolnosti, které vás od vaší nedobrovolné osamělosti osvobodí. S osamělostí nesmíte bojovat tím, že se uzavřete sterilně a neprodyšně do svého smutku. V tom případě je smutek a samota vaše volba, vaše rozhodnutí.

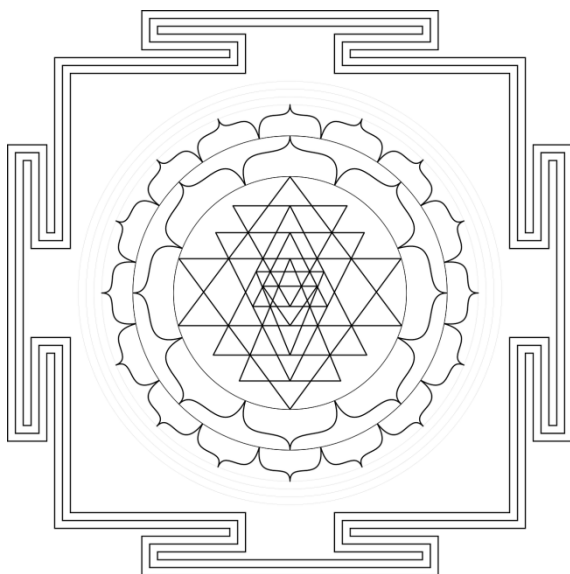
Stres, ať už je jeho příčinou cokoliv, je spouštěčem tělesných obtíží, nemocí a duševních zmatků. Stres je nám dán do vínku už od dob lovců mamutů jako generačně přirozený faktor, může být pozitivní či negativní. Život bez stresu je v dnešní společnosti spíše ojedinělý, ale i zde platí, že každý je svého života strůjcem. Dnešní shon, módní a společenské tlaky, špatné zprávy, politika, blbá nálada a všechny negativní civilizační vlivy jsou faktory, které moderní lidstvo přivádí do čím dál většího stresového pnutí. Jsme-li vnitřně svobodní, dokážeme si samotu, ať už občasnou nebo dlouhodobější, užívat všemi smysly. Pozitivní je, že do samoty často vstupuje bezbřehá inspirace, pokud si toho ale dokážeme všimnout.

Inspirace

Nové nápady často přicházejí z vesmírné paměti, aniž bychom si to vždy uvědomovali. Jde v podstatě o jakési nevědomé „kopírování“ z univerzálních energetických vesmírných polí. Vše existující má svou vlastní databanku, svůj vlastní paměťový disk, mozek se napojuje na vesmírné informační pole skrze naše podvědomí. Během nočního snění nebo v hluboké meditaci se nám ve zlomku vteřiny představí silné vnuknutí, někdy velmi jasné, konkrétní, jindy skryté v symbolech. Jde o to, naučit se tyto jiskry inspirace vnímat.

Inspiraci můžeme překvapivě najít i v okamžiku, kdy nás někdo naštvě, rozhodí nebo slovně napadne. V ten okamžik, pokud

ovládáme vlastní ego a emoce, se dotyčným v klidu díváme na oblast třetího oka a v duchu se tomu usmějeme, zahlédli jsme totiž jiskru čehosi zrcadlového, skrytého ve vlastním egu. Či spíše cosi skrytého v těch nejhlubších vrstvách vlastního nevědomí. Z této situace můžeme čerpat a odhalit osobní ponaučení. Poznáním vlastní přecitlivělosti, vztahovačnosti, poznáním vlastních chyb a omylů se duchovně posouváme po linii přirozené transformace vědomí. V ten okamžik zjemníme a prosvětlíme své energetické vibrace a začneme být více intuitivní a svobodní. Zjemníme vlastní emoční cítění, lépe se naladíme na vlastní duši a začneme jí více naslouchat.

Uplakaná

Myšlenky tvé tančí v záchvěvu slunečního svitu.
Jednotlivá slova navždy už rezonují se světlem.
A v každém novém úsvitu, naděje je tvým tělem.
Po vzoru pohanských kněží, vítr a déšť tajemství střeží.
Pomněnky rosou třpytí se v mlhavém oparu,
meluzína trochu mouky na míse žádá si postaru.
Oltář, v záři plamene svíce, žádá si jen pár slov zařikání.
Ne více.
Tvář Luny, v šeru tajemných olší,
čarodějkám noci magickou energii přináší.
Zlaté květy kapradí píseň znají letní.
Chuchvalce mlhy nad vodou tiše promluví,
až se setmí.
Nad meandry řek svatyně v léčivých vibracích
tiše promlouvají do světla svíček.
Nikoliv kněží světla,
jen mráz strnulosti chodí po nich.
Slůvka čarodějná po větru tiše šeptej.
Modřínové víly probouzí se jen kradmě.
Na lásku se jich ale neptej, je-li v tvém srdci až na dně.
Ztracená je tvá duše, ztracená v tůňce tajných přání.
Stíny vrbových proutků nad břehem tiše se sklání.
Nepřekřičíš bolest vlastní, neumlčíš tu pošetilou loutku.
Nevědomá slova strachu plamenná jsou lest.
Strach rudé plameny dračího dechu neuhasí.
Obětní kameny krev srdcí bez lásky v paměti vepsány mají.
Kolem rtů vrásky a v očích strach ze stáří.
Čarodějky větru, vody a země mladé jsou však po tři sta let.
Uplakaná duše, z druhého břehu, vrátí se smutná zas.
Energie slov smutku neodvane žádný pozemský čas.
Píšu báseň tobě – uplakaná.
Vrať snům tvým křídla a touhám tvým smyslný neklid.
Vrať naději svítání každého nového rána.
Požádej pána větru, ať rozváže ti uzlíky ve vlasech.
Je-li to tvým přáním.

Cyklické plynutí času

Úspěšnému nahlédnutí do paralelních dimenzí předchází postupně aktivování pravé mozkové hemisféry. Jde o aktivní napojení se na podvědomí a intuici. Jde o vnímání cyklického plynutí času, zaměření se na holistické vnímání světa. Uvědomění, že skutečně všechno souvisí se vším. Jde o pochopení, že svět je inteligentní bytost, jíž jsme nedílnou součástí. Znamená to, nespoléhat se jen na levou mozkovou hemisféru. Tedy na racionální, logickou, analytickou a intelektuální mysl, jež vnímá svět v pohybu pouze lineárně, vše polarizuje, vytváří protiklady, pitvá a rozděluje. Jedná-li pouze sama za sebe, potom plodí strach.

Pracuje-li pravá a levá hemisféra společně, tedy spolupracuje-li principiálně ženská a mužská část mozku, potom nebudeme nahlížet na sebe, ani na nikoho jiného, s tím či oním pohlavím, byť s bílou, hnědou nebo žlutou kůží, jako na ty druhé, podrobené nebo jinak oddělené od celku. Nehledě na to, že levá hemisféra je původcem strachu ze smrti, nevěří, že konec je v koloběhu života spojen se začátkem. Soustředí se převážně jen na světský život. Kdežto pravá hemisféra je v harmonii s životem duchovním. Pravá hemisféra je si přirozeně vědoma, že „smrt“ je odchodem duše (netělesné podstaty života) do času mezidobí mezi jednotlivými vtěleními.

Aktivací pravé hemisféry můžeme nahlédnout přinejmenším do páté dimenze. Žijeme v trojrozměrném světě, čtvrtým rozměrem je čas. Pátá dimenze bytí je dimenze duchovní. Ale dimenzí je více, vesmír je vícerozměrný. Pátá dimenze, která se vymyká obyčejným představám, spočívá v nadsmyslovém chápání a uvědomování si, že všechno souvisí se vším. Zde se můžeme setkat s energií záměrů, představ, emocí a myšlenek nás všech, které prostupují prostorem bez ohledu na čas a setkávají se v samotném a jediném kosmickém vědomí. Zde můžeme získávat vědomosti a inspiraci.

Vzhledem ke globální transformaci vědomí přechod do páté dimenze probíhá na mentální úrovni u každé bytosti poněkud jinak. Jsme-li připraveni a víme-li, o co se jedná, otevřeme své vědomí páté dimenzi hladce a s velkým vnitřním nadšením. Nepřipraveni nemusíme ani postřehnout jak, kdy a proč vůbec se transformace vědomí realizuje. Každý vnímá nadpozemskou dimenzi po svém způsobu, ze svého zorného úhlu pohledu, v závislosti na životních

zkušenostech. Někdo cestu k této dimenzi, ba ani k jejímu prahu nikdy nenalezne, pokud nežije pravdu, moudrost ani lásku. Někdo jiný se v páté dimenzi, v krajině vymykající se všemu dosud prožitému, může ocitnout zcela náhle a nečekaně. Například během zážitku podobnému smrti, případně v okamžicích překonání rozpoznané duševní temnoty. Případně díky znovuoobjevené osobní, vnitřní zářivé energii Světa.

Není jednoduché představit si jakousi nehmotnou pátou vesmírnou dimenzi, sféru energetických zrcadel. Nemluvíme ale o dimenzi, která by se nacházela někde vpravo nebo vlevo od Mléčné dráhy. Mluvíme o dimenzi jsoucí paralelně s naší realitou, o dimenzi, která je astrální, nadčasová. Zde je pravdivě zaznamenaná celá historie lidstva v morfických energetických polích. Zde je pravdivě zaznamenaný příběh našeho života, zde neunikneme lžím, přetvářkám a smyšleným ospravedlněním osobních omylů a životních nezdarů. Odtud se k nám zrcadlově odráží zpět všechna vyslaná energie, všech emocí, slov, myšlenek a činů. Zde se ale nerozdávají odpustky, jak by se mohl někdo mylně domnívat.

Je třeba mít na zřeteli, že i nepatrná příčina může mít nesmírný vliv na budoucnost. Proto je realita každého z nás taková, jaká je, a ne jiná. Tomu se říká dynamika procesu – ve chvíli, kdy se v morfických polích nahromadí kritické množství napětí, nevyhnutelně přijde okamžik uvolnění nashromážděné energie. Je to stejné, jako když v sobě potlačujeme zlost, potlačujeme ji den, týden, měsíc – potom v jediném okamžiku dojde k uvolnění v nitru napěchované energie. Dosažením kritického bodu je reakce nevyhnutelná.

Zastavme se a hledejme příčiny v minulosti, v tom, co jsme udělali včera špatně. A skončujeme s tím. Nepitvejme se v tom však! Nehledejme vinu či nevinu! Pouze s tím skončujeme! Budoucí následky odčiníme jedině tím, co uděláme teď, v tuto chvíli. Nejde o to, mít výčitky svědomí, jde o to, co uděláme tady a teď. Nikoliv v zajetí strachu, ten nám nepomůže! Strach a pocit viny všechno jen zhoršuje. Nikoli strach jako pud sebezáchovy, ale metafyzický strach. Psychologický strach je negativní energie, která k nám přivolává vše, čeho se nejvíc obáváme.

Mysl je energie, která k nám přitahuje to, na co se soustředíme. Prožíváme-li něco velmi intenzivně, může se jednat o stresovou situaci, ať už pozitivní nebo negativní, mysl pracuje se silnými

emocemi. Potom ovlivňuje hmotu způsobem, který přesahuje čas a prostor daného okamžiku. Například najdeme dávno ztracenou věc právě v tu nejpotřebnější chvíli, potkáme někoho, kdo je schopen nám pomoci. Ve snu se nám zjeví bytost, která nám předá informace, jaké právě potřebujeme znát. Avšak nikoliv náhodou. Stejně tak dochází k zvláštním psychickým vhlédům. V závislosti na obsahu myšlenek dochází také ke karambolům, vztahovým rozkolům, nehodám, úrazům a nemocem. Soustředíme-li se na nedostatek, přitahujeme nedostatek. Soustředíme-li se na žárlivost, přitahujeme nenávisť. Jednáme-li negativně, mluvíme-li hrubě a jsme-li neustále naštvaní, sami sobě nastavujeme zrcadlo, přitahujeme si negaci do života, posilujeme karmický zákon. Záříme-li nadšením a optimismem, zpětně přitahujeme pozitivní vibrace.

Některé vnější okolnosti a skutečnosti nemůžeme vlastní vůlí změnit. Můžeme je ale přijmout (bez posuzování a odsuzování) a v rámci možností přizpůsobit se. Jde o proces na mentální úrovni, o změnu osobního přístupu k realitě. Jde o umění stát se pozorovatelem zpozvdálí a k ničemu se nepřipoutávat. S vědomím, že jsme-li v harmonii sami se sebou, setrváme-li (mentálně) v přítomném okamžiku, potom nás negativní vnější okolnosti neovlivní. Potom protiklady vytvářejí dokonalost, to zpětně přitahuje pozitivní zkušenosti. Tato fakta nejsou jednoduchá na pochopení na čistě racionální úrovni. Pomůže nám jedině osobní zkušenost, kdy s tímto budeme pomalinku, nenásilně pracovat, pozorovat a vnímat, co se následně uvnitř nás a kolem nás děje. S tím vším souvisí také karmický zákon.

Čas, tak jak jej vnímáme, představuje lineární proud událostí, jdoucích po imaginární přímce. Tak jsme si vědomi času, který nelze navrátit, času uplynulého, ztraceného. Nevnímáme, že minulost již neexistuje a budoucnost ještě neexistuje. Přítomnost je tedy jediný existující čas. Přítomnost je navíc velmi prchavá a obtížně uchopitelná. Čas je prožitá zkušenost, uložená v paměti (universa). Minulost jsou tady a teď oživené vzpomínky a zkušenosti. Budoucnost se odehrává také pouze vlivem naší představivosti, skutečný je jen prchavý okamžik přítomnosti. Ale není všechno takové, jaké se to zdá být. Toužíme letět stále vzhůru po iluzi přímky a nechceme vědět, že ve skutečnosti se řeka času vlní jako had, točí se do spirály, vytváří nikdy nekončící kruh věčnosti.

Příroda nepočítá běh času na hodiny a minuty. V přírodě je vše cyklické, dané v pevném řádu. Stejně tak běží život člověka a události ve společnosti. Příroda představuje stále se opakující cyklické děje. Pokud se tomuto dění přizpůsobíme, uvědomíme si podstatu času, náš čas se zpomalí a zpomalí se i stárnutí. K tomu nám napomůže pravidelné přizpůsobování se ročnímu období, dodržování dávných tradic, rituálů, slavení svátků pohanského roku. Především ale uvědomění si, že nic skutečně není jen lineární, jednou jsme nahoře a jednou zas dole, vše se odehrává v cyklech, tedy vzestupy i pády.

Během změněného stavu vědomí můžeme zažít bezčasovou zkušenost. Pokud připustíme, že lineární čas je možné oddělit od vědomí, zjistíme, že vědomí je schopno existovat nezávisle na lineárním čase, a dokonce nezávisle na lidském těle. V normálním běhu pozemského života je čas od vědomí neoddělitelný. Ovšem zkušenost mimosmyslová potvrzuje, že je možné čas a prostor od sebe oddělit. Věčná přítomnost je úzce spjata s podvědomím, které se v tu chvíli (ve věčné přítomnosti) samo stává vícerozměrné.

Podvědomí je uloženo v samém středu našeho nejhlubšího nitra. Odtud je rozšířeno do prostoru přesahujícího viditelný třírozměrný svět. Podvědomí je tedy vnitřní rozměr přesahující vědomí. To znamená, že skrze podvědomí nahlížíme do oblasti nadvědomí (paralelní astrální dimenze), a nevědomí (vnitřní mikrokosmos). Usazení ve svém středu nahlížíme k základům dávných mýtů, do časů věčného snění. Odhalujeme, že nebesa i peklo jsou v nás samých. V podvědomí je uložena paměť na minulé životy, též vzpomínky na období, kdy lidé byli na úrovni bohů, přírodu uctívali jako nejvyšší božstvo. V podvědomí jsme spřízněni s energií stromů, živlů, víl, skřítků, andělů, ale i s energií démonů a různých astrálních agresorů.

V podvědomí jsme si vědomi toho, že v lidském těle se v mikroskopickém měřítku odehrává totéž, co v přírodě během neustále se opakujících ročních cyklů.

Vědomá seberealizace

Máme čas na skutečné poznání? Čas je veličina, kterou vytváříme vlastním vědomím, existuje paralelně s realitou makrokosmu, s budoucností, kterou vytváříme vlastním dechem v každém okamžiku. Naše pojetí času existuje současně s prazákladní kosmickou vzpomínkou na minulost. V kosmickém dechu je navždy obsažena veškerá filozofie světa, psychologie člověka, prapodstata všeho. Vše viditelné zůstává pohlceno v neviditelném. Latentní energie trpělivě čeká na slova, která by ji proměnila ve světlo, bez překážek proudící do našeho vnitřního vesmíru neboli mikrokosmu. Vesmír se nám může jevit jako poněkud bláznivý, pokud je vesmírná energie povznesena nad veškerý čas a nekonečný prostor. Avšak vesmírná energie, nekonečná vesmírná moudrost, je nebeskou stálicí, věčnou esencí života, je naším prvním i posledním nadechnutím.

Čas na skutečné poznání zcela určitě máme: v každém přítomném okamžiku, zůstaneme-li pevně ukotveni ve svém středu. Skutečné poznání je dokonce smyslem našeho života, je to naše posvátné právo.

Vydejme se zcela vědomě, bez chladného racionálního uvažování, zbaveni pasivity a strachu, cestou osvobozujícího odpuštění, cestou vědomé seberealizace. Je zapotřebí oprostít se od manipulační síly druhých, nežádoucí nesvobody, a nepromarňovat tak vlastní potenciál tvořivé energie, který využíváme často neefektivně. Rozvíjejme především představivost, která se zpětně odráží do budoucí přítomnosti. Konejme tak s nepodmíněnou tolerancí k ostatním a s promyšleným nadhledem. Užijeme si odvážnou cestu originálních názorů pramenících z jistoty osobního poznání. Psychologie vnitřního chaosu, chmurný a nepochopený obraz sebe sama, může kdykoliv ovládnout nejednoho z nás.

Nevíme, že kouzelná zahrada zvaná „duše“ je ve své přirozenosti prostá nebezpečných rozcestí, která mohou v našich životech být leckdy nepřekonatelnou překážkou. Obzvlášť zabloudíme-li v bludišti nesmyslných tužeb a nesplnitelných přání. Na mentální úrovni zpracováváme informace z reálného světa. Jen občas postřehneme jakýsi nepojmenovatelný záblesk ze světa pro nás nereálného, často ale ani tyto záblesky kosmického dechu nebereme na vědomí. Není se čemu divit, nikdy nás to nikdo neučil! Na svět přicházíme skrze

bránu zapomnění. Malé dítě je v prvních letech života s duchovním světem ve spojení. Učíme své děti racionalitě a ony postupně na svůj přirozený svět zapomínají, až se nakonec zcela vytratí do oněch nedosažitelných rovin. Veškeré dění začnou analyzovat pouze rozumově, čemu nerozumí, přijímají pasivně, nezúčastněně.

V dospělosti již nedokáží informace z rovin nadvědomí účelně zpracovat. Odmítají vidět pokračování života za hranicí hmoty, soustředí se jen na budování vlastních hmotných jistot. Tuší jen, že existuje něco mezi nebem a zemí, odmítají však uvěřit. Obávají se nahlédnout do vlastní duše, mylně ji považují za jakousi „knihu hříchů“. Mají dojem, že jen ve světě viditelném je pravda a bezpečí. Pouze když ocitnou se v nesnázích, zatouží přivolat na pomoc andělské síly. Neviditelný svět přesto navštěvují každou noc ve spánku – duše je v těchto vyšších dimenzích věčným dítětem, neboť v těchto sférách nic není konečné, nic není absolutní, přestože je vše v Absolutnu obsažené. Jen málokdo má nakonec odvalu projít mystickou bránou a setkat se s vlastním světlem, oprostít se od světských, hmotných pout. Vyléčit se z nevědomosti, z podivné apatie bez vášně, z netečnosti k okolnímu dění, z lhostejnosti a pasivity. Vymanit se z nepotřebných a nebezpečných myšlenkových proudů a stát se samostatnou, sebe-vědomou bytostí.

Život je proces, kdy v podstatě nikdy nevíme, co přinese úsvit příštího dne. Bez tohoto procesu nebylo by transformace vědomí! Toužíme odhalovat tajemství a ptáme se například, zda existuje hmota nezávisle na lidském vědomí. Nebo snad hmota existuje pouze v přímé závislosti na vědomí? S tím souvisí, že největším tajemstvím života je smrt. Existuje život po životě? Není důležité, zda ta která odpověď na danou otázku obsahuje dokonalou pravdu. Důležité je nikdy se nepřestat ptát. Uvědomovat si osobní zkušenost. Dokázat se přizpůsobit novému poznání. Dokázat si přiznat omyly a chyby. Nebát se kdykoliv měnit názory v souladu s osobní zkušeností, nebýt k ničemu připoutaní. To nás vede k osobní transformaci, k vlastnímu vnitřnímu procesu, kvůli kterému jsme vlastně tady. Tady a teď, a ne jinde.

Odhalování tajemství nás vede k analogiím, kdy shledáváme podobnosti věcí a dějů, vnitřní a vnější souvislosti. Objevujeme paralely, které někdy překvapivě spojují neslučitelné. Magie a esoterika je práce s analogiemi. Stupeň poznání je limitován a řízen, nikoliv Vyšší mocí, ale mocí lidskou. Nechci tvrdit, že mocí cílené

manipulace, protože každý má svobodnou vůli, jak s touhou po poznání naloží. Ale příměr je to ukázkový, vzhledem k tomu, jak často je s lidským vědomím, jako s lapeným ptáčkem v kleci, záměrně manipulováno. Vše kolem nás vnímáme tak, jak se nám to v daném okamžiku jeví. Prameny poznání jsou naše smysly, intuice, opakující se zkušenosti a nakonec rozum. Je na každém z nás, zda bude hledat jednotlivé střípky poznání, nenápadné souvislosti, utajované pravdy, osobní zkušenosti. Brzy si uvědomíme, že poznání přináší pochopení. Pochopení přináší zodpovědnost.

Co se skrývá v pozadí obrazů, které vidíme? Pokud se díváme na stejný jev, vidíme všichni totéž? Co se před námi odkryje, pokud se dokážeme podívat jakoby skrze naše pevné představy? Je možné dopodrobna prozkoumat říši nepoznatelného obyčejným, střízlivým pohledem?

Dokážeme-li se podívat skrze běžně viděné obrazy, skrze magické zrcadlo, uvidíme svět i sebe sama v poněkud jiném, dynamickém světle. Vše je otázka vědomí, otázka toho, jak málo nebo moc je svobodné. Vše je energie, každá věc i bytost. Během zážitku rozšířeného vědomí můžeme sebe sama zažít jako energii. Nakonec pochopíme, dosáhneme-li nirvány, což je nejvyšší stav rozšířeného vědomí, že vše viděné v trojrozměrné realitě je tajemný tanec částic světla za doprovodu rezonance nadpozemského, vše tvořivého zvuku. Koneckonců ani věda nezůstává pozadu, pokud se svět elementárních částic (prozatím neřešitelně) střetává s teorií strun! Někomu může teorie strun připadat jako bláznivá vize, ale nejde o nic nového, vzpomeneme-li si na dávnou filozofii „harmonie sfér“.

Tak jako se ve vesmíru nachází latentní energie, tak se nachází i uvnitř nás. V každém okamžiku je připravena na kvantovou změnu. Projeví se tehdy, pokud jí dáme příležitost, pokud se smíříme se svou dočasnou nedokonalostí. Pokud dáme životní energii (nekonečné vesmírné moudrosti) dostatek času, bez netrpělivosti a pochybování, potom nám představí skrytý potenciál, který můžeme využít k tvoření. Provádíme-li mentální rituály, máme-li inspiraci a využijeme-li ji k tvoření, uvolněná energie se projeví v realitě. Stane se energií vyjádřenou. Vyjádřená energie stává se emanací. Prázdnota (universální harmonie) obsahuje nekonečné množství latentní energie. V kolektivním nevědomí je soustředěno vše, co potřebujeme znát.

Co když má ale někdo ze života strach, v jehož zajetí prožívá nejedno těžkopádné probuzení s niternými pocity hořkosti na duši? Překážkou v prožívání vnitřní a následně vnější svobody se může stát právě strach, mnohdy je příčinou toho, že se všemožně snažíme všechno si logicky zdůvodnit. Oči by viděly mnohem víc, pokud by to, co vidí, neprocházelo cenzurou v mozku – ve vědomí, v kterém máme předem uložené definice a fakta. Naučme se číst v paměti našeho podvědomí. Nespolehejme se pouze jen na úsudek druhých. Čím více toho víme, tím více si dáváme jednotlivé střípky dohromady, tím víc tajemství se před námi odkrývá. Uberme však ve svých obavách, pracujme se strachem na všech úrovních, nevytvářejme si ve své hlavě neexistující a zbytečná dramata věcí příštích. Uberme na přísné racionalitě a přidejme citění srdcem.

Strach bývá původcem nechtěného dění, vzbuzuje nechtěná prudká hnutí mysli, prudké vášně. Jindy způsobuje naprostou lhostejnost a odevzdání se osudu. Míváme strach ze svých bolestí tak i rozkoší a vášní. Nedokážeme se smysluplně odpoutat od různých citových zranění. Nakonec nás strach vede k zastírání obtíží i k popírání sebe sama. Čistá duše je ale prosta strachu. Čistá duše se nedá zvážit ani spočítat. Mudrcova duše ví to, co neví žádná encyklopedie, dokáže bez zaváhání odpovědět na všechny magické hádanky. Občas je nutné setřít závoj prachu z knihy uložené uvnitř nás a naučit se v ní číst beze strachu, že se před námi zhmotní naše pravé vnitřní Já. Jen tak zakusíme osvobozující útěk z nechtěné reality. Jen tak nám „vesmír“ předloží k řešení toho kterého problému mnohdy pro nás nečekané, ale zato velmi elegantní kompromisy.

Někdy máme strach z minulosti, jindy se obáváme budoucnosti. Bojíme se podívat pravdě do očí. Jak je možné najít vnitřní rovnováhu? Uvědoměním si, že nežijeme minulost ani budoucnost. Kdo žije (v myšlenkách) v minulosti, zapomíná žít přítomnost. Kdo žije (v myšlenkách) v budoucnosti, potom žije v prázdnotě, a přítomnost mu nenávratně uniká přímo pod rukama. To, co učiníme v tomto okamžiku, nezmizí s minulostí, samozřejmě to může ovlivnit události v blízké nebo vzdálenější přítomnosti. Jedná-li se o čin přesahující současný život, následek se vylije z karmické nádoby v životě příštím. To, co uděláme dnes, zůstane v morfických polích zachováno jako příčina věcí příštích. Energie slova nebo činu se projeví jako důsledek. Často si takto nevědomky přitahujeme do života více či méně úsměvné nebo přímo dramatické epizody.

Kvantová evoluce?

Život v harmonii a tvořivém pohybu znamená: nepřijímat nejisté představy pevně daného osudu, umět improvizovat, sledovat synchronizace. Neutíkat před realitou! A přesto se nespolehat jen na pevně dané normy, nenechat si společností vnútit žádná dogmata, především ne ta, se kterými vnitřně nesouhlasíme. Neodklánět se od pravdy, v kterou intuitivně věříme. Společenské normy mohou vytvářet falešné iluze jistoty a často to dělají. Zbavit se starých myšlenek a zkosnatělých názorů. Neobklopovat se zbytečnostmi. Spolehat se na své schopnosti, nebát se nových začátků. Nebát se stárnutí ani smrti. Vědomě žít přítomným okamžikem.

Vícerozměrný prostor dokážeme vnímat jen ze svého středu: přímou osobní zkušeností, pobýváním v přítomném okamžiku. Třírozměrný prostor je složitější pozorovat objektivně, protože jsme jeho součástí. Skutečně objektivně bychom mohli pozorovat třírozměrný prostor pohledem z jiné dimenze. Podobně jako nás může pozorovat bytost, existující v paralelní realitě. Obtížně představitelné na tom je, že vícerozměrný prostor se nachází, neviděn, všude kolem nás. V pohanském dávnověku vnímali lidé svět více jako duchovní nežli hmotný. Svátky pohanského roku jsou založeny především na uctívání přírodních energií. Až to pochopíme, ta největší tajemství a moudrost objevíme uvnitř sebe, ve vlastních srdcích.

Pohan, obyvatel dávného venkova, není neznaboh. Pohan je prostě a jednoduše člověk žijící v sepětí s přírodou a řídicí se přírodními zákony.

Je možné zažít autentické spojení s paranormálními světy? Můžeme se skrze trhlinu v čase ocitnout v jiné realitě? Napojení na tento paralelní svět probíhá skrze změněný stav vědomí, tedy napojení mentální či psychické. Vnitřní psychický stav umožňuje, za určitých podmínek, zažít zkušenost překračující třírozměrný prostor. Jedině tak dojdeme k poznání, že ten náš svět není jediný, že paralelních realit je nekonečně mnoho, a že každá z nich je svým vlastním originálem. Vzhledem k tomu, že čas ve skutečnosti neexistuje, existují paralelní reality vypovídající jak o vývoji planety Země, tak o vývoji člověka - směrem do minulosti a budoucnosti.

Někteří lidé se na různé paralelní reality napojují a přináší světu obdivuhodná poselství. Většinou to vysvětlují tak, že jsou napojeni nebo komunikují s „vesmírnými bytostmi“. Některá tato poselství nás varují, říkají nám, že se máme konečně zamyslet (v globálním měřítku), nad tím jak žijeme a devastujeme Zemi. Je možné, vzhledem k výše uvedenému, že některé z těchto nadpozemských bytostí, snažících se s námi komunikovat, jsou v podstatě budoucí generace lidí žijících na zemi v budoucnosti? A vzhledem k tomu, že jsou již na vysokém stupni vývoje, ovládají například mentálně vracet se do minulosti ke svým předkům - tedy k nám. Potom nás skutečně mohou varovat před neudržitelnou skutečností, do které se bezhlavě ve své zaslepenosti řítíme!

Toto jsou jen úvahy, možné odpovědi na otázky, které si lidstvo klade poslední dobou stále častěji. Primárně jde také o skutečnost, že do dnešních dnů nevíme, odkud jsme vlastně přišli a kdo tu byl před námi. Byl-li někdo. Tady nebo někde jinde. Neznáme všechny kapitoly lidské historie. Věříme na evoluci. Evoluce, co to je? Nejspíš jde o čistou evoluční magii, protože i vědci se v poslední době přestávají v historickém vývoji člověka orientovat. Ale nechtějí to přiznat! Evoluce (existuje-li) patrně nešla přímou, krasopisně nalinkovanou, lineární cestou, jak se stále paličatě domníváme. Je-li tomu tak, již brzy evoluci přejmenujeme: na „kvantovou evoluci“. Dle mého názoru, Darwinova teorie evoluce není tak dokonalá, jak se zdá být. Jsme nedílnou součástí multiuniverza, přesto se musíme spokojit s tím, že náš svět obyčejně vnímáme pouze trojrozměrně.

Pozemský život se odehrává ve světě „čtyřrozměrném“, pokud k prostoru přidáme čas. Nejedná se ale o skutečný čtyřrozměrný prostor, proto je nazýván: „čtyřrozměrné časoprostorové kontinuum“. Jde o prostor – délka, výška a šířka – prodloužený o čas. Čtvrtý rozměr představuje TRVÁNÍ věcí, jevů, dějů. Čas, který v podstatě neexistuje, představuje rozměr trvání (dimenzi trvání). Čas tedy můžeme v hlubším smyslu vnímat jako věčnou přítomnost. Připustíme-li však věčnou přítomnost, musíme také připustit energetická pole tvořená vesmírnou kvantovou pamětí. A smířit se konečně s tím, že každý jeden z nás vytváří myšlenkami a představami vlastní energetické pole vědomí.

Pomůže nám fantazie odhalovat tajemství vesmíru a života? Bez pochyb ano. Fantazie je tu proto, abychom ji použili v momentě, kdy se setkáme s něčím, co nelze rozumem vysvětlit. Fantazie ve

spojení s intuicí a citem může poodhalit různá tajemství. Nejen to, fantazie je spolutvůrcem naší reality! Sny a touhy se nám snáze podaří naplňovat, pokud umíme správně používat iracionalitu, fantazii a představivost. Jen probuzené, svobodné a kreativní srdce může najít, za pomoci vědomé vizualizace, zapomenutý směr životní cesty.

Jaký je rozdíl mezi fantazií a představou? Představa je pouze vybavení si něčeho reálného, kopie či popis skutečnosti, kdy nepřidáváme žádné nové prvky. Jde o opakování již známého. Abychom si dokázali cokoliv do detailů představit, potřebujeme mít dobrou paměť. Fantazie je rozvíjení představy toho, co již známe, co máme uchováno v paměti, co zrovna pozorujeme. Z těchto informací skládáme nové obrazy nebo děje (sníme, tvoříme), ty mohou být neskutečné, smyšlené, bizarní. K tomu, co se nám vynoří z paměti, přidáváme nové prvky a tak vytváříme originální věci, příběhy, obrazy, taneční kreace, nové vzorce chování.

Tak můžeme v osobním životě měnit to, s čím nejsme spokojeni, pokud obraz mozku produkuje dosud neuskutečněné procesy s pozitivním přístupem. Obrazy budoucnosti proto vytváříme pouze pozitivními vhledy. Ale pozor, vytváření obrazů budoucnosti, která ještě nenastala, které se navíc obáváme, je také projevem fantazie. Obrazotvornost, do které promítáme strach, obavy a smutek je nežádoucí – do života přitahujeme to, čeho se nejvíc obáváme. S tím souvisí, že myšlenky nás všech se podílejí na neviditelné, němé pantomimě všude přítomných metafyzických sil. Neviditelných sil, kterým nevědomky dáváme energii, tím se podílíme na realitě, kterou naše duše zakoušejí v tom kterém pozemském vtělení.

Kde tedy hledat inspiraci a jak uvolnit vnitřní duševní strnulost a uvést ji v pohyb? Souhrn esoterické filosofie spočívá právě v hledání motivace a inspirace. To znamená nebýt otrokem času, přetvářek, vnucených rolí a masek. Nedělat si nic z toho, pokud nás okolí nechápe, nebo s námi nesouhlasí. Nebát se toho, že se budeme odlišovat. Soustředit se na cestu, ne na cíl, avšak během cesty nic nepodceňovat. Udržet si nezávislý a svobodný styl života. Nebýt k ničemu připoutaní. Nemít potřebu si neustále něco dokazovat, závidět nebo se mstít. Neléčit si komplexy na jiných. Umět pozorně naslouchat. Nahlížet do vlastního nitra jako do zrcadla. Vědět, že veškerý život spočívá ve vzájemné sounáležitosti ženského a mužského principu. Tímto způsobem můžeme urychlit „evoluci“

osobního vnitřního vývoje. (Domnívám se, že se lidstvo beztak připravuje na „kvantovou evoluční proměnu“. Projevuje se to například tím, že už pár let se viditelně zrychlují projevy zákona o příčině a následku. Rychleji než kdy dřív se k nám vrací energie myšlenek a skutků odzrcadlené z vesmírných kvantových polí.)

Někdy se stane, že je člověk vtažen do více témat najednou a neví, kterému se věnovat dřív. Mnohdy bezradně tápe jakým směrem se vydat. Může trvat delší čas, než si jedinec vytříbí všechny pojmy a zklidní různé představy a nedočkavost po vědění, pokud se začne vážně zabývat esoterikou. S magií úzce souvisí také výraz sympatie, v souvislosti s intuicí a se zákonem, že všechno souvisí se vším, že všechny bytosti a věci ve vesmíru jsou vzájemně propojeny. Sympatie a antipatie je běžným jevem mezi všemi bytostmi, každý vyzařuje fluidum, které nás někdy přitahuje, jindy odpuzuje. Všimněte si, co ve vás vytváří sympatie nebo náklonnost, a ptejte se proč. Podobné přitahuje podobné. Zjišťujte, co vás naopak odpuzuje – vytváří antipatie. A opět se ptejte proč. To, co vás odpuzuje, ale nezavrhujte, zaujměte neutrální postoj!

Vědomě a intuitivně pozorujte svět kolem sebe, všechny děje a jejich návaznosti. Všimněte si různých zákonitostí, které vám nenápadně ukazují cestu, tím se napojíte na proudy synchronizace. Všimněte si různých analogií, podobností a návazností, procesů směřujících k totožnému. Tím se zaměříte na poznání, nikoli pouze na teorie, zříte skutečnost v jasném světle. Sympatie se netýká pouze osob, ale všech věcí hmotných i nehmotných. Všechny věci vyzařují energii. Vnímejte všechny souvislosti, kterých byste si dříve nevšimli. Nikoli však usilovným přemýšlením, hodnocením a posuzováním nebo dokonce odsuzováním! Jen se dívejte, zapojte vnitřní cítění. Sympatie či antipatie můžeme odhadnout na první pohled, právě díky rozvinuté intuici. Například pozorně vnímáme gestikulaci, řeč těla, mimiku obličeje a hlasový projev přicházející osoby, až poté se zaměříme na pronesená slova.

Nic není ve skutečnosti černé ani bílé, sami stanovujeme pravidla. Mnohdy dosti hloupá. Potom se nevědomky připravujeme o vnitřní svobodu. Znovuobjevíme-li informace uložené v podvědomí, uvědomíme si věci, které nám za normálních okolností nepřijdou na mysl. Často si takto vytváříme iluze, přeludy, klamy, omyly a vjemy, které mnohdy nejsou reálné. Esoterika dokonce někdy považuje, obrazně řečeno, všechen materiální svět, včetně vesmíru, za pouhou

iluzi (Máju), vytvářenou jen podivnou hrou smyslů. Hodláte-li se věnovat magii a esoterice, vědomi si toho, že s její pomocí můžete tvořit vlastní život podle představ, potom bude žádoucí uvést své malé já (ego) do souladu s duší a Duchem celého vesmíru. Toto je nezbytná součást magie světla. Naučte mezi sebou spolupracovat jednotlivé vrstvy vašeho já: vědomí, podvědomí a nadvědomí. Nepovažujte duši za pouhý abstraktní pojem. Duše je naše „Vyšší Já“, je vitální, životní silou každé bytosti. Duše je životní energie.

Duch a duše – jaký je v tom rozdíl? Duch je protipól hmoty, čirá energie. Duch oživuje hmotu, prochází veškerou hmotou. Duše je samostatná entita, která prochází mnoha vtěleními. Avšak v okamžiku, kdy naplní inkarnační řád, kdy získá dostatek zkušeností, nemusí se již vtělovat do lidské bytosti a vracet se na Zemi, do systému pozemského života. V tomto okamžiku splyne s Duchem, stane se Jednotou, a zjistí, že duše a Duch je v podstatě totéž.

Starobylé duše

Starobylou duši si představme jako vtělené vědomí, rezonující s nekonečnou vesmírnou moudrostí. Jde o duše, které se již mnohokrát vtělily do pozemského života, tím znásobily své znalosti, duchovní poznání a moudrost. Jedná se o bytosti vibrující na vysokofrekvenčních úrovních, v souladu s obrazy mnoha životních zkušeností, které se nesčítají, ale násobí, vzhledem k nespočtu prožitých inkarnací. Starobylé duše vibrují v souladu s poznáním vesmírných a přírodních zákonitostí, díky zvládnutí předem stanovených životních lekcí. Jejich energie vibruje v souladu s Láskou a vesmírným Světlem, s nejvyšší úrovní vědomí.

Během opakovaného vtělení do pozemského světa vracejí se starobylé duše v souladu s poznanou vnitřní moudrostí. V pozemském těle jednájí v lásce, soucitu a pokoře. Do svého okolí potom přinášejí vibrace lásky a harmonie, pomáhají duším nacházejícím se na nižší úrovni poznání dosáhnout prožření (transformace vědomí). Starají se též o zmatené zbloudilé duše, které marně hledají domov ve Světle. V současné době se starobylé duše vracejí na Zemi ve větším počtu, než kdykoliv předtím. Vtělené starobylé duše se chovají nenápadně, někdy je na první dojem nerozeznáme, ale pomůže nám, pokud se vždy při setkání s neznámým člověkem zaměříme na jeho oči. V očích je napsáno vše, co potřebujeme o lidech kolem sebe vědět.

Imaginární vnitřní rozhovory

Dokážeme kontrolovat vlastní emoce? Často se stává, že neudržíme náladovost pod kontrolou, někdy se z ničeho nic změní naše emoce, zdánlivě bez příčiny. Podléháme nevladatelné náladovosti, jsme protivní sami sobě a nevíme, co s tím. Konflikty přicházejí odkudsi zevnitř, emoce a stíny vnitřního dialogu nás ovládnou a dají vzniknout vnitřní disharmonii, jen pokud jim to dovolíme. A my jim to dovolujeme. Neustále! Neumíme být zdrženliví v emocionálních projevech. Děláme to snad pro uspokojení vlastního ega? Někdy takové emoce vyvolávají zbytečné vnitřní dialogy, které následně produkují negativní energie.

Všímejte si, jak se vám v hlavě samovolně spouští a vytváří různé dialogy s osobami, se kterými máte v reálném životě potřebu si něco vyříkat nebo vyřešit. Dožadujete se ospravedlnění křivd proti vám spáchaných. Nebo si v hlavě vytváříte různé komentáře k vlastní obhajobě, proč se stalo to či ono. Různé skutečnosti se snažíte všelijak nenápadně zaobalit nebo přikrášlit. Rozebíráte tu nejlepší bojovou taktiku ze všech stran. Děláte to před usnutím, v koupelně u zrcadla, při jízdě autem, případně při jiné monotónní činnosti nevyžadující soustředění. V tom okamžiku vaše vnitřní (sebe)láska není oděna v zářivě bílém světle. Že se vám nic podobného v hlavě nikdy neděje? V pořádku, tak to už jste na té nejlepší cestě k prozření. V tom případě klidně následující odstavce přeskočte.

Máte přece jen občas pochybnosti a v hlavě vánici nevladatelných komentářů? Tak v okamžiku, kdy vám začnou mozkiem vířit slova a věty vytvářející imaginární, smyšlené a nepříjemné dialogy – rázně a bez skrupulí je zastavte! Řekněte si: „Už to zase dělám!“ Až přijdete na způsob, jak se zbavit podobných myšlenkových šíleností, jak zachovat vnitřní emocionální klid a pohodu, přestanete vytvářet takovýmto uvolňováním negativní energie nebezpečné iluze vlastní důležitosti a sebestřednosti. Pokud se vám myšlenky přece jen někdy splaší, rychle je zastavte, vědomě je ovládněte a odputejte se od nich. Snažte se včas podchytit záchvěvy nepotřebných slov, záblesky myšlenek, které nás odvádějí od přítomného okamžiku. A pokud možno, nikdy nebojujte proti větrným mlýnům.

Tímto podmíněným jednáním často vytváříme stresové situace, které ještě nenastaly. Prostě neexistují! Navíc tím bráníme samovolnému

toku pozitivní energie a nedáváme jí tak šanci zasáhnout v náš prospěch. A navíc ještě tvoříme situace, které k sobě přivoláváme. V podstatě je pod vlivem jakési nezapomenuté hořkosti z nezdaru, prožitého v minulosti, očekáváme. Přesto tyto nepříjemné dialogy vnitřně vytváříme a mnohdy velice vášnivě prožíváme. Proč? Baví a uspokojuje nás snad vytváření si vnitřní nesvobody? Je chybou domnívat se, že si tak připravíme půdu pro řešení konfliktů, mechanickým uvažováním o tom, co by bylo kdyby! Je to nesmyslná tyranie, která je potravou či dokonce pikantní lahůdkou pro naše ego, založená na pouhých domněnkách, tyranie, kterou obtěžujeme vlastní tělo i duši. Možná si tak akorát přivodíme žlučkový záchvat. Problémy se nakonec vyřeší, až přijde čas i bez těchto vnitřních, stresujících komentářů, které nás v ten okamžik zahalují do temného oblaku velmi negativní energie. Navíc, toto jednání je dokonalou manifestací toho, jak neumíme žít v přítomném okamžiku, tady a teď.

Kdo nás v tento okamžik stresuje? Osoba, se kterou máme předpokládaný skutečný spor? Tak jednoduché to není, dotyčná osoba v žádném případě nemůže za naše momentální psychické rozpoložení. Jistě ani nemá tušení, jaké výplody se nám právě teď honí hlavou. V těchto okamžicích se nacházíme někde úplně jinde, než ve skutečnosti jsme, vytváříme nesmyslnou virtuální realitu. Obzvlášť v případě, diskutujeme-li v duchu o věcech, které už dávno odvál čas, nebo dokonce s již nežijící osobou. Stresujeme sami sebe. Zbytečně! Proč? Je to nutné, tady a teď? Rozhlédněte se kolem sebe – nevidíte náhodou nějaké chiméry? Uklidňuje nás snad onen pocit, jenž nás staví do role virtuálního mučedníka? Skáčeme, jako ten Blázen z tarotů rovnou do propasti? A ještě si v tom svým způsobem libujeme.

Možná ano, ale jsme v těchto chvílích sami k sobě opravdu upřímní? Nebo si tímto vnitřním jednáním snažíme něco silou vynutit, něco si dokázat? Hledáme snad jakési okamžité uspokojení v domněle mentální převaze, v ambicích jasného vítěze, před očekávaným vstupem do otevřeného konfliktu? Připravujeme si tím strategii, jak toho druhého vmanipulovat do opozice, přestože může mít pravdu. Či snad právě proto, že tušíme pravdu na jeho straně? Dokážeme soudit stejně přísně a tvrdě sami sebe tak jako ostatní?

Přestaňme to dělat, škoda té vyplývané životní energie. Naučme se ponechat věcem volný průběh. Jedině v daném okamžiku můžeme zjistit, co je správné a necháváme tak otevřený prostor pro skutečné

řešení problémů. Nedovolme svévolné mentální energii, aby nám zastřela poctivý úsudek. Totéž platí, pokud je v daném problému pravda na naší straně – nikdy nebojujme s nikým, kdo si zarputile vede svou. Nebojujeme s nikým, kdo je nad námi v převaze, tím jeho energii jen posilujeme a sebe oslabujeme. Bude-li naše jednání čisté, pozitivní energie bude při nás stát, ačkoliv si to někdy můžeme uvědomit až s odstupem času. V sázce je také naše zdraví. Marným bojem v sobě zbytečně aktivujeme přetlak nežádoucích energií, které se mohou následně odrazit přinejmenším jen bolením hlavy. O duševním zdraví nemluvě.

Sebelítost a vnitřní bytost

Jednou z forem vnitřního strachu je sebelítost, například v podobě smutných vzpomínek, v podobě nekonečného přehrabování se v dávných křivdách. Nепropustíme-li ony křivdy a všechen hněv ven na světlo, je to, jako bychom zavalovali svá srdce temnotou. Každá myšlenka sebelítosti představuje další a další plamen zhaslé svíce. Neviditelnými nitkami osudu v sobě živíme nekonečnou zlobu a temné vášně. Ve svém nitru neustále spíláme viníkům a neuvědomujeme si, že tím škodíme pouze sobě! Nejedna z oněch samozvaných křivd, nebo podobných aspektů vyvolávajících v nás sebelítost, se nutně musí projevit v pozici různých onemocnění nebo stresu. Nedovoluje bez překážek harmonickému proudění životní energie skrze linie hlavních čaker.

Proto je bezpodmínečně nutné odpuštění. Nehledejme již žádné příčiny starých křivd. Odpustit musíme především sobě, následně všemu a všem, kdo nám kdy vědomě či nevědomě ublížil. Pokud možno dříve, než začneme brát magii vážně teoreticky a především prakticky. Možná v tuto chvíli ne zcela chápeme, proč to máme udělat, možná se v nás všechno vzbouzí. To ale nevádí, časem si uvědomíme, že toto je jeden z velmi důležitých očištných kroků, který nelze opomenout. Každou pozitivní myšlenku budeme považovat za jiskru, která v nás zažehne oheň lásky. Oheň dává světlo, vše jsoucí je tvořeno energií ohně, proto nezapomínejme na ohnivý princip přírody. Potom naše oči, tvář i ruce budou vyzařovat světlo. Úspěch závisí na čistém proudu harmonie a na čisté energii lásky i sebelásky. Proto zapomeňte na mračný závoj sebelítosti, neprodleně

proměňte ji ve zdravou sebelásku. Uvědomte si, že jste esencí světla, pomůže vám v tom archanděl Michael.

Z počátku se vám bude skutečný duševní klid zdát jako prchavá, nepolapitelná esence. Nepřestávejte! Brzy uvidíte, že každý den v sobě pocítíte více a více klidu, ať se kolem vás děje cokoliv. OČEKÁVEJTE, že v sobě probudíte vnitřní (skryté či latentní) energie a procitnete k opravdovému sebe-vědomí. Tento stav se dá skutečně jen těžko popsat. Má to ale jednu na první pohled negativní stránku. Než si pocit absolutního vnitřního klidu osvojíte, možná si budete nějaký čas připadat ve společnosti (například v zaměstnání) osamělí. Není jednoduché nestranit se diskutujícího kolektivu a přitom si vědomě zachovat vnitřní klid, čistou hlavu a pozitivní myšlení – bez posuzování a odsuzování. Přitom hovořit s ostatními a nezapojovat se do různě negativních nebo stresujících rozhovorů, pomluv nebo paniky. Je to obtížné, ale dá se to naučit. Jde o to naučit se především komunikovat se svou vnitřní bytostí.

Může to trvat pár týdnů ale i měsíců, než se zcela odpoutáte od kolektivního stresu a nenecháte jej na sebe přenášet a přitom budete schopni komunikace. Mnohokrát své odhodlání porušíte, což je naprosto pochopitelné. Neodsuzujte se, stačí si to jen plně uvědomit. Postupně se naučíte komunikovat s nadhledem. Ovšem naprosto nenápadně, bez toho aniž byste kohokoliv poučovali nebo se komukoliv snažili vysvětlovat, že se snažíte změnit své myšlení ve skrze pozitivní. Můžete se setkat s nepochopením a dokonce i s pohrdlivým posměchem. Žádná pohrdlivá slova vás však nerozhodí, máte-li již zpracované vlastní ego, které už se nenechá téměř ničím zneklidnit, naštvat ani urazit. Časem se dokonce zbavíte lpění na mnohdy zbytečných a nesmyslných konvencích. V praxi to bude vypadat asi tak, že budete častěji mlčet než mluvit. Mlčet a naslouchat, což samozřejmě není na škodu.

Úzkostné stavy a různé obavy fungují na základě nutkavého chování nebo vzpomínek uložených v nevědomí. Jakmile pochopíme, jak nevědomí společně s podvědomím fungují, potom nám bude vše snadněji srozumitelné. Vnitřní bytost, zvaná podvědomí, nerozlišuje lež, hru, přetvářku, nerozezná, co myslíme nebo nemyslíme doslova – pro podvědomí je slovo slovem! Podvědomí o ničem nerozhoduje a nic neanalyzuje. Často si něco myslíme a něco jiného říkáme nahlas, tím vytváříme vnitřní a následně vnější chaos. Oddalujeme nebo znemožňujeme splnění představ a přání, neboť podvědomí

bere všechno doslova. Protiřečením děláme zmatek v tom, co je či není pro nás skutečně žádoucí. V každém okamžiku musí panovat shoda v tom, co si skutečně myslíme a vnitřně chceme s tím, co říkáme nahlas a jak ve skutečnosti jednáme. Pokud se tak neděje, potom se snadno dostáváme do rozporů a stresu. Potom zbytečně vydáváme ze sebe životní energii a ztrácíme drahocenný čas.

Podvědomí přijme sugesci v momentě, kdy se naše vnímání nachází na hladině alfa. Jde o přirozený stav, který pocítujeme těsně před usnutím a v okamžiku probuzení, než se probereme do bdělého stavu. Po probuzení nebo v pomalu přicházející „agonii“ těsně před usnutím se snažíme tento okamžik vědomě co nejdéle prodlužovat. Představujeme si jen všechno optimistické a příjemné. Myšlenky formulujeme zásadně jen v přítomném čase: jako by se vše očekávané již uskutečnilo, bez ohledu na realitu. Rozhodně v těchto chvílích neprohlubujeme ve svém vědomí naprosto nic negativního! Na hladině alfa jsme naprosto otevřeni pro nadsmyslové vnímání, pro přijímání nebo odesílání energie. V této chvíli je účinek pozitivních afirmací mnohem silnější než v bdělém stavu.

Odkud se vzal pojem: vidět chiméry? Pochází z řeckého bájesloví. Chiméra představuje obludu děsivého vzezření, soptíc planoucí pekelný oheň, její tělo podobá se draku, namísto ocasu má hada. Urputný boj s chimérami dává zabrat nejednomu starověkému hrdinovi. Toto stvoření nápadně připomíná našeho pohádkového draka. Dnes se pod její podobou skrývá abstraktní představa, vycházející z neklidného nitra člověka. Vnímáme „chiméry“ jako přeludy či přízraky psychických, mentálních energií, ovládají nás a stresují. Zároveň nás zdánlivě nepochopitelně lákají a přitahují. Často jsou jimi naše vlastní myšlenky, negativní představy, nezvladatelné vášně a pudy, se kterými občas vědomě či nevědomě zápasíme.

Přesto neustále toužíme chiméry přemoci, vlastní silou proniknout k jejich skryté podstatě. Čas od času s různými chimérami bojuje každý z nás. Nejčastější chimérou člověka je strach ze stárnutí a smrti.

Zaměření na ego

Pakliže jste se rozhodli na svém sebe-vědomí zapracovat, nikdy nezapomeňte na tato slova: Kdo má své ego v pořádku, nerozzlobí se ani neurazí. Ego se neovládne a cítí se být raněno, pouze zasáhne-li jej kritika čehokoli, o čem bylo sebejistě přesvědčeno, že to má pod kontrolou, a že jedině jeho názor je správný. Ego, které na svém egu nelpí a není egocentrické, nerozzlobí se nad žádnou poznámkou nebo jím neuznávanou informací, prostě ji v klidu přijme, nebo ji v klidu odmítne. Ego, které žije sebe-vědomě, nikoliv nezdravě sebevědomě, se nikdy neurazí a necítí se být nikým ohroženo. Nezraňuje druhé a každému dopřeje dostatek prostoru pro vlastní názor a vlastní pojetí tvořivosti.

Práci s vlastním egem bychom neměli podceňovat. Jemu nikterak neuškodí, pokud jej zříme pod drobnohledem. Než se pustíme do jakéhokoliv projektu, začneme průzkumem terénu. Pro budoucí čarodějku nebo mága je terénem především vlastní osobnost, pracuje s životní energií. Magie v praxi je v podstatě nekonečná práce s vlastním egem. Ego každého jedince je dáno jeho individualitou, souhrnem všech vlastností vytvářejících jeho osobitost, jedinečnost, svéráznost. Naše jedinečná osobnost se projevuje především v materiální rovině, projevuje se v iluzi hmotného světa. Tato iluze brání egu v poznání a v sounáležitostech s vesmírnou inteligencí, neboť zásadou ega je řídit se principem viděné reality. Ego předpokládá, že vše, co je neviditelné, vše, co nelze dokázat hmatatelnými důkazy – neexistuje. Ve všem hledá dokonalost, je založeno příliš racionálně a tím omezuje svobodu ducha. To neznamená, vlastní ego vyřadit z provozu, naopak, naučme se s ním spolupracovat.

Dejte občas vlastnímu egu dovolenou, buďte více romantičtí, spoléhejte na intuici a v neposlední řadě více důvěřujte iracionálním úvahám. Trochu zjednodušeně řečeno: zapomeňte vše, co znáte a víte a do této chvíle jste se naučili. Vymezte si každý den alespoň hodinku a sledujte svět tímto způsobem. Doslova dělejte, že nic nevíte. Nechte vaše vědomí seznamovat se s věcmi kolem sebe, jako by je vidělo poprvé v životě. Ponechte podvědomí prostor, ať vás vede. Díváte-li se například na krásný, košatý strom, vyprázdněte myšlenky a nechte podvědomí hovořit jeho jazykem. Staňte se tím stromem, tady a teď. Vmyslete se do jeho podoby.

Splyňte s jeho duší. Podobně se můžete vcítit do kamene, květin, skály, lesa, řeky. Příroda vám prozradí mnohá tajemství a informace z paměti daného místa. Učiňte tak během dne kdykoliv a za jakýchkoliv okolností, spolehněte se v těchto chvílích vědomého nazírání jen na intuici, emoce a pocity vycházející z vašeho nitra.

Nejen věci ale i lidi kolem sebe bychom se měli naučit vnímat novým způsobem. Pokud je nám například představen nový spolupracovník, co o něm víme? Pouze to, co jedna paní povídala! Vždycky si udělejte vlastní názor, nikdy nedejte na žádnou šeptandu, vnímejte energie, které dotyčná osoba vysílá, spolehněte se na emoce. Neposuzujte toho člověka, jen vnímejte celou jeho bytost do všech detailů, bez zbrklých úsudků. Často se o někom něco dovíme z druhé ruky a dotyčného si zaškatulkujeme bez ohledu na osobní zkušenost. Jenže každý se na věci kolem sebe dívá po svém způsobu, vždy bychom měli mít pouze vlastní názor.

Jak ale zapomenout vše, co jsme se za dlouhá léta naučili? Samozřejmě ne doslova. Pracujte s vědomostmi novým způsobem, získávejte osobní zkušenost, vědomost sama o sobě nestačí. Předstírejte, že nevíte naprosto nic, máte jen nepatrná, sotva znatelná tušení. Nevíte, kdo jste, nemáte pojem o čase, nevíte, že světlo dne vystřídá temná noc. Netušíte, co za zářivá světla je to na obloze, nevíte nic o různých zvucích rozléhajících se neznámou, tajemnou noční krajinou. Jděte ještě dál, dokonce ani za denního světla nemáte pojmenované žádné věci. Nevíte, že nebe je nebe, že se kolem vás rozléhá nekonečný vesmír.

Nevíte nic o rostlinách, netušíte, které plody přírody jsou jedlé a které jedovaté. Díváte se na přírodu všude kolem, díváte se do dálav, snažíte se dohlédnout za obzor a nevíte zhola nic. Tak se dívejte kolem sebe na vše živé i neživé. Podobně se do detailu podívejte také na sebe sama. Pozorujte se, pátrejte ve svém nitru. Zapomeňte, co vám o vás odmalinka kdo říkal, jaký kdo měl nebo má na vás názor. Dívejte se na sebe vlastníma očima – bez předsudků, bez studu a pochybností. Nic nezkrslujte a nelžete si. Mějte se rádi. Jste jedinečná, neopakovatelná osobnost. Pokuste se hluboko v nitru najít vlastní duši a naučte se s ní komunikovat. Pokud byste se náhle ocitli zcela osamocení a zcela nevědoucí na opuštěném ostrově, koho byste poslouchali, s kým byste rozmlouvali? Patrně by se vám velmi rychle podařilo navázat spojení právě s vlastní duší, o které mají mnozí mínění, že vůbec neexistuje!

Občas se nám stává, že něco uděláme nebo řekneme a vzápětí toho litujeme, co s tím? Budte v klidu, nikdo není dokonalost sama, ani ten „nejvyšší“. Víme přece, že Absolutno je vše jsoucí, vše, co existuje, vše, co existovalo a existovat bude. Představuje veškeré polarity: dobro i zlo, moudrost i blbost, skromnost i pýchu.

Dobro a zlo jsou jen dva aspekty Absolutna z nekonečné množiny možností. Jak je možné, že „vševědoucí“ všechno ví? Vždyť přece skrze člověka zakouší sám sebe!

Máme-li ego jen materialisticky zaměřené, jsme-li přesvědčeni, že neexistuje nic než viditelný hmotný svět, potom neuvěříme v existenci paralelních světů a ničemu z mysticismu či esoteriky. Potom nic z nadpozemských světů ani nezakusíme, zůstanou před námi neodhalené. Paralelní světy vibrují v jiných energetických polích, v jiném čase a prostoru. Přesto lze za určitých podmínek do těchto dimenzí proniknout, nebo komunikovat s jejich obyvateli. Všechny jsoucí světy jsou propojeny vzájemně se doplňujícími duchovními pouty, neviditelnými stříbrnými nitkami, nekonečnými proudy informací. Člověk obdařen nadsmyslovým vnímáním, například jasnoživostí, zažívá přímou osobní zkušenost, komunikuje s paralelními světy bez jakýchkoliv předsudků. Někdy také skrze pavučinu vědomě ovládaného snění.

Fyzické tělo každého jedince disponuje určitou zásobou životní energie. Tuto energii chápeme jako fyzickou, zajišťuje nám tlukot srdce, trávení, pohyb. Naproti tomu mentální energie nám umožňuje především tvořit. Tvořivé energie je v neomezeném prostoru dostatek pro každého, stačí být si vědomi její existence a podle potřeby ji přitahovat do svého biopole. Mezi prostorem a námi dochází neustále k dynamické výměně energie, bohužel ne vždy účelně. Každé naše nadechnutí a vydechnutí je pohybem energie, dech je to, co nás tvoří. Přicházíme na svět s prvním nadechnutím a odcházíme v okamžiku posledního vydechnutí. Dech je příkladem dokonalé duality: nádech – výdech, jeden bez druhého nemůže existovat.

Během života komunikujeme s přírodou, to ona nám dává vše, co k životu potřebujeme. Jsme na přírodě bezpodmínečně závislí, bez ní nepřežijeme. Dokud bude příroda znečištěná a nezdravá, tak dlouho budou znečištěná a nezdravá naše těla. Dokud budeme přírodu dál dobývat a ničit, tak dlouho budeme dobývat a ničit sebe navzájem.

Naše fyzická těla, tvořená myslí, intelektem, egem a astrálním tělem, jsou na životním prostředí, přírodní energii a vesmírném vědomí zcela závislá. Nezapomínejme proto, že naše tělo, intelekt a ego jsou jen přechodným domovem pro duši. To ona je věrným učitelem a nabádá nás rozpoznávat skutečné od neskutečného. Stavíme vlastní ega příliš vysoko, nemůžeme se potom divit občasným, nečekaným pádům z výšin a různým kotrmelcům.

Možná bychom se nestačili divit, kolikrát za den vyslovíme „JÁ“, nebo „MOJE“ a podobně, pokud bychom měli možnost své „JÁSTVÍ“ pozorovat pod přísným drobnohledem!

Jáství neboli ego člověka, v globálním měřítku, je nebezpečně a samolibě přesvědčeno, že je vládcem všeho živého i neživého. Člověk si myslí, že když dokáže použít mozek, na rozdíl od jiných živočichů, inteligentním způsobem, že chytřejšího nad něj není, a z toho vyvozuje své výjimečné postavení v celém vesmíru. Máme na to, jako lidstvo, být takto zahleděno samo do sebe? Mluvím o lidstvu jako takovém, nikoliv o jednotlivci. Není mým úmyslem kohokoliv urazit nebo rozzlobit. Lidiček, majících duchovní srdce na správném místě a vědomě se snažících rozdávat lásku ostatním, je samozřejmě mezi námi nepočítaně. Každý z nás tvoří sama sebe, své vzpomínky, zážitky, touhy a přání vlastní silou s pomocí všeprostupující energie. Každý je jedinečný a neopakovatelný.

Také každá duše je jedinečná, každá žije na jiné duchovní úrovni. Podle toho na jaké je úrovni, zažívá život ve fyzickém těle tak, jak ho zažívá. Učí se, rozpomíná se, sbírá zkušenosti a z nich odvozuje moudrost. Přesto všechny duše ve své jedinečnosti nejsou jedna od druhé odděleny, jsou navzájem propojeny jedinou energií, která je příčinou všeho, co jest. Tato síla je nadčasová, je konstantou minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Je autorem všech forem a jevů, je umělcem, jenž vlastním světlem dává nádhernou barevnost přírodě. A nikdo s tím nic nenadělá, tak to prostě je.

Sebekontrola a sebeovládání

Vzpomeňme na staré rčení: „Ve zdravém těle zdravý duch.“ Nemělo by to platit spíše naopak? „Máme-li zdravého ducha – máme zdravé

tělo!“ V této námi neuznané pravdě spočívají příčiny mnoha nemocí. Krásné a nesprávně chápané je také toto rčení: „Je-li blbá hlava, trpí celé tělo!“ Pokud výbuchy emocí nezvládneme, vytváříme si tak různé jemnomotné astrální entity, které se mohou zmocnit našich myšlenek a ovládat je. Negativní představy jsou jejich potravou a velice výživnou lahůdkou! Cvičme se proto v dovednosti být především k sobě upřímní a zároveň laskaví. Na druhé straně je ale nutné, nechat emoce jednorázově vyjít ven, nedusit se jimi, nesvádět s vlastní psychickou energií nerovný boj, který v konečném důsledku vyjde naprázdno.

Potřebujete-li se zdravě vyplakat, udělejte to. Slzy uvolňují nahromaděný vnitřní tlak a psychické napětí. Snáze tak nastolíte vnitřní rovnováhu. Až se vypláчете, zvažte, zda jste upřímní především sami k sobě. Potom možná objevíte skrytou příčinu vašeho hněvu nebo pláče. Skrytou podstatou nejednoho výbuchu emocí někdy opravdu mohou být jen neuvědomělé, nesplnitelné, malicherné nebo sobecké touhy. Případně může jít o zastaralé, dávno zapomenuté, spoutané myšlení, jdoucí si vlastní cestou mimo jakoukoli logiku přítomného okamžiku. Nic většinou není tak horké, jak se na první pohled zdá.

Životní okolnosti každého jedince jsou odlišné. Je na každém, zda si z vlastních chyb, pokud si je přizná, sám vezme ponaučení. Někdy se dopouštíme chyb, které si přiznáme, až když je pozdě. Ale s odstupem času je můžeme přehodnotit a pojmout je v podstatě za přínosné. Mnohdy nás nečekaně dovedou do míst a k okolnostem, kde se cítíme lépe, volněji a především sami sebou! To, o čem jsme si dříve mohly vážně myslet, že nás přivedlo až na samé dno, nám nakonec ukáže cestu tam, kde jsme vždycky chtěli podvědomě být: k osobní svobodě, k pocitům jaké to je, nebýt na nikom závislí a mít se rádi. Neztráčet se v neopodstatněných domněnkách, nevyslovených přáních, nesdílených představách. Vědomě překročit vlastní stín. Být sami sebou, bez urputné snahy, přizpůsobit se druhému jenom proto, aby nás viděl tak, jak nás vidět chtěl!

Až se při nesmyslném vnitřním dialogu zase jednou nacytáte, představte si neprodleně, jak se vaše energie rozkládá, vybuchuje a vzniká nepřehledný chaos temných barev ve vaší auře. UVědomte si v tu chvíli, jak tato mentální energie nekontrolovatelně vyřehává z vašeho biopole. Jak zanechává tmavé, odpuzující otisky hněvu ve vašem okolí. UVědomte si v tom okamžiku, naprosto upřímně, co

děláte. Uvědomte si absurditu stupňujících se emocí! A pomyslete na hřejivé světlo vaší duše. Nezapomínejte, že například osoba, na kterou vnitřně útočíte, ať už je blízko nebo na míle vzdálená, podvědomě vnímá ohnisko temné energie, které směrem k ní vysíláte.

V okamžicích vnitřního myšlenkového marasmu a neklidu se vědomě uvolněte. Spolu s přijímanou energií světla se vaše aura opět rozšiřuje a harmonizuje. Pomalu zapomínáte na mentální zlobu a dovolujete pozitivní energii, aby pracovala pro vás a energii lásky vás obejmout. Zavřete oči a představte si, svým vnitřním zrakem, velkou vodní plochu a v ní odraz zářivého Slunce. Vidíte, jak se sluneční odraz houpe na rozbouřené hladině? Zvolna dýchejte a vizualizujte si, jak se mořská hladina uklidňuje, až nakonec uvidíte jen klidné vlnky, pohrávající si se zlatavým odleskem slunečního svitu. Zloba, žárlivost, nervozita nebo nenávisť – vědomě ustupují do pozadí. Uvědomování si a zastavení vnitřního monologu dosáhneme cestou pozitivní meditace.

Meditace je duševní proces bez hranic, meditace je přímá duchovní zkušenost, je dlouhodobým životním procesem, cestou k moudrosti, vnitřnímu posílení, odpuštění, toleranci a sebepoznání.

Jste-li nervózní, rozladění, smutní, máte nejasné důvody k žárlivosti nebo neurčitý pocit strachu, položte si otázku: Co mě rozhodilo? Nečekejte na odpověď. Jen tiše pozorujte vibrace energií v těle. Popište všechny okamžité emoce, neanalyzujte důvody rozladění, jen si uvědomujte všechny pocity a žádné před sebou nezatajujte. Všechny si pravdivě pojmenujte. Později vám ty pravé důvody vašich obav vyvstanou na mysl. Prozatím jen změňte vnitřní myšlenkové procesy v optimistické. Teď hned, v tomto okamžiku. Nemyslete si, že to nejde. Jde to! Možná budete překvapeni jak dobře. Vaše počínání musí být vědomé! Prostě se usmějte a vědomě si navodte pocity pohody a naprostého vnitřního klidu třeba přímo uprostřed zoufalého pláče nebo nepřítelství vzteku. Lze to učinit v jediném okamžiku dokonce i v té nejhlubší depresi. Víím to, věřte mi.

Záhy zjistíte podstatnou a důležitou věc: dojde vám, že negativní myšlenky a emoce neovládáte vy ale ony vás! To je to nejzásadnější zjištění. Pohrajte si s těmito protikladnými energiemi, nebude se vám ani chtít uvěřit, jak je to snadné. Jak snadné je vědomě se vymanit i z těch nejčernějších představ a hlubokých stavů zoufalství, ať už

mají reálné kořeny nebo ne. Nesnadné je pouze tento stav v sobě udržet hodiny, dny či celé týdny. Bez deprimujících emocí, s čistou hlavou snáze se vám podaří vyřešit nejen jeden problém. Začnete si uvědomovat synchronizace vnějších dějů a toto uvědomění vás povede tou správnou cestou. Časem se naučíte, až těmto trikům přijdete na kloub, vyjednávat tvrdě a nesmlouvavě s vnitřním hlasem, který vás ovládal. Alespoň to stojí za pokus, jde přece jen o vás, o váš klid. A v konečném důsledku také o vaše zdraví.

Budete-li mít se sebou trpělivost a vytrváte, váš vnitřní hlas časem rezignuje. Myšlenky a emoce začnete vědomě a hravě ovládat v každé situaci ve vašem soukromí. Konečně se nenecháte ovládat osobně za roky naprogramovaným vlastním egem. Nic a nikdo vás odteď nerozčílí, neurazí ani neponíží! Najdete pozitivní, tvůrčí vztah ke svému bytostnému Já. Ovšem s přihlédnutím k faktu, že pouhým racionálním uvažováním pozitivní vztah ke své duši nenaleznete. Připusťte také iracionální pohled na vše jsoucí, tím dojdete k pochopení vlastního vztahu k celku všeho jsoucího, ke kvantovému zdroji, z něhož je tvořena naše mysl. Potom se osvobodíte od skrytých strachů, zbytečných bolestí, zbytečných věcí, babských řečí, malicherností, majetnictví, od mamonu a materialismu. Ovšem pokud nepatříte k lidem, s prominutím, kteří jednoduše bez všemožného haraburdí v hlavě a bez negativních emocí nemohou žít. Tito lidé si své bolesti, většinou však nevědomě, doslova hýčkají.

V každodenním společenském životě, v zaměstnání, při jednání na úřadech, v kontaktu s přáteli a podobně, to nemusí být ze začátku jednoduché. V mnoha ohledech jde především o pokoření vlastního ega! A to se nebude chtít jen tak vzdát zakořeněných zvyklostí a své sebestřednosti. Lidské nitro je ovšem velmi tvárné, pokud v sobě nalezneme dostatek odvahy přiznat si slabiny. Nenechme se tedy nikým ovládat, mějme se rádi, důvěřujme si, nezmatkujme, trpělivě vyčkávejme, ujasněme si priority, mějme odhodlání, buďme vlídní a neoplácejme zlo zlem. Jen na nás záleží, jaké budeme přijímat ale i vyzařovat do svého okolí jemnohmotná poselství.

Umění sebeovládání je pro práci v duchu magie a spirituální činnosti velmi důležité. Totéž ale platí i v každodenním životě. Nesmí nás ovládnout hříšné myšlenky, ďábelské svody a nekalé podvědomé touhy, abychom nepopudili temné síly, ovládané (vnitřními) nižšími démony. Negativní aspekty chování, jako je nesmiřitelný hněv nebo skryté myšlenky s nečistými úmysly, mohou probudit neblahá

mystická zjevení. Vzbudit klamné naděje, fanatismus či zatemnit rozum, což by se skutečně mohlo (nevědomě) přihodit. Okultní síly nás nesmějí svádět ani k zlovolným kouzlům. Správné sebeovládání je doslova uměním, je nejdůležitější vlastností, kterou musíme dokonale zvládnout, rozhodneme-li se pracovat s magií – tedy s energiemi.

Tak prochází magik transformací. Vědomě udržuje záporné i pozitivní energie v rovnováze, vědomě vytváří harmonii, protože záporné energie z naší podstaty ani z vnějších okolností jednoduše zcela vyloučit nelze! Mág nebo čarodějka pracují především s intuicí. Ovládá imaginaci, rozumí vizím, chápe přirozené snové projekce. Dokáže pracovat s uměle navozeným, řízeným sněním. Zná techniky, pomocí kterých navodí změněný stav vědomí, někdy dokonce pracuje na úrovni transu. Bez sebeovládání by bylo nesnadné udržet dokonalé soustředění na konkrétní cíl nebo ideu. Mág pracuje s vlastním egem, které není vždy jednoduché udržet pod kontrolou. Pracuje a uvažuje nejen racionálně, ale především zapojuje do každé činnosti také iracionalitu. Rozvíjí obrazotvornost a fantazii. Pomocí imaginace podporuje vnitřní psychický proces, proudění energie potřebné k vytváření představ, nových realit, hmotných statků a vysněných skutečností.

Sebeovládání je důležité také v každém kolektivu. Energetická pole všech lidí se vzájemně ovlivňují a prostupují. Snadno se potom přenáší blbá nálada, frustrace nebo panika. Stejně tak radost, pohoda a smích. Zapomínáme na vlastní představy v okamžiku, kdy se necháme strhnout očekáváním ostatních. Jde o to být ve střehu a nenechat se nevědomě strhnout do žádného nízkoenergetického pole, do záporných nebo pro nás nevhodných myšlenkových proudů. Na tomto základě vzniká davová psychóza, nebo cíleně mířená manipulace, koneckonců též nenápadné, za to však nebezpečné kolektivní halucinace.

Kontrolní otázky

Pro lepší orientaci v časové posloupnosti a pro snadnější uvědomění si dosažených úspěchů, zaznamenávejte si občas do svého deníku jednoduché a výstižné poznámky:

Na co myslíte první okamžik po probuzení? V koupelně před zrcadlem? Na co jste mysleli po celý den? Byl ve vašich myšlenkách

chaos, nahodilost nebo alespoň prvotní náznaky vědomého řádu? Již se vám podařilo přimět myšlenky, aby pracovaly pro vás, nikoli proti vám? Pracujete také se svobodnou vůlí a intuicí, vybíráte si myšlenky vědomě? Jsou více pozitivní nebo negativní? Jaká je vaše psychická kondice? Máte strach z toho, co se ještě nestalo? Rozpoznáte ve svých snech tvořivou inspiraci? Máte vnitřní emocionální procesy pod kontrolou? Dokážete se s vlastním egem vědomě dohodnout? Sledujete synchronní sled všech vnějších událostí? Uvědomujete si, co očekáváte? Již jste nemilosrdně propustili všechny duchy minulosti z vašeho vědomí? Vyznáte se již v řeči hvězd? Rozhodli jste se, že s tím začnete až s příštím svítáním, nebo raději až pozítří?

Vážně jste se tak rozhodli? Konec konců proč ne. Máte přece svobodnou vůli, v každém okamžiku. Nemůžete-li bez deprimujících vnitřních hlasů být, tak to se nedá nic dělat. Ponechejte si je. Jsou vaše. Je to vaše rozhodnutí, vaše volba, nikoho jiného. Klidně jim dejte volný prostor působnosti, ať vaši mentální energii dál ovládají, dejte jim svobodný prostor k „tvoření“.

Vnímání světa očima pravdy

Oči jsou prostředníkem mezi námi a viditelným světem. Oční zornice neboli panenka může mít u každého člověka jinou velikost. Průměr zornice se pohybuje zhruba od čtyř do devíti milimetrů. Čím je průměr panenky větší, tím více světla přijímá, tedy tím více informací přichází do mozku, kde jsou následně zpracovány. Vše určující je ale, jak na energii světla, proměněnou v obrazy reality, reaguje mozek a tím i naše ego. Světlo se skrze foto-receptory v očích dostává do mozku, respektive do mozkové kůry, kde se zobrazuje vše v dosahu našeho zraku. Viděné nemusí tudíž být zcela přesné, pravdivé nebo konkrétní, vše záleží na tom, jak si mozek informace přebere, na co se soustředí, v jakém je zrovna momentálním rozpoložení. Nebo na tom, jak je naprogramován. Jinak je naprogramován mozek optimisty a jinak mozek pesimisty.

Mozek tak má v procesu vidění opomíjenou roli. Vidí převážně to, co je pro jeho chápání bezpečné, co se jeho chápání nevymyká. Máme

v životě zažité situace, které by občas potřebovaly „změnu programu“. Potom se změní námi viděná realita, potom si utvoříme novou osobní vizi světa. Očima vypovídáme o své lehkosti bytí nebo o prázdnotě a tíži života beze slov. Dívejte se lidem do očí, neposuzujte však myšlenkami, pouze soustředěným pohledem. Zároveň pozorně naslouchejte, co a jak lidé říkají, tak zdokonalíte své vnitřní vidění. V mimice očí přečtete pocity, emoce, radost, údiv, sympatie, upřímnost, smutek, provinilost, strach, nejistotu, opovržení, nenávisť. Pohledy očí jsou povzbuzující nebo zraňující. Pohled očí vypoví, zda je úsměv nebo smích upřímný. Buďte však opatrní, v pohledu některých lidí se můžeme bez zábran „utopit“, ztratit se v jejich vlastní prázdnotě, nechat se svést, oklamat. Nebo naopak, někdo může mít schopnost, číst v našich očích skryté myšlenky. Může nás zhypnotizovat svým pohledem a tónem hlasu a ovlivnit tak naše svobodné rozhodování.

Zrak je považován za magický sám o sobě. Oči dokáží rozlišit zhruba sto padesát odstínů barevných variací ze slunečního světelného spektra. Množství informací, které se prostřednictvím očí dostávají do našeho vědomí, je nesmírně velké. Dejte vašemu zraku dostatek vizuálních podnětů, odnesete si domů z procházky léčivé obrazy rozkvetlé přírody. Až se uložíte ke spánku, požádejte je, ať vám přivodí snové fantazijní krajiny. Třeba naleznete ve svých snech ztracený ráj, ta návaznost snění a reality nám často uniká. V přírodě můžeme zaznamenat spoustu příjemných, zvláštních zvuků, které běžně nevnímáme. Všechny smysly jsou důležité, smysly utváří naše vědomí. Cvičte se v používání všech smyslů, užívejte si života všemi smysly.

Položte dlaně na koberec zeleného mechu, zavřete oči, konečky prstů malujte do jemného mechu všechny touhy a přání. Dotýkejte se jeden druhého. Dotýkejte se přírody. Chodte v trávě nebo v písku boso. Nechte se šimrat slunečními paprsky ve tváři. Chodidla a dlaně vám mohou mnohé prozradit, opravdu se dotýkejte, nikoliv však pouze povrchně. Zavřete oči a poslepu procítěně vnímejte strukturu a povrch všeho, čeho se dotýkáte a snažte si své vjemy zapamatovat. Největší citlivost je v konečcích prstů, můžete jimi zaznamenat vibrace energií. Vnímáte energie uložené v kameni, zakódované informace o osudu daného místa? Vnímáte rozdílnost vůní jara, léta, podzimu a zimy? Dokážete si vybavit vůni posečené trávy nebo čerstvě utržených jahod uprostřed ledna? Nenechávejte

ladem vaše čichové buňky, naučte je rozeznávat z mnoha ingrediencí obsažených ve vůních tím, že vstoupíte co nejčastěji do absolutního ticha myslí a dáte prostor vnímání pomocí emocí a všech smyslů. Svůdné molekuly vůní si uložte do podvědomí, později ve vás budou probouzet příjemné vzpomínky.

Dejme občas odpočinout rozumu a prožijeme všemi smysly přirozenou, nefalšovanou krásu. Jedině tak si uvědomíme, že příroda tu není proto, abychom ji ignorovali, zanedbávali nebo cíleně ničili, abychom z ní jen slepě těžili. Příroda nám dnes a denně připomíná, kdo jsme my, a odkud pocházíme. To, že žijeme komfortní životy, obklopeni všemožnou hmotou, v šedi bezdýchých velkoměst, přitom mnohdy bez skutečného prožitku štěstí a spokojenosti, to je naše rozhodnutí, naše volba. Dokážeme alespoň občas vnímat svět očima pravdy a vnitřní moudrosti? Co je to vlastně pravda? Má někdo patent na pravdu? Toto je otázka zcela individuální, každý se dívá na svět kolem sebe po svém způsobu. Kdo je příliš zaujatý sám sebou, toho mohou šálit smysly. Oko je pojítkem mezi vnitřním a vnějším světem. Oči předávají informace mozku, ten je zpracovává často podle zažitých způsobů. Mozek informace třídí ne vždy spolehlivě.

Pod vlivem emocí a nálad je třídí a ukládá. Někdy něco ubere, jindy něco přidá, zkreslí nebo zfalšuje, přesně tak, jak se to našemu rozmazlenému egu zrovna hodí. Hezké učiní krásnějším, škaredé škaredějším, nebo úplně naopak – pro každého z nás je krása nebo ošklivost, zjevná nebo skrytá, viděna a hodnocena naprosto jinak. Jinak vidí svět „dobrák“ a jinak „sobec“. Někdo létá v oblacích, jiný stojí nohama pevně na zemi a někdo jiný zas tančí životem s lehkostí někde uprostřed. A jsou pochopitelně jedinci, kteří vše vidí jen černě. Brodí se bažinami a bahnem, bloudí v začarovaném kruhu a neví, jak najít cestu ven ze své absurdní životní situace. Zůstávají uvěznění v sevření strachu, v beztvarem stavu nebytí. Jejich život se odehrává mimo viditelný úhel skutečné reality. Problém může být v tom, že nejsou schopni vidět a nalézt vlastní identitu, vidět sebe a svět vlastníma očima a smířit se sami se sebou.

V očích se odráží také úsměv. Vychází-li přirozený úsměv ze srdce, je znamením pohody, harmonie. Jak harmonický je váš život zjistíte, pokud si uvědomíte, jak často se přirozeně usmíváte. Sledujte se,

budete možná překvapeni. Myslíte si, že je možné usmívat se od rána do večera? Vyzkoušejte si to. Pokud se vám to podaří, klobouk dolů! Budete-li se usmívat, od rána do večera, přirozeně a nenuceně, vaše tělo nastartuje samoléčebný proces, jak na hmotné tak emocionální úrovni. Buddhističtí mniši by vám k tomu ještě poradili chodit rovně, se vzpřímenou páteří. Úsměv přináší do života harmonii, přesto paradoxně může se stát, že pokud se budete skutečně celý den usmívat, vašemu okolí to bude podezřelé, možná se vás dokonce zeptají: „Co se ti stalo, není ti něco?!“

Vyzkoušejte vnitřní pocitovou vizualizaci: oči nechte zavřené a utište mysl. Potom oči přikryjte dlaněmi, ale jen zlehka, netlačte. Začněte barvami. Představujte si jednu po druhé všechny pastelové, zářivé barvy duhy. Až se naučíte svým mentálním zrakem vidět barvy, potom si představujte přesnou podobu nějakého jednoduchého předmětu, třeba květiny. Při každém dalším cvičení se snažte vidět složitější věc, třeba krajinu, kterou důvěrně znáte, váš oblíbený strom. Vizualizujte si vše do každého detailu. Začněte věcmi, které máte pocitově rádi. Později přidejte do obrazů jemný pohyb a ještě později prostorový děj. Časem se zdokonalíte, dokážete si svým vnitřním zrakem vizualizovat, cokoli budete chtít. Brzy zvládnete techniku vizualizace a obrazotvornosti, potom pro vás bude snadné vizualizovat si vaše cíle a záměry, a na jejich základě tvořit vlastní vysněnou budoucnost.

Subjektivní vidění

Ne vždy vidíme to, na co se díváme, ale to, co vidět chceme. Určité věci, osoby nebo děje vidíme jen podle toho, co si o nich myslíme, v horším případně bez uvážení přejímáme to, co si myslí druzí. Svět kolem nás je barevnější, rozkvetlejší a veselejší v momentě, kdy máme dobrou náladu. Tentýž svět, pokud jsme našťvaní nebo unavení, je šedivý a zamračený. To znamená, že vidíme nejen očima, ale také nehmotným emocionálním tělem! Objevili jste někdy něco „nového“ na místě, kudy chodíte dnes a denně, něco, co tam stojí již dlouhý čas a nikdy dřív jste si toho nevšimli? Jsou věci, jevy, nebo bytosti, které ve svém životě zcela záměrně přehlízíme, doslova děláme, že je nevidíme. Pokud je nám něco milé a příjemné, tak to časem přestaneme vnímat, alespoň do chvíle, než to začneme postrádat. Všimli jste si někdy, že jsou mezi námi lidé, kteří se dívají na svět očima duchovníma? Nezapomínejme ani na stará pořekadla,

je v nich skryto mnoho pravdy: „Co oči nevidí, to srdce nebolí.“
„Sejde z očí, sejde z mysli.“

Mozek zkrátka nemá v lásce změny. Vnímat změny je ale důležité z pohledu mikrokosmického měřítka. V souladu s vnitřním růstem, v souladu s vědomou transformací vědomí, můžeme měnit své názory, zvyky a hodnoty, v závislosti na pozorování přírodních dějů, na osobních zkušenostech a získané moudrosti. V závislosti na úspěšné transformaci vědomí je změna nejen žádoucí ale dokonce nutná. Přestaňme být konzumenty civilizačních vymožeností za každou cenu. Přestaňme být tak „zakonzervovaní“ nebo konzervativní, jak chcete. Každá konzerva, ač kdysi mohla splnit svůj účel, se jednou stane nepoživatelná, plná smrtícího jedu. Vše jsoucí podléhá během času zákonu entropie. Zachraňme se z dobrovolného otroctví, které nám pomalu a jistě zalézá přímo pod kůži. Předběhněme vesmírnou transformaci vědomí odvahou a vlastním přičiněním.

Vše se mění i z pohledu makrokosmu, vše je v neustálém pohybu. Vesmír pulsuje v nekonečném procesu zanikání a obnovování, zdánlivě neživé věci nevyjímaje, kameny a dokonce i vrcholky hor neustále vibrují proměňující se energií. Po věky věků se mění také planeta Země. Na dnech oceánů, například na dně severního Atlantiku byla objevena bývalá pevnina, kde lze rozeznat několik toků dříve pozemských řek, kde jsou pozůstatky pohoří, dokonce i pozůstatky pradávných měst. Mění se dokonce i délka dne, sice nepostřehnutelně, ale je to tak. Délka dne se mění v závislosti na rotaci Země okolo své osy. Před miliony let se Země otáčela rychleji a den byl o poznání kratší. Zpomalování zemské rotace stále trvá. Aniž bychom to kdy pocítili. V makrokosmickém měřítku dochází k cyklickým změnám a proměnám, které za jeden svůj pozemský život nepocítíme.

Reflexe – sebepoznání

Oprostíme-li se od zastaralých dogmat, pomůže nám to v sebepoznání. Pokud prozatím nevěříte ničemu nadpozemskému, vyjděte si jednoho letního rána do přírody a za východu Slunce pohleďte na vlastní stín, zobrazený na orosené trávě. Uvidíte svatozář kolem vlastní hlavy. Uvidíte a pocítíte sounáležitost s božským Sluncem. Ovšem rosa je podmínkou. Tento jev se očima

vědce nazývá „reflexe slunečních paprsků“. Jedná se o fyzikálně optický jev odrazu – vodní kapičky rosy odrážejí světlo ve směru jeho dopadu. Jinými slovy se jedná o odraz vlnění. Nic nadpozemského. Z pohledu mystika však není pouhou náhodou, že krátce po východu Slunce jsou rostliny silně oroseny, pokryty kapičkami rosy. Takto padá rosa nejčastěji v létě.

Ať už to s tím souvisí nebo ne, reflexe – z pohledu filozofického – vypovídá o sebepoznání. Jedná se o analýzu sebe sama, obrácení se k věci samé, uvědomění si vlastních vnitřních schopností, možností, krajností a mezí, kam až je možné v sebepoznání dospět. UVědomění si, že Já se vztahuje k nekonečnu, Absolutnu, a že ve své podstatě vlastně překračuje běžnou bezprostřednost žití. Reflexe je myšlení o myšlení, hledání pravdy o sobě samém. Je o pravdě nacházející se ve vztahu k ostatním lidem, viditelným i neviditelným jevům a dějům, hmotnému světu jako celku. A prostupuje až za hranice (tajemství) objektivního světa. Sebeoznání nás neomylně dovede k seberealizaci. Potom se nám snadněji podaří odhalit iluze, které často vytvářejí obrannou zeď proti nesnázím a dovolují nám unikat před nechtěnou realitou.

A Slunce, láskyplný vládce denního nebe, od nás nežádá ve své zářivé každodennosti nic jiného. Jen se nám snaží předat vlastní dynamickou, zasvěcující a transformující sílu. Sebeopozorování, bez kterého se v esoterice zpočátku neobejdeme, znamená záměrné a vědomé pozorování vlastních duševních nebo psychických procesů a stavů. Pozorujeme vlastní nitro, zkoumáme reakce na životní okolnosti. Odhalujeme svazující stereotypní zvyklosti. Výsledek se dostaví v podobě sebe-porozumění, kdy dojde k úplné a vzácné shodě sebe sama s vlastním myšlením. A to není zrovna jednoduché, ne pokud se budeme ve svém životě podrobovat kolektivním sugescím, mnohdy uměle vytvářeným. Nebo se řídit jen zastaralými názory a uměle vytvořenými dogmaty, které se záměrně snaží ovlivnit proces zvaný život. Sebeoznání nás povede ke svobodnějšímu chování a jednání a větší spontánnosti. Zároveň k větší zodpovědnosti. Svoboda a zodpovědnost se nesmí vzájemně vylučovat.

Žijeme v prostředí složeném z viditelné hmoty, nevíme však téměř nic o neviditelné hmotné substanci, tajemné antihmotě. Vědecké

výpočty již dokazují existenci éterických hmotných dimenzí. Nahlédnutí do vlastního nitra umožní nahlédnout do éterických rovin bytí. Zasvěcení do tajemných rovin hmoty, jemnější než trojrozměrný svět, spočívá v trpělivosti, sebekázni a sebepoznání. Jen tak může pozitivním způsobem probíhat transformace lidského vědomí. Jen tak pochopíme vše, co přesahuje horizont viděné reality, co existuje mimo naše vědomí, a přesahuje hranice smyslových a rozumových možností.

Realita je velmi ošidná. Uvědomujeme si například, že žijeme na planetě, která se každou vteřinou ohromnou rychlostí řítí vesmírem, aniž bychom si tento pohyb jakkoliv uvědomovali? Planeta se otáčí kolem své osy, zároveň spolu s Měsícem a ostatními planetami obíhá kolem Slunce, a zároveň s celou naší galaxií ohromnou rychlostí pohybuje se vesmírem. Řítíme se vesmírem vydáni na pospas vesmírným zákonitostem, které nemáme šanci jakkoliv ovlivnit. Nebo si to alespoň myslíme.

Světlem vládne chaos, tím vzniká strach a chaos v našich srdcích i duších. Tím se jeden před druhým vzdalujeme. Máme dokonce strach z pokory i z tiché vnitřní radosti. Obáváme se představovat si krásný život a zakazujeme si těšit se z našich představ, abychom snad nic nezakřikli nebo nepokazili – už si jistě umíte představit projevující se následky. V závislosti na masce, kterou si každé ráno nasadíme, přitahujeme k sobě všechno možné, jenom ne to, po čem doopravdy toužíme. Tak se stavíme do opozice proti životu samotnému. Z obav a strachu vzniká chaos také v našich tělesných buňkách, potom vznikají energie různých nemocí. Mnohdy si v zajetí vlastního strachu, který někdy dokonce ani nedokážeme pojmenovat, nevědomky linkujeme vlastní osud.

Myšlenky strachu mohou být skrytým strachem z nicoty. Pocit nicoty může dokonce zcela ochromit vůli. Mnohdy jsme svázáni v zajetí strachu právě ze sebe sama. Nevěříme si, máme malé sebevědomí, neumíme se ovládat a neumíme dávat najevo ty pravé, vnitřní emoce. Myslíme si, že láska je něco, co musíme skrývat a hýčkat někde hluboko v nitru, držet ji pod zámek. Obáváme se o naši hrdost, proto máme z lásky strach. Mnozí z nás dokonce skrývají radost z žití hluboko v sobě ze strachu, aby nás o tuto radost někdo nebo něco nepřipravilo. Kdo se má v nás potom vyznat? Maskujeme

své skutečné emoce ze strachu před zesměšněním nebo znemožněním. Před kým? Před lidmi, kteří mají stejná či v mnohém podobná vnitřní trápení? Ze strachu před bolestí, zesměšněním, zlobou, zklamáním? Ze strachu před porušením jakýchsi módních diktátů a konvencí? Nebo snad takto činíme ze strachu z poznání naší pravé podstaty?

Hypnóza a sugesce

Hypnóza a sugesce ovlivňují podvědomí. Dnes již nelze nic týkající se hypnózy zařadit mezi paranormální jevy, tímto oborem se seriózně zabývají například psychoanalytici. Patrně je inspiroval řecký bůh spánku Hypnos. V písemnostech starého Řecka nebo Egypta můžeme najít záznamy o užívání hypnózy v běžném životě. Během hypnózy se pomocí sugesce můžeme například zbavit nespavosti, pozitivně ovlivnit zdraví. Hypnózu lze vyvolat pomocí psychického nebo mechanického působení na osobu. Při samotné hypnóze dochází jen k částečnému utlumení buněk šedé kůry mozkové. Hypnotizovaná osoba zůstává stále při vědomí – tento stav je pouze dočasný. V této oblasti mozku se nachází paměť, psychomotorické centrum řeči, psaní a pohybu, intelektuální a podvědomé schopnosti člověka.

Sugesce, autosugesce (pozitivní vědomé podněcování) je velmi působivá, nenápadně ale jistě ovlivňuje podvědomí. Zaměříme se na pozitivní motivace, vlastní charakter, zbavujeme se závislostí, deprese, upevňujeme zdraví. A nemusíme se ani nechat zhypnotizovat, pokud za plného vědomí dostatečně využijeme vlastní pevnou vůli (autosugesci). Přesně po vzoru čarodějek a různých pohanských rituálů: v bdělém stavu budeme na své podvědomí cíleně působit jasnou formulací nebo obrazy žádaného účinku. Můžeme si všimnout, že na nás sugesce častěji než je zdrávo působí bez jakéhokoliv vědomého, osobního úsilí. A to v podobě všudypřítomných a především dobře promyšlených mediálních masáží: vtíravá reklama a politické agitace nebo účelové mediální informace jsou přesně ten případ. Dříve bychom to nazvali kouzlem používaným čarodějnicemi nebo kmenovými šamany, a dnes tyto cílené manipulace popisujeme jako seriózní práce reklamních agentur!

Případně si bez vlastního úsilí vsugerujeme jakékoliv informace o naší osobě, aniž by se nutně musely zakládat na pravdě, které nám někdy neúmyslně a jindy úmyslně vštěpuje nejbližší okolí. Často se tak děje v dospívání. Rodič nebo učitel nás v dětství nebo mládí častěji než je zdrávo nařkne z nešikovnosti nebo hlouposti, a máme mnohdy zbytečně a uměle vsugerovaný mindrák na celý život. Toto jsou jen některé příklady z mnoha, proč zastávám názor, že magie je prostě život sám, ať už jsme si tohoto faktu vědomi nebo ne!

Mentální povaha vesmíru nás nabádá k nepřetržitému a svobodnému tvoření. Hmotný svět je svým způsobem iluzorní a přesto skutečný. Vyšší síly to takto zařídily již od počátku času. A na nás zůstává, zda budeme předstírat nevědomost, nebo zda se budeme cíleně snažit rozpomenout, odkud pocházíme a co tady na tom světě vlastně pohledáváme. Postačí uvědomit si tak jednoduchou a banální věc, jako že prvním magickým slovem a smyslem všeho je Láska. Pokud by se myšlenky nás všech odvíjely pouze a jen od tohoto magického slova základního božského (lidského) principu, potom by bylo možné vytvořit ráj na Zemi. Ovšem tak jednoduché to bohužel není, neboť je k nevíře, že mnozí z nás tímto slovem opovrhují. V tom lepším případě zapomínají na přívlastek „bezpodmínečná“. Láska je přírodní zákon. Přírodní zákony nepřinutíme svým negativním přístupem k ústupu, nikdy se nám nepodaří nad nimi zvítězit. Příroda sama přinutí nás k pochopení, že je nám nadřazená, přestože se nepovyšuje nad člověka ani nad žádnou jinou bytost.

To jen lidé se neustále povyšují nad přírodu. Potom se zlobíme, pokud se nám energie vynaložené do jejího ignorování, ničení a zotročování, bolestivě vrací zpět. Nic se neděje samo od sebe, není změny bez příčiny, negativní energie se k nám vrací zpět v podobě přírodních katastrof. Tomu nelze uniknout, pokud zavčas nepochopíme, v čem je problém. Pozitivní myšlenky, které působí jako autosugesce, ovšem musí následovat pozitivní činy. Obávám se však, že nepochopíme. Alespoň ne do té doby, dokud nám budou vládnout vlády světa tak, jak vládnou a upřednostňují hmotu a materialismus nad vším ostatním.

Mocní tohoto světa jakoby pocházeli z Marsu. Lidskost je degradována na poslušné ovečky, které si nechají téměř všechno

líbit. Nechají sebou manipulovat! Za použití nenápadné, tajné a z pozice moci řízené hypnózy, která cíleně oslabuje člověčí energii a lidskost ve své podstatě, a vytváří tak psychické kolektivní sugesce. Pravá podstata lidskosti měla by být utajena, zapírána a křivena, pokud možno až do soudného dne – potom koneckonců už bude všechno jedno! Hlavně ať se do té doby, pro boha, nikomu nepodaří podívat se jim do karet nebo do svědomí a prohlédnout tu „zvířecími“ pudy řízenou kamufláž! A zdaleka se nejedná pouze jen o elitu politickou, kdo má podíl na novodobém a moderním otrokářství.

Napadlo vás někdy, proč vlastně byly upalovány čarodějnice? Proč se církevní moci páni tolik snažili umlčet přírodní – pohanské národy po celém světě? Proč se snažili převést je na víru v jediného – jak jinak než patriarchálního Boha, trestajícího vládcu světa? Proč nejedna náboženská víra slibuje „ráj“ až po smrti? Proč byly ze starého zákona cíleně odstraněny statě o reinkarnaci? Nejedná se náhodou o cíleně mířenou sugesci, že život nutně musí být pln bolesti a spasení nás čeká jedině až na onom světě? Proč různé vlády v novodobém světě utajují před veřejností ty nejhlubší pravdy o hermetickém učení, proč se snaží potírat esoterické myšlenky a znevažovat jejich moudrost? Proč se všichni tak urputně snaží, aby se ucho veřejnosti nedozvědělo pravdu o možném prozření? Odpověď je nasnadě, v sázce je velmi mnoho lží. Příliš mnoho polopравd a přísně utajovaných skutečností, a to nejen o historii lidstva! Pokud by se lidé přestali nechat ovlivňovat řízenou celospolečenskou sugescí a hypnózou, potom by přestaly platit zákony, ne ty přírodní, ale zákony, které se proklatě prohnaně pouze tváří jako svoboda a demokracie.

Skryté dimenze Jsoucna

Jsou bytosti obývající astrální dimenze výplody naší fantazie? Astrál je skrytá dimenze Jsoucna, astrální bytosti jsou substance nepodobné ničemu v hmotném světě. Zde narážíme na další tajemství a na jeden z vesmírných paradoxů. Bytosti, různé entity či nepozemské inteligence existující v paralelních světech jsou stejně hmotné a skutečné jako bytosti trojrozměrného světa. Všechno je energie. Mohlo by se zdát, že jde pouze o bytosti nebo věci vzešlé z

lidské obrazotvornosti. Vše, co kdy bylo stvořeno lidskou myslí, skutečně existuje ve svém vlastním světě – v paralelní realitě. Svět stvořený z myšlenek a představ se na neviditelné úrovni prolíná s viditelným hmotným světem. Ať už si astrální bytost představíme jakkoliv, (animismus je velmi pestrý), vždy jde o energii schopnou pohybu v prostoru a čase a vyznačující se samostatnou inteligencí. Ale nejde pouze o bytosti z bájí, legend a pohádek, astrální bytosti existují také v podobě našich strachů, obav a zoufalých emocí.

Racionální uvažování nám ale nepomůže, rozumem toto nelze pochopit. Můžeme to však bez předsudků vnitřně přijmout jako skutečnost, potom snáze dosáhneme změněného stavu vědomí, kdy nám je umožněno do těchto světů a tím i do naší karmické minulosti nahlédnout. V paralelní skutečnosti lze nalézt odpovědi na otázky, příčiny problémů, příčiny nemocí. Pouze osobní zkušenost nám poskytne správnou odpověď. V počátcích lidstva měli lidé otevřené třetí oko. To jim umožňovalo běžné vidění astrálního světa a s ním spojených elementárních bytostí. Příroda tehdy (stejně jako dnes) neskryvala přirozenou energetickou soustavu nehmotných bytostí, obývajících stromy, lesy, hory, jezera, řeky. Dříve lidé nebyli tak karmicky zatíženi, už jen proto, že respektovali moudrost svých předků, respektovali pokorné soužití s přírodou.

Dnes zarputile odmítáme například, že stromy a rostliny mají vlastní vědomí. Jsme tak naprogramováni, nikdo nás to neučí. Díváme se na rostliny jako na příjemné dekorace, potravu či palivo do kamen. Strom sice nemluví, ale napojením se na jeho ducha, na jeho podstatu, která je velmi blízká Jednotě, můžeme se dozvědět informace o jeho léčivé síle, přírodní energii, paralelních světech. Požádáme-li, strom nám skrze sebe předá vesmírnou, životní energii. Posílí psychiku, odejme část fyzické bolesti. Totéž dokáže křišťál, různé krystaly či voda. Jenomže my si to neuvědomujeme. Vnímáme jen to, co je okamžitě rozpoznatelné, přímo pozorovatelné a vědecky měřitelné. Reálný základ bytí je tvořen převážně racionálním rozumem, pokud bychom k rozumu neustále používali také intuici a nebránili se iracionalitě, mnohá tajemství by se před naším zrakem odкрыla.

Je však nasnadě být obezřetní, některé skryté síly nám pomáhají, jiné s námi manipulují a některé se živí cynismem. Jako nepříjemní šotkové se nám za rohem vysmívají, pouze méně zřetelně, poněkud méně nápadně. Problém je v tom, že stále odmítáme vzít na vědomí,

že tyto a podobné výplody fantazie jsou stejně skutečné jako my sami. Pouze existují na jiné frekvenci v jiné časoprostorové úrovni. Nedochází nám, že si tyto entity vytváříme vlastní negativní projekcí, emocemi a negativními myšlenkami, představami, zoufalstvím a strachem. Potom se stáváme šachovými figurkami a marně tážeme se, kdo že to s námi hraje tu podivnou životní hru na schovávanou?

Možná se ptáte, zda jakákoliv naše vize, představa nebo myšlenka zůstává v astrálním světě v podobě energie a čeká na příležitost. Představa čehokoliv pokud je jednou stvořena, jako energie zůstává věčně přítomná ve „vesmírné kronice“. Trvá tedy sama o sobě. Ne každá však čeká na příležitost. To záleží na tom, jak tu kterou představu posilujeme, jak se jí intenzivně věnujeme. Stvoříme-li myšlenkami či emocemi jakoukoliv energii či astrální bytost, zůstane její energetický otisk v paralelní realitě i po naší fyzické smrti. Takto jsou stvořeni bohové i démoni. Nebo představa o sobě, například méněcennost, zde nabývá skutečných rozměrů. Je-li tato představa velmi silná, vytvoříme (nevědomě) jsoucí entitu, se kterou můžeme být konfrontováni například ve snu, při mimosmyslových zážitcích. Nebo v běžném životě (minulém, současném i budoucím), kdy nám naše vlastní přesvědčení dává pěkně zabrat. Paralelní světy nejsou pouhé nehmotné iluze, jsou to naprosto skutečné dimenze. Stejně jako je pro nás skutečná dimenze trojrozměrná. Proč bychom si měli myslet, že pouze ta naše dimenze je jediná skutečná a možná?

Vesmír je to, co o něm víme, nebo si myslíme, že víme. Musíme však přičíst to, co o něm nevíme a to, co skutečně je – Jednota. Jednota jest vše, co existuje. Vesmír je představa o tom, co vesmír je, plus všechno ostatní. Vesmír je tvůrčí princip. Pro někoho jsou vesmír nebesa. Metaforicky tak označujeme transcendentní svět. A každý nechť si pod tím představí, cokoliv chce. Pokud si pod tím nepředstaví, že tento termín označuje vše, co přesahuje hranice poznání, možnosti a zkušenost našich smyslů – všudypřítomnou vesmírnou energii, duchovní podstatu světa, nesmrtelnost. Pro jiného není vesmír ničím menším, než je vnitřní vesmír uložený v každém z nás. Jde o vnitřní vesmír, v němž je obsaženo vědomí jednotlivce, kolektivní vědomí, tak i vědomí přírody a všech věcí. Včetně všech archetypů. Včetně všech klidných a poučných pohádek, na které už jsme zapomněli.

Pro někoho znamená nekonečný vesmír Absolutno, bezrozměrné a bezčasové bytí, všechno ve všem. Centrální kvantové vědomí

veškerého bytí. Dokonalost spočívající sama v sobě. Vše projevené i neprojevené, ani dobro ani zlo – jen dokonalá, nedělitelná Jednota. Vše reálné i vše vymykající se smyslovému chápání. Absolutní vesmírná energie má mnoho podob a mnoho pojmenování. Projevuje se v pulsujícím tepu vesmíru, v tepu srdce, v rytmu dechu, střídáním dne a noci, střídáním ročních období, v poryvech větru, ve vůni květin, v sladké chuti medu, v barvě očí. Tvůrčí princip se projevuje ve vlnách tvořivé energie ve všem stvořeném, živém i neživém. Nově se už i v některých vědeckých kruzích uvažuje o vesmíru jako o záhadné holografické projekci, na níž se všichni společně podílíme.

Tvůrčí princip se projevuje ve světě nejmenších částic hmoty, atomů, molekul, světla a všech zrakem neviditelných energiích. Vždyť i chemické molekuly ovlivňují naše vědomí, ať už jde o kousek pravé čokolády nebo o sklenku vína. Vnímání světa je, mimo jiné, také záležitost chemická. Máme-li málo takzvaných hormonů radosti, vnímáme svět zachmuřeně, pesimisticky. Příroda sama je alchymista prvního stupně. Například obyčejný pyl květin a stromů prochází jemnou přeměnou (transformací) díky neúnavné práci (divokých) včel, které nás obdarují sladkým nektarem v podobě medu. Aniž by do tohoto procesu musela zasáhnout lidská inteligence. Tvůrčí princip se projevuje také v jemnohmotných substancích – nadpozemských bytostech, které unikají našemu ospalému vědomí. Neprobuzení nevíme, že s námi mnohdy hrají hru na schovávanou. Nepozorováni nás ovlivňují. Postrkují nás na cestě k Jednotě, aniž o tom máme ponětí. Do někoho musejí vši silou strkat a tlačit!

Jsme to my, lidé, kdo svými představami, myšlenkami a emocemi vytváříme paralelní světy, v kterých je skrytá též karmická minulost každého z nás. Démoni jakéhokoliv druhu jsou bytosti stvořené naší psychikou, potom vznikají psychické síly, které nás ovládají. Pokud je nedokážeme pojmenovat, potom se jejich energie může přenášet napříč jednotlivými vtěleními té které duše do pozemské reality. Stejně tak láskyplné bytosti, jako jsou andělé nebo víly, stvořené pozitivními představami, jsou skutečné a mohou nám pomáhat. Stejně tak hmotné, a ve svém vlastním světě existující, jsou představy náboženského světa, filmové a literární výtvoři, jakékoliv projekce lidské představivosti. Tyto projekce se mohou po svém způsobu kdykoliv „zrcadlově“ promítnout. Projeví se jako následky v současné nebo více či méně vzdálené realitě. Projeví se podle toho,

jaký náboj jsme jim v představách či myšlenkách přisoudili – jako energie působící kladně či záporně. Některé bytosti mají nepředstavitelnou moc, kterou jim sami ve svých představách dáváme, aniž bychom si uvědomovali, jak je to nebezpečné.

Pro ujasnění si představte jakoukoliv povídku nebo román. Obsah románů dává vzniknout paralelním realitám, kde se pohybují oživlé postavy z knih. Spisovatel píše a děj příběhu vidí přímo před očima, totéž udělá každý čtenář. Čteme a děj románu vidíme živě před očima. Dáváme postavám vlastní představy, jak asi vypadají, vymýšlíme, co mělo se odehrát jinak, tím vytváříme souběžné dimenze. Tím vytváříme samostatné „vědomí“ příběhu na kvantové úrovni. Konec románu může zůstat otevřený, každý čtenář sám si domyslí konec děje, dle svého mínění, tak vznikají další a další souběžné reality. Sám autor napíše někdy více verzí, které pozměňuje, dokud není spokojen. Některé příběhy jsou zfilmovány, příběh si tak žije svým vlastním pestrým životem.

Nezanedbatelnou roli, pro vědomé ale i nevědomé vytváření nadpozemských bytostí, hraje také víra. Víra je jedním z nejdůležitějších faktorů. Různá náboženství stvořila nejednu nadpozemskou bytost. Za tisíce let byla těmto entitám dána nesmírná energie, proto nemůže být nic podivného na tom, pokud se někomu skutečně zjeví například panenka Marie. Představa všech láskyplných bytostí a víra v ně, pro nás skutečně může mít pozitivní přínos. Někdy nám dokonce mohou přinést záchranu v hodině dvanácté. Pozdější náboženství bohužel stvořilo ďábla, tím uvolnilo nesmírnou energii zla. Tímto je myšlena doslova bytost zvaná Satan, v období pohanství nic podobného neexistovalo.

Čím větší podivnost, tím blíže je k pravdě. Z tohoto poznání totiž paradoxně vyplývá, že reálný svět, vnímaný naším vědomím, je také pouze produktem naší mysli, kolektivní mysli. A také kolektivní vůle! Náš svět je stejně „neskutečný“ jako světy paralelní, neviditelné astrální. Všechno, co „neexistuje“ i to, co „existuje“ jsou zhmotnělé iluze, představy, myšlenky, emoce. Nehmotné bytosti, ať už dobré nebo zlé, jsou skutečnější, než si dokážeme představit. Nehmotné přízraky nejsou ničím jiným, než energetickými otisky určitých informací o nějaké bytosti, místě či události. Můžeme je spatřit probuzeným duševním zrakem.

Toto ovšem není jen jakási zvrhlá fantazie. Podíváme-li se do světa elementárních částic, do světa moderní fyziky či kvantové mechaniky, a uvědomíme-li si různé souvislosti, může se nám z toho pěkně zatočit hlava. Svět elementárních částic, metafyzika a mystika nejsou od sebe vzdáleny ani milimetr. Žitá realita je myšlenkami, představami, poznáním a emocemi vytvořená konstrukce. Z poznatků, ze kterých by možná ne jeden filozof dříve zešílel, se dnešní věda raduje. Není však jisté, zda si dostatečně uvědomuje, co vlastně odhaluje. Zda je schopna nové skutečnosti porovnat s dávnými mystickými moudrostmi a vzít tyto konečně na vědomí!

Více se soustředíme na věci kolem nás, méně na věci vnitřní, především na mysl. Představivost a vědomé snění má na realitu nezanedbatelný vliv. Je mylné domnívat se, že realita a svět představ je od sebe oddělen. Musíme vědět, co je naší prioritou a tím směrem zaměřit mysl v každém okamžiku. Vědomě rozšířené vědomí má schopnost čelit problémům každodenního života. A co více, vědomé soustředění se na pozitivní mysl a představivost zabraňuje tvoření problémů příštích (i těch karmických). Život ovlivňuje nekonečně mnoho faktorů. Pro někoho je například mládí otázka věku, pro jiného je mládí vědomí stav mysli po celý život. Mysl nikdy zestárnout nemůže – když nebudete chtít! Ve světě představ, který je stejně reálný jako realita trojrozměrné skutečnosti, vytváříme scénáře vlastní budoucnosti (minulosti i přítomnosti). Převládající světový názor tvoří realitu na společenské úrovni. To je skutečná a nepochopená magie života.

Překročit však hranice vědomí bohužel překračuje hranice našeho chápání. Přesto jsou někteří lidé s těmito světy běžně ve spojení, jedni vědomě, to znamená, že zde čerpají energii, moudrost a duchovní poznání. Jde o osoby nenápadné, žijící poklidný běžný život, nebo o léčitele, šamany, mágy a okultisty. Jsou si vědomi vnějšího i vnitřního světa, mikrokosmu a makrokosmu, a žijí především přítomným okamžikem. Je paradoxní, že přítomným okamžikem žijí také, a to nevědomě, takzvaní „pozitivní“ flegmatici. A většinou úspěšně: ze starostí si nedělají hlavu, neuvažují negativně a tím od sebe negativní odpuzují. Někdo jiný zas navazuje spojení s duchy země a s duchy přírody, hledá alternativní způsob života, bez dogmat a slepé poslušnosti podmiňujícím společenským normám. Někdo touto cestou hledá duševní odpočinek, nebo romantický útek před každodenním stereotypem.

Někteří lidé jsou v zajetí těchto světů, aniž by tušili podstatu toho, co se s nimi děje. Nevědí si se svými zážitky rady, většinou se nikomu nesvěřují. V tom horším případě jsou považováni za duševně nemocné. Další lidé mají zkušenosti příliš silné na to, aby si s nimi dokázali jakkoliv poradit. To se týká například schizofreniků, jsou ovládáni démonickými silami, slyší nepozemské hlasy a neumí si pomoci. Podobně jsou ve spojení s neviditelným světem lidé postižení autismem. Do paralelních světů pronikají také lidé užívající drogy. Jejich vědomí je však na nízké úrovni, potom jim spojení s těmito světy nepřináší užitek, naopak, většinou zůstávají zcela pohlceni v zajetí negativních energií (často zatížených karmou). Někdy ve svých tripech zažívají dokonce nesmírnou hrůzu a strach. Pokud nevědí, jak s těmito energiemi naložit, mohou onemocnět nebo dokonce zešítet.

Možná si kladete otázku, proč bývají hodní lidé posedlí „démonem“ například v podobě nemoci, úrazu a jiných negativních životních zkušeností. Nikomu nevidíme do hlavy. Právě hodní lidé velmi intenzivně prožívají různé emoce – strach, lítost, pocity viny. Trápí se okolnostmi, které se jich osobně přímo netýkají, prožívají strach o své blízké. Takto nevědomky vyzařují ve své podstatě negativní vibrace – v sobě samém, ač pro druhé to myslí dobře. To vše by bylo v pořádku, pokud bychom na cokoliv reagovali vždy bez osobního připoutání. Zde platí esoterické: „Nebýt k ničemu připoutaní!“ „Žít a nechat žít!“

Staré mlýnské kameny

Staré mlýnské kameny skrývají nejedno mystické tajemství. Jde o skrytý symbol síly, nesmírné energie uložené ve hmotě. V podstatě jde o nekonečné množství informací skrytých našemu zraku. Kdekoliv můžeme narazit na „brány do jinam“. Mlýnský kámen, pokud dosloužil, ukládal se na chráněné, tajné místo, nesměl se jen tak vyhodit. Místo, kde se kámen nacházel, mohlo být nebezpečné, jako ochrana proti negativním energiím sloužila znamením, v podobě křížků vytesaných na povrchu kamene. Mlýnský kámen v sobě uchovává magickou energii – po dlouhá léta se v mlýnici třou o sebe dva kameny, to vytváří silné energetické pole.

Krystalická struktura kamene v sobě tuto energii dokáže spoutat a na dlouhé věky uchovat. Často se ze starých opotřebovaných a odložených mlýnských kamenů dělal rituální oltář. Jakýkoliv předmět

obsahuje energii (informace), která se podobá „vědomí“. Energie v předmětech obsažená může být vnímána člověkem – můžeme informace v předmětech uložených číst. Nebo je využít k jiným, například magickým účelům, tak jako v případě mlýnského kamene, ovšem velmi obezřetně. Pokud se vcítíme do kamene, můžeme objevit jeho magické síly – čarodějův učeň by patrně dokázal tyto magické síly stáhnout sám do sebe, do svého těla. A skrze své tělo, mysl a vůli použil by jich k tvoření předem daného záměru.

Dokáže-li se naše mysl vědomě vcítit do rostliny nebo kamene, zjistíme, že mají vlastní identitu, vlastní vědomí. A nepřekvapí nás, že můžeme tímto způsobem s věcmi komunikovat. Kameny jsou živé, mají paměť. Energie kamenů, promyšleně rozmístěných v parcích nebo zahradách, vlastní energetickou silou harmonizují prostor ve svém okolí. Podmínkou je uvědomění si, že naše Já je vícerozměrné, že vědomí napojené na nadvědomí přesahuje hmotnou existenci, že přesahuje hranice časoprostoru. Umístění kamene na místo, kde se přirozeně kříží pozitivní zemské energie, dodá vaší zahradě živou, vitální energii. Zjistíte, že zahrada sama je bytost, která k vám promlouvá, stejně jako všechny prvky v ní s citem umístěné. Proto vybírejte kameny v přírodě. Kameny ze starých staveb, zahrad, z městských parků či dokonce hřbitovů mají vlastní energetické vyzářování, které může být pro náš osobní prostor nepřijemné případně i nebezpečné.

Mysl je čirá energie. Též kámen či rostlina jsou projevem téže energie, každá ale vibruje na jiné frekvenci a jinou rychlostí. Napojením se na vyšší frekvence zjistíme, že vše je projevem jediné podstaty. Pohroužením se do úrovně, která vše přibližuje či dokonce spojuje, zjistíme, že hmota se projevuje jako energie a energie jako hmota. Racionální část mozku ví, že energie a hmota jsou totéž. Ale až na úrovni iracionální části mozku si s mrazením v zádech uvědomíme, že každá jedna myšlenka je samostatnou hmotnou entitou.

Člověk, skrze koncentrovanou mysl a pochopením symbolů, které se nacházejí všude kolem nás – ačkoliv je naše oči často odmítají vidět, může dosáhnout schopnosti vnitřního zření, regenerace těla, osvícení, ve výjimečných případech i nesmrtelnosti. Tomu se v hermetické filosofii říká mystická svatba. V symbolech jde o spojení Slunce a Měsíce, ohně a vody, levé a pravé hemisféry. Jde o

harmonické spojení ženských lunárních a mužských solárních energetických sil.

Mlýnské kolo je symbolem karmy

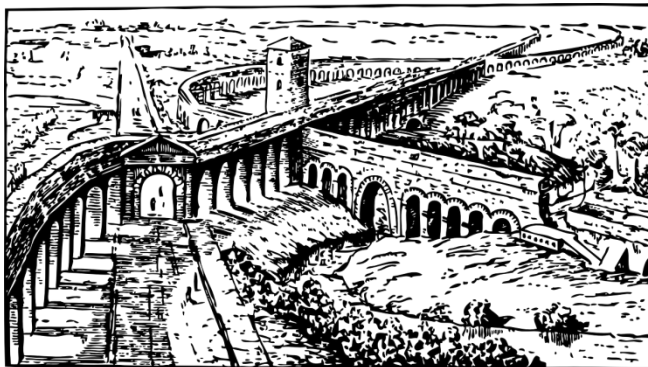
Kola osudu roztáčí Fortuna, bohyně štěstí. Kolo osudu je spojováno také s římským bohem Jupiterem, duchovním učitelem, jeho moudrost napomáhá překonávat nedůvěru k životu. Kolo se otáčí, duše jsou po jedné straně mlýnského kola jsou vyzdvihovány vzhůru, v okamžiku, kdy překonají horní kritický bod, nenávratně padají dolů. Nejvyšší bod kola osudu, odkud je pouze cesta dolů, je označen symbolem úplňku. Spodní bod, bod zániku, je označován temným znakem novoluní, jde o bod, od kterého se lze odrazit opět směrem vzhůru. Obě tato místa jsou nazývána bodem zastavení, bodem zvratu, průsečíkem času. Symbolizují neutuchající pohyb v nás i v celém vesmíru, poukazují na iluzi lineárního proudu času.

Podivné energie v okolí mostů

Vezmeme-li pohled na zdroje přírodní energie ještě z jiného soudu, tak zjistíme, že nápadným příkladem skrytých energií jsou mosty. Mosty bývají často budovány na místech geologických zlomů, jako jsou hluboká údolí nebo rokle, kde panuje zvláštní přírodní energie sama o sobě. Most spojuje dva protilehlé břehy, někdy dvě rozdílné krajiny, zde se tedy vytváří jakýsi dělicí proud energie. Most není výtvořem přírody, takže musíme přičíst energii člověka. Pokud přidáme mlhu nad mostem, polarizované měsíční světlo, přicházející bouři, případně energii sebevrahů, potom se všechny síly dál násobí. Energie vodního živlu, proudící pod mostem, dává prostor dalším zvláštním jevům.

Mosty nad vodními toky bývají všude po světě už v dávných dobách považovány za podivná, nebezpečná místa, jsou meziprostorem, kde se můžeme setkat s paralelní realitou, s jinou časovou dimenzí. Jsou symbolem přechodu mezi viditelnou a skrytou realitou. Most také symbolizuje přechod mezi pozemskou a nebeskou sférou, mezi životem a smrtí. Na mostě se mohou protínat protichůdné energie. Jde o jakési bludné proudy, které neblaze působí na duševní rozpoložení, ovlivňují psychiku. Obzvláště na mostech, které necitlivě zasahují do přírody. Nebo pokud moderní, mohutné mostní pilíře narušují vyzařování v místě energetické zemské linie, kde se soustřeďují takzvané zemské čakry. Energie proudící v okolí mostů

se dají stabilizovat například vztyčenými sochami, které působí jako kladný tvarový zářič do svého okolí. Už v dávných dobách se mosty stavěly podle geomantických pravidel. Rozhodující je tvar oblouků a pilířů, správné umístění v krajině. Sloupy a sochy stabilizují příčné energie tím, že přidávají energii proudící zezdola nahoru a obráceně.

*Někteří lidé dokonce nedokážou žádný most přejít, takové fobie prokazatelně existují. Na mostě můžeme z ničeho nic dostat závrať.
Co to je vlastně za energii, z které se nám zatočí hlava?*

To podivné nutkání, ta neznámá síla, která nás svádí do hlubin? Může nás přepadnout neodůvodnitelný strach, nevolnost od žaludku, náhlý nečekaný pocit deprese, pocit marnosti, svaly mohou ztuhnout v křeči. Případně máme pocit, že se most houpe, nebo že se vlní jako had. Někoho může popadnout neodolatelný pocit skočit z mostu, nečekaně a nevysvětlitelně, právě v místě, kde se nebezpečně kříží negativní energetické proudy. A podle prastarých mýtů, pod mosty se skrývají démonické bytosti, někdy podobající se drakům. Symbol draka představuje nižší, živočišné já člověka, a nespoutanou sílu země. Země je živá bytost, v jejíchž žilách proudí energie – dračí energie. Japonská zahradní architektura příkladně spoutává přírodní energie, vytváří dokonalé léčivé a meditační prostředí.

Energie je v neustálém pohybu, utváří morfická pole – archivy všech událostí, otisky všech myšlenek a jevů, ať už světlých či temných. Také paměť přírody má vlastní morfická pole. Nezapomínejme, že paměť člověka je její neoddělitelnou součástí. S tím vším můžeme pracovat. V podstatě všechno řídí „živá mysl vesmíru“. Tomu

odpovídá teorie všeho, teorie jednotného pole, o které byl přesvědčen Einstein. Zdůrazňoval existenci jednotné síly, která organizuje jak pohyb elektronu kolem jádra, tak pohyb planet kolem Slunce. Jediné centrální síly, která se projevuje jak gravitací, tak elektromagnetismem. Síly, která je strůjcem architektury vesmíru. Magie je především práce s touto universální silou. Universální síla je všudypřítomná a vše oživuje, vytváří prostor kolem nás, její silou jsou protkány energetické linie země, (hlavně v lesích jsou místa se zvýšenou zemskou energií). Člověk sám vydává energii, ale není jejím původcem, životní energie jím „pouze“ proudí, pochází z vyššího zdroje a je dostupná pro každého.

Tajemství pyramid

Cheopsova pyramida (ne)skrývá symboly odkazující nás nejen k magickému tajemství hadí síly a sedmi čaker, energetickým liniím v těle člověka. Ať už jde o její čtvercovou základnu, trojúhelníky s vrcholem směřujícím vzhůru, nebo těžké kvádry, které drží pohromadě síla gravitace, a další magické znaky. Gravitaci je v hermetice připisována ženská aktivní energie. Dokonce sarkofág je symbolem místa, kde neprobuzená hadí síla spí. Zjistíme někdy, jak pyramidy aktivovat, jak je probudit? Nebo se snad může energie skrytá v pyramidách aktivovat sama, respektive vlivem zvýšeného kosmického záření, které přichází z centra galaktického středu směrem k naší planetární soustavě? Dá se předpokládat, že postupně dojde ke spojení energie skryté v pyramidách s energií pulsující turbulentní silou ve vesmírném fotonovém oblaku (galaktickém záření). Všechny tyto skryté jevy mohou mít zásadní vliv na měnící se lidské vědomí.

Není bez zajímavosti, že Cheopsovu pyramidu protíná zemský poledník. Považovat tedy tuto nadčasovou stavbu, v závislosti na místě, kde se nachází a mnoha dalších faktorech, za mystický průsečík lidské civilizace, není nemožné. A že dávné vyspělé civilizaci, předcházející známé období starého Egypta, sloužila velká pyramida v Gíze jako centrum využití vesmírné a zemské energie, je také úvaha vcelku logická. Pyramidy jsou pravděpodobně mnohem starší, než si dnes myslíme. Pyramidy ne náhodou přirovnáváme k moderním urychlovačům částic. Jsou skvosty v architektuře také v

tom významu, že představují využití nám známých a (prozatím) neznámých fyzikálních zákonů, skrytých v dokonalé (vesmírné) matematické přesnosti, v geometrickém tvaru. V pyramidách jsou zakódovány matematické vzorce, skrývají například rozměr vzdálenosti mezi středem Země a středem Měsíce. Což je z našeho pohledu na tehdejší dobu neuvěřitelné.

Svět kolem nás je někdy poněkud iluzorní. Málo je totiž známo, že velké pyramidy v Gíze nejsou uvnitř rovné, jak se na první pohled zdá, ale jejich stěny jsou vyduté. Pouze pohledem z výšky, za určitých světelných podmínek, je vidět, že základna pyramid není čtvercová, základna pyramid tvoří čtyřcípou hvězdu a jejich stěny mají osm stran. Ne vždy, ačkoliv si to myslíme, vidíme přímo před sebou realitu takovou, jaká skutečně je. Člověk miluje tajemství, ač si to někdy nepřizná. Podivuhodná je také zvláštní shoda, která panuje mezi pozemským rozmístěním pyramid v Gíze a rozmístěním hvězd na obloze. Gigantické egyptské pyramidy kopírují polohu hvězd v souhvězdí Orionu. Právě toto souhvězdí je spojováno se sídlem bohů, někdy je dokonce označováno za „hvězdnou bránu“. Ne náhodou vyrostly největší pyramidy poblíž Nilu, Egypťané nepřehlédli, že část Mléčné dráhy kopíruje, svým způsobem, božskou řeku Nil. Jakoby učenci dávných dob, vědomě, z dosud nezjištěných pohnutek, přenesli hvězdnou mapu na povrch Země. Podobné zrcadlení pomyslného hvězdného nebe, dokonale propracované, můžeme pozorovat na mnoha místech zeměkoule. Čím více archeologie odkrývá z fragmentů minulosti, tím méně můžeme hovořit o pouhých náhodách. Jedním z tajemství může být fakt, že Egypťanům připisujeme autorství něčeho, co dost možná existovalo dávno před vznikem této civilizace.

Pyramidy si většina lidí spojuje především s africkou pouští, kde jsou nejznámější stavby starověkého Egypta. V Polynésii, v království Tonga, na tomto exotickém souostroví se vedle chýší z palmových listů nacházejí neméně tajemné pyramidy. Kamenné, stupňovité stavby v sobě skrývají pozůstatky vládnoucích králů. Polynésané nazývají tyto pyramidy vcelku přízračně, říkají jim „Nebe“. Kde se v Oceánii vzaly pyramidy? Známe je již ze zmíněné Afriky, dále se nacházejí v Americe, a překvapivě také v Číně. V nedávné době se objevily také zprávy o pyramidách na Antarktidě – záhadologové jsou toho názoru, že se zde pod ledovým příkrovem nacházejí

starobylé pyramidy. Domnívají se, že byl tento kontinent v dávné minulosti obydlený. Antarktida byla kdysi protkána řekami.

Nelze opomenout starodávnou Čínu, také zde stojí několik utajovaných pyramid, o kterých se dlouhou dobu ve světě nic nevědělo. Světu je odhalily až satelitní snímky. Nemluvě o dávném učení starých čínských mudrců, které v mnohém předbíhá svou dobu. Dodnes nám může být vzorem nejen čínské léčitelství. Zastavme se však opět u oblohy, starověká čínská astronomie si též zaslouží pocty v mnoha podobách. Číňané popsali dvacet devět druhů komet. Na prastarém hedvábí zanechali kresby své doby, popisující komety, studie různých druhů oblak, studie měsíčních cyklů a mnohé další vesmírné objevy včetně jejich fascinace duhou.

Ani dávní Sumerové nezůstávají pozadu. Podíváme-li se do vzdálené minulosti, na hlíněné tabulky z období Sumerů, musíme si položit otázku, jak mohli před šesti tisíci lety mít tak přesné astronomické poznatky. Nejen, že znali všechny planety naší sluneční soustavy, ale dokázali vypočítat i čas jejich oběhu. Včetně Uranu, Neptuna a Pluta. A o tom, že Země je kulatá a otáčí se kolem Slunce, neměli pochyb. Popsali dokonce desátou planetu, dostala jméno Marduk. Planeta Marduk, někdy zvaná též Nibiru, prý oběhne zvěrokruh jednou za velmi dlouhých tři tisíce šest set let. Řekové nazývali tuto záhadnou planetu Nemesis. Putuje planeta Nemesis vesmírem? Vědci tuší její existenci pouze na základě infračerveného záření. Ukáže čas, zda měli dávní pozorovatelé hvězd pravdu, pokud bude desátá planeta někdy skutečně objevena?

Projevuje se nekonečno také tím, že civilizace střídá jedna druhou, že vyspělost civilizací se v nekonečnu ztrácí a upadá do nevědomí, aby zas v koloběhu nekonečného času opět vzkvétala a rostla civilizace nová?

Tvarové zářiče

Magické znaky, symboly, pečetě, krystaly, obyčejné předměty ale i různé stavby působí na své okolí (ve městě i přírodě) jako tvarové zářiče. Vyzařují tvarové vlny. Jedná se o prvky používané napříč světem vědami hermetickými, jde o staletími ověřené energetické

tvary. Ne náhodně vyjadřují přesně dané vibrace, které přitahují nebo odpuzují různé druhy energií. Geometrickými symboly se zdobí amulety, talismany, pečetě, magické prsteny, rituální pomůcky. Význam jednotlivých symbolů slouží jako vodítko, jak se napojit na určité vibrace, jak s danou energií následně pracovat, chápat různé vhledy. Přitahovat potřebnou energii nebo se chránit. Je možné, že se s některým symbolem neztotožníme. To může vycházet z osobní zkušenosti a vnitřní asociace, která se k tomu kterému symbolu váže, potom důvěřujeme osobnímu výkladu, intuici.

Některé piktogramy (tvarové zářiče), účelně skryté v kružích v obilí, není nutné rozluštit, samostatně působí do svého okolí nezměrnou energetickou silou. Léčivou silou pro Zemi i její obyvatele. Tvarovým zářičem může totiž být předmět, stavba nebo „pouhý“ symbol. S tím souvisí, že i kruhy v obilí, respektive symboly, které je charakterizují, mají jako jiné energetické zářiče schopnost energii vyzařovat, odrážet nebo pohlcovat. Stejně tak mají skrytou, energetickou schopnost měnit fyzikální pole v místech, kde se nacházejí. Tvarové zářiče, včetně piktogramů, mají také skrytou energii informační.

Všechny věci vyzařují energii, někdy je vibrace silnější v závislosti na tvaru a významu daného předmětu. Znalost a působení tvarových vln byla využívána ve velké míře ve středověku staviteli katedrál. Tvarové vlny nejsou zrakem ani jiným smyslem poznatelné, přesto se kolem nás všude šíří prostorem. Senzitivní lidé je vnímají intuitivně. Na živé bytosti mají tvarové vlny neviditelný vliv, pozitivní nebo negativní. Čínské učení feng-schui nabádá odstranit z obytných místností všechny předměty se špičatými hroty, včetně kaktusů. A naopak, pro přijímání pozitivní energie se máme obklopit předměty ve tvaru koule, ty absorbují energii negativní a vysílají zpětně energii pozitivní. Také pyramida zhotovená z křišťálu nebo polodrahokamu, umístěná na příslušném místě, nás zbaví neklidu, úzkosti, zlých snů, podrážděnosti nebo únavy, podpoří koncentraci pro tvůrčí práci.

Pobyt v pyramidě, v tomto gigantickém tvarovém zářiči, je odnepaměti spojován s tajemnou cestou člověka k věčnému Světlu, k centrálnímu kosmickému vědomí. Cestou k probuzení spící hadí síly, cestou iniciace. Vždyť i některé hieroglyfy jsou samy o sobě tvarovými zářiči s přesně daným významem. Chtěli snad stavitelé pyramid, ať už jimi byl kdokoli, dokázat, že svět a vesmír vznikl na základě přesně stanoveného měřítka? Architekti pyramid kladli důraz

na dokonalý tvar a matematickou přesnost, na polohu v krajině, vzhledem k světovým stranám a východu Slunce, na orientaci ve směru siločár magnetického pole Země. V samotném názvu pyramidy je skryt význam zažehnutí ohně, v tomto případě kosmické energie. Pyramida, posvátný chrám Slunce, je symbolem všech kosmických sil, věčnosti a ochrany, vytváří základnu pro jejich tajemnou moc a sílu. Působí jako tvarový zářič, kosmickou energii přijímá, soustřeďuje, transformuje a vysílá do okolí.

Hieroglyfy

Posvátné hieroglyfy jsou svým způsobem písmena s magickými vlastnostmi. Jejich silná energie nese tajemství magie a metafyziky. Hieroglyfy fungují jako tvarové zářiče. Některé jsou léčivé, jiné přinášejí požehnání, pokud je umíme správně přečíst a vyslovit. Energie hieroglyfů lze spoutat a využít k aktivaci vlastní vnitřní síly. Používaly se při magických rituálech. Slovo je přece od nepaměti považováno za posvátné, a jednotlivé hieroglyfy jsou slova bohů. Jednoduché tvary vyjadřují souhlásky, ty propracovanější myšlenku, předmět nebo posvátnou bytost (archetypální symbol). Hieroglyfické písmo, podobně jako tarotové karty, představuje lexikon tajemného spirituálního vědění. Starověké egyptské písmo postupně zaniklo s příchodem křesťanství. Do dnešních dnů není symbolika všech hieroglyfů rozluštěna. Víme však, že starověcí Egypťané zastávali názor, že veškerý život je tvořen protiklady.

Hieroglyfy, nebo jakékoliv jiné obrázkové či znakové písmo, mají jeden velmi důležitý význam. Čtení hieroglyfů podněcuje svobodnou mysl, představivost a intuici. Starověký Egypťan používal mysl

tvorivým způsobem, pokud chtěl něco sdělit nebo se něco dozvědět. Dnešní psaný text nejen, že sděluje fakta, ale také bez námahy říká, co si máme (musíme) myslet! Obrázkové písmo naopak podněcuje k otevřenému vidění reality, říká, jak tvorivým způsobem používat vědomou mysl.

Nilský kříž

Magický kříž Anch, zvaný Klíč Nilu je symbolem egyptského orákula. Vyjadřuje věčný život a nesmrtelnost, je klíčem k tajemství podsvětí, k nalezení všeho trvalého a hodnotného. Horní rameno kříže má tvar slzy. Celkově tvar nilského kříže představuje člověka, kdy horní slza symbolizuje hlavu, svislé rameno kříže páteř a horizontální ramena kříže rozpažené ruce. Dále je horní slza znamením budoucnosti a také Slunce, ramena představují přítomnost a pohled na zemský horizont. Dolní část kříže značí minulost a propojuje nebe se Zemí. V jeho symbolice lze spatřit též podstatu pohlavního aktu, principu nesmrtelnosti (energie hadí síly).

Nilský kříž vždy držíme v aktivní ruce za horní slzu tak, aby dlouhé rameno směřovalo k zemi. Nikdy jej nenosíme na řetízku na krku, nepřikládáme k hlavě a nenosíme v blízkosti srdce. Jeho energie je velmi silná, při správném používání působí jako ochranný zářič. Krátkodobě jej můžeme nosit v kapse na straně aktivní ruky – té, kterou píšeme. Nikdy dlouhým ramenem kříže nemíříme na jinou osobu! Kříž nenecháváme ležet na pracovním stole nebo nočním stolku tak, aby dlouhé rameno směřovalo proti nám. Horní slza energii přijímá a dlouhé rameno ji vysílá. Ať už energii vesmírnou, během meditace, nebo energii myšlenek produkovaných vědomím osoby, která nilský kříž používá. Slza a horizontální ramena disponují energií kladnou, dlouhé rameno energií zápornou. Je nutné vědět, jak s těmito skrytými silami pracovat, aby jejich vyzařování bylo za každých okolností harmonické.

Čím větší talisman v podobě nilského kříže používáme, tím silnější je energie, kterou vysílá do svého okolí. Děsivé je, pokud jej uvidíme vytetovaný v podobě kérky přímo na kůži nějakého člověka. Nezbývá než doufat, že dotyčný přesně ví, co dělá. UVědomme si, že energie symbolů vytetovaných na kůži nějaké osoby se přenáší do okolí, na další osoby, se kterými je dotyčný v častém kontaktu. Někdy můžeme pod vlivem vyzařování magických symbolů celou noc spát, pokud je má náš partner vytetované na těle! Většina lidí význam

magických symbolů bere na lehkou váhu, v horším případě si jejich pravou podstatu téměř vůbec neuvědomuje.

Nilský kříž používáme během meditace k načerpání energie, k léčení, k odebrání negativní energie usazené jak v těle fyzickém, tak astrálním, tak dojde k pročištění aury. Po použití kříž očistíme trochou soli nebo pod proudem tekoucí vody. Odkládáme jej vždy na chráněné místo ve svislé poloze, například jej pověsíme na zeď, aby dlouhé rameno směřovalo k zemi. Dbáme na to, aby se našeho amuletu nedotýkala jiná osoba, a nepřenášela tak do něj vlastní energetické vibrace. Nezapomínejme ani, že stejné vyzářování bude mít pouhý obrázek nebo fotografie tohoto magického klíče, stejně tak například pentagramu.

Rovnoramenný kříž

Vyobrazení známého rovnoramenného kříže najdeme už v době kamenné, dnes tento mystický symbol existuje v mnoha podobách. V časech pohanských, před příchodem křesťanství, představoval symbol kříže strom života (keltský kříž). Symbol kříže vyjadřuje pochopení orientace v prostoru a čase, připomíná nám éterickou existenci „neviditelného“ posvátného území, kde čas a prostor nehraje žádnou roli. Symbol kříže je s velkou pravděpodobností také odpozorován z oblohy. Dávné civilizace pozorovali na obloze komety nejen jednochvosté, komety se čtyřmi chvosty byly sice vzácné, zato vytvářely na nebi zářící kříže. Tyto nebeské kříže byly dokonce pozorovány ve tvaru svastiky – zářící „lomený“ kříž na nebi vznikl při otáčení komety. Kometa je ledové těleso, chvost komety se vytváří, pokud se kometa dostane do vnitřní části sluneční soustavy. Přiblížením se ke Slunci začne led roztávat a vytvoří nápadný ohon – ten směřuje vždy od Slunce.

Kříž je tvarovým zářičem, mocným znamením ochrany, vstřebává zápornou energii, přeměňuje ji na pozitivní. Symbolizuje všechny protiklady přírody v harmonické rovnováze (nebe a země, světlo a tma, pravda a lež). Je mostem do jiných rovin bytí. Jako sluneční symbol představuje čtyři světové strany, slunovratové směry, koloběh roku, spojení ohně a vody, dvě síly v nitru člověka. Jimi jsou aktivní mužské a pasivní ženské síly.

Horizontální rameno rovnoramenného kříže představuje podvědomí, ženský aspekt a energii vody. Vertikální rameno kříže poukazuje na

vědomí, mužský aspekt a energii ohně. Spojení těchto dvou aspektů představuje proniknutí ducha do hmoty. Stejně jako spojením ohně a vody vznikne pára – věčný koloběh všeho stvoření. Nakloněný kříž je znamením nebezpečí. Mnoho dalších symbolů je odvozeno od základního rovnoramenného kříže, mají v sobě energie rozličných vyznání různých kultur po celém světě.

Rovnoramenný kříž v kruhu je emblémem pro planetu Zemi (používaný v astrologii). Kruh, v kterém je kříž uzavřen představuje vesmír. Poukazuje na čtyři živly, čtyři světové strany a čtyři větry. Spojuje naše vědomí jak se zemí tak s nekonečnou oblohou – vyjadřuje všeprostupující Jednotu. Uprostřed, kde se ramena kříže protínají, nalézá se bod (tajemný průsečík), jenž představuje nejvyšší, pátý živel – Duch.

Také v architektuře historických staveb najdeme znamení kříže. Například známá „andělská“ katedrála Notre Dame ve Francii, je orientována ve směru čtyř světových stran. Hlavní pohled je obrácen k východu, a její základnu tvoří tvar kříže. V této magické stavbě, v jejích rozměrech, poloze a orientaci nalezneme zásady Zlatého řezu, a mnoho dalších skrytých symbolů. Některá znamení se nám ještě nepodařilo rozkódovat, snad se na ně včas rozpomeneme. Pobídkou k rozpomenutí nám může být fakt, že v katedrále a v jejím okolí se projevují mocné duchovní síly, v podobě vyzařujícího proudu pozitivní energie. Zde můžeme zakusit neobyčejné duchovní prožitky.

Nemůžeme přehlédnout, že katedrála stojí na místě, které bývalo velmi uctíváno už v prehistorických, pohanských dobách. Keltští druidové na tomto místě magické síly vystavěli svatyni, kdysi zde stával obrovský, vztyčený dolmen. Prastaré národy bez pochyb věděli, že se na podobných místech v přírodě koncentrují proudy jak pozitivní zemské, tak i vesmírné energie. Na mnoha energetických místech najdeme v dávné minulosti zrozené pohanské kultovní svatyně. Pozdější katedrály i jiné svatyně se často stavěly například nad meandry podzemních řek. Uvědomme si v této souvislosti, že tím největším a nejkrásnějším chrámem, na který zapomínáme a přestali jsme jej uctívat, je sama planeta Země.

Meditace a vnitřní mlčení

Soustředění a trpělivost je jednou z předností vyspělého mága. Trvalé udržení pozornosti na přítomný okamžik znamená zakusení svobody ducha i mysli. Trpělivosti se naučíme pomocí meditace, při níž se zaměříme na duchovní oblast bytí. Meditace není pouze pasivní podřimování ani obyčejné denní snění. Při meditaci necháme volně proudit, vzrůstat, probouzet a harmonizovat představy zaměřené na jeden konkrétní cíl, jemuž věnujeme tolik energie, dokud nenabude jasné podoby. Žádným jiným myšlenkám nedovolíme přístup. Případně se zaměříme jen na přítomný okamžik, mysl necháme v těchto vzácných okamžicích mlčet, potom snáze zvládneme stres a nežádoucí psychické vypětí. Nebo naopak necháme myšlenkám volné pole působnosti, aniž bychom je jakkoliv rozvíjeli. Nezasahujeme do jejich rytmu, pouze je jakoby zpovzdálí pozorujeme. Činnost mysli není podřízena vědomé kontrole, pouze se snažíme co nekonkrétněji vnímat emoce. Tímto způsobem můžeme odhalit, co se skrývá v našem nitru, nebo v pozadí myšlenek.

Především jde o dosažení klidu mysli a vnitřního uvolnění. Případně aktivitu myšlenek zcela vědomě zastavíme a necháme před vnitřním zrakem proudit obrazy. Vizualizujeme si cíle a představy tak, aby rezonovaly či dokonce jiskřily s celou naší bytostí. Klidné rozjímání je cestou k soustředění a pozornosti, cestou k mystickému poznání, přímou cestou k extatickým zážitkům. Meditace podněcuje fantazii a obrazotvornost, fantazie následně podpoří tvůrčí potenciál. Vnitřní uvolnění podpoříme sebeovládáním, to nám umožní intimní seznámení s vlastní duší. K dokonalému soustředění pomůže, pokud se upřeně soustředíme na světelný bod, plamen svíce, v přírodě na odlesk Slunce nebo Měsíce na vodní hladině. Důležité je naučit se relaxovat a meditovat právě v přírodě. Pokud se vám daří vnitřní vidění pouze černobíle, zkoušejte si nejdřív vizualizovat samotné barvy, všechny barvy spektra jednu po druhé. Až se vám to podaří, snáze si budete svým vnitřním zrakem promítat barevné obrazy.

Synonymem pro meditaci je kontemplace. Jde o velmi intenzivní soustředění se hluboko do nitra, na emoce a tělesné pocity. Jde o vnímání niterných vnitřních pochodů, hledání pravdy a poznání čirého stavu bytí. Jedná se o cílené přemýšlení, rozjímání, hloubání a úvahy. Případně hledáme nevědomé psychické bloky, skutečné

příčiny různých životních událostí, některé mohly vzniknout v raném dětství. Jde o povznesení lidského ducha, očištění mysli od povrchnosti, předsudků a falešného vidění světa. Dovolujeme sobě obejmout vlastní duchovní srdce. V tomto stavu hlubokého vnitřního uvolnění již nejsme schopni lhát sami sobě a překrucovat skutečnosti. Skutečná práce s vnitřním světem časem dokáže sejmut z našich tváří masky přetvářky, vyléčit emoční otřesy, očistit mysl od emočního balastu.

Každého nemusí bavit strnulé rozjímání v poloze lotosového květu. Žádné krkolomné polohy těla nejsou podmínkou, naopak, vždy volíme oblíbenou pohodlnou pozici. Vyhovuje-li vám více pohyb, potom můžete pravidelně běhat, soustředit se jen na běh samotný a na přítomný okamžik. Dokonale při pohybu uvolníme mysl, vyprázdníme ji, prožíváme jen tady a teď. Stejného uvolnění docílíme například při práci na zahradě. Účinné jsou procházky v přírodě, chůze je posvátná, povznášející. Všimli jste si někdy, že za chůze je snadnější soustředit se na vnitřní mlčení? A že pokud vás napadne zajímavá myšlenka – jakoby automaticky se musíte zastavit? Někomu dokonce dělá potíže za chůze mluvit.

Vyzkoušejte jednoduchý trik, který vás uvede do změněného stavu vědomí. Vyberte si den, kdy je modrá obloha jako malovaná, plná bílých načechraných beránek. Lehněte si na rozkvetlé louce do trávy. Vnímejte jen pohyb oblak na obloze, měnící se tvary, barvy a stíny. Nenechte se ničím vyrušovat, naprosto na nic nemyslete. Splyňte s oblohou. Nechte se unášet v hypnotickém opojení. Vmyslete se do bílých oblak. Staňte se oblohou. Náhle si uvědomíte jedinečné pocity, ocitnete se jakoby v transu, ve změněném stavu vědomí. Vaše vyšší Já vás přesahuje, konečně si to plně uvědomujete, dosahujete až do nebe. Případně si vyberte večerní oblohu v pestrých barvách červánků, pozorujte oblaka ozářená červeným světlem Slunce.

Meditační uvolnění

Harmonizaci osobní energie a vědomé soustředění podpoříme tímto postojem: Při koncentraci nebo meditaci, propojené s poslechem hudby a vůněmi z kuřidla, se maximálně uvolníme. Sedíme pohodlně ale zároveň rovně a nehrbíme záda, nohy nekřížíme a chodidla máme na zemi. Uvolněně dýcháme. Pomalým, procítěným pohybem zkřížíme ruce na prsou. Nejprve položíme pravou paži na hrud', přes

ni křížem levou, prsty se dotýkají ramen. Takto dojde k harmonickému proudění energie v těle. Ve vrcholném okamžiku, po potřebném soustředění nebo rozjímání ruce rozevřeme, otevřeme dlaně a necháme energii (poselství) proudit „vzhůru“.

Rituál po proudu řeky

Velký osvobozující rituál vykonejte v době ubývajícího Měsíce. Ráno, nejlépe za svítání se vydejte na procházku směrem k řece. Směr procházky zvolte po proudu řeky – negativní energie, kterou budete uvolňovat – odpluje po proudy řeky, daleko od vás. Nechvátejte, jen uvolněně meditujte. Koncentrujte se na všechny starosti. Zkrátka uvolněte ze svého nitra vše negativní, vše, co vás obtěžuje, čeho se vzdáváte, co již nepotřebujete, co vás trápí a rozčiluje. Zkrátka vše, na co si jen dokážete vzpomenout. Jděte dál podél řeky, neustále vnímejte její přítomnost. Proveďte odpuštění sobě nebo komukoliv jinému. Zbavte se všech výčitek. Než dojdete k místu přechodu přes vodu, uvolněte ze sebe všechny negativní energie.

Od okamžiku, kdy stanete před vodní plochou v místě, kde se rozhodnete přejít na druhý břeh, přestaňte myslet na všechny potíže, nyní se zbavte všech myšlenek. Pokud to nedokážete okamžitě, nespěchejte, vnímejte v tuto chvíli jen okolní přírodu, vůně, vánek. Pozdravte řeku a všechny vodní, animální bytosti. Několik minut jen klidně relaxujte, bez myšlenek pozorujte proud vody, poslouchajte ten koncert. Potom musíte řeku či potok, v místě kde se nachází brod, nebo kde je nízká hladina vody, přejít. Nesmíte už na své starosti myslet. Případně, pokud to bude bezpečnější, přejděte po lávce nebo mostě. Alespoň namočte ruce a chodidla do vody a nechte je oschnout slunečním světlem. Za příznivého počasí se vykoupejte, tím podpoříte vnitřní očistu. V tuto chvíli jste ponechali všechny starosti na druhém břehu.

Až řeku či potok přejdete, již se v žádném případě neotáčejte. Vydejte se domů jinou cestou. Za sebou jste právě zanechali vše nepotřebné a negativní. Podstoupili jste důkladnou mentální očistu. Od této chvíle jste volní. Starosti a nervozitu odnesl vodní proud. Od tohoto okamžiku myslíte jen pozitivně, očekávejte kladné výsledky. Očekávejte pouze dobré řešení každého problému. Samozřejmě, že

se vše nezmění naráz jako mávnutím kouzelného proutku, ale postupně nastanou okamžiky, které vás osvobodí. Přijdou chvíle, kdy vás překvapí jednoduchost řešení některých potíží, přijdou vám na mysl skvělé a inspirativní nápady, ocitnete se ve správnou chvíli na správném místě. Dostaví se pomoc zvenčí v různých podobách, potom se chopte každé nové, inspirující příležitosti. Nepřehlédněte žádná znamení. Očekávejte je! Poslouchejte intuici – ona se bude velmi snažit navázat s vámi spojení! Snažte se vědomě, duchovní vývoj sám sebe ještě nikdy nepředběhl, učte se pozorováním.

Jak je vám, jak se cítíte? Možná odpovíte: „Momentálně se cítím krásně, uvolněně, v harmonii sám se sebou.“ To je skvělé! Ale zamyslete se nad slovem momentálně, a jeho skrytým významem. Moment – znamená okamžik tady a teď, bytostný přítomný okamžik. Mentálně – znamená psychicky, emočně, s hlubokým vnitřním procitěním. Kdykoliv vám někdo položí podobnou otázku, vždy si nejdříve uvědomte, s jakou energií rezonujete. Co vaše slova a výraz obličej vyzařují do vašeho bezprostředního okolí, ale také samozřejmě směrem k vesmírným energetickým zrcadlům!

S každým dalším životem přichází obohacení pro duši. Více moudrosti, lásky a pochopení, pokud se těmito pravidly řídíme v životě současném. Není nutné ani žádoucí zaobírat se nejistotou a netrpělivostí. Vše je správně načasováno. Přijímejme život tak, jak přichází. Těšme se, až otevřou se před námi dveře do tajuplných sfér bytí, doposud zastíněných nevědomostí. Těšme se, až znovuobjevíme hluboký pocit klidu a vše, co prozatím neumíme pojmenovat. Každý z nás je něčím výjimečný, a neudělat občas chybu či špatný krok, nic bychom se nenaučili. Určitě si všichni zasloužíme lásku a plnou náruč štěstí. Nečekejme však, že nám je někdo donese až před nos, bez našeho přičinění.

Očistná iniciační koupel

Před složitějším rituálem je vhodné provést očistnou koupel. Načerpát energii do zásoby a regenerovat se. Správně provedená koupel v nás probudí chuť a sílu jednat, vzchopit se, probudí inspiraci a iniciativu, rozpustí obavy. Provádíme-li vzývání nadpozemských energií, které nám mohou vlastní energií nebo radou být nápomocni při splnění naléhavých přání a cílů, tehdy je velmi vhodné vlastní energetické pole symbolicky očistit od všeho negativního a svazujícího.

Během domácí iniciační koupele v podstatě nezáleží na tom, jaké byliny nebo jiné koupelové přísady použijeme (mimo těch chemických), důležitá je především vizualizace. Představujeme si, jak z našeho těla odchází vše nechtěné, jak se vše usazené, nezdravé a veškerá negativní energie rozpouští a odplouvá z našeho energetického pole. V lázni rozpustíme zhruba dvě hrsti mořské soli. Médium magické soli pročistí světlo naší aury. Teplota koupele by se měla pohybovat okolo 37 stupňů, raději méně než více. Pokud si dáme koupel teplejší, poskytne nám sice příjemný pocit bezpečí (podvědomá vzpomínka na mateřské lůno), ale může nás spíše unavit než osvěžit. Než vstoupíme do koupele, nakreslíme nad hladinou vody projektivní rukou jedním tahem pentagram.

Co nejčastěji bychom měli provádět rituální koupel také v přírodě. Voda je ve své podstatě mysteriózní – dává život, ve své paměti uchovává molekuly vzpomínek. Je nesmírnou energií sama o sobě. Magie vody skýtá spoustu možností. Kdykoliv můžeme provést rituální očištnou koupel v jezeře nebo v proudu řeky. Toky řek či potoků mají mocnou očištnou sílu, upevňují zdraví. Soustředte se na očištnou od negativních sil a emocí, nebo výhradně jen na posílení organismu. Ponořte se do proudu řeky nebo potoka celým tělem, na okamžik ponořte také hlavu. Vnímejte v tu chvíli sílu vody, vnímejte její energii celým tělem.

Živě si představujte, jak vás energie vody očištuje, vše negativní se odplavuje dál po proudu, daleko od vás. Ponoření do proudu nezkrotné energie vody opakujte několikrát za sebou. Až budete mít vnitřní pocit, že rituál očištný je pro tuto chvíli dostačující, ukončete jej. Pokud to počasí dovolí, opakujte rituál alespoň jednou za týden. Voda odplavuje vše nepotřebné z nitra člověka. Nesmírnou zásobárnou magické, tajuplné energie jsou moře a oceány. Příliv a odliv určuje rytmus těchto energií. Hluboká voda je místem, kudy se lze dostat (mentálně) do astrální reality, případně můžeme navázat spojení s podsvětím, nepřístupnou hlubinou uvnitř nás, s vírou, že tento nadpozemský svět, přestože je jiný, je všudypřítomný.

Přírodní koupele, pokud je našim cílem načerpat co nejvíce životní energie, je nejlepší provádět před svítáním. Každá vodní plocha během noci vstřebává mnoho čisté vesmírné energie. Za úplňku rezonuje voda v řekách, rybnících a jezerech navíc se silnou měsíční energií. Během dne účinky hluboké kosmické energie částečně mizí, vše se zachvívá především energií Slunce. Po koupeli se usadte na

rozkvetlé louce, splyňte s modrou oblohou a nechte svou duši relaxovat. A nezapomínejte: Jsme-li si v každém možném okamžiku vědomi své duše, připadáme si jako motýl na rozkvetlé louce. Nevědomi si své duše, zákonitě si musíme občas připadat jako „ošklivá“, hladová, po zemi se plazící housenka.

Příběh kouzelné flétny

Stříbro perel v samotě ukrýváš, pod víčky lastur bezejmenných. Moře nekonečné lásky v zorničkách zrcadlí se. Plameni na nebi, Luno v záři Slunce, o tobě je řeč. Kouzlo perlorodek darem je královnou moře. O Lásce zas král nebeského světla zpívá. Nevěsta Slunce vypráví čarodějkám noci, každý den, příběh o zimním slunovratu. O nekonečné smrti a znovuzrození nebeského krále. První zlatavé nitky světla, v modravé mlze, rezonují s předivem nepoznaného tajemství svítání. Nebeská flétna naladí struny barev, tak samozřejmě, a v krajíně pravdy nepoznané, nad horizontem věčnosti, konečně zazní píseň o zrození světa. Jen v bohem zapomenutém kraji stíny vzrostlých dubů kreslí otisky smutných duší. Dokud se nerozpomenou, dnes a zítra zas.

Vášeň probouzejícího se vánku rozeznívá akordy slov navždy zapomenutých. Paměť předešlé noci, zdánlivě osamocena, toulá se krajinou, kde šikmé paprsky Slunce tu a tam odhalují pohanský dávnověk. Oltáře času věčnosti hledáš marně, skryté jsou v šeru a chladu nejen magických jeskyní. Tam, nedaleko a přece v nekonečnu, kde bludné kořeny starých stromů neviditelné brány času ztraceného otevírají. Skrze ně, z věčnosti do věčnosti, toulají se po nocích duše neposedné. Následují kouzelný flétny hlas. Jen marnotratní blázni ve své samotě bojí se nahoty vlastních duší, možná jsou šťastní v roli oběti. Jak nesnadné je říci „promiň“. Pavučiny tkané stříbrem Měsíce voní v čarovné noci po bílých lilích. Selenina tvář v paměti Luny navždy vepsána je v labyrintu měsíčních hor a moří.

Šeptání vodních víl naléhavě láká tvou duši k černému jezeru. V čarovné písni flétny z rákosí ztrácí se tvůj nesmělý dech. Zrcadlo jezera maluje v obrazech mapu duše tvé v jemných vibracích vesmíru. Pokorně, v odlesku stříbrné Luny na hladině, hledáš vlastní

slova času ztraceného. Potom vědomí tvé toulá se neznámou krajinou, zšeřelou chodbou v podhradí. Očima noční královny, moudré sovy, hledáš znamení jediné. Znamení skryté v labyrintu tajných zařkáání, na konci poutních cest. A možná marně snažíš se odbourat mýtus o konečnosti a smrti duše. Slunce a Měsíc s železnou pravidelností, v koloběhu věčnosti, předávají si v pravdě tajné žezlo králů. Za neslyšitelného zvuku neviditelných nebeských varhan.

Kočičí drápky, hadí vejce, křídla z netopýra. Kdo věří na pohádky, nikdy duši své kouzlo čarodějné moci neodpírá. Síla slov! To je to, oč tu běží. Ať je úplněk nebo nov, čarodějuv učeň mlýnských kamenů starověké šepoty střeží. Křížek do kamene vytesaný temným silám projevít se brání. A tajemství korunky hadího krále? To jen mocné kouzlo znenadání z nebe na zem sklouzlo. U starého mlýna cesta nikde nekončí a nikde nezačíná. Zde realita ztrácí svou tvář. Noc má uhrančivé oči, tajuplná mlha třpytí se jí na řasách. Jako neviditelná zář paralelních světů. Cesta pro duše z věčnosti do věčnosti symbol mlýnského kola je. To pochopí jednoduše ten, kdo ví, že z neviditelných atomů složené jsou jeho kosti. Cesta na onen svět je krátká. Přesto stále na zadní vrátka zapomínáme dnes a zítra zas.

Sedm svíček v barvách duhy do ticha noci září. V hlubokém lese, kde víly spí na poduškách z mechu, vzduchem se nese smích nezbedných skřítků. Starají se tu o jedličku tu o čarodějnou kytku. Duch čarodějného stromu oči má všude. Nepočítá sluneční paprsky, ani se nediví, že neodfoukne je vítr, že nezmoknou v dešti. Částičky světla mají vlastní vědomí, myšlenky jsou hmotné těž, nic nezastaví je v pohybu prostorem a časem. Myšlenky, po spirále času, jednoho dne projeví se vlastní inteligencí. Ptáš se, odkud přichází ticho bez myšlenek? To had dočasně stočený do klubíčka probouzí se sladkou rudou vášní. Rozechvívá každou buňku tvého těla. Neříkej, že jsi to nevěděla. Též v energii tvého jména skrývá se velká síla. Neříkej je nadarmo, kdo zná tvé jméno, má nad tebou moc.

Meluzína konečně už spí, skřívánčí trylky probouzí svítání. A vánek voní po fialkách. Je čas otevírání studánek. Magické klíče k tajemství v myšlenkách tvých skryté jsou. Zastav se na rozcestí, zastav se u starého mlýna, kde žádná cesta nikde nekončí a žádná nikde nezačíná. Život je proces tvoření a cesta je tvůj vnitřní hlas. V mlze tajných přání nikdy, mimo sféru čistého vědomí, ani svědomí, nenajdeš tajnou bránu do nebe.

Další knihy autorky

Magie života – síla svobodné vůle

Kniha "Magie života - síla svobodné vůle" není o čarování, je především vyprávěním o starých pohanských časech, je vyprávěním o tom, jak magie života ovlivňuje každého jednoho z nás, aniž bychom se magií jako takovou vědomě zabývali. Život sám je magie, aniž bychom si to běžně uvědomovali. Tato kniha je volným pokračováním knihy Psychologie chaosu, odlišuje se pouze tím, že je psána volnější a spíše zábavnější formou. Přesto nám napoví mnohé o tom, jaký vliv mají na život člověka konkrétní vesmírné energie, kterým nebylo možné dát v první knize tolik prostoru. Magie života nám odhalí, jaký vliv na naše každodenní bytí mají živlové energie vzduchu, ohně, vody a země, energie Měsíce, Slunce a ostatních planet, energie posvátných symbolů, barev, dnů v týdnu a podobně. Význam magie v této knize se vztahuje především k prastarému pohledu na "přírodní náboženství" a pohanské tradice. Magie života v širším pohledu nám skutečně dává návod, jak si uvědomit, že nic v životě není náhoda a že otázka - svobodné vůle - není až tak složitá, jak se může na první pohled zdát.

Jen pár dní mezi životem a smrtí

Příběh

Děj napínavého příběhu se odehrává na Novém Zélandu. Je to psychologický příběh o ztracené duši, která ve svém rozdvojení, marně hledá sama sebe. Hlavní hrdinka příběhu, Daniela, prožívá nejhorší chvíle svého života, její duše je nemocná, zoufale potřebuje odbornou pomoc, ale rozhodne se řešit své životní drama naprosto sama. Ve své samotě a zoufalství se ale dostává až na samé dno svého bytí. Příběh je to velmi silný, a od začátku až do konce napínavý. Nepostrádá prvky psychologického, duchovního a magického rázu, nechybí ani láska, zraněné city a nenaplněné touhy. Příběh vás také zavede do kouzelné a podmanivé krajiny Nového Zélandu, a povypráví něco málo o maorských tradicích, o životě tamních původních obyvatel. Když se trochu zasníte, bude vám děj příběhu probíhat před očima jako na filmovém plátně...

www.psychologiechaosu.cz

Knihy v tištěné podobě k dostání zde:

www.kniznieshop.cz

Obsah

Úvod /	4
Polarita neviditelných sil /	6
Kouzlo kvantové magie /	7
Kvantová pole jsou součástí /	9
Vědomé myšlení /	11
Tajemný svět hmoty /	13
Magické černé díry /	15
Magické kódy a programy /	19
Inteligentní vesmír? /	22
Alternativní energie /	26
Morfická pole /	29
Země je živá bytost /	33
Myšlenka je vibrace /	36
Zákon o příčině a následku /	40
Magie chaosu /	43
Věk Vodnáře /	47
Královské Slunce /	51
Sluneční erupce /	54
Božské fotony /	56
Světlo v duši /	59
Sluneční bohové /	61
Magie slova /	64
Modlitba, mantra, afirmace /	67
Magické jméno /	71
Zásada mlčenlivosti /	74
Kvantové vlny myšlenek /	76
Svoboda ducha /	78
Génius a démon /	80
Magie zrcadlení /	82
Rituál zrcadlení /	85
Zrcadlení aury /	89
Aura – základní barvy /	93
Umíme říkat pravdu? /	96
Telepatie /	97
Rituál telepatického přenosu /	101
Zrcadlení ve snech /	103
Deník snových příběhů /	106

Tichá snová pošta / **109**
Konečné nekonečno / **111**
Zlatý řez / **116**
Prostorové fraktály / **118**
Hermes Trismegistos / **121**
Hexagram / **122**
Magická geometrie vesmíru / **124**
Pentagram / **129**
Tajemství čísla dvanáct / **132**
Energie hadí síly / **134**
Sedm rovin vědomí / **136**
Skruté symboly hadí síly / **139**
Hadí legendy / **141**
Energetičtí upíři / **143**
Energetický ochranný štít / **145**
Duše nikdy nestárne / **147**
Monáda netradičně / **151**
Astrální putování / **152**
Zdolání vnitřních bariér / **155**
Astrální putování – příprava / **158**
Astrální putování – odpoutání / **160**
Půlnoční přírodní koupel / **165**
Magie sexuální energie / **166**
Meditace a sex / **169**
Spontánní uvolnění hadí síly / **171**
Pohanské rituály plodnosti / **173**
Rituální tanec / **175**
Éterická hudba / **179**
Magická energie zvonů / **181**
Zvukové iluze / **183**
Kvantová polévka / **187**
Můžeme stanovit střed vesmíru? / **190**
Synchronizace / **192**
Vědomí / **195**
Podvědomí / **197**
Nevědomí / **199**
Nadvědomí / **201**
Změněný stav vědomí / **202**
Přítomný okamžik / **204**
Anomálie času / **207**
Ego se chová podmíněně / **210**

Barevnost myšlenek / **213**
Magie zvuku / **216**
Temné larvy / **219**
Intuice a šestý smysl / **222**
Intuice nebo rozum? / **227**
Energie negativních emocí / **230**
Rezonance strachu / **235**
Meditace proti strachu / **239**
Meditace pro sebevědomí / **241**
Uzlování na rozbouřené emoce / **244**
Zveličování osobních potíží / **246**
Cyklické plynutí času / **251**
Vědomá seberealizace / **255**
Kvantová evoluce? / **259**
Imaginární vnitřní rozhovory / **264**
Sebelítost a vnitřní bytost / **266**
Zaměření na ego / **269**
Sebekontrola a sebeovládání / **272**
Vnímání světa očima pravdy / **277**
Hypnóza a sugesce / **284**
Skryté dimenze Jsoucna / **286**
Tajemství pyramid / **296**
Tvarové zářiče / **398**
Meditace a vnitřní mlčení / **304**
Rituál po proudu řeky / **306**
Příběh kouzelné flétny / **309**